

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Превод от английски: Красимира Икономова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Подвижна телевизионна станция с надпис „Новини 4“ на местната програма на NBC бе спряла до бордюра недалеч от арката на Приятелите в игрите на Сентръл парк. Там на алеята екип с камери правеше снимки за предаването „На живо в пет“. Зад подвижни барикади, издигнати от службата за безопасност в парка, се бяха събрали много любопитни, които наблюдаваха какво става в горещината на августовския следобед.

Старовремска музика на латерни се носеше от въртележката в парка и заглушаваше шума на генератора в колата, когато Кели Дъглас излезе от колата с климатична инсталация. Вече две години говорителка на вечерните новини на Ен Би Си, тя бе напълно гримирана, а кестенявата ѝ коса — сресана назад на френска плитка.

— Хей, Кели — Еди Мичълс от техническия състав притича до нея, давайки ѝ знак да спре. — За Бога, много си се разгорещила — той избърса потната си буза в ръкава на тениската. — Сигурно има четирийсет градуса на сянка.

— Поне — съгласи се Кели и вдигна ръце. — Добре дошъл в Ню Йорк, естествената лятна сауна.

— Точно така — той понечи да се обърне, но после спря. — Искан да ти кажа, че онзи ден много ми хареса интервюто ти с онази бюрократка Блейн. Когато изтъкна всички несъответствия в доклада ѝ, направо я накара да се гърчи и да започне да пелтечи, за да ти отговори. Обаче трябваше да бъдеш докрай безмилостна към нея, не биваше да се отдръпва.

Кели се усмихна и поклати глава.

— Още в Айова се научих да не си играя на думи с опонент, който е свършил патроните си. Особено такъв, който има силни приятели.

Той се засмя и изрази съгласие:

— Тук си права.

— Знам — тя се усмихна още по-широко и продължи: — Най-лесният начин да си създадеш врагове в живота е, когато нарочно правиш някого да изглежда на глупак.

— Предполагам, че и това си научила през детството си в Айова — пошегува се той.

— Естествено — отвърна Кели сериозно, после се засмя и тръгна към арката, за да настигне екипа с камерата.

Докато ги приближаваше, дочу мъжки глас, който идваше откъм зрителите.

— Хей, Кели, не те ли е страх да идваш в Сентръл парк?

— Само от теб — реагира тя веднага и се усмихна, а тълпата механично се извърна към говорещия.

Възрастен човек стоеше малко настрана от останалите, лицето му бе обърнато в профил, в тъмната му коса се виждаха сиви кичури. Беше облечен с много намачкана риза на шотландско каре и избелял панталон за голф.

Дрехите, самонадеяната подигравателна усмивка...

Кели се смрази, когато го видя, страхът я скова, щом си представи твърдия юмрук, замахнал със сила, болката, която избухва като нагорещена до бяло волтова дъга, заглушавайки вика ѝ, свиването на грубите ръце, вонята на уиски в дъха му и тънкото изплашено гласче, което ридаше: „Не ме удряй, татко. Не ме бий“, последвалите ругатни, вкуса и мириса на кръв.

Беше се втреничила с побледняло от изненада лице, а мислите ѝ бързо препускаха. Как ли я е открил? След толкова години? Вече си беше създала нов живот. Хората я обичаха, уважаваха я. Господи, не можеше да му разреши да съсипе живота ѝ. Няма повече да му позволява да я нагрубява.

— Кели, какво става? — запита я един глас: — Бяла си като платно.

Не бе в състояние да отговори... Не можеше да отлепи погледа си от него. После мъжът се обърна и тя успя да види лицето му анфас. Не беше той. Отдъхна си с облекчение.

Най-после Кели успя да фокусира поглед върху жената пред себе си — една от асистентките на продуцента.

— От горещината е — излъга, което направи с професионално умение. — Ще ми мине.

След като забеляза, че цветът на бузите на Кели се възвръща, жената кимна.

— Пати Къминс от Зоологическата градина на Сентръл парк е тук. Може би искаш да се срещнеш с нея, преди да излезем в ефир.

— Разбира се — Кели отново стрелна мъжа, за да се увери отново, че не е онзи, за когото го мислеше. Как е възможно? Та той е още в Калифорния. В долината Непа. Тя е в безопасност. Няма от какво да се безпокои. Съвсем за нищо.

Лозето се припичаше на горещината на августовското слънце, лозите растяха в прави редове по планинския склон, корените им достигаха дълбоко в каменистата почва, събирайки влага и характерен вкус от земята. Почвата беше бедна, там не можеше да расте нищо друго, а от гроздето на това лозе ставаше едно от най-хубавите вина в долината Непа, а някои твърдят — и в света.

Виното Рътлидж се правеше от гроздето Рътлидж, което растеше в землището на Рътлидж.

Бежов джип с нарисувана на вратите емблема на винарната на имението Рътлидж бе спрял в края на лозето, паркиран върху тревистия банкет на пращен път. Сам Рътлидж бавно вървеше към него, като спираше тук-там сред лозите, за да изследва някоя и друга чепка зреещо грозде.

На трийсет и шест годишна възраст имаше бръчки около устата и около ъгълчетата на очите, обаче годините не бяха заличили луничките, които си личаха под тъмния тен на широкото грубо скроено лице. Беше обут в светлокафяв панталон от плат за военни униформи и синя памучна риза с навити ръкави, разкриващи жилести мускулести ръце. Стара износена кафява шапка, която може да е била модерна през четирийсетте години, пазеше сянка на очите му от безмилостните лъчи на слънцето.

Когато стигна края на реда, Сам Рътлидж спря близо до джипа и гребна шепа пръст — смес от прах и камъчета.

Това беше земята на Рътлидж, също като лозето Рътлидж. Животът му се въртеше около тях. Точно така, както той желаше.

Все още държейки пръстта в ръката си. Сам вдигна шапка и се обърна, за да огледа тясната долина с лозя. Дивите каньони и скалисти

склонове на планината Майякамас се простираха на запад, а успоредно с тях се издигаше бреговата верига, която закриляше долината от източните ветрове. Наситеният зелен цвят на иглолистните и на дъбовите дървета покриваше склоновете в ярък контраст с тъмножълтото на изгорелите от слънцето пасища.

Върхът Сейнт Хелена се извисяваше над долината, закръгленото му било стърчеше на северния хоризонт. Над всичко като арка се извисяваше синьото безоблачно небе. По тези места рядко падаха дъждове, слънцето грееше безмилостно, стелеха се хладни мъгли, идващи откъм Тихия океан. Тук цареше изгаряща горещина, земята бе камениста, имаше вулканична пепел и останки от древен морски живот. Според Сам тук се образуваше естествена пещ.

Той стисна пръстта в дланта си, подържа я още малко, после отвори ръка и я изсипа обратно на земята. Докато отупваше ръцете си, чу, че се приближава кола. Зачуди се кой може да е. Имението Рътлидж не бе отворено за посетители. Обиколки из лозята ставаха само по уговорка, а програмата рядко го позволяваше.

Той определи, че шумът е от лека кола. Буик „Лесабр“ в зелено и бяло взе завоя на пътя, вдигайки голям облак прах. Силният рев на мотора наруши тишината на лозето.

Сам позна десетгодишната кола, преди още да види надписа на вратата: „Лозе Ребека“.

Само една такава кола съществуваше в цялата долина и тя принадлежеше на Лен Доуърти, както и десетте акра, които собственикът наричаше „Лозето на Ребека“. Последния път, когато Сам го бе видял, то приличаше повече на джунгла, отколкото на лозе. Това не бе го изненадало. Лен Доуърти само си даваше вид на винар, тъй като най-вече пиеше и прекарваше времето си в разпавии.

Сам нямаше нужда от него, нито пък изпитваше съчувствие към настоящите му финансови проблеми. Това бе изписано на лицето му, когато буикът се разтресе от внезапното спиране и спирачките му изскърцаха. Прах покри колата, а после се разнесе и наоколо.

— Къде е тя? — Лен Доуърти показа главата си от прозореца, силно набръчкано му лице бе изкривено от яд. — По дяволите, питам те къде е?

— Предполагам, че питаш за Катерин — от години Сам се обръщаше към баба си на първо име. Докато вървеше към джипа,

установи, че нямаше нужда да се мъчи да отгатне причината, поради която Доуърти искаше да я види. Очевидно му бяха изпратили предупреждение, че ипотеката е пресрочена.

— Много добре знаеш кого имам предвид — сръза го мъжът, а очите му се присвиха като цепки. — На теб ти заявявам това, което ще кажа и на нея. Няма да ми вземеш земята — отвърна поглед, тъй като никога не можеше дълго да гледа някого в очите. — Лозето е мое. Нямах никакво право да го вземеш.

— Всеки адвокат в областта ще ти каже обратното, Доуърти — отвърна Сам с равен глас. — Ти взе пари назаем от имението Рътлидж и плати първата вноска, за да ти отпуснат заема. Сега си закъснял с плащанията и ипотеката е пресрочена. Просто и законно.

— Това е законен обирджилък — отвърна Доуърти и натисна газта, изтърканите му гуми забоксуваха, започнаха да хвърлят чакъл и още повече прах, докато потегли.

Сам проследи с очи облака прах, докато колата се скри зад възвишението. Свали шапка и прокара пръсти през гъстата си кафеникава коса. Очакваше Доуърти гневно да реагира на предупреждението. Но според Сам истинският му гняв идваше от това, че бе занемарил земята си.

Едно време десетакровият парцел бил част от имението Рътлидж. Преди около шейсет години бащата на Доуърти бил убит във винарната при странни обстоятелства, като оставил бременната си жена без пари и къща. От жалост и от задължение Катерин отстъпила на вдовицата една къщичка в имението, както и десетте акра лозе, които я обграждали.

Според Сам моментът бе дошъл тази земя отново да се включи в границите на имението Рътлидж. Бутна шапката си назад и хвърли поглед към слънцето. По това време на деня Доуърти щеше да намери Катерин във винарската изба заедно със стария Клод.

Сам се качи на джипа, сгъна тялото си, дълго сто осемдесет и пет сантиметра на шофьорското място и потегли в същата посока, обаче не за да спаси баба си.

Даже и деветдесетгодишна, Катерин Рътлидж много по-успешно щеше да се справи с Ден Доуърти. Или с когото и да било.

Горичка канелени дървета хвърляше сянка върху прашния двор пред винарската изба на имението Рътлидж. Построена преди повече от сто години, тя представляваше три и половина етажна масивна постройка от обвеяни от ветровете тухли. Единствено куполният покрив разкрасяваше строгите ѝ линии.

Огромни дървени врати висяха на главния вход към винарската изба. Едната беше отворена, тъй като през нея бе минала Катерин Рътлидж, подпряна на абаносовия бастун със сребърен връх, който тя опираше в земята на всяка стъпка. Беше миниатюрна жена — тежеше едва петдесет килограма. Пристъпваше с изправени рамене, с хубава стойка. Много хора твърдяха, че гръбнакът ѝ бил от желязо.

Времето бе превърнало едновременната ѝ черна коса в чисто бяла. Като младоженка Катерин имала моден бретон, а сега се решише старомодно на леки вълни около лицето. Имаше сравнително малко бръчки за годините си. Чертите ѝ бяха нежни... докато човек се взреше в очите ѝ. Тези тъмносини дълбочини излъчваха сила, която идваше от съчетанието на интелигентност с решителност.

Клод Брусар беше до нея. Петнайсет години по-млад от Катерин, той беше майстор на избата на имението Рътлидж още откакто свърши сухият режим. Французин по рождение, той беше едър мъж с големи ръце, широки рамене и още по-огромен гръден кош. От възрастта бе напълнял в кръста и косата му бе посивяла, но походката му също като на Катерин си оставаше твърда, а легендарната му сила не бе намалала. Миналата зима, след като пълно буре с вино се бе търкулнало от палета на товарача, работниците във винарната със страхопочитание видяха как Клод вдигна сто трийсет и шест литровата бъчва на рамо и я върна обратно върху палета.

— Един мъж на име Фъргюсън дойде в избата сутринта — съобщи той на Катерин. — Купил е лозето, засадено от Купър. Искаше да ни продаде гроздето си.

— Глупости — отвърна тя веднага, по интонацията ѝ още личеше, че е учила в Европа. — Как можем да купим гроздето му, след като нямаме представа какъв сорт е? Всички лози в това имение съм садила аз, грижила съм се за тях, гледала съм ги как растат, подрязвала съм ги. Виното „Рътлидж“ се прави само от грозде „Рътлидж“. Ако този човек отново се обади, кажи му го.

— Както кажете. Мадам — Клод Брусар кимна в пълно съгласие.

Винаги я е наричал така, още от първата им среща във Франция, когато беше почти момче. Никога мадам Рътлидж. И естествено никога Катерин. За него тя винаги си е оставала Мадам. Обръщение, което другите използваха от години. Случваше се индустриалците да наричат вината, бутилирани с етикета на имението Рътлидж, „виното на Мадам“. В десетилетието, което последва вдигането на забраната, това се използваше като подигравка, когато се присмиваха на опитите ѝ да произведе червено вино, което да конкурира известното френско бордо. Щом нейните вина започнаха да печелят анонимните дегустации срещу тези на известните вина от френските замъци, започнаха да произнасят обръщението към нея с уважение и даже още по-често — със завист.

До голяма степен това се дължеше на него като *майстор* на избата. Като знаеше това, Клод виреше нос още по-високо. Обаче доволният му вид помръкна, когато стар буик спря пред винарната изба. Слои прах покриваше старата кола и замъгляваше блясъка ѝ. Клод хвърли тревожен поглед към Катерин.

Сянка на неудоволствие мина през лицето ѝ, щом видя, че Лен Доуърти, който слезе от колата. Но когато той се приближи, я пропъди от лицето си.

Очите ѝ пробягнаха по посивялата коса и набразденото лице. Крачолите на масленозеления му панталон имаха ръбове като остриета, а раираната му риза беше колосана. Лен Доуърти държеше много на външността си даже и сега.

— Не може да го направите — спря пред нея. Натезалата му ръка бе гладко избръснала бузите му и беше добавила „Аква Велва“ върху тях, но не достатъчно, за да премахне дъха му на уиски. — Не можете да ми вземете лозето. Земята е моя.

— Ако желаете да елиминирате иска ми за мястото, мистър Доуърти, трябва само да ми изплатите дължимото и земята си остава ваша — заяви му Катерин.

— Но това са повече от трийсет и пет хиляди долара — Доуърти погледна настрана, очите му бяха придобили воднист блясък, челюстите му бяха стиснати, а ръцете му трепереха. — До края на октомври няма да мога да намеря толкова пари. Необходимо ми е повече време — във възражението му се чувстваше опит да се измъкне. — Откакто жена ми умря, не ми е лесно...

— Тя почина преди двайсет години — каза Катерин с глас, ясен като кристал — толкова рязък, че можеше и кост да среже. — Достатъчно дълго използвахте смъртта ѝ като претекст. Не очаквайте, че покрай нея пак ще спечелите.

Той почервения. Приливът на кръв временно отстрани нездравия цвят на лицето му.

— Вие сте студена и безсърдечна стара кучка. Нищо чудно, че синът ви Джил ви мрази.

Болката я прободеше остро. Болка, която само една майка познава, когато детето ѝ я мрази. Болка, която не беше затихнала с годините, а още повече се бе задълбочила точно както омразата на Джилбърт се бе усилила с времето.

Като не можеше да отхвърли твърдението на Доуърти, Катерин се стегна и даже още повече се изпъна.

— Нямам никакво намерение да обсъждам с вас, мистър Доуърти, отношенията си с Джилбърт.

Доуърти бе успял и го разбра.

— Сигурно адски се ядосвате, че неговата винарска изба е вече толкова известна, колкото и имението Рътлидж. Кой знае — след няколко години може Клойстърс да стане още по-добра.

Светлокафяв джип влезе в двора и паркира на сянка под дърветата. С тъглчето на окото си Катерин забеляза, че внукът ѝ Сам Рътлидж слиза от колата.

— Не виждам връзката в думите ви, мистър Доуърти — с вдигнат бастун Катерин посочи към книгата, които той стискаше в ръка. — Изпратили са ви призовка. Или ще платите пълната сума, която дължите, или губите лозето си. Изборът е ваш.

— По дяволите — изруга той вбесен. — Смятате, че сте ме победили ли? Ще видите. Преди да сложите ръка на мястото ми ще го подпаля цялото.

— Чудесно — каза Сам, като се приближи до тях. — Тъкмо ще ни спестиш труда да пуснем булдозер, за да го изчисти — обърна се към Катерин: — Миналата събота прелетях с Къб над него — „Къб“ беше стар двуместен биплан, който преди две години Сам ремонтира да може да лети. — Отгоре видях, че лозето е подивяло. Истинска джунгла от бурени, лозя и шубраци.

— Не можех нищо да направя — бързо възрази Доуърти и се защити: — Напоследък не съм добре със здравето.

— Вървете си — нареди внезапно Катерин, измервайки Доуърти с леден поглед. — Непрекъснатите ви оплаквания ме изморяват и съм твърде възрастна, за да губя от скъпоценното си време да ви слушам — обърна се към Сам. — Отведи ме вкъщи, Джонатан.

Без да иска, тя нарече Сам с името на баща му, но Сам не я поправи. Той беше четиринайсетгодишен, когато баща му почина преди двацет и няколко години. Оттогава Катерин понякога бъркаше и се обръщаше към него с името Джонатан. С течение на годините Сам се научи да не обръща внимание на тази грешка.

Той придружи Катерин до джипа и ѝ помогна да се настани, после заобиколи към мястото на шофьора. Докато седеше зад волана, той я чу, че въздиша с известно нетърпение.

— За Доуърти ли си мислиш? — осмели се да я запита Сам, като я погледна, докато обръщаше джипа и го подкара по сенчестата алея. — Имам чувството, че докато свърши всичко това, ще си имаме неприятности.

— Доуърти не ме притеснява. Той не може да направи нищо.

Тонът ѝ му даде да разбере, че за нея темата е приключена и повече няма да я обсъжда. Тя имаше способността да затваря съзнанието си за неща, чувства и хора. Също както бе изключила чичо му Джилбърт от живота си, спомни си Сам, докато се движеха с джипа по тесния път.

Сам учеше в пансион, когато бе станал разривът. Из долината се носеха стотина версии за онова, което се бе случило. Всяка от тях би могла да бъде вярна. Баща му така и не му обясни, а Катерин никога не говореше за станалото.

Веднага след разрива чрез адвокати тя откупи цялата част на сина си в семейния бизнес. С тези пари плюс други от инвеститори Джил купи едно изоставено лозе на около осем километра от имението Рътлидж, построи винарска изба в манастирски стил, нарече я Клойстърс и с успех пусна вино със същото име, като се впусна в директно и открито състезание с майка си.

Сам беше наблюдавал много срещи между двамата на винарски събирания. Страничен човек никога не би могъл да подозре, че са майка и син, а особено, че са и в лоши отношения. Никой от тях не

демонстрираше враждебност. Катерин се отнасяше към него като към всеки друг винар, с когото си кимаше, когато въобще благоволяваше да го забележи. Но съперничеството съществуваше и то не бе тайна за никого.

— Тази сутрин говорих с Емил — каза Катерин. Емил беше, разбира се, барон Емил Фужер, собственик на Шато Ноар в известния район на Франция Медок. — Другата седмица ще присъства на винарския търг в Ню Йорк. Уредихме си среща там.

Тя стегна пръсти около гравираната дръжка на бастуна. Присъствието му непрекъснато ѝ напомняше, че е смъртна, нещо, което предишната година Катерин беше принудена да приеме, след като падна, лошо си охлузи бедрата и две седмици остана неподвижна.

През времето, което ѝ оставаше, Катерин беше решила да осигури бъдещето на имението Рътлидж. Колкото и болезнено да бе да го признае, тя се съмняваше, че то ще се запази в ръцете на внука ѝ.

Хвърли му преценяващ поглед. Сам имаше силните мускули на баща си, тялото и височината му. В светлокафявите му очи се усещаше хладина, а в чертите му — твърдост. Но досега той не проявяваше никаква гордост от вината, които носеха марката на имението Рътлидж. А без гордост няма страст, без страст виното просто се превръщаше в продукт.

При това положение тя нямаше друг избор, освен да насочи поглед извън семейството. Миналата пролет се бе свързала с барона на Шато Ноар и му предложи бизнес, който би сближил двете семейства в опит да се направи прекрасно вино в имението Рътлидж.

Щеше да се постигне споразумение по принцип, ако Джил не се бе намесил в картината, като отправи подобно предложение на барона. Направи го, за да ѝ попречи и да я подразни, в това Катерин беше сигурна.

— Естествено ти ще ме придружиш до Ню Йорк — съобщи тя на Сам, когато той спря джипа пред къщата.

— Разбира се — Сам заобиколи до нейното място и ѝ помогна да слезе от колата.

Катерин се обърна към къщата и спря. Хвърли поглед нагоре. Внушителна постройка, изградена двайсет години преди края на столетието от дядото на съпруга ѝ. Външно приличаше на френски замък на два и половина етажа. Пълзящи лози обвиваха стените на

старата розова тухлена сграда и смекчаваха строгите ѝ линии. Комини се извисяваха над стръмния покрив, покрит с плочи, а прозорците бяха разделени вертикално на дълги и тесни крила с оловни рамки. Къщата говореше за стари пари и дълбоки корени.

Входната врата от тежко махагоново дърво незабавно бе отворена от икономка мисис Варгас, която излезе да я посрещне. Беше облечена с черна колосана униформена рокля, посивялата ѝ коса бе сресана на кок.

— Онзи човек Доуърти беше тук и искаше да ви види — заяви икономката с вирнат нос, което показваше отношението ѝ към подобно желание. — Най-накрая си тръгна, след като му казах, че ви няма.

Катерин само кимна в отговор, а Сам ѝ помогна да изкачи мраморните стъпала.

— Нека Хан Ли запари чай и да го сервира на терасата — нареди тя, а после погледна Сам. — Ще дойдеш ли с мен?

— Не. Имам да свърша някои неща — за разлика от Катерин Сам не бе забравил Лен Доуърти.

Когато беше трезвен, Лен беше съвсем безобиден. Обаче щом се напиеше, буйстваше и бе в състояние да прояви насилие. Сам имаше намерение да се увери, че Рътлидж няма да пострада.

Движението бе задръстено в центъра на Сейнт Хелена. На главната улица като на пощенска картичка бяха подредени каменни и тухлени сгради от началото на века, стари магазинчета и модни ресторанти. Една Тойота с номера от щата Орегон излезе от паркинга и се насочи по пътеката право към буика на Лен Доуърти. Ругаейки, той удари спирачките и натисна клаксона.

— Проклетите туристи се тълпят като мухи — измърмори той. — Смятат, че всичко е тяхно, също като семейство Рътлидж.

При тази мисъл той отново изпита паника, която предизвика и металния вкус в устата му, както и отчаяната нужда от едно питие.

С облекчение Доуърти забеляза надписа: „Бира Милър“.

Той стоеше на прозореца на старата тухлена постройка. Избелелите букви над вратата показваха, че заведението се нарича „Старата таверна“, но местните жители, които го посещаваха, го наричаха Големия Еди.

Оставил колата си паркирана на свободното място пред бара, Доуърти влезе вътре. Въздухът миришеше на застояло, на тютюн и алкохол.

Големия Еди беше зад бара. Той вдигна очи, щом Доуърти влезе, после се обърна към телевизора, монтиран на стената. Предаваха мач. Големия Еди обичаше мачове.

Доуърти зае обичайното си място в края на бара.

— Ще пия уиски.

Големия Еди слезе от стола си, наведе се под тезгяха и постави чаша и бутилка с уиски пред Доуърти, после се върна на мястото си и продължи да гледа мача.

Доуърти изпи първото на една глътка, то не успя да запари на гърлото му. С твърда ръка отново наля чашата. Гаврътна половината, уискито потече надолу в гърлото му като лава. Съобщението за забавяне на вноските, което бе натъпкал в джоба на ризата си, сега му пареше гърдите.

Трийсет и пет хиляди долара. Все едно че бяха триста хиляди, тъй като шансът да ги намери беше един и същ.

По дяволите очите ѝ, спомни си той твърдия пронизващ поглед на Катерин Рътлидж. Глътна остатъка от чашата си ѝ отново я напълни, придърпа я близо до себе си.

Загуби представа за времето, докато стоя там. Едната му ръка стискаше шишето, а другата — чашата. Повечето от редовните посетители се насъбраха. Доуърти забеляза, че бутилката му е полупразна, а в същото време гласовете се чуваха тъй силно, че заглушаваха телевизията. На екрана се появи лицето на Том Брокоу.

Краката на едно столче изстъргаха по пода близо до него. Той вдигна натежали клепащи и зърна журналист от местния вестник, който се настани до него.

— Хей, Еди — извика мъж от една маса. — Тук още няколко бири.

— Даа, даа — изръмжа Големия Еди.

Доуърти хвърли подигравателен поглед през рамо към механика в мазен костюм, седнал да пие с бояджията. *Най-обикновени*

работници, помисли си презрително той. Гледат да мине времето, други им нареждат, какво да правят.

Но не и той. Никой не му даваше заповеди, той сам си беше началник. По дяволите, той имаше лозе. Той...

Спомни си хартийката в джоба и му призля. Не можеше да изгуби тази земя. Само тя му беше останала. Без нея как щеше да живее? Какво щеше да прави?

Трябваше да спре семейство Рътлидж да му я открадне. Трябваше да намери начин да събере парите. Но как? Откъде?

Нищо не му вървеше. Нищо. Откакто Беки умря. Неговата красива Ребека. След смъртта ѝ всичко тръгна наопаки.

Отново усетил кисел вкус в устата, Доуърти обърна уискито от чашата си. Тъкмо в този миг погледът му падна върху телевизионния екран.

— В инцидент, който напомня опита за убийство на президента Рейгън — съобщи Том Брокоу, — тази нощ сенаторът от Ню Йорк Дан Мелчър бе ранен, а един полицаи — убит. Кели Дъглас с още подробности от Ню Йорк.

На екрана се появи образа на жена. Снимките бяха направени в здрач, а на заден план входът за спешните случаи на болницата бе силно осветен. Тя стоеше отпред, в силните и остри черти на лицето ѝ се долавяше неспокойствие и енергия, които веднага приковаха вниманието му.

Щом тя заговори, той сведе очи.

— Том, сенатор Дан Мелчър бе незабавно вкаран в операционната, тъй като засега е известно, че има поне една рана в областта на гръдния кош...

Този глас. Внезапно вдигна глава. Ниският регистър, властната нотка. Нямаше грешка. Познаваше го тъй добре, както своя собствен. Трябва да е тя.

Обаче лицето на жената вече бе изчезнало от екрана, а на негово място се бе появил мъж на средна възраст, който излизаше от черна кола с ослепителна усмивка и махна към камерата, без да обръща внимание на сърдитите викове на участниците в протестна демонстрация, стоящи наблизко. Продължаваше да звучи само гласът ѝ.

Той също се загуби, когато една жена се провикна от тълпата: „Убиец!“ — извика и започна да стреля.

Трудно бе да се проследят последвалите действия. Бодигардът сграбчи свлеклия се на земята сенатор, падна полицаи, зяпачите се пръснаха сред викове и паника, някой хвана жената, а друг полицаи я затисна към асфалта. Последва близък план на сенатора, изпаднал в безсъзнание, бялата му риза бе почервенияла от кръв. Следващата снимка бе как го вкарват в линейката.

Камерата отново се върна към жената.

— Току-що получихме съобщение, че полицаят, по който се стреля, е умрял от раните си. Полицията е задържала нападателката. Досега все още не е разкрита идентичността ѝ. Очаква се да ѝ бъде предявено обвинение — тя направи пауза и после добави: — Кели Дъглас, Ен Би Си, Ню Йорк.

Доуърти се намръщи. Не изглеждаше същата. В цветовете нямаше промяна — кестенява коса, тъмнозелени очи. И този глас, знаеше, че не греша. За десет години много се е променила. Даже името ѝ е друго, взела е името на майка си. Но гласът ѝ не се беше променил. Тя е.

Беше се втренчил в телевизора, без да гледа рекламата на кафе „Максуел Хаус“. До него Фипс изръмжа към Еди:

— И това се нарича журналистика. Във вестник не можеш да се появиш с тези няколко думи.

Ала Големия Еди сви рамене от липса на интерес.

— Една снимка е равна на хиляда думи.

— Някои снимки — сгълча го Фипс. — Едно хубаво лице пред камерата, което претендира, че е репортерка. Да го знаеш от мен — всичко в телевизията е преувеличено и се плаща повече.

Лен Доуърти слушаше този разговор с едно ухо. Беше смутен, а мислите му — объркани. Понечи да вдигне чашата, после неочаквано я остави и бутна стола си. Имаше нужда да помисли.

ВТОРА ГЛАВА

Кели завърши последните си думи на живо. Задържа израза си, докато сигналът ѝ показа, че вече не е в ефир. Прожекторите угаснаха, тя свали микрофона, отпусна се леко, а победоносни искрици изпълниха очите ѝ и разтеглиха устните ѝ в доволна усмивка.

Продуцентът Брад Съмърс излезе от подвижната телевизионна станция. Трийсетгодишен, той беше облечен с панталон цвят каки и маркова карирана риза с къси ръкави поради изгарящата августовска вечер в Ню Йорк. Кели все още усещаше адреналина от явяването си на живо, за да обърне внимание на лепкавия въздух.

Брад вдигна палци към Кели и екипа.

— Направихме мрежа с новините от Западния бряг — последните новини непрекъснато се осъвременяваха, за да се компенсира тричасовата разлика.

— Ей това се казва успех, момчета — зачервена от успеха и с нетърпението да го сподели, Кели се захили на двамата си колеги. — В Айова, откъдето идвам, тъкмо това наричаме „да удариш къоравото“ — заяви тя и намигна.

— Ясно, жалко, че не сме в национална мрежа — нисък и набит, четирийсетгодишният оплешивяващ Рори Тъбс свали камерата от рамото си и я сложи на земята.

— А тая жена се обади по толкова неудобно време — подигравателно изрече звукорежисьорът Лари Маклоски.

Рори се изчерви, като установи, че невинната му забележка прозвуча твърде безчувствено след трагичния инцидент, в който умря един полицай, а сенатор беше сериозно ранен. Който работи с новини, не бива да проявява отношение към станалото. Работата му е да регистрира събитията така, както са се случили, а не да реагира на тях. Това би могло да стане по-късно.

— Не исках да кажа това — мрачно се защити той. — Само понеже никога подобно нещо не ми се беше случвало по време на новините.

— Можеш да участваш и в утрешните вечерни новини — предложи Лари със зловна усмивка, готов да жегне Рори. — Само трябва да се молиш сенаторът да умре.

— Ще спреш ли, за Бога? — изръмжа Рори с тон на последно предупреждение.

— Като стана дума за сенатора, ще отида да проверя дали някой от хирурзите няма да каже нещо — обади се Кели, като си даваше сметка, че още нищо не е свършило.

Брад Съмърс я спря.

— Аз ще отида. Ти си почини. Така и така се налага да се отбия там. Трябва да вземем името на жената.

Кели не възрази. Но нямаше намерение да се отпусне.

— Като се връщаш, донеси кафе. Черно — извика тя след него.

— И пица — добави шеговито Рори.

Лари се присъедини към тях, вдигна ръце около устата си и извика към отдалечаващия се продуцент:

— Аз искам хамбургер и пържени картофи, а също и шоколадов шейк!

Празният стомах на Кели се сви. Тя не му обърна внимание, което вече се беше научила да прави. На работа, при която камерата добавяше по пет килограма на всеки, който се появеше пред нея, диетата беше задължителна за всички. Имаше малки изключения, а Кели не беше сред тях.

Когато се обърна, Лари извади цигара от пакета си и ѝ предложи. Тя я взе и се наведе към пламъка на запалката му. Вдигна отново глава, издиша пушека и праметна тежката си кестенява плитка.

— Ти направи много силни снимки, Рори — сърдечността и възхищението в гласа ѝ бяха искрени.

Той светна, но после поклати глава.

— Господи, като си помисля, все още не мога да повярвам как успях. Спомням си, когато Мелчър излезе, как махаше с ръка и се усмихваше, тогава направих по-дълбок план, за да се види и реакцията на демонстрантите. А тази жена изникна съвсем ненадейно — направи пауза и се намръщи. — Как е минала през кордона от полицаи? Някой от вас забеляза ли?

— Аз не успях — каза Кели с известно съжаление. — В този момент гледах в друга посока.

— Смятам, че полицаите бяха насочили вниманието си най-вече към един с вид на борец — предположи Лари, а след това хвърли поглед към оператора. — Аз прегледах лентата, докато я монтираха. Знаеш ли, че ти даже беше хванал в кадър и оръжието, когато тя започна да стреля?

— На мен ми се стори, че тя носи нещо, но си казах, че сигурно е я скапан домат или яйце — Рори се захили. — Развълнувах се, като си помислих, че ще снимам как някой домат лети и се пръска върху мутрата на Мелчър. Но оръжие... — той пак поклати глава и въздъхна, изразът му стана сериозен, когато се обърна към Кели. — Знаеш ли, че за малко да не го уловим? Ако не беше поискала да се върнем...

Тя го спря с възражението:

— Ако *ти* не ми беше казал за демонстрантите.

— Ако охраната на парка не беше споменала, че има демонстранти — намеси се и Лари, добавяйки още едно „ако“.

— Само си представете — сухо заяви Кели. — Направо извадихме късмет.

Рори я изгледа дълго и замислено, после се усмихна.

— Не знам... Сигурно се дължи на интуицията. На твоята.

За него това беше голяма похвала. Кели му се усмихна в отговор, беше трогната, но едновременно се почувства и неудобно.

— Хвалбите не ми влияят, Рори. Хайде да направим компромис и да речем, че е било *късмет*.

— Прав си, Тъбс — избоботи Лари. — Тя като че ли има нюх към новините. Трябва да хвалим вече не краката ѝ, а нюха ѝ.

Кели потрепна и се оплака:

— Какво ви става? Защо непрекъснато трябва да се занимавате с някоя част на тялото? Сега с краката. Когато в Сейнт Луис видяха косата ми, веднага ме нарекоха Червенокосата.

— Въобще не са имали въображение — Лари се обърна към Рори.

— А с краката проявявате още по-малко въображение — присмя им се тя, взимайки участие в размяната на реплики. Така проявяваха остроумието си, а тя се отпускате.

— По-секси е — захили се Рори.

— Ще кажа на Дона какво казваш — заплаши го Кели със сериозно лице, само очите ѝ се смееха.

— Хайде недей — възпротиви се Рори, а после пъкна ръка в джоба си. — По-добре да ѝ се обадя сега, докато имам възможност. Рори младши направо я изкарва от кожата. Растат му зъби.

Той тръгна към болницата. Кели видя как се отдръпва, за да направи път на пристигаща линейка, и се замисли върху комплимента му за интуицията ѝ. Не беше сигурна, че е точно така. Съвсем логично бе да направят няколко снимки на демонстрантите.

Бяха отишли в Сентръл парк, за да снимат за обзора „Животът в пет“. Това бе част от лятната кампания на телевизионната станция по отразяването на тържествата в Ню Йорк. Понякога новините бяха от студиото, а друг път даваха репортажи от някое място в Ню Йорк. Предишния път бяха показали зоологическата градина в Бронкс и стадиона Ший в Куинс. Този път щяха да предаваха от Сентръл парк с Кели и един метеоролог и направиха снимките без нито едно прекъсване.

Докато разглобяваха техниката и прибираха багажа, Рори се заговори с един от охраната. Когато минавал край него, той му споменал, че демонстрантите се преместват към ресторанта „Таверната на поляната“ в парка. И се насочи натам, след като снимачният екип от телевизията си тръгна.

Щом Кели се качи в подвижната телевизионна станция, за да се върне в студиото, Рори ѝ предаде информацията просто като клюка. Кели незабавно предложи:

— Много е близо, защо не минем оттам? Няма нужда веднага да се връщаме в студиото.

Ако Кели бе имала време да анализира причините за това си предложение, те биха били разумни: Мелчър беше противоречива личност в нюйоркската политика, носеха се слухове, че е хвърлил око на губернаторското място, а ултра либералните му възгледи бяха възпламенили консервативните елементи в управлението. Всичко това означаваше, че историята с държавния сенатор Дан Мелчър щеше да продължи и в бъдеще. Даже и да не се окажат достатъчно важни за новини, би било полезно да запазят снимки от протеста за по-късно, когато историята с него се задълбочи.

Като продуцент Брад Съмърс би могъл да спре екипа, обаче той сви рамене с безразличие и каза:

— Карай.

Рори и Лари заредиха камерата и се качиха в колата при Кели и шофьора. Тръгнаха по централната алея и завиха към ресторанта „Таверната на поляната“.

Двайсет и няколко демонстранти, повечето с плакати, се бяха събрали пред сградата на известно разстояние от входа, където пазеше полицаи на кон и двама души от охраната на парка. Тъкмо когато пристигнаха на мястото, спря полицейска патрулна кола и още двама полицаи слязоха в подкрепа на колегите си.

Всички надежди на полицаите да убедят протестиращите доброволно да сложат край на демонстрацията се изпариха в мига, в който групата забеляза как телевизионният екип вади снаряжението си от колата. Кели приготви бележник, химикалка и журналистическия си пропуск от чантата на рамото си, в която имаше портмоне, работни бележки, грим, спрей за коса и всякакви дреболии. Тя забеляза, че близо до входа за ресторанта един полицаи разговаря с мъж с уморен вид, облечен със смокинг. С бележника в ръка Кели се приближи до тях. Никой от двамата не се зарадва кой знае колко, като я видя.

— Здравейте. Аз съм Кели Дъглас със...

Полицаят я прекъсна.

— Знам коя сте мис Дъглас — изразът му бе съвсем мрачен, но тя забеляза и симпатия в погледа му.

— Какво става тук? — нарочно запита за очевидното, докато прибираще пропуска си, и насочи очи към демонстрантите.

Мускулест мъж близо метър и деветдесет висок с обръсната глава и големи мустаци оживено спореше с единия от полицаите. Рори Тъбс бе насочил камерата към събралите се, а окото му бе залепено за визьора. Лари беше зад него, изтегляше кабелите и носеше магнетофона.

— Моля ви, мис Дъглас — намеси се мъжът със смокинга, привличайки вниманието ѝ. Върху ревера му имаше картичка, според която личеше, че е заместник-управител. Изглеждаше нетърпелив, ядосан и доста напрегнат. — Нека операторите не насочват камерата към ресторанта. Едва ли има значение къде ще се състои банкетът в чест на сенатора.

Тя нищо не му обеща.

— Сенаторът вътре ли е? Бих искала да взема изявление от него.

— Още не е пристигнал — намеси се полицаят за голямо удивление на мъжа.

Кели веднага се хвана за това и разбра, че сигурно щяха да имат възможност да заснемат срещата между сенатора и демонстрантите.

— Кога се очаква да пристигне?

— Всеки момент — отвърна полицаят.

Черна лимузина линкълн, лакирана до блясък, зави към ресторанта. Заместник-управителят моментално се стегна, а погледът му се насочи към тъмните стъкла на колата, като несъзнателно се опитваше да проникне през огледалната им повърхност и да види кой е в нея.

Кели се втурна да предупреди Рори за пристигането на сенатора. Щом колата спря, той бързо застана тъй, че камерата да хване пътника, който щеше да излезе от задната врата.

Дълги секунди изтекоха, преди униформеният шофьор да излезе и да отвори вратата. Първо изскочи негов помощник, а после сенаторът. Както обикновено беше без жена си, която беше прикована на инвалидна количка в резултат от катастрофа с пиян шофьор.

Като разпознаха набеязаната си жертва, протестиращите нададоха сърдити викове. Сенаторът не им обърна внимание, засмяното му лице въобще не се промени, след като се спря и каза нещо бързо на помощника си. Обаче подръпваше маншетите на бялата си риза — нервен жест, който Кели и в предишни случаи бе забелязала, че прави, когато нещо не вървеше добре.

Когато тръгна напред, с умението на актьор се престори, че не забелязва камерата. С усмивка махна с ръка. Артър Трент, шеф на кампанията по избирането му за сенатор и близък съветник, слезе от колата, погледна Кели и кимна.

С периферното си зрение тя видя, че демонстрантите се опитаха да тръгнат напред, обаче полицията ги спря. Не забеляза как жената се промъкна край тях и изведнъж се оказа там. Кели зърна оръжието в ръката ѝ, преди да осъзнае, че звукът, който чу, е бил от огнестрелно оръжие.

Сцената се разви изключително бързо — хората се разбягаха в търсене на убежище, помощникът подхвана падналия сенатор, полицаят политна назад, някой започна да се бори с жената, полицията се втурна да помага, а Рори маневрираше, за да запечата всичко на лента. Кели наблюдаваше, мислейки чисто професионално, като само си даваше сметка, че техният снимачен екип е единствен на мястото.

Почти тъй внезапно, както и започна, всичко свърши. Жената беше хвърлена по лице върху паважа. Държеше я вбесен пребледнял полицай, който незабавно ѝ сложи белезници. Съветникът държеше сенатора, който с окървавена ръка притискаше раната на гърдите.

— Ранен е! — извика и сълзи бликнаха от очите му. — Някой да извика линейка!

Кели видя, че човекът от конния патрул е коленичил до поваления полицай, хванал поводите на неспокойния си кон. Забеляза, че от устата на ранения потече кръв, и видя, че той не е същия, с когото бе разговаряла. Рори беше насочил камерата към жената, която сега ридаше.

Кели сложи ръка върху рамото му.

— Какво успя да заснемеш?

— Всичко — отвърна той, продължавайки да работи. Като чу това, тя се втурна в ресторанта, обади се от автомата на новинарския екип в студиото.

Повикана по мобифона, след броени минути подвижната телевизионна станция с Брад Съмърс и двамата души технически персонал пристигна на мястото. В това време товареха сенатора в линейката. Друга линейка с ранения полицай вече тръгваше, а сирената ѝ виеше. Полицията незабавно отцепи района и служителите ѝ методично започнаха да събират имената и адресите на свидетелите. Два други телевизионни екипа заедно с половин дузина вестникарски журналисти, репортери и фотографи пристигнаха и дадоха своя принос към общата бъркотия.

Показвайки пропуса си, Брад си проби път до тях.

— Какво казаха в края на краищата?

— За полицая чух, че няма да оживее — отвърна Лари.

— А Мелчър?

— Никой не съобщава нищо — Кели зърна, че сенаторът е вече на системи в линейката. — Даже няма кой да потвърди, че по него се е

стреляло.

— Кръвта по ризата му не е от играчка — намеси се Рори все още с камера на рамото.

— Товари — нареди Брад. — Ще ги последваме до болницата. Още един екип е тръгнал насам. Те могат да покрият края. Дай ми каквото си направил — протегна ръка към Рори за касетата. — Ще включа генератора и ще монтирам по пътя! — обърна се към Кели: — Направи си текста минута и половина. Щом стигнем до болницата, пускаме теб, както и звуков фон — вратите на линейката се затвориха, когато Рори подаваше двете касети на Брад. — Добре, хайде да тръгваме.

Той се спусна към подвижната телевизионна станция, която представляваше истинско чудо на техниката — оборудвана със собствен генератор и малка контролна стаичка с монтажно и предавателно устройство. Натоварени с камерата и магнетофона, те го последваха и се качиха. Кели започна да пише в бележника, колата зави по пътя и директно се насочи след линейката.

Тъй като подсъзнателно си даваше сметка, че написаното често звучи тромаво, когато се разказва, Кели тихичко шепнеше думите, които отбелязваше, като в същото време мислеше и за встъпление. Освен това имаше предвид, че нейният текст трябва да се отнася към сцените, запечатани на лентата, без обаче да ги обяснява.

Нелека задача, особено когато трябва да пише, без да гледа материала. Брад Съмърс в подвижната телевизионна станция вадеше части от записа, сглобяваше ги в едно цяло, което тя още не беше видяла.

Щом направи първата чернова, се посъветва с Рори и Дари, после направи поправки относно по-драматичните картини, които бяха запечатани върху лентата. Остана й време да изглади написаното и това стана, преди да стигнат до болницата.

Когато Рори и Лари бяха готови да запишат репортажа й, Кели сложи малко пудра, руж и червило. Не беше от суета, а тъй като знаеше, че от камерата тенът избледнява. Затова бледото лице на репортера — независимо дали е мъж или жена — не би внушило доверие у зрителя.

Веднага щом оправи грима си, Кели направи бърза проверка в болницата относно състоянието на сенатора, нанесе необходимите

поправки в текста си и го записа на редактираната лента. Чак тогава успя да си поеме дъх.

После още веднъж го направи — този път леко се намръщи, след като първоначалното чувство на гордост и удовлетворение изчезнаха.

— Ще ми се да бях видяла материала, който Брад е използвал — промърмори тя недоволно. — Само ако имаше време да пуснем лентата.

— Добре го направи, Кели — увери я Лари.

Тя поклати глава.

— Би могло да стане и по-добре — отново прехвърли текста си наум, измисляйки десетина начина, по които би могла да го направи по-добре — глаголи, които биха придали по-голяма сила и драматизъм на изреченията и факти, с които би постигнала по-голяма завършеност.

— Ти винаги искаш да бъде най-добре — тези думи бяха изречени от Рори по-скоро като обобщение, отколкото като критика, и наблюдението му бе съвсем точно. За Кели най-доброто беше равно на успех, а успехът означаваше похвала и одобрение, две неща, които бяха жизненоважни за нея, макар тя да не го признаваше даже и пред себе си.

— Нищо чудно, че ни напускаш — добави Рори и спря, като я погледна в очите. — Да знаеш, наистина ще ни липсваш.

Трогната от неочакваното му признание, Кели се усмихна.

— Казваш го тъй, сякаш отивам на другия край на земята — леко го упрекна тя, за да прикрие внезапния прилив на неудобство. — Само сменям етажите.

— Да, но отиваш от местна станция — в мрежата. Все едно, че те изстрелват в стратосферата — той дръпна от цигарата си и връхчето ѝ проблесна в тъмнината.

Мрежа. Вълшебна дума. Цел, към която се стремеше още откакто завърши колеж преди осем години. Тези последни осем години бяха трудни, работеше по шейсет до осемдесет часа седмично, като се изкачи от телевизионен репортер в малка станция в селската Айова стигна до водеща на новото магазинно предаване, излъчвано в най-гледаното време. Най-накрая успя — беше достигнала най-високия клон, оставаше да се задържи там.

Усети неудобство при тази мисъл, като си спомни мъжа от парка. Реши да го забрави и изрече с по-весел тон:

— Още не съм напуснала, Рори. Още една седмица ще трябва да ме понасяш.

— Вярно — захили се той.

Брад Съмърс излезе от болницата на бегом.

— Искат да се върнеш в студиото, Кели — махна на шофьора. — Хайде.

Кели усети разочарование. Репортажът беше неин, тя искаше да го запази за новините в единайсет. Обаче не се противопостави, когато Брад Съмърс я хвана за ръката и я дръпна към колата. След като само дни я дележа от новата ѝ работа в мрежата, сега не беше моментът, да я нарочат, че трудно се работи с нея и че е избухлива.

След минути се намериха пред седемдесететажната сграда. С бързи крачки, от които чантата ѝ се удряше в ханша, Кели пресече гранитното фоайе към бюрото на охраната.

Униформеният черен дежурен я видя, че идва.

— Хванах специалния ви репортаж, мис Дъглас — отвори ѝ вратата. — Как е сенаторът?

— Все още в операционната — спря, за да се разпише. — Той е добър човек. Срамота е да го загубим.

— Да.

Когато се обърна към асансьорите, някой се обади:

— Нагоре ли си?

Кели усети слабия английски акцент и се усмихна преди даже да забележи родения в Англия Хю Таунсенд, който задържа асансьора заради нея. Слаб и както винаги добре облечен с летен сив костюм от любимия му шивач на Савил роу^[1], той имаше дълго и тясно лице с аристократично фини черти. Елегантно подстриганата му коса беше тъмнокафява, почти черна, на слепоочията вече посребряваше, което му придаваше много представителен вид. Той беше очарователен или високомерен в зависимост с кого разговаряше. С Кели винаги беше очарователен.

— Днес си останал до късно Хю — тя никога не беше сигурна как да го характеризира: приятел, наставник, съветник или ръководител на новото магазинно предаване, шеф.

— Всъщност имах намерение да си тръгна преди час, но останах да видя последните новини — изчака я, докато влезе в асансьора,

натисна копчето за нейния етаж и я погледна с крайчеца на окото, лешниковите му очи светнаха с одобрение. — Чудесна работа.

— Кое? — тя още чувстваше угризението.

— Така е.

Вратите с плъзгане се затвориха и асансьорът тръгна. Кели си отбеляза мислено да направи копие от лентата с излъчения репортаж, за да го види по-късно на спокойно въкъщи. Там можеше да анализира грешките си — в текста, в начина на прочитането му или в израза си. Това беше болезнен начин да се учи човек, но бе открила, че е най-добрият.

— Жалко, че тази жена не почака до следващата седмица, за да застреля уважавания сенатор. Какъв само край би било за теб.

— Както и реклама за бъдещото предаване, а?

Погледът му отговаряше на малко киселата усмивка.

— Мина ми през ум.

— И аз така помислих.

— Хайде да вечеряме заедно, щом свършиш, и ще отпразнуваме събитието с бутилка вино. Тъй като виното ни вдъхновява, зарежда ни с кураж, любов и радост.

— Ти май имаш цитат за всякакъв случай?

— Не за всеки — Хю се замисли. — Може би тази вечер трябва да прием „Марго“. Реколтата от осемдесета година е много хубава.

— Какво? Няма да празнуваме с „Латур“ от четирийсет и пета ли? — пошегува се весело Кели.

Той вдигна черните си вежди едновременно със смях и предизвикателство:

— Когато спечелиш наградата „Еми“, този случай наистина ще заслужава бутилка „Латур“ от четирийсет и пета.

— „Еми“ ли? Много си се засилил, Хю.

Той я погледна в очите, една полуусмивка заигра по устните му.

— Да не смяташ, че това е само твой монопол? — асансьорът спря на нейния етаж, вратите се отвориха. — Ще те чакам долу с кола.

— Прекрасно звучи. Хю, но... — тя вече чуваше голямото движение откъм новинарската стая. — Ще имаме много работа. Когато свършим, единственото ми желание ще бъде да се прибера и да се просна в леглото.

Той пхна ръка над плитката ѝ, а пръстите му точно напипаха вратните ѝ жили.

— Ще минат часове, докато си легнеш — леко я побутна от асансьора. — Не забравяй, *вечеря*.

Вечеря, помисли си тя.

---

[1] Улица в Лондон, където са ателиетата на скъпите мъжки шивачи. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Беше среднощ, когато Кели излезе от сградата на безлюдната улица. Уличните търговци отдавна бяха откарали количките със стоката си, а просяците се бяха оттеглили от печеленето на лесни пари.

Горещината беше преминала, движението бе намаляло, а улиците бяха тихи — толкова тихи, колкото може да бъдат в Манхатън. Камион за боклук се движеше по Петдесета. През няколко квартала се чу свирка, придружена от силното виене на пожарна сирена.

Кели дръпна дръжката на чантата по-високо на рамото си и вдъхна дълбоко лошия нюйоркски въздух. Забеляза самотната кола, която я чакаше до бордюра, и се упъти към нея. Щом я доближи, шофьорът ѝ отвори задната врата. Кели сложи първо тежката си чанта, а после се пхна на седалката до нея.

От задните колони тихо звучеше стара песен на „Хол енд Оутс“. Престана да я слуша, порови в чантата и извади дебел тефтер. В него си водеше бележки преди интервюта, имаше дълга биография на един професор от Харвард — писател, с когото щеше да разговаря за утрешното предаване „Животът в пет“. Дебелият том, в който той беше хроникирал икономическите неблагоприятности на страната, също беше тук. Кели включи лампичката за четене и започна да прелиства страниците на биографията му, винаги така запълваше свободните си минути с работа.

Колата зави по Парк авеню и се включи в потока от таксите и лимузини, забързани към магистралата покрай тъмните витрини на затворени магазини. Не бяха минали и пет часа, откакто улицата беше пълна с движение, а горещината и шума изнервяха шофьорите.

След минути колата пристигна в богат квартал встрани от парк авеню. С уморена въздишка Кели хвърли разсеян поглед към входа на малкия елегантен френски ресторант, постлан с килим. Събра нещата си и излезе от колата.

Вътре беше хладно и тихо. Точно ресторант, който би се харесал на Хю Таунсенд. Излъчваше подчертан шик, без да е модерен, с

приглушени светлини, стените бяха с тапети на бледи цветя — изтънчена атмосфера, а не бляскава. Вдъхна миризмата на френска кухня — на бургундско вино, мащерка и градински чай.

Оберкелнерът я позна.

— Добър вечер, мис Дъглас. Мистър Таунсенд ви очаква. Оттук, моля.

От стола до ъгловата маса Хю Таунсенд я наблюдаваше как прекосява помещението, вниманието му бе привлечено от походката ѝ. В нея нямаше нищо подчертано сексуално, но все пак правеше впечатление на мъжете. Крачките ѝ бяха уверени и грациозни, леко полюшваше бедра, вървеше с високо вдигната глава и с поглед, вперен напред.

Кели Дъглас коренно се бе променила след първия път, когато я видя на запис. Всъщност беше я чул, преди да я види. Докато минаваше край монтажната, направи му впечатление дълбокият мелодичен тембър на гласа ѝ. От любопитство и интерес подаде вътре глава.

Първоначалната реакция от жената на екрана беше изцяло отрицателна — тъмна, провиснала коса, паднала по раменете ѝ, очила с рамки от костенурка, излъчващи сила, но все пак меки черти на лицето, почти мъжко сако. Влезе в залата и се заслуша как интелигентно говори за съдбата на бездомните, а гласът ѝ прозвуча неспокойно, щом и други хора се намесиха.

След малко забеляза червения отблясък на косата ѝ, тъмнозелените очи зад стъклата, кожата ѝ като порцелан, каквато обикновено имат червенокосите, тънката фигура под строгия костюм и енергията, която излъчваше. Направи му впечатление потенциалът, който усети у нея, даже и да приличаше на смачкана библиотекарка.

— Кое е това момиче, Хари? — запита той монтажиста.

— Някаква Кели — пресегна се към кутията, за да прочете името ѝ. — Да, Кели Дъглас. Кореспондентката ни от Сейнт Луис. Редовно изпраща материали. Предполагам, че иска да стигне до мрежата — монтажистът направи пауза и се захили на Хю. — Страхотен глас, а?

— Наистина — промърмори замислено Хю, а после рече: — Имаш ли нещо против да взема лентата? Искам по-късно да я прегледам.

— С най-голямо удоволствие — монтажистът натисна копчето и извади касетата.

По това време Хю обсъждаше схемите и много му беше доскучало. След като пусна лентата няколко пъти, той почти не откри грешки в журналистическите ѝ способности. Много му хареса топлият спокоен и властен тембър на гласа ѝ. Обаче видът ѝ подразни вродения му вкус и преценката му на продуцент.

Безброй пъти в миналото беше изнасял лекции на любовниците си за въздействието на дрехите, прическата, грима, с което си навличаше недоволството на някои и благодарността на други.

Най-накрая ѝ се обади и уредиха тя да дойде в Ню Йорк за интервю. След седмица Кели вече седеше в бюрото му в Ен Би Си, а той вътрешно се присмиваше на себе си.

Да, но резултатът от усилията му завинаги заглуши този присмех.

Когато Кели приближи масата, Хю се изправи и изчака, докато тя потъна в стола срещу него, а голямата чанта на рамото ѝ се опря в пода.

— Последно какво стана? — той отново седна.

— Изкараха Мелчър от операционната. В критично състояние е, но го закрепиха — тя хвана картата с менюто, после я остави настрана. — Жената е идентифицирана като Делия Роуз Джаксън. Бивша монахиня, сестра Мери Тереза, напоследък е под опеката на психиатри, след като е била арестувана за причиняване на безредици в клиника за аборти и е наръгала с нож една медицинска сестра. Не е известно да е свързана с някакви групировки.

— Не убивай — промърмори той.

— Шестата Божия заповед — Кели взе гарафата с вода и спря ръката си по средата. — Нали видя предаването.

— Не. Но щях да се разочаровам, ако не беше я споменала.

— Използвах я във връзка с една семейна снимка, направена в монашеската ѝ килия — глътна малко вода и свали чашата си, взирайки се в кубчетата прозрачен лед. — Не е ли ирония на съдбата — полицейски офицер, застрелян от бивша монахиня?

— Освен това и трагично.

— Много трагично — съгласи се тя с лека въздишка. С усилие вдигна глава и се отърси от тази мисъл. Насилие, трагедия, смърт —

всеки ден се занимаваше с подобни трагедии. Беше се научила да не се измъчва, да не допуска тези неща до душата си. Огледа се в ресторанта. — Хубаво е тук. Не съм идвала по-рано.

Забеляза, останалите посетители може би бяха дошли след театрално представление.

— Храната е великолепна. А вината... — той направи пауза за ефект и слабо се усмихна — ... отлични.

— Това е решителният фактор за избора ти, не се съмнявам — Кели вдигна чашата си с вода, имитирайки тост. Хю Таунсенд беше стар ценител и любител на вината. Още една ирония.

— Несъмнено — усмихна ѝ се по-широко. — Ако си гладна, можем да поръчаме.

— Умирам от глад — призна тя.

Сок и кифла за закуска, салатата от спанак за обяд и три лъжици кисело мляко преди новините в единайсет часа, за да потисне бунта на червата си от малкото количество храна, което бе влязло в стомаха ѝ през последните двайсет ѝ четири часа. И което всеки ден беше едно и също.

Хю даде знак на келнера, който веднага се приближи до тяхната маса.

— Ще поръчаме.

— Да, сър — отвърна той и се обърна към Кели. — Тази вечер какво ще желаете, мадам? Препоръчвам ви агнешко печено. Приготвено е с...

— Не, благодаря — тя го прекъсна, преди той да е повлиял на решението ѝ. — Искам диетична зелена салатата. Варена треска само с лимон, без сос — не обърна внимание на погледа му. — Накрая кафе. Безкофеиново, моля.

— Съсипа виното — Хю ѝ хвърли остро критичен и възмутен поглед, после се обърна към келнера. — Донесете на мис Дъглас пиле, задушено с вино.

— Хю...

Той вдигна ръка, прекъсвайки протеста ѝ.

— Тук сме дошли, за да празнуваме. Утре ще отработиш излишните калории по време на сутрешната си тренировка с Рик — каза, споменавайки личния ѝ треньор.

В съответствие със стриктния режим да държи теглото си под контрол, три пъти седмично Кели ходеше във фитнес център. В Сейнт Луис всеки ден тичаше по три километра, но в Ню Йорк това бе немислимо. Затова Кели редовно се подлагаше на серия досадни упражнения под зоркото око на личния си треньор Рик Конърс.

— Този човек е садист — изрече тя тихичко и не повдигна въпроса относно поръчката за вечерята си. Все пак нали беше само пиле, задушено с вино.

За себе си Хю поръча патица с портокали, а после извика келнера за вината. След като той пристигна, Кели се заслуша с половин ухо как двамата обсъждат виното.

За Хю виното беше фикс идея.

Когато преди три години я извика в Ню Йорк, тя беше изпълнена с отчаяно желание да му направи добро впечатление. Виното беше единият от начините...

Според материалите, които беше чела за Хю Таунсенд, кабинетът му в NBC беше това, което Кели очакваше — кожени фотьойли, дъбово бюро, маслени картини по стените, ненаатрапчива елегантност. Обаче снимките му не го показваха в истинския му вид. Бяха уловили острите му черти, но не и патрицианския им финес, в тях липсваше и очарователната арогантност на усмивката му, сърдечният блясък в очите му.

— Добре дошли в Ню Йорк, мис Дъглас — заобиколи бюрото, за да се ръкува с нея.

Кели беше нервна, но също и решена да не му го показва.

— Благодаря, мистър Таунсенд. За мен наистина е удоволствие, че съм тук — направи малка пауза, после бръкна в торбичката, която носеше, и извади опакования подарък. — Дано не е прибързано от моя страна, но съм израсла в Айова. Там имаме този обичай винаги да носим по нещо на домакина.

— Подарък? — той се учуди.

— Един вид благодарност за интереса, който проявявате към работата ми — отвърна Кели.

Посочи ѝ фотьойла.

— Мога ли да го отворя сега? — запита той с любопитство.

— Разбира се — тя потъна в коженото кресло и се насили да изглежда спокойна.

Той не разкъса небрежно хартията и завързаната панделка. Взе ножа си за отваряне на писма, промъкна го между панделката и лепенките, за да освободи кутията. Наблюдаваше го как я отвори и извади бутилката с вино. Щом видя как дланта му почти гальовно се плъзна по бутилката, тя въздъхна дълбоко.

Той я стрелна въпросително.

— Това е историческо вино.

— Знам — вече уверена, Кели се настани във фотьойла. — На анонимната дегустация в Париж през 1976 година каберне совиньон „Стегс Лийп“ реколта седемдесет и трета е първото калифорнийско вино, което получи повече точки от „О’Брион“ и „Мутон Ротшилд“. Много хора смятат кабернето на имението Рътлидж от седемдесет и трета за по-добро от „Стегс Лийп“, но за съжаление тогава то не е било представено на дегустацията.

Замислен, той постави бутилката върху бюрото си и вдигна глава.

— Откъде знаете, че обичам хубавото вино?

— Направих си домашното — отвърна с усмивка Кели.

— Явно — отвърна той и изчака по-подробен отговор.

— Един от вашите биографи споменава, че сте член на известно винарско дружество — обясни тя. — Надявах се, че няма да сте някой от онези тотални сноби, които не признават нашите първи калифорнийски вина.

— Голям риск сте поели, мис Дъглас — той нехайно се подпря на бюрото, скръсти ръце и я загледа с открит интерес.

— Вие също рискувате с мен, мистър Таунсенд — отвърна му тя.

— Може и двамата да спечелим — каза той. — Кажете ми, откъде знаете толкова много за виното „Стегс Лийп“? Това също ли беше домашно?

— До известна степен. Родена съм в долината Непа — години откак напусна долината не беше признавала каквато и да е връзка с Калифорния. Беше си създала ново минало, от което не изпитваше притеснение, болка и унижение, както от истинското. Ала този път родното ѝ място можеше да се окаже ценно предимство.

— Тъй ли? Кой знае защо, смятах, че сте родена и израсла в Айова — Хю хвърли поглед към празното си бюро, като че ли искаше да свери биографията ѝ.

— Рядко хората израстват там, където са родени. Като че ли е в духа на американците да се местят от едно място на друго. В моя случай аз се преместих в Айова — Кели сметна, че добре се справи с този въпрос, без да излъже. — Преди години, когато бях в гимназията, се заинтересувах от родното си място и поместих материал за местния вестник за винарството в долината Непа. Смятам, ще признаете, че в производството и пиенето на вино има нещо престижно, което очарова всеки.

— Наистина — съгласи се той. — Любопитно ми е да прочета този ваш материал.

— Ще издиря копието и ще ви го изпратя — излъга Кели. Тя нямаше копие от материала, а дори и да имаше, не би му го дала. — Но искам да ви предупредя, че е написан съвсем аматьорски. Написан е когато все още само исках да стана журналистка.

— И преди да откриете телевизията, разбира се.

— Естествено.

— Сега към какво се стремите?

— Целта ми е докато навърша трийсет години, да стана кореспондент от национален мащаб — отвърна Кели.

— Сега на колко сте?

— Двайсет и седем.

— Все още имате време... — кимна, изпъна се, заобиколи и тръгна към нея със скръстени на гърдите си ръце. — Ако махнете тези очила, направите нещо с косата си и ако смените мъжкия си костюм с нещо по-стилно. Видът ви на даскалица може да се приема добре в Сейнт Луис, но с него никога няма да ви приемат в мрежата.

Кели се смръзна, засегната от изненадващата му открита критика. Тя впи нокти в кожените облегалки на фотьойла, за да не дръпне очилата с рамки от костенурка и широката черна изискана, както тя смяташе, панделка, която придържеше дългата коса на тила ѝ.

Винаги бе знаела, че не е хубава. В най-добрия случай беше съвсем обикновено привлекателна. Работила беше упорито, за да добие този подчертано спретнат вид. Заболя я от критиките му. Повече, отколкото той можеше да си представи.

Не ѝ ли бе достатъчно, че цял живот бе понасяла подигравки? Детските гласове в училищния двор, които се смееха и пееха тази ужасна песничка за дебеланата, дете не може да мине през кухненската

врата, завинаги щеше да остане в съзнанието ѝ. Обаче не можеше вече да избухне в сълзи и да избяга. Кели се беше научила да не показва, че някой я е засегнал с нещо.

Тя събра длани, вдигнати до лицето ѝ и над тях изгледа студено Хю Таунсенд.

— Моят външен вид няма нищо общо с компетентността ми на журналист.

Това като че го развесели.

— За съжаление мненията ни се различават, мис Дъглас. Телевизията е визуално средство за осведомяване. Външният вид е всичко. Затова е важно как изглеждате.

Страшно ѝ се искаше да избяга от него, но външно запази спокойствие.

— Много добре ми е известно, че не съм кралица на красотата.

— Ако бяхте, сега сигурно нямаше да говоря с вас. Видът никога не бива да отвлича или да привлича вниманието на зрителя от разказа.

— Това е дискриминация на жените — изрече Кели в самозащита.

— Едва ли — той се засмя с тих и сух смях, който още повече я нарани със своята краткост. — Или сте забравили или пък сте твърде млада, за да помните големите дебати, които преди години се разразиха в Черната скала за това дали Дан Ратър да носи костюм и връзка, или може да е по пуловер.

— Черната скала ли? — тя се хвана за странното, за да отклони разговора.

— Така наричаме сградата на Си Би Ес.

— Разбирам.

— Уверявам ви, мис Дъглас, в този бизнес мъжете също се грижат за вида си, както жените. Дали да си пуснат мустаци, или да ги обръснат? Дали да оставят косата си побеляла, или да я боядисват? Вратовръзката им едноцветна ли да бъде, на райета или шарена? Плешивата глава винаги е проблем — дали да носят перука, или да си присадят коса? Във всички случаи става дума за това дали зрителят се разсейва — направи жест към нея: — Очилата, косата, строгата линия на костюма отвличат вниманието.

Искаше ѝ се да спори, да подчертае, че Сали Джеси Рафаел носи очила, даже Брайън Гъмбл от NBC има очила за четене. София Лорен

носи очила, Уди Алън, Стивън Спийлбърг, както и дузина други известни личности.

Обаче не му го изтъкна. Само простичко каза:

— Да, но зрителите ме помнят.

— Добрият журналист би искал да запомнят репортажа му — отвърна той и Кели се сви вътрешно от тактично нанесения ѝ словесен шамар. — Случайно се открива място за репортер в станцията ни в Ню Йорк — продължи Хю. — За утре съм ви определил интервю. Междувременно съм уредил тази сутрин очен лекар да ви снабди с контактни лещи. Оттам ще отидете на фризьор — Зигмунд е най-добрият в Манхатън. Щом свършите със Зигмунд, ще се срещнем в Сакс, за да купим по-подходящи дрехи.

— Какво? — обади се Кели.

Той само се усмихна и каза:

— Приемете го като задача. Телевизионен екип ще ви следва, за да заснеме събитията. Тази вечер ще имате възможност да напишете историята си, да редактирате материала и да го монтирате. Утре с него ще се явите на интервюто, за да демонстрирате журналистическите си способности — спря и се усмихна по-широко. — Е, мис Дъглас?

Тя усети предизвикателството. Не ѝ хареса, ама никак. Но не виждаше място за избор. Налагаше се да приеме.

— В колко часа е срещата с очния лекар?

— След половин час. Долу ви очаква кола.

След малко повече от два часа Кели излезе от оптиката с контактните лещи. След четиричасов престой при Зигмунд косата ѝ бе скъсена с осем сантиметра, като остана само до раменете — по този начин изглеждаше по-гъста и вече имаше блясък, като изпъкваше естественият тъмночервеникав цвят. Гримовете и бяха изхвърлени и на тяхно място се появиха само кафяви и златисти сенки, прасковен руж, червило и светъл фон дьо тен. В Сакс раираният ѝ антрацитов костюм бе заменен с жакет от копринено пике с примес от лен върху копринена рокля кайсиев цвят и велурен колан в същия нюанс.

Когато видя отражението си в голямото огледало на бутика, Кели се вторачи в жената пред себе си. Не беше станала изключителна красавица, но за нейната външност промяната бе изумителна. Косата ѝ с цвят на махагон падаше на големи плътни вълни около лицето, а и

самото то не изглеждаше вече тъй обикновено. Линията на жакета и на свободната рокля меко подчертаваха фигурата ѝ. Тоновете ѝ отиваха.

— Прав бяхте — каза на Хю.

— Рядко жената признава това на мъжа — отбеляза той сухо. На което тя се засмя и бавно се завъртя пред огледалото. — Удобно ли се чувствате с новия си образ?

— Да — колкото и да е странно, бе вярно.

Материалът се оказа лесен за написване и още по-лесен за монтиране. Интервюто протече гладко. Идеално, помисли си Кели. Беше права. След една седмица ѝ предложиха мястото и тя започна да опакова вещите си.

Така започна приятелството ѝ с Хю Таунсенд. Свикна да вярва на преценката и инстинкта му. Чрез него се срещаше, с когото трябва и завърза сполучливи контакти. Това бе жизненоважно в град като Ню Йорк и особено в индустрия, където цари такъв състезателен дух.

За втори път в живота имаше мъж приятел, с когото да споделя мечтите си, с когото да разговаря, макар че никога не събра сили да му довери мъката на миналото си.

Келнерът се върна до масата с бутилката вино, която Хю бе избрал за вечерята. Много пъти Кели бе наблюдавала ритуала на опитването на виното, но никога не го пропускаше, защото церемонията едновременно я забавляваше и очароваше.

Във винената чаша на Хю бе налято малко вино, снежнобяла салфетка бе обвита около бутилката, за да поеме някоя случайно плъзнала се капка. Кели гледеше как Хю поема чашата за столчето, показалецът се сви под палеца, което издаваше истинския експерт и техника, в която Кели не се бе специализирала. Той я подържа над бялата покривка, преценявайки наситеността на рубинения червен цвят на виното.

Доволен, вдигна чашата, разклати виното с едно движение на китката, наблюдавайки каква следа оставя по стените на чашата. Вдигна я, надвеси орловия си нос и вдъхна аромата му. После, отпи, бавно го завъртя в устата си, подържа го между езика и небцето, преди да го глътне. Най-накрая остави чашата върху масата и кимна одобрително на келнера.

— Много е добро.

Келнерът се поклони.

— Сега ли да наля или по-късно?

Хю поклати глава.

— Сега. В чашите ще диша и ще разтвори букета си.

— Както желаете — напълни двете чаши и като остави бутилката на масата, се оттегли с още един поклон.

Хю докосна с пръст основата на чашата и тихо рече:

— Когато земните ми дни свършат и се явя пред любимия Господар, за да дам отчет за греховете си, ще му кажа: „Не си спомням името на селото, не мога да кажа как се казваше момичето, но виното, Боже мой, беше «Шамбертен»!“

Белок — добави, като й съобщи автора на цитата.

— Хю, това не е много деликатно.

Той се оживи и се усмихна.

— Тогава ще ти предложи друг цитат: „Което бяха на младини любовта и розите, това след години са приятелството и виното.“

Томас Мор, мисля.

— Това е много по-добре — заяви Кели. — Макар и все още да държа, че си запомнил всичко, което Бартлетс пише за виното.

Той сложи ръка на сърцето си, все едно че се кълне.

— Никога няма да кажа.

— Не те карам — тя погледна бутилката. — Бургундско. Какво стана с бордото? „Марго“ от осемдесета година, нали?

— Много точно — той кимна с тъмнокосата си глава. — Не само че имаш око, но и ухо за подробностите. Мислех да взема „Марго“, но после реших, че „Шамбертен“ повече ще отива на печената патица.

— Разбира се — Кели се усмихна, после въздъхна, усетила умората.

— Уморена ли си?

Тя кимна.

— Много тежък ден. Забравяш напрежението, стреса и превъзбудата, когато проследяваш вълнуваща история. Всъщност последните две години прекарах в четене на новини, в правене на интервюта или пък нещо специално от серията за изнасилвания, наркотици и СПИН — спомни си за бележките и книгата, които носеше в чантата си. — Наистина тази вечер трябваше да си отида право у дома. Утре имам интервю с професор по икономика и трябва да се подготвя по книгата му.

Плюс още едно със специалиста по сърдечни и белодробни болести относно състоянието на Мелчър.

— Като спомена интервюта, исках да ти кажа, че Робърт Мондави ще присъства на винарския търг другата седмица.

— Чудесно — винарският търг, който се провеждаше всеки юли, беше с благотворителна цел и се изпълняваше по проект на Хю. Усилията му за тазгодишното събитие бяха насочени да убеди възможно най-голям брой от най-известните винопроизводители в света да участват. Малко имена от Калифорния бяха получили одобрението на Робърт Мондави.

— Нещо повече. Мондави се съгласи да се появи в петъчното предаване „Животът в пет“, за да обяви търга в събота.

— Наистина ли? Сигурно аз ще трябва да го интервюирам — каза без особен интерес.

— Да, ти — съобщи й Хю. — Вече е уредено.

— Сериозно?

— Да. Той даже се съгласи да дойде на приема в петък в моя апартамент. Не си забравила за партито, нали?

— Записала съм си го в календара. С червено.

— Очаквам, че ще дойдеш.

— След като си поканил толкова светила, няма да го пропусна. Освен това петъчното „Животът в пет“ ще бъде последното ми предаване в тази станция. Ще съм готова да се поразтоваря малко.

— А ще разпуснеш ли косата си? — погледът му се плъзна по приборната на плитка лъскава коса, от която няколко кичура се бяха отпуснали около лицето и врата й. — Бих искал да те видя така. Работиш твърде много, а се забавляваш малко, Кели.

— Сигурно — усмихната, тя сви рамене. — А какво да правя? В нашия бизнес кой има време да се забавлява?

Разписанието й рядко се променяше. Ставаше в седем, за да хване трите сутрешни бюлетина на различните мрежи, както и новините на CNN по четирите телевизионни екрана във всекидневната си, да прегледа сутрешните издания на „Ню Йорк Таймс“, „Уолстрийт джърнъл“, „Уошингтън пост“, както и „Дейли нюз“, които получаваше вкъщи. Три пъти седмично ходеше на фитнес до десет, за да се поти под окото на личния си треньор, после следваше много необходимият час за масаж.

Към два следобед отиваше на работното си място, обаждаше се по телефона, приемаше кореспонденции и се готвеше за събирането в три с продуценти, монтажисти, директор, сценаристи, помощниците им и заедно с колегите да разгледат събитията през деня, схемата на предаването, дължината на репортажите. После се връщаше на бюрото си, за да си напише сценария, по-късно имаше още едно събиране, преди да започне излъчването на новините в пет. Същият процес се повтаряше и за новините в единайсет. Рядко се връщаше в апартамента си в Грамърси парк преди полунощ.

Помежду всичко това имаше работни обеда с агента си, специални задачи, които я извеждаха извън студиото, както и най-различни политически и обществени събития, където се налагаше да присъства служебно.

Един път седмично идваше жена, за да почисти апартамента ѝ. Но винаги се намираха дрехи, които трябваше да се отнесат на химическо чистене, да се изперат на ръка, налагаше се да си купи нещо за храна, да си напише сметките, да измие чиниите, да изхвърли боклука, както и милион други неща.

Уикендите ѝ неизменно бяха изпълнени с нещата, които не бе успяла да свърши през седмицата, или за които не бе намерила време. Всеки свободен час, който успяваше да спести от програмата си, тя обикновено употребяваше да събира средства и да привлича вниманието на обществеността към изоставените и самотни деца — единственото, освен работата, с което се занимаваше много усърдно.

Освен че от време на време прекарваше някоя вечер с Хю, друг личен живот тя нямаше. Факт, който особено не я тревожеше.

Веднъж преди няколко месеца влезе в студиото и завари екипа, зает със спор относно сексуалните навици. Сексът и спортът като че бяха най-любимите теми на всеки екип, с който бе работила.

— Здравей, Кели. Я кажи за себе си — обади се светлият Анди Грабовски, подкрепен от всички останали.

Ако се бяха надявали да я накарат да се изчерви, тя ги разочарова. Вместо това се намръщи и каза:

— Вие шегувате ли се? Единственият ми сексуален навик е въздържанието.

Те се засмяха, но това си беше истина.

— Трябва да отделяш време и за забавления, Кели — настоя Хю.

— Това го казва човекът, който е запланувал събрание рано-рано в първата понеделнишка сутрин, която смятах за свободна от месеци насам.

— Имаме да говорим за предаването, да планираме репортажите, да обсъдим други теми.

— Знам — не възразяваше. — Понякога ми се струва нереално, че всъщност аз ще правя „Хора и места“. Честно казано, смятах, че ще го дадете на Линда Джеймс.

— И други хора мислеха същото.

— И то с причина — келнерът пристигна с ордъврите им. Кели прибра ръцете си от масата, за да направи място за чинията пред себе си. — Когато тя подписа договора за кореспондент на Ен Би Си от Западния бряг, чух, че планирали да започнат магазинно предаване специално за нея.

— Плановете се променят — Хю кимна към келнера и той се отдалечи.

— Очевидно.

Хю вдигна чашата си за тост.

— За твоята изключителна новинарска работа.

Кели вдигна чашата си, като гледаше да я държи за столчето, както изискваше етикетът.

— И за предаването „Хора и места“.

Докоснаха чашите си, после отпиха. Както винаги Хю изследва по-дълго глътката си, а после кимна одобрително.

— Омекнало е и е станало идеално.

— Много ли ще те обидя, ако кажа само, че е много хубаво? — Кели се засмя дяволито.

— Моля те — прониза го тръпка. След като опита задушеното във вино пиле, Кели се върна на предишната тема.

— Не знам каква услуга си направил или чия ръка си извил, за да ми дадеш това предаване, Хю. Благодаря ти много.

— Не съм направил нищо повече от това да предложи името ти. Работата ти през краткото време като заместничка на Кати Къри в предаването „Днес“, докато тя бе в отпуск по майчинство, свърши останалото — вдигна винената си чаша и изгледа Кели над ръба ѝ. — Нали помниш, че след третото предаване рейтингът се вдигна с

половин пункт. Заслугата за това съвсем не се дължи на гостите на шоуто, тъй като те бяха направо за окайване.

— Вярно е — спомни си тя. — Смешно е, ала след предаването „Днес“ се надявах да ми предложат място за национален кореспондент. Но магазинно предаване в най-гледаното време — никога, макар и да знаех, че ти готвиш такава — Кели отпусна вилицата си. — Наистина, Хю, защо ме избраха мен, като Линда Джеймс има по-голям опит и е по-известна в национален мащаб.

— Внимавай — сгълча я той. — Личи си, че си несигурна.

На него му бе ясно, че в този бизнес много малко са хората, които не изпитват несигурност. Обаче в случая с Кели комплексът ѝ за малоценност беше твърде силен. Съмняваше се дали освен него някой друг го е забелязвал. За всички Кели беше образец на спокойствието, обратно на напрегнатата, организирана, амбициозна жена, каквато всъщност бе тя. Жена, която рядко спеше повече от шест часа на денонощие и непрекъснато бе в движение. Жена, която желаше признание и одобрение, а изпитваше емоционален глад. Но всичко това ставаше под плътната стоманена обвивка.

Тя се засмя дълбоко гърлено и вдигна чашата си.

— Тогава бъди така добър и малко погали самочувствието ми.

— Много добре — обичаше тези и пристъпи на пълна откровеност. — Това предаване е главно за развлечение — ще бъдат представяни интересни хора, интересни места. Репутацията на Линда с нейните винаги неудобни въпроси всъщност се обърна против нея. На нея ѝ липсва сърдечност и умение да предразположи събеседника. Да получи искания резултат, да накара хората да говорят, но без да се заяжда с тях. Ти си ново лице. Точно това желаша решаващите фактори.

— Няма да ги разочаровам — прозвуча почти като заричане.

Хю прикри усмивката си и крадешком я изгледа. Цялостна е прилагателно, което никога не би използвал, за да я определи. Чертите ѝ, взети заедно или поотделно, бяха силни и земни, не налагащи се. А не изглеждаше съвсем обикновена. По-скоро като млада Майка Природа с пламнала от слънцето коса и зелени като тревата очи. Колкото повече си мислеше, толкова повече му харесваше тази аналогия.

— Имам една идея за предаването, която исках да споделя с теб преди събирането в понеделник — Кели си взе зелен фасул от зеленчуковата гарнитура. — Профил на Хари Коник младши — певеца, който изпълнява старите песни на Коул Портър от времето на биг бенда. Напоследък е много популярен...

Той слушаше как тя развива тезата си, като обръщаше повече внимание на мелодията на гласа ѝ, отколкото на думите, които изричаше. Много пъти си беше мислил какво би било Кели да прошепне нещо в ухото му.

През първите няколко месеца след запознанството с нея той я извеждаше с намерението най-накрая да стигнат до леглото му. Като не успя, реши, че няма чак толкова голямо значение. Тъй като беше англичанин, за него по-важно беше самото преследване, а не непременно залавянето на плячката.

Една вечер направи първата стъпка. Кели го спря само с едно на място употребено „Не“ и се дръпна от прегръдката му.

— Колкото и да те харесвам, Хю, не желая да ставаме близки. Искам да кажа, любовници. Приятелството е по-голяма рядкост. Освен това една връзка може да не успее и да развали нещата, не мислиш ли?

Ако беше, с която и да е друга жена, Хю не би обърнал внимание на отказа ѝ, би я придумал и целувал, би ѝ казал колко силно я желае, докато най-после се предаде.

Но не и с Кели. Решителният израз в очите ѝ, упорито вдигнатата ѝ брадичка и още много други неща в поведението ѝ му дадоха да разбере, че тя е права. Засмя се и я пусна, после запали цигара.

— В интерес на истината, не бих казал, че би била неуспешна — той се усмихна.

— Грешка може би. И двамата знаем, че след като работим заедно, не би трябвало да се обвързваме. Веднъж направих подобна грешка.

— Да отгатна ли? Любовникът ти е бил оператор — подметна Хю и се усмихна кисело, когато забеляза сепнатия ѝ поглед. — Почти всяка жена в телевизията някога е имала оператор за любовник. Така и не успях да разбера какво ви привлича, но явно не е случайно. Имаш ли нещо против да кажеш на добрия стар Хю? — пошегува се той.

— Няма много какво да ти кажа. Просто нищо не излезе. Той смяташе, че кариерата му е по-важна от моята. Един ден се събудих и

установих, че тази връзка ме унищожава. Скъсах с него, след което колегиалните отношения станаха доста неудобни.

— Къде беше това?

— В Айова. След няколко месеца ми предложиха работа в Сейнт Луис и аз отидох там. Така че... — тя дълбоко пое дъх и му се усмихна. — Предпочитам да те имам за приятел, Хю.

— Добре, приятел.

Стиснаха си ръцете.

Тогава си мислеше, че няма смисъл да се виждат, след като не можеше да я отведе в леглото си. И действително известно време беше така. После започна да ѝ се обажда от време на време, тъй като я смяташе за свое откритие. Възхищаваше се на напредъка ѝ, на интелигентността и решителността ѝ.

Хю си помисли, че ако бяха станали любовници, той никога не би предложил Кели да води предаването. Кое то би било жалко, тъй като тя беше много подходяща за него.

— ... Какво смяташ за хрумването? — завърши тя.

— Звучи интересно. Предложи го на събиране.

Келнерът се върна на масата, за да напълни отново чашите им. Кели покри своята, тъй както обикновено си позволяваше само една чаша вино. Поне Хю никога не бе я виждал да пие повече от две. Тя следеше също тъй стриктно и храната си, забеляза той, хвърляйки поглед към пилето, което тя подбутваше, след като от порцията липсваше едва половината.

Келнерът дойде да прибере чиниите. Кели го увери, че пилето е било прекрасно.

С кафето поговориха още за новото предаване и обсъдиха най-различни идеи. Най-накрая Хю поиска сметката и поръча колата да е готова.

Беше два сутринта, когато Кели влезе в едностайния си апартамент, който беше обзавела бавно и методично, и най-важното — сама. Тя спря за миг, вдъхвайки мириса на лимон и бор, което ѝ подсказа, че Одри е идвала да чисти. Не се усещаше застоен дъх на цигари, нито пък сладникавият мирис на празни бутилки от уиски. От това се беше отказала завинаги.

Обърна се и заключи трите ключалки. Когато стигна до последната, лъскавата месингова повърхност ѝ напомни за една друга.

Много подобна на нея.

Изведнъж си представи, че отново е десетгодишна и уверено, макар и нелепо, с отвертката в дясната ръка се мъчи да прикрепи обикновено резе на вратата на стаята си...

Острието на отвертката се изплъзна от главичката на винта и нацърби боядисаната врата. Тя остро пое дъх през стиснатите си зъби. Бързо нагласи отвертката отново и започна да завинтва резето, облягайки се с цялата си тежест, за да успее да го вкара докрай в дървото.

След като дочу шума от приближаваща се кола, започна да работи ожесточено, за да свърши, преди той да се е върнал. *Трябваше.*

Най-сетне свърши, отстъпи и огледа работата си не с удовлетворение, а с облекчение. Стаята ѝ вече се превръщаше в убежище, където можеше да влезе, да залости вратата и да се чувства в безопасност. Пое си дъх и се усмихна. Сега можеше да бъде спокойна в моменти на пиянските му пристъпи...

Или поне така си мислеше, спомни си Кели и затвори очи, чувайки отново блъскането по вратата, дърпането на бравата, гневния вик, когато вратата не се отвори, и ужасяващия шум от удара на тяло с цялата му тежест във вратата...

Седеше свита в най-далечния ъгъл на леглото си, загърната със завивките, наблюдаваше месинговото резе и се молеше да издържи. Устата ѝ пресъхна, гърлото ѝ се сви, направо беше онемяла. Той отново блъсна вратата с тяло. Този път тя чу шум от цепещо се дърво. В същия момент си помисли, че не трябваше да го прави. Сега беше побеснял, и то по нейна вина. Още един удар, и вратата поддаде, хлътвайки навътре. С един ритник тя се отвори, а той пиянски изломоти:

— Проклето резе! — тръгна към леглото, огромно тъмно тяло, препъвайки се в пропадналите дъски. — Ти си го сложила.

Заваленият му говор ѝ подсказа, че е била права — пак беше пиян.

— Не исках — тя вдигна ръце, за да се предпази от очакваните удари. — Честа дума, не исках.

— Проклета лъжкия — с една ръка я грабна за китката, а с другата я зашлеви с такава сила, че главата ѝ клюмна. Стипчивият вкус на кръв в устата, вонята на уиски от дъха му я зашеметяваха, а той я хвана за раменете и здравата я разтърси. — Повече никога да не ме лъжеш.

— Няма — обещанието излезе от устата ѝ като хълцане.

— За Бога, по-добре не го прави, или следващия път ще те набия. Чуваш ли?

Очите ѝ се замрежиха от сълзи, тя кимна и се сдържа да не направи или да не каже нищо, което още повече би го разгневило.

Кели отвори очи и бавно пъкна ключа. Онзи мъж в парка. Той я накара да си спомни всичко това. Докато се опитваше да забрави, миналото си остава само спомен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едно врабче се осмели да кацне наблизко, като премина от ярката слънчева светлина в хладната сянка в търсене на трохи. Сам Рътлидж, седнал с кръстосани крака на стола от ковано желязо, лениво го наблюдаваше, през гъстата му коса си личаха следите от пръстите му, както я бе ресал. Овехтялата му шапка лежеше върху възглавницата на зелени райета на стола до него. Катерин заемаше срещуположния стол.

Обяд на открито на задната тераса беше вторничен ритуал, когато времето позволяваше, което в Калифорния не беше проблем. Като че ли само във вторник на обяд се хранеха заедно, макар и да живееха в една и съща къща.

Семейство Рътлидж почти никога не ядеше заедно, даже и когато Сам растеше и родителите му бяха живи. Всички бяха твърде заети — баща му в лозята, Катерин във винарската изба, а майка му рисуваше. Когато Сам беше малък, храната му се носеше в детската стая, а покъсно ядеше в кухнята заедно с прислугата. В редките случаи, когато членовете на цялото семейство се събираха, на Сам му се струваше, че се хранят като непознати.

Дори и сега той имаше свое разписание, а Катерин — нейно. Те рядко съвпадаха, а бабата и внукът почти не се опитваха да ги съчетаят.

Земята, лозята и избата представляваха единствената връзка между двамата, освен кръвната, а взаимното уважение бе основното чувство, което изпитваха един към друг. Що се отнася до обич, Сам отдавна бе открил, че е невъзможно да даваш нещо, което никога не си получил.

Лозята идваха на първо място, а хората и изживяванията им — на второ. Това бе неписано правило в имението Рътлидж, с което го бяха възпитавали баща му и Катерин.

— Мисля, че Емил ще сметне условията за съвсем приемливи — отбеляза тя, привличайки вниманието на Сам. — Имаш ли някакви забележки?

— Не — чернова на предложението лежеше върху стъклото на масата. Прочете го преди обяда, после го остави настрана. Сега не се пресегна към него. Дръпна към себе си ледения чай и прокара пръсти по влажните стени на чашата. — Засегнати са всички важни въпроси. Не виждам да сме пропуснали нещо.

— Значи го одобряваш?

— Подчертаното от теб показва нюх към бизнеса — отвърна искрено Сам, тъй като знаеше, че тя не търси личното му одобрение. Ако беше така, би открила, че на него въобще не му харесваше тази идея. Само ако смяташе, че нещо би могло да се промени, би й го казал, обаче Катерин не се интересуваше от мнението му и Сам го знаеше.

На този етап това не бе повече от предложение. След като и чичо му се намесваше в картинката, не би и могло да бъде нещо повече. След като всичко бе ясно. Сам не намери причина да се замисля повече, особено като го занимаваха други неща.

— В четвъртък заминаваме за Ню Йорк, значи в петък ще можем да починем и да се подготвим за събранието в събота сутрин. Смятам, че ще е свободно време.

— Би трябвало.

Лекият бриз носеше дъх на прах и рози. Той отмести поглед към поляната. От нея нататък започваше цветната градина на Катерин, която тя бе създавала преди петдесет години на мястото на диви лозници, тръни, храсти и непроходим гъсталак.

Къщата бе построена върху разклонение на планинската верига, а задната й тераса гледаше към долината Непа. Бетонен парапет бе издигнат на края на склона, за да отдели края на градината и зелената морава. Отвъд него се простираше долината и отсрещната стена от планини, изгорени до жълто от лятната горещина и дългата суша.

Въздухът беше прашен и непрекъснато напомняше за опасност от пожари. Небрежно хвърлена цигара от някой турист лесно можеше да предизвика голям огън, а по това време на годината пътищата на долината бяха пълни с отпускарите, които пътуваха, за да разглеждат винарските изби.

Хвърлена запалена цигара или незагасена клечка кибрит — тази мисъл наистина не даваше мира на Сам. Обаче, освен разправията с

Лен Доуърти нямаше нищо друго, което да го безпокои особено. Онзи кротуваше. Даже беше твърде тих според Сам.

— Казах ли ти, че ще отседнем в „Плаца“? — Катерин наля горещ чай в изящна чаена чаша и ароматът му се разнесе.

Сам се намръщи.

— Търгът не е ли в „Уолдорф“?

— Да — тя добави лимоново резенче. — Ще имаме спокойствие в „Плаца“ — разбърка чая и се, загледа в движението на течността. — Клейтън и аз отсядахме в „Плаца“ — добави почти между другото. След секунда Сам осъзна, че тя говори за починалия си съпруг, а не за братовчед му Клей, кръстен на дядо си. — За медения ни месец той искаше да ме отведе в Европа, но тогава там бушуваше Първата световна война и затова останахме цял месец в Ню Йорк. Прекарахме чудесно.

Изразът ѝ се смекчи — както винаги, щом заговореше за съпруга си, дядото на Сам. Като забеляза промяната, Сам почти си представи Катерин влюбена, но все пак му беше трудно да я види как изпълнява нечии други желания, освен своите.

— Спомням си, че гледахме Уил Роджърс — размишляваше тя. — Тогава той играеше с голям успех в „Грешките на Зигфелд“ Това беше преди да отиде в Холивуд, разбира се и...

— Извинете, мадам — намеси се мисис Варгас, чиито дебели гумени подметки бяха заглушили шума на стъпките. — Мистър Родригес е дошъл да види мистър Рътлидж. Казва, че е спешно.

Сам хвърли поглед покрай икономката и видя притеснено мачкащият шапката си Рамон Родригес, застанал до френските прозорци, водещи към терасата. По лицето му се стичаше пот. Рамон беше един от тримата, които Сам бе изпратил малко по-рано, за да нагледат и поправят оградата.

— Какво има, Рамон? — Сам скочи прав. Още преди Родригес да му отговори, нещо му подсказа, че е дошъл краят на спокойствието.

— Старият Доуърти. Приблжихме до къщата му, той превъртя и започна да стреля по нас — думите се сипеха от устата му, а той жестикулираше с ръцете и шапката си. — Задържа Карлос и Ед. Аз избягах до камиона и изчезнах с пълна скорост.

— Обади се на шерифа и му кажи да тръгва веднага — нареди Сам на Катерин, грабна си шапката и забърза към вратата.

— Къде отиваш? — тя потропа с бастуна по плочите.

— При Доуърти.

— Защо? — запита Катерин. — Нищо не можеш да направиш. Шерифът ще отиде да се оправи.

Сам спря и я погледна нетърпеливо.

— Аз съм наел тези хора, Катерин. Аз ги изпратих да проверят оградата. Не мога да стоя тук, докато Доуърти стреля около тях.

Тя не бе съгласна с решението му, това личеше явно от израза ѝ.

Сам нямаше повече време да спори с нея.

— Извикай шерифа — повтори и бързо влезе през френските прозорци. Пред него се простираше широкият хол и той пробяга през него. Рамон го следваше по петите, холът се разтресе от ехото на бързите стъпки по мраморния под.

Щом излезе от вратата и се спусна по стълбите. Сам се насочи към пикапа на имението, където Рамон го беше паркирал. Ключът беше на мястото си. Той се качи, завъртя ключа, настъпи газта и форсира мотора. Другата врата се отвори и едрата фигура на Рамон се намести върху седалката. Сам изчака, докато се увери, че Рамон е седнал, и се понесе по пътя.

— Какво се случи? Сега ми кажи всичко — намали едва-едва и зави по прашния тесен път — един от няколкото, който пресичаха имението и водеха към лозята, пасбищата и винарната.

— Не знам. Стана толкова бързо — Рамон се мъчеше да подреди мислите си. — Проверяхахме оградата, както ни каза. Когато стигнахме до северния край, открихме една съборена част. Стълб, изгнил и...

— Къде на северния край? — Сам познаваше всеки сантиметър от земята на Рътлидж, всяка долчинка и възвишение, всяко дърво и камък. Десетте акра на Доуърти образуваха триъгълник, който разделяше имота Рътлидж на две.

— Нали знаеш къде оградата стига до средата на склона над къщата на Доуърти? Тъкмо там, в центъра — с ръце Рамон се опита да илюстрира точното разположение. — Когато открихме изгнилия стълб, Ед и Карлос започнаха да копаят, а аз отидох до камиона, за да взема нов. Връщам се, чувам, че някой крещи, помислих си и бум! бум! бум! — той започна да стреля.

— Уцели ли Ед и Карлос? — Сам мислено си представи мястото. Там имаше ново лозе, а младите лозички в средата бяха едва двегодишни.

— Май че не. Когато им извиках, Ед ми отвърна, че са Окей — направи пауза и поклати неуверено глава. — Видях ги, че лежат по корем на земята.

Като чу това, Сам се ядоса. Той стегна челюсти и натисна газта по-силно.

— А Доуърти? Къде беше той? — даже не се и замисли защо Доуърти внезапно е открил огън.

— Май че някъде до къщата. Не можах да го видя — Рамон изразително сви рамене.

След броени минути стигнаха до мястото, където прашният път правеше остър завой надясно. Сам натисна спирачките, намали скоростта и спря на тревистия банкет. Това бе най-близкото място, където стигаше пътят до границата на имението със земята на Доуърти. Все пак им оставаха стотина метра, които трябваше да извървят пеша.

Отвъд пътя земята леко се издигаше, за да образува загладено хълмче, заобиколено от редици млади лози, а над тях се извисяваше синьото небе. Сам слезе от пикала и спря за малко. Тъй като издигачият се терен не му позволяваше да хвърли поглед напред, той се напрегна, за да чуе някакъв звук, който би му дал представа за положението. Тишината се нарушаваше от шепота на вятъра сред лозите и от време на време от особения шум, причинен от охлаждането на мотора на пикапа. Не се чуваха изстрели, нито викове. Обаче това не бе достатъчно за Сам.

— Оттук — Рамон тръгна по пътя към лозето. Сам го последва.

Изораната земя между младите лози образуваше пътека като дъга. По сухата пръст имаше отпечатыци от предишни стъпки, което потвърди, че по този път са вървели тримата. Сам забеляза линията на оградата и забави крачки след Рамон. Слънцето грееше гърбовете им, палещите му лъчи изгаряха памука на ризата и нагорещяваха плътта му.

Когато доближиха ъгловия стълб, Сам чу остро изтракване на изстрел. Вик от болка го последва, когато с Рамон паднаха на земята.

— Няма да ме накарате да се хвана на такъв евтин трик! — гласът беше на Лен Доуърти. Сам веднага го позна. — Можеш да предадеш на Рътлидж, че разбирам номерата им.

— Как мислиш, че ще им кажем каквото и да е, Доуърти, ако продължаваш да стреляш по нас? — отвърна му Ед Брейзър, в гласа му се усещаше повече гняв, отколкото страх. Но Доуърти въобще не схващаше логиката.

— Искате да ви пусна да изпълзите оттук, а?

Приведен ниско, прикривайки се зад младите лози, доколкото успяваше. Сам се приближи, като се движеше до Рамон. Ед Брейзър и Карлос Джоунс се намираха на около петдесет метра разстояние, свити при изораната пътека точно до линията на оградата. Карлос беше по-близо, Ед беше проснат зад него и легнал настрани търкаше дясната си ръка, която явно го болеше. Счупена дръжка на лопата лежеше до реда с лози, а на края ѝ бе завързана бяла кърпа. Другата част от дръжката беше на земята близо до Ед. Опит да се предадат, явно неуспял.

Успокоен, че поне никой от двамата не изглежда ранен. Сам се плъзна към следващия ред, за да огледа по-добре мястото на Доуърти. Тясна и набраздена буренясала пътека водеше към някога малката спретната къщичка, която сега изглеждаше като барака. Боята отдавна се бе излющила от сивеещите вече дъски, на места изгнили. Мястото около къщата бе пълно с ръждясали и изоставени части от машини. Останалият парцел от десетте акра приличаше на джунгла.

Занемаряването, разрухата и изостаналостта на мястото направо разяриха Сам. Той мрачно огледа наоколо и най-накрая забеляза набитата фигура на Доуърти, скрита зад лъскавия му буик. Беше облегал пушката на покрива му. На земята до него имаше бутилка с уиски.

— Какво ще правим, шефе? — Рамон се сви до Сам. Той си задаваше същия въпрос. Внезапно оръжието изтрещя отново, хвърляйки облак прах точно пред Карлос. Карлос се просна на земята, прикрил глава с ръцете си.

— Мръсни гадни змии, няма да излезете оттам, след като съборихте оградата ми — извика Доуърти. — Само се опитайте отново и направо ще ви застрелям.

— Достатъчно — реши тихо Сам. Хвърли още един поглед на местността и отстъпи. В мига, в който Доуърти изрече заканата си, той отхвърли всяка мисъл да чака да дойде шерифа или някой от заместниците му и да сложи край на тази ситуация.

— Какво мислиш? — Рамон отиде при него.

— Да чуваш някаква сирена?

Рамон се заслуша, но поклати глава.

— Не.

— Нито пък аз — при тежкото лятно движение по пътищата и намаляването на състава на полицията поради окастрения бюджет никой не можеше да каже кога ще изпратят кола. Дали след две или след двацет минути, и в двата случая бе еднакво дълго. Сам сложи ръка върху рамото на Рамон. — Ти остани тук.

— Къде отиваш?

— Там — с движение на главата посочи мястото на Доуърти. — Ако успея, ще заобиколя и се надявам да отвлека вниманието му достатъчно дълго, докато ти измъкнеш двамата.

— Ще те застреля — Рамон го погледна със страх в очите.

— Няма да го направи, ако не ме види — на това разчиташе.

Държейки се далеч от къщичката. Сам си проправи път по склона до оградата по западната граница на имението. В лозето на Доуърти имаше високо израснали лози и бурени, които предлагаха закрила. Наведе се, за да мине под бодливата тел, и се плъзна в зеления тунел от лози. Започна бавно да се промъква крадешком към западналата къщичка. Не беше го правил от дете, когато играта на индианци и дебненето бяха любимите му занимания.

Мина му мисълта, че вече не е момче, а Доуърти не е работник в лозята, нито пък прислужник. Преди да го запита какво по дяволите, прави там, оръжието пак гръмна и Сам отново се убеди, че Доуърти трябва да бъде спрял, преди да е наранил някого.

Пот изби по слепоочията му. Сам я избърса и спря, за да се ориентира. Никакъв полъх на вятъра не проникваше през гъстата растителност. Горещият въздух беше задушаваш, изпълнен с мириса на зреещо грозде. Той удари някакво насекомо, което жужеше около лицето му.

Доуърти изкрещя нещо и гласът му прозвуча по-близо. Много предпазливо надигна глава над високите бурени в края на реда. През

стъблата забеляза Доуърти полулегнал, полуоблегнат върху калника и покрива на буика си. Все още цялото му внимание бе насочено към склона, далеч от полезрението на Сам. Ала оръжието ясно се виждаше. Имаше вид на стара военна карабина. В съзнанието на Сам изникна блед спомен как Доуърти, облечен в униформа, марширува в Деня на загиналите във войните.

Възползвайки се от прикритието си Сам огледа мястото по-внимателно. Колата беше паркирана до единия ъгъл на къщата малко встрани от стъпалата, които водеха към вратата. От колата до лозето пространството бе голо. Ако можеше само да направи така, че къщата да остане между тях...

С тази мисъл Сам отстъпи няколко метра и намери открито място сред възлестите стъбла на старите лози. Той свали шапката си и държейки я като щит, си проправи път през още два реда, като внимаваше да стъпва безшумно.

Един бърз поглед го увери, че съборетината го закрива от погледа на Доуърти. Сам бързо се придвижи през откритото място към къщата. Предпазливо я заобиколи и погледна зад ъгъла. Видя задните гуми и част от зеления покрив на колата. Това бе всичко.

Промъкна се покрай къщата, пристъпвайки безшумно. Потта вече се стичаше от него, а устата му беше пресъхнала. Той се облиза, усещайки туптенето на сърцето си, а нервите си опънати до крайна степен. От времето, прекарано в колежа, не беше участвал в разправии, но сега адреналинът му толкова се беше вдигнал, че беше готов за борба.

Щом приближи до ъгъла на къщата, покривът на буика се изпречи пред погледа му. Спря, почака секунда, после погледна.

Лен Доуърти не бе променил положението си. Стоеше си там, облегнат на покрива, и си мърмореше нещо, свързано със семейство Рътлидж. Сам премери разстоянието между тях. С три големи и бързи скока щеше да се намери зад гърба му.

Все още не се чуваше вой на сирена.

— За Бога, Доуърти, няма ли да спреш да стреляш и да ни пуснеш да си отидем?

В мига, в който Ед Брейзър извика, Сам прекоси разделящото ги пространство. Протегна ръка и потупа Доуърти по рамото. Стреснат, Доуърти се отблъсна от кожата, изви се надясно и настрани от Сам, стиснал старата карабина. Сам сграбчи дулото на пушката, завъртя Доуърти, с другата си ръка хвана и дръжката. С едно движение изтръгна оръжието от хватката на Доуърти и с още едно го отблъсна назад. Загубил равновесие, Доуърти падна на земята.

Сам механично отвори пълнителя и извади куршума. С периферното си зрение забеляза как двамата работници избягаха в безопасност. Доуърти с изкривено от гняв лице понечи да се изправи, за да се хвърли върху Сам.

— Хайде направи го — подкани го Сам тихо. Гласът му леко трепереше от едва сдържания яд. — Тъкмо да ми дадеш повод да натикам цевта право в гърлото ти.

По-рано Доуърти си беше пийнал уиски, за да му мине махмурлукът. Обаче беше достатъчно трезвен да разбере, че е твърде стар да се бие с по-млад мъж като Рътлидж. Отново се отпусна на лакти.

— За много велик ли се мислиш, та да удрияш стария човек? — присмя се той.

— Ти може да си стар, Доуърти, но от години си престанал да бъдеш човек — Сам отстъпи с отвлечение! Ала все още бе достатъчно близо, за да усети ужасната воня на уиски.

Полицейска кола със запалени фарове, но без сирена мина по набраздената пътека и спря близо до буика. Заместник-шерифът униформен излезе от нея и предпазливо се приближи с ръка на кобура.

— Какво става тук? — погледът му мина от проснатия Доуърти до карабината в ръцете на Сам.

— Стреляше по двама мои работници — Сам подаде оръжието на заместник-шерифа с дулото нагоре. — Току-що я изпразних.

— Не може да не причиняваш неприятности, а, Доуърти? — полицаят поклати глава към него.

Разярен, Доуърти се изправи на крака.

— Не аз, а той ги прави — посочи Сам с пръст. — Нищо лошо не съм сторил. Човек има право да защити собствеността си и тъкмо, това правя. Те събаряха оградата ми и аз ги спрях — обърна се към Сам. —

Тази земя все още не е ваша. Заклевам се в гроба на Бека, че никога няма да бъде.

— Глупак такъв, затова ли е всичко? — предизвика го Сам гневно. С ръка посочи към склона. — Ей тези мъже там не са събаряли оградата му. Поправяха, когато той започнал да стреля по тях — спря и присви очи. — За Бога, можеше да улучиш някого.

— Няма такава опасност — отрече Доуърти. — Улучвам само онова, в което се целя.

— Въобразяваш си — възрази Сам.

— Искаш да ме изкараш лъжец ли? — Доуърти настръхна и се удари с юмрук в гърдите. — Имам медал за точна стрелба. Всеки момент, в който пожелаех, можех да ги застрелям, но исках само да ги сплаша и да ги задържа там.

— Значи никой не е ранен, така ли? — заместник-шерифът погледна Сам за потвърждение.

Хвърли поглед към склона. Рамон и другите двама работници отново бяха излезли на открито.

— Нямаат вид на ранени.

Заместник-шерифът се поколеба.

— Ще повдигнете ли обвинение, мистър Рътлидж?

— Защо го питаш *него*! — запита Доуърти. — Той нарушава моето пространство.

— Хайде стига, Доуърти — спря го Сам и кипна. — Или ще повдигна обвинение, че си ни заплашвал с огнестрелно оръжие — на заместник-шерифа само каза: — Знаете къде да ме намерите.

Тръгна си, без да обръща внимание на празните заплахи, които Доуърти изкрещя след него.

Под наблюдението на заместник-шерифа изгнилият стълб бе сменен и бодливата тел — отново прикачена. Докато не го направиха, той не си тръгна, а тогава взе оръжието и каза на Доуърти, че ще може да си го прибере няколко дни по-късно, след като мине балистична проверка. От това му стана така неприятно, както и от конското, което му бе изнесено.

Щом патрулната кола излезе от двора, Лен Доуърти, все още страдайки от несправедливостта на всичко, се втурна в къщата, грабна

начената бутилка уиски и наля известно количество в празната чаша. Много добре знаеше кои са виновните — онази велика Мадам и нейният високомерен внук, който си придава важност. Те направиха така, че всички в долината да се обърнат срещу него.

Обърна алкохола на една голяма глътка и почувства как изгори гърлото му. Веднага си наля още, като изпразни съдържанието на бутилката, и се отпусна в изтърбушения фотьойл, където бе прекарал предишната нощ.

Очуканият керамичен пепелник на масата до него бе пълен с фасове и пепел. Ореховото дърво бе белязано със стари тъмни изгорени белези от угарки. Празни кибритени кутии, смачкани пакети от цигари, както и други ненужни боклуци бяха натрупани там. Единственото относително празно място на масата бе заето от поставена в евтина рамка снимка на млада тъмнокоса жена, която му се усмихваше стеснително и чаровно.

Лен се облегна на мръсните възглавници и се взря в кафеникавата течност в чашата си.

— Смятах, че ще съборят оградата ми, но аз им показах. Дадох им да се разберат — изрече го натъртено и отново пийна от уискието. Превъртайки го в устата си, преди да го глътне. После обърна глава и се загледа в снимката. — Показах им, Бека — повтори много нежно.

Празната бутилка от уиски се плъзна от ръката му и се спря между тялото му и страничната възглавница. Внимателно взе снимката и я сложи в скута си. Мъка и някакъв яд изкривиха лицето му.

— Защо умря, Бека? — изхленчи. — Защо си отиде и ме остави? Знаеше, че без теб не струвам и пукната пара. Не беше честно да си отиваш. Да знаеш колко си ми необходима!

От гърлото му се изтръгна стон. Преглътна го с още уиски. Пак погледна към снимката, този път очите му бяха плувнали в сълзи.

— Какви мечти имахме, Бека. За това място — гласът му звучеше дрезгаво. Шумно смръкна. — Няма да им позволя да вземат мястото ни. Заклевам ти се, Бека. Ще намеря пари. Отнякъде ще намеря. Може би... може би... — не изрече гласно мисълта си, но лицето му просветна от породената надежда. Върна снимката на мястото ѝ и се усмихна. — Ще намеря. Ще видиш.

Погълна останалото уиски и стана от фотьойла. С изненадваща целеустременост отиде до вратата, затръшна я след себе си и се насочи

право към колата.

След половин час паркира пред старата тухлена таверна и влезе вътре.

— Развали ми ги за телефон — плесна смачкана десетдоларова банкнота на тезгяха. — За междуградски разговор.

— Това прилича ли ти на място, където се развалят пари? — изръмжа Големия Еди, но взе парите, извади от касата монети от по двайсет и пет цента и ги плъзна към Лен.

Стискайки здраво монетите, онзи тръгна към автомата в дъното на таверната. Там постоя нерешително и потърка внезапно пресъхналата си уста. Може би първо трябваше да пийне. Само едно малко. Обаче веднага отхвърли мисълта.

Десетина пъти се бе опитвал да събере кураж, за да се обади, и всеки път изпиваше повече, отколкото трябваше. Но не и този път. Беше обещал на Бека.

Все още се колебаеше да посегне към слушалката. Потърка с длан покаралата си брада. Да беше се обръснал и малко да се бе измил, преди да се обади. Важно бе да направи добро впечатление.

За какво, по дяволите, се безпокоеше толкова? Само за някакъв си проклет телефонен разговор. Нямаше значение как изглежда.

Преди да се е объркал от още глупави мисли, Доуърти грабна слушалката и натисна О за оператора.

Чу се женски глас.

— Благодаря ви, че използвате нашата линия. Мога ли да ви помогна?

— Да, искам да се обадя — почти минута му бе необходима, докато си спомни името, което тя сега използва. — ... Кели Дъглас в Ню Йорк.

— Номерът, моля?

— Не знам номера.

— Може да се свържете директно с информацията, като наберете кода две-едно-две, пет-пет-пет, едно-две...

— Не, вие ми го наберете — прекъсна я той нетърпеливо, после се сепна и се опита да призове част от едновременния си чар, който тогава толкова му помагаше. — Вижте, мис, обаждам се от автомат. Нямам с какво да го запиша.

— Това наистина е проблем — съгласи се тя услужливо. — Един момент, аз ще ви набера.

— Благодаря — той изчака, хапейки нервно долната си устна, а устата му пресъхна още повече. Тогава чу лошата новина — в указателя имало само една Кели Дъглас и нямали право да дават телефонния ѝ номер под никакъв предлог. — Но случаят е спешен — възрази той ядосан. — Трябва да я намеря.

— Ако съобщите какъв е спешният случай и оставите номер, ние с радост ще предадем съобщението на абоната, за да могат да ви се обадят.

— Не, няма да стане така. Трябва да говоря лично с нея — притисна длан на челото си, опитвайки се да помисли. — Слушайте, нека я потърсим в службата.

— Къде работи мис Дъглас? — запита операторката.

— Тя е репортер в телевизията. Работи за... тази с петела — NBC.

— Личен разговор ли да искам?

— Какво? О, да, личен — той прехвърли тежестта от единия на другия си крак и се хвана за металната жица. Напрежението опъваше нервите му.

Скоро след това се чу звънене от другия край на линията. Повтори се несметен брой пъти, докато най-накрая се обади енергичен глас:

— Добър ден. Тук е Ен Би Си.

— Обаждам се по междуградската и бих искала да говоря с Кели Дъглас, моля — обяви операторката.

— Кели Дъглас ли? Един момент — последва кратка пауза. — Мис Дъглас не работи тук.

Сега вече Лен изпусна нервите си.

— Това е проклета лъжа! Работи там. Сигурен съм. Само преди няколко дни я видях по новините.

— Съжалявам, но... — гласът се опита да продължи.

— Тя ви е наредила да го казвате, нали? — пръстите му мачкаха защитената с метал жица, а лицето му почервения от злоба. Операторката изрече нещо, но той не я чу. — Веднага да се обади! Чувате ли ме? Искам да говоря с нея — продължи в същия дух, но след няколко секунди установи, че никой не го слуша. В яда си тресна

слушалката върху вилката. — Тя ще говори с мен, ще я накарам — даде си дума.

Но преди това имаше нужда от едно питие.

ПЕТА ГЛАВА

Прожекторите в студиото бяха запалени и обливаха пулта и водещите в гореща светлина. Зад озареното пространство останалата част от студиото тънеше в сянка. Големите студийни камери и операторите, осветителите, звукооператорите, гримьорът, помощник-продуцентите, както и студийният мениджър се мяркаха като неясни фигури, наредени около спикерите. Всички внимаваха да не се спънат в плетеницата от черни кабели на пода.

Седнала зад пулта, Кели гледаше право към камерата ѝ очакваше сигнала, който щеше да е само след секунди. Дългата ѝ коса беше сплетена, няколко кичура се бяха изплъзнали и омекотяваха чертите ѝ и скриваха микрофона забоден отзад на яката ѝ, който я държеше в директен контакт с контролната зала и техниците на партера. Друг микрофон бе забоден на ревера на тъмносиньото ѝ сако и изглеждаше като украшение редом със синьо-златистия копринен шал с индийски мотиви на врата ѝ.

Червената лампичка на камера номер три светна, последван от очаквания сигнал, подаден с ръка.

— Губернаторът Куомо днес пристигна в Ню Йорк... — когато Кели започна да чете копието по телепромптера^[1], стратегически разположен точно под камерата, екранът му притъмня. Без забележима пауза Кели продължи да чете от листата, сложени пред нея — същия текст като онзи, който ѝ се подаваше от промптера, но който и тя държеше за всеки случай... — ... да се срещне с управата на града и да се обсъди каква подкрепа държавата би могла да осигури, за да помогне на града за излизане от настоящата бюджетна криза. Повече подробности от Джон Даниелс.

Застанала срещу камерата, Кели изглеждаше съвършено спокойна, но по микрофончето чуваше как продуцентът крещи нарежданията си в контролната стая, а режисьорът ги повтаря, добавяйки от свое име още някои отбрани неприлични думи. Тя

хвърли поглед надолу сякаш към листата, а всъщност към малкия монитор, скрит в бюрото. Там виждаше само лицето си.

По телевизията три секунди мъртво време изглежда като цяла вечност. Настръхнала от нерви, Кели подготви листата за следващия репортаж в програмата. Лицето ѝ изчезна от екрана и на негово място се появи Джон Даниелс, застанал пред кметството.

— Добре — обади се помощник-режисьорът. — Лентата е дълга минута и половина, тогава се връщаме на теб, Кели.

Тя кимна и се облегна на стола с отпуснати ръце. Извиси глас към всички в студиото:

— Ако сте искали последното ми предаване да се запомни, направихте такава бъркотия и мога да ви кажа, че успяхте.

Няколко души се засмяха зад камерите, а колегата, с когото водеше новините, се захили.

— Само искахме да се уверим, че няма да забравиш вълнението от предаванията на живо.

— Много благодаря — измърмори тя сухо.

Първата малка неприятност стана минути преди да я пуснат в ефир. Помощник-режисьорката дойде при Кели, докато техникът по звука правеше проба с микрофона ѝ. Предупреди я, че няма да интервюира Робърт Мондави, тъй като полетът му закъснял и той няма да успее да дойде навреме в студиото.

— Значи махаме тази част — замисли се дали не може да вмъкне кратко съобщение за търга на вината в събота.

— Не. Таунсенд е намерил друг. Сега го гримират.

— Кой е? — Кели мразеше да прави интервю, без предварително да познава госта или да е запозната с биографията му, с какво се занимава и с някои подробности, които биха били интересни за зрителя. Твърде много рискуваше да му зададе някой глупав въпрос, който би разкрил невежеството ѝ.

— Не си спомням името, но не се тревожи — ще напишем няколко думи за представяне, а също и въпроси — тъкмо успя да го изрече, и я извикаха, а Кели остана с неприятното чувство, че може би ще има четири много дълги и напрегнати минути в ефир, които ще трябва да запълни с непознатия гост.

Три минути преди започване на предаването един прожектор изгърмя и засипа със стъкла част от пулта. Малко след това, една муха

кацна върху носа на Кели и се заразхожда по бузата ѝ. Положението се влоши от факта, че на екрана говореше някой от службата за почистване на града. Последното беше внезапната неизправност на телепромптера.

Това бе почти достатъчно, на Кели да се убеди, че въобще не ѝ върви при последната поява в предаването. Все пак се пошегува с екипа:

— Без повече изненади, момчета. Окей?

— Представете си, че забравим, да я изненадаме с онази торта — обади се операторът Рори Тъбс.

След предаването екипът бе планирал поднасяне на торта и малко парти за сбогуване с Кели, което не можа да остане в тайна в сградата.

— Торта ли? Нещо греховно и скъпо, предполагам — захили се Кели.

— Може и да не е скъпа, но определено е греховна — обеща Рори, чийто смях предизвика усмивките и на останалите.

— Каква е тортата? — Кели на шега подпря ръце на хълбоците си.

— Десет секунди, остават — предупреди режисьорът. Кели видя, че устройството за четене под камерата отново работи, и набързо направи проверка дали встъпителните думи в нейните листове отговарят на едро написаните думи на екрана. Точно така. Девет-осем-седем-шест-пет-четири-три-две...

При сигнала, даден с ръка, тя се обърна към камерата.

— По време на престоя си в Ню Йорк губернаторът Куомо ще посети и сенатора Дан Мелчър. Сенаторът още е в болницата и раната му, нанесена от куршум, изстрелян към него в началото на седмицата, заздравява. Според говорителя на болницата положението на сенатора се определя като „подобряващо се“. Очаква се пълното му възстановяване.

Продължи колегата ѝ, като прочете встъплението към следващата новина, след което щеше да има реклама. Тъй като камерата не я следеше, Кели откачи микрофона си и го издърпа изпод жакета си, остави го върху стола, изправи се и тихо излезе иззад пулта. След рекламата идваше прогнозата за времето, а после — интервюто на Кели с неизвестния гост. Оставаха ѝ почти пет минути, за да научи

всичко, което можеше, и имаше намерение ползотворно да използва времето си.

Сали О'Мейли — една от помощник-режисьорките, която редовно придружаваше гостите в студиото, я пресрещна в края на пулта и ѝ подаде два листа жълта хартия.

— Представянето и въпросите — каза много тихо, а после посочи: — Насам.

С предположението, че Сали я води да се запознае с госта, Кели я последва, прескачайки внимателно жиците, опънати по пода. Забеляза Хю Таунсенд, застанал в дъното на студиото с още двама души. Погледът ѝ падна върху слаба изправена жена от дясната страна на Хю. Летният ѝ костюм в пастелно розово несъмнено бе Шанел, а добре подстриганата ѝ бяла коса...

Боже Господи, та това е Катерин Рътлидж. Кели се смръзна, обхвана я чувство на паника. Не можеше да се изправи пред нея. Не би си позволила риска да бъде разпозната. В никакъв случай.

Ала как би могла Катерин Рътлидж да я познае? Тя не беше високото дебело момиче с очилата и мазната коса, което Катерин помнеше. Беше се променила. Със сменено име, външност, живот — всичко.

Все пак това не намали високото напрежение, което я обхвана, когато приближи тримата. Обаче бе твърде опитна, твърде добре обучена, за да позволи това да проличи в израза ѝ.

Хю се усмихна като безмълвен поздрав към нея, а в лешниковите му очи проблясваше победоносна искра. С безупречни маниери се обърна към Катерин Рътлидж.

— Катерин, бих искал да ви представя Кели Дъглас. Тя ще прави интервюто с вас — и после обратното: — Кели, това е Катерин Рътлидж.

— За нас е чест да ни бъдете гост, мисис Рътлидж — отблизо Кели видя, че почти не е остаряла през последните дванайсет години. Погледът ѝ все още беше остър и умен, а поставеният в гримьорната грим само заглаждаше лицето ѝ и скриваше голяма част от бръчките ѝ.

— Мис Дъглас — Катерин протегна облечена в бяла ръкавица ръка — кралски жест, който Кели добре помнеше. Той беше тъй незабравим, както и гласът и — режещ като стъкло. Когато Кели

освободи ръката ѝ, Катерин я използва, за да насочи вниманието ѝ към третия член на групата. — Това е внукът ми Сам Рътлидж.

Кели се обърна и погледна към лице силно и изпито, цялото набраздено в сенки, ъгловато. Мекото момчешко излъчване, което си спомняше, бе изчезнало. Всъщност го беше виждала само няколко пъти. Нищо чудно, след като въобще не са се движили в един и същи кръг. Сам Рътлидж принадлежеше към винопроизводителите с техните лъскави спортни коли, партита на поляна; те се обличаха по последна мода, докато тя... — не, няма да си спомня. Отказва да мисли за тогава. Отдавна бе загърбила онзи живот.

— Добре дошли в Ню Йорк, мистър Рътлидж — изрече тя, усещайки как очите му я изследват с интерес. По погледа му не долови, че я е познал, въпреки всичко напрежението ѝ нарасна до крайна степен, ускори се и пулсът ѝ. Реакция, която Кели отдаде само на нерви и нищо повече, макар и да не можеше да си обясни защо.

— Мис Дъглас — не ѝ подаде ръка, а само се усмихна. От движението на устата му трапчинките му се вдлъбнаха още повече, сенките се разнесоха и лицето му стана привлекателно.

— Вие ще участвате ли в интервюто, мистър Рътлидж? — запита тя, докато вътрешно недоумяваше как щеше да мине всичко това.

— Не — той леко поклати глава. — Аз само придружих Катерин до студиото.

На Кели и се стори странно, че той нарече баба си по име, но беше твърде заета, за да му обърне по-голямо внимание.

Зад гърба си чуваше гласове, които сигнализираха за началото на рекламата. Кели се обърна назад. Две камери се оттеглиха от пулта, операторът подритваше събраните кабели по пътя си, докато ги придвижваше към десния край на пулта. Запалиха горните лампи и те блеснаха над двата стола, сложени под ъгъл един към друг, разделени от кръгла маса. Един осветител забърза натам и постави бутилка с вино и чаша с високо столче до вазата, в която бяха аранжирани лилии и рози.

Младата помощник-режисьорка сръчка Кели.

— Защо не отведеш мисис Рътлидж да седне и да се нагласи преди интервюто?

— Да — поколеба се за миг, стараяйки се да овладее парещата болка в стомаха си и заричайки се мислено последното си интервю да

направи най-добро от всички досега. Това бе фокусът, от който се нуждаеше. — Бихте ли ме последвали, мисис Рътлидж?

Жената кимна и Кели я поведе, като внимаваха да избягват жиците.

Хю ги наблюдаваше как се отправят към аранжираното за разговори място. Едно движение отклони погледа му към Сам Рътлидж.

— Баба ви е в добри ръце — увери го Хю. — Кели е изключително талантива и има невероятен глас.

— Да — но той не си мислеше за гласа ѝ от телевизионния екран, когато говореше с подчертано твърд тон. Спомняше си за топлия ѝ приятелски тембър, когато се шегуваше с екипа, преди да започне предаването.

Когато двете жени стигнаха местата си, големите студийни камери им препречиха гледката.

— Хайде да отидем там — Хю посочи в друга посока. — Ще можем по-добре да чуваме и да гледаме монитора.

— Както кажете — Сам последва Хю Таунсенд вдясно зад камерите.

От този ъгъл Сам необезпокоявано виждаше масата. Катерин вече бе седнала на по-далечния стол като на трон. Кели Дъглас все още беше права, потупваше с пръст устройството на ухото си и с поклащане на главата даде знак, че не чува. В тъмния ъгъл на студиото кестенявата ѝ коса изглеждаше почти черна. Когато прожекторите бяха насочени към нея Сам беше забелязал, че червенеет.

Техникът по звука се втурна към тях. Кели се обърна с гръб към него и към Сам. Вдигна жакета ѝ, за да провери батериите, прикачени към колана на полата ѝ и така Сам успя да зърне синята коприна и дантели на камизолката, която носеше отдолу. Стори му се, че контрастът с жакета е интересен.

След намесата на техника явно слушалката ѝ проработи. Тя се обърна към него с усмивка.

— Сега се чува ясно и силно. Благодаря ти, Карл.

Мъжът отвърна с вдигане на един пръст и се отдалечи, тъй като режисьорът извика:

— Моля, тишина. След двамадесет секунди започваме.

Кели седна и подхвърли нещо на Катерин, което Сам не успя да долови. След това се наведе над листовете в скута си и бързо започна да пише нещо с химикалка.

— Петнайсет секунди — прозвуча предупреждението.

Сам погледна към монитора и видя как на екрана се появява график за температурите. Но както винаги той си мислеше за лозята и за производството на вино, за работата, която има да се върши. Беше отложил разсаждането на лозите на мястото на Сол за след завръщането си. Бутилирането на двегодишното каберне совиньон продължаваше под зоркото око на Клод. Мерлото също предстоеше да се бутилира.

Лен Доуърти не представляваше грижа за него, поне засега. Преди да тръгнат за Ню Йорк, шерифът им се обади и им съобщи, че е задържан в Сейнт Хелена, подведен под отговорност за нарушаване на обществения ред в нетрезво състояние. В момента Доуърти се намираще в градския затвор и излежаваше четиридневна присъда.

След малко Сам отново хвърли поглед към Кели Дъглас в монитора. На екрана показаха заставка за винарския търг, където беше изписан часът, мястото, цените на билетите и съобщението, че печалбите са предназначени за благотворителни цели.

Вътрешно му се искаше да се срещнат с барон Фужер, да пропуснат търга и да се върнат вкъщи. Но си даваше сметка, че може би това е последната голяма проява, в която участваше Катерин. Бог е свидетел, че тя бе посветила целия си живот, цялата си енергия на имението Рътлидж, на лозята и на вината. Заслужаваше да блесне с вината, които предлагаше.

Сам не се съмняваше, че търгът щеше да се окаже триумф за вината на имението Рътлидж. Катерин бе дарила кашон каберне совиньон от резерва на имението Рътлидж реколта 1973 година — вино, което всеки експерт определяше като класическо — най-високата похвала, която може да получи вино. Бутилки от тази реколта можеше да се намерят само в изби на частни колекционери. Последния път, когато една-единствена бутилка от реколта '73 бе предложена на търг, а това беше преди седем години, тя беше продадена за петстотин долара — феноменална сума за калифорнийско вино. Цената на целия кашон можеше да стигне десетки хиляди.

Малко би било да се нарече това триумф, разсъждаваше Сам.

До него Хю Таунсенд се обади:

— Прекрасно. Абсолютно великолепно.

Сам се обърна, погледна го, леко намръщи чело. Таунсенд стоеше с едната ръка сгъната пред гърдите си, а лакътят на другата опрян върху нея, и замислено търкаше устата си с пръсти.

Улавяйки въпросителния поглед на Сам, той посочи с пръст.

— Тя изхвърли по-голямата част от увода и написа нов. Възхитително — прошепна тихо.

Едва тогава Сам насочи вниманието си към онова, което казваше Кели Дъглас.

— ... наистина може да се смята за легенда. По време на сухия режим, докато другите изкореняваха лозята си и ги превръщаха в плодни градини, тя тайно продължаваше производството на вино. В същото време пресади лозята и засади най-добрите пръчки, селектирани и внесени от Франция, тя винаги е била твърдо убедена, че сухият режим все някога ще свърши. Вярата, която историята потвърди. Ако запитате, който и да е ценител в Калифорния за вината на имението Рътлидж, той ще заговори със страхопочитание за виното на Мадам — Кели спря и се усмихна на Катерин. — Както вече ви казах, но искам да повторя, за нас наистина е чест да сте наша гостенка, мадам Рътлидж.

— Благодаря, но удоволствието е мое — Катерин наклони глава настрана, изразът ѝ излъчваше очарование, което беше част от присъщото ѝ достойнство.

— Любопитно ми е защо ви наричат „Мадам“?

— Започна преди години — махна с ръка и така и не уточни броя им. — Когато като булка за пръв път отидох в имението Рътлидж, прислужниците се обръщаха към мен с „младата мадам“, за да правят разлика с майката на съпруга ми, която все още бе жива. По-късно, когато се върнах от Франция след смъртта на съпруга ми, заедно с мен дойдоха и Жирар Брусар и внукът му Клод. Независимо от сухия режим в Америка по онова време Жирар се съгласи да стане майстор на вината на имението Рътлидж. Служба, която сега изпълнява Клод. Тъй като са французи, и Жирар, и Клод се обръщат към мен с Мадам. Оттам започна.

Кели знаеше, че при връщането от Франция заедно с нея са били и двамата ѝ синове, носела е лозовите пръчки за лозето, с тях е бил и ковчегът с останките на съпруга ѝ, но тя бе предпочела да не го споменава.

— Известно ми е, че напоследък рядко напускате долината Непа. Дали е просто съвпадение, че двамата с барон Фужер ще присъствате на тазгодишния търг на вината в Ню Йорк, или е верен слухът, че със сина си Джилбърт си съперничите за джойнт венчър с фирмата Шато Ноар на барона?

Катерин се усмихна приятно.

— При съществуването на толкова големи винарни като тези на Петрюс, Лафит-Ротшилд, Мое и Шандон, които вече съществуват в долината, винаги ще се носят слухове. Обаче ако ме питате дали ще се видя с барона, докато съм в Ню Йорк, тогава отговорът е, да. Семействата ни са близки от много години.

Кели ѝ даде много висока оценка за това, че толкова умело отклони въпроса ѝ. Възрастта не беше намалила нито остротата, нито бързината на ума ѝ. Тъй като оставаше по-малко от минута, тя нямаше време да се спира по-подробно на въпроса.

— За никоя майка не е лесно да се състезава със сина си в един и същи бранш дали по въпроса за производството на хубави вина или за каквото и да е друго. Предполагам, че съперничеството между вас и сина ви не е по-различно.

Катерин наклони глава на една страна и се усмихна на Кели с учуден поглед.

— Но вината от имението Рътлидж нямат съперници, Кели.

Инстинктивно Кели усети, че това е най-добрият завършек на интервюто. Обърна се към камерата.

— Онези, които утре ще присъстват на търга на вина, съм сигурна, ще се уверят лично в това. Благодаря ви, че бяхте с нашата гостенка Катерин Рътлидж от известното имение Рътлидж в Калифорния. За всички присъствието ви беше голямо удоволствие.

Интервюто мина без грешка и Кели го знаеше. След напрежението то поне ѝ предложи известно успокоение на нервите.

Веднага щом започнаха рекламите, Кели се извини и се върна на стола си зад пулта, като остави Катерин в ръцете на Сали О'Мейли.

Последните останали минути от предаването минаха като в мъгла. Кели не си ги спомняше. Знаеше само, че направи някаква подходяща забележка, когато колегата ѝ обяви на зрителите, че тя ги напуска, тъй като отива на по-отговорно и добро място, и тя спомена предаването по най-гледаното време. Но да я убият, не можеше да повтори какво бе казала.

Докато имената на участниците в предаването течаха на фона на двамата с колегата ѝ, тя се усмихваше и кимаше, като се преструваше, че слуша забележките на екипа. В мига, в който изгасиха прожекторите, на Кели ѝ се прииска да хвърли листата във въздуха от облекчение. Но не можеше да направи подобно нещо пред хората, особено след като не искаше никой да разбере какво изпитание бе интервюто за нея.

Откачи микрофоните от ревера и от ухото си по-бързо от обикновено, тъй като беше гневна и уплашена след срещата с Катерин Рътлидж. Изплашена, защото два пъти се хвана, че се свива в стола си, за да не изглежда толкова висока. Освен това не искаше да ѝ даде възможност да я гледа. Това не ѝ харесваше. Не желаше да ѝ напомнят за миналото. То нямаше нищо общо с това коя е и какво представлява сега. Беше се отрекла от миналото, загърбила го бе отдавна и не го искаше отново.

След като изгасиха горещите телевизионни светлини, се усети хладината от климатизатора. Кели пое дъх и тогава забеляза, че са включени обичайните светлини в студиото. Направи крачка настрани в пулта и замръзна на място.

Хю не си бе тръгнал след интервюто. Стоеше до вратата и я чакаше. Катерин Рътлидж и внукът ѝ бяха с него. На Кели ѝ идеше да им изкрещи да се махат. Естествено, че не можеше, както и не го направи.

Опита се да изглежда спокойна.

— Смятах, че вече сте си тръгнали — рече, без в гласа ѝ да се усети никакъв упрек.

— Катерин поиска да остане и да те поздрави за познанията в областта на винопроизводството, както и в историята на имението Рътлидж — обясни Хю, почти самодоволно усмихнат. — Признавам, че преди интервюто, не успях да я предупредя, че си родена в долината Непа.

— Наистина ли? — Катерин отново я изгледа с интерес.

— Страхувам се, това означава и че съм израсла в долината Непа — бързо се намеси Кели. — Признавам, че дълго живях с очарованието на родното си място. А що се отнася до познанията ми по отношение на вината, Хю има навика да инструктира всеки, който е с него, относно добрите качества на виното и винопроизводството, независимо дали човек иска да го научи или не.

— Вие явно сте схватлива ученичка — забележката дойде от Сам Рътлидж.

Тя леко се обърна към него.

— Благодаря — независимо от всичко, което изживяваше, Кели го погледна в очите и отново усети присъствието и привлекателността му. Ако беше друг, а не Сам Рътлидж, би го изгледала още по-подробно, би подложила на изпитание силата му, за да разбере дали усеща нещо повече от физическо привличане. Обаче в този случай не й оставаше нищо друго, освен да се опита да не му обръща внимание.

— Кели е повече от усърдна ученичка — намеси се Хю. — Тя е новоизгряващата звезда на NBC. Всъщност от този момент нататък тя е в щата на мрежата като домакин на магазинно предаване в най-гледаното време.

— Поздравления — Сам стисна ръката ѝ.

— Благодаря — тя остави ръката си в неговата за съвсем кратко.

Кели Дъглас бе привлекателна жена, нещо, което и по-рано бе забелязал, както зърна и дантеленото бельо, което тя носеше под жакета. Обаче предпазливостта зад фасадата и спокойствието ѝ привлякоха любопитството и интереса му.

— Да не ви задържаме, мис Дъглас — обади се Катерин за облекчение на Кели. — Искях само да ви поздравя за интервюто. Може би някога пак ще се видим.

— Разбира се — обеща Хю. — Довечера Кели ще бъде на приема.

— Може да закъснея, Хю — предупреди Кели. — Екипът е приготвил торта в моя чест, а може да има и други изненади.

— Късно или не, но ще те чакам. Смятай го като нареждане на новия си шеф.

— Добре — тя се усмихна официално, тъй като не успя да измисли начин да се измъкне.

— До довечера, мис Дъглас — смънка Сам, когато се разделяха.

---

[1] Устройство до камерата на оператора, по което върви текстът на новините. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Таксито зави зад ъгъла на Пето авеню и спря пред входа на кулата на Тръмн. Кели плати на шофьора, като му даде и бакшиш, и излезе в топлата лятна вечер. Спря и погледът ѝ се плъзна по шейсет и осем етажната сграда от мрамор и стъкло, която се извисяваше към небето.

Бореше се с опасенията, които я налегнаха в последната минута. Беше се облякла грижливо за партито, казвайки си, че е важно да направи подходящо впечатление, като се има предвид новото ѝ положение на водеща на предаването в мрежата, както и страховитият списък с гостите на Хю. Всъщност не беше само това. Хубавите изискани дрехи ѝ даваха самочувствие. Кой би се чувствал раним в оригинал на Келвин Клайн?

Връхната ѝ дреха бе от сатен в старо злато, широка с кимоно ръкави и висока яка. Носеше я върху къса рокля от тъмна златиста дантела, която едновременно привличаше вниманието и беше шикозно проста. Петсантиметровите токчета на меките тъмnozлатисти обувки, а на ушите дългите златни обици със скъпоценни камъчета довършваха неуязвимия ѝ вид.

Така подготвена, Кели влезе във фоайето на кулата, чиито стени и под бяха облицовани с топъл мрамор в кайсиев цвят. Фонтани във вид на каскада заглушаваха всички звуци, идващи отвън. Охраната я насочи към асансьорите, водещи към изключителните апартаменти над търговския център, който се помещаваше в долните етажи на сградата. Слава богу, пътуването до шейсетия етаж мина бързо.

Пред апартамента на Хю, които всъщност бяха два, съединени в един, Кели чу заглушените шумове от партито, което вече бе започнало. Тя пое дъх и звънна.

След секунди вратата бе отворена от униформен служител, член на екипа, нает от Хю за случая. Той веднага я позна.

— Добър вечер, мис Дъглас — отвори вратата широко и отстъпи, за да влезе тя.

— Добър вечер — Кели му подаде палтото си и прехвърли металната верижна дръжка на плоската си чанта през рамо, преди да влезе при гостите.

Спря във всекидневната, дълга около тринайсет метра. Едната стена беше изцяло от стъкло, прозрачните пердета бяха дръпнати, за да изпъкне гледката към блесналите от светлини вечерни улици. Апартаментът беше типично нюйоркски — остров на спокойствието и реда в сърцето на града отвъд стъклените прозорци.

Макар че в момента апартаментът съвсем не беше спокоен, помисли си Кели докато оглеждаше всекидневната, където бяха събрани повечето гости. Някои седяха, повечето стояха на групички, пръскаха се и се събираха отново. Грижливо подбрано общество от известни личности, политици, брокери, богаташи и хора с много връзки, както и естествено винопроизводителите, които в някои кръгове като този например бяха възвисени от мистиката на виното до степен на полубогове.

Келнер с бяло сако ѝ предложи пушена съомга и сандвичи със спанак. Кели вежливо отказа и продължи да върви. След секунда Хю я забеляза и като се приближи, я целуна леко по бузата.

— Закъсна — продума той над косата ѝ. Беше я разпуснала и тя падаше на големи вълни върху раменете ѝ.

— По-добре късно, отколкото никога — напомни му.

— Сигурно. Как беше прощалното парти и тортата?

— Тортата беше хубава, но стриптийзърът, който излезе отвътре, беше още по-хубав — Кели се усмихна, като не искаше да се издаде, че е имало миг, в който лицето ѝ е почервеняло повече от косата.

Той се засмя, после даде знак на минаващ наблизко сервитьор.

— Нещо за пиене? — обърна се към нея.

— Няма ли вино? — не виждаше чаши със столчета.

Хю се учуди на въпроса ѝ.

— При този състав? Каквото и вино да бях избрал, сигурно щях да ги обидя. Освен това съвсем определено не желаех да изпразвам мазето си, за да превърна вечерта в дегустационна. Разредени питиета е най-сигурно и практично.

— Както и твърде политично.

— Много — потвърди той с обичайната си очарователна арогантност.

— Газирана вода с лимон — поиска тя от келнера. — Каквато и да е — той се поклони и изчезна. — Сега ми кажи — попита тихо, като се наведе леко към Хю, оглеждайки гостите и нащрек, за да е готова за мига, в който отново ще срещне Катерин Рътлидж и внука ѝ — кой е тук и какво би трябвало да знам, което още не ми е известно?

Той почти самодоволно се усмихна и огледа гостите.

— Това събиране би дало материал за цял роман на Агата Кристи, ако милата стара дама бе все още жива.

— На това мое малко соаре присъстват не само Катерин Рътлидж и барон Фужер, но и Джил Рътлидж. Както се казва, напрежението растеше.

— Да се надяваме, че няма да изгърми в лицето ти.

— Страшно интересна мисъл — отбеляза той. — Колко лошо, че всички са много цивилизовани.

— Безнадежден си, Хю — и в същото време се засмя.

— Знам — келнерът се върна с чашата на Кели. Хю я пое от подноса и любезно ѝ я подаде. — Познаваш ли Джил Рътлидж?

— Чувала съм за него — което беше вярно. — Къде е той?

— Ето там — Хю дискретно кимна към мъж със сребриста коса, който разговаряше с двама други гости. — Ела, ще те представя.

Хванал лакътя ѝ, той я преведе през събралите се към Джил Рътлидж. Ако Кели не знаеше, че е син на Катерин, едва ли би намерила някаква прилика. Но все пак тя съществуваше — в сребрилата коса, в чертите му, които бяха хубави, докато нейните бяха класически красиви. Кели знаеше, че Джил е около шейсетгодишен, но също като майка си не изглеждаше на възрастта си. Имаше сините очи на Катерин, които сигурно можеха да гледат ледено от неудоволствие, но и лесно биха излъчвали сърдечност и очарование.

Разликите обаче бяха по-очевидни. Той не притежаваше достойнството на Катерин, нейното високомерие и авторитетно държане. Джил Рътлидж изглеждаше по-дружелюбен, беше жизнен, с ярко присъствие и голямо очарование. То грейна в усмивката му, озари лицето му, щом ги видя да приближават.

Кели не успя да се сдържи, също се усмихна и осъзна много добре на какво се дължи репутацията на Джил Рътлидж като гений на

маркетинга, надвишаващ този на винопроизводител.

Той не даде възможност на Хю да ги представи един на друг, тъй като протегна ръка.

— Мис Дъглас — в мига, в който тя му подаде своята, той я вдигна към устните си с абсолютно естествен жест, в който нямаше и следа от преструвка, — имах голямото удоволствие да ви гледам по телевизията преди два часа.

— Много сте любезен, мистър Рътлидж — Кели се позачуди каква ли е била реакцията му на интервюто ѝ с Катерин, но не беше учтиво да го пита.

— *А вие сте скромна* — леко я упрекна Джил, като продължаваше да държи ръката ѝ, сега беше покрил дългите ѝ пръсти с другата ръка. — Казвайте ми Джил.

— Кели — отвърна тя любезно.

— Кели — той се усмихна. — Очевидно аз не съм единственият, който е забелязал таланта ви иначе мрежата нямаше да ви грабне за новото си предаване.

— До голяма степен го дължа на Хю.

— Не вярвайте — намеси се Хю.

— Точно така — отвърна той и полу се обърна, едната му ръка я пусна, за да я насочи към мъжа отляво. — Кели, бих искал да се запознаете със сина ми Клей.

Само яркото присъствие на Джил не позволи на Кели да забележи мъжа от другата страна. Красив като киноартист, беше първото ѝ впечатление от Клей Рътлидж — от тъмнорусата коса до върховете на лъснатите му до блясък италиански обувки. Имаше дълбок калифорнийски загар, лениви сини очи — очи за спалня — и устни, които биха могли да бъдат описани само като чувствени. Без никакво съмнение той притежаваше очарованието на баща си, но малко по-различно — по-интимно и не толкова експанзивно.

— Мистър Рътлидж — с лека усмивка Кели му предложи ръката си, след като баща му я пусна.

— Настоявам да ме наричате Клей — пое ръката ѝ, но не я целуна като баща си. Просто я подържа и я притисна с топлите си пръсти.

— Клей — тя забеляза как той огледа лицето ѝ и явно остана доволен, което пролича в очите му.

Беше време, и то не чак толкова отдавна, когато би се почувствала поласкана от подобно внимание, когато усмивката му, погледът му или допирът му биха завъртели главата ѝ. Но като работеше в телевизията, и особено в Ню Йорк, тя имаше възможност да се среща с много политици, известни личности, висши чиновници, които флиртуваха и я ласкаеха, и използваха всякакви средства, за да постигнат онова, което желяеха. По този въпрос тя вече разсъждаваше много по-мъдро и умело изтегли ръката си.

— Поздравления за новото ви предаване — каза ѝ Клей. — Сега, след като се запознах с вас, определено ще го гледам.

Всяка представителка на нежния пол, с която Клей се запознаеше, представляваше предизвикателство за него. За Клей жените, по-скоро превземането им беше натрапчива идея. Щом я зърна как се приближава, слаба като статуетка, ѝ червеникавите отблясъци на лъскавата ѝ копринена коса, инстинктът на ловеца се събуди у него и той се напрегна като чистокръвен жребец на стартовата линия.

— Надявам се да го гледате — отвърна тя с лекота. — Колкото повече зрители, толкова по-висок ще бъде рейтингът на предаването. Това е един от пътищата към успеха.

— Имам чувството, че ще имате голям успех — усмихна ѝ се многозначително, сякаш знаеше нещо, което бе известно само на него.

— Естествено, че всички, които работят върху него, ще се стремят към това — прие оценката му с още една усмивка.

Той забеляза резервираността в погледа и в смеха ѝ. Все пак напрежението в спокойното ѝ държане, силата, която прозираше в него, го заинтригуваха. Той направи още няколко бележки, с които явно я пробваше и се опитваше да я накара да говори, стимулираше я да се разкрие повече, като засягаше гордостта, суетата, кариерата или пък романтичните ѝ стремежи, и наблюдаваше дали няма да се появи някакъв знак, че се е приближил до нея.

Клей никога не очакваше успех още от първата, среща, винаги действаше с мисълта, че ще стане по-късно. Когато Хю Таунсенд хвана Кели за ръка и им се извини, трябва да се видят и с други гости, Клей не изрази протест даже в границите на учтивостта.

Изглежда я как се отдалечава и се замисли за няколкото неща, които научи за нея.

— Тя е умна и много интелигентна жена.

До него баща му издаде някакъв гърлен звук, с който го оспори, вдигна чашата с разрежено уиски Чивас регал към устата си, и измърмори:

— Катерин много лесно се справи с нея — все още не можеше да преглътне думите на Катерин, че вината на имението Рътлидж нямат равни на себе си.

— Като говорим за Мадам, къде е тя?

— Ето там. Държи лекция — додаде Джил Рътлидж с открит сарказъм, когато с чашата си посочи жената в другия край на стаята.

Клей леко се обърна, проследявайки погледа на баща си и я видя. Стоеше почти в центъра на стаята със скръстени ръце и леко вдигната брадичка, като говореше на малка групичка, която жадно попиваше всяка нейна дума.

Повечето жени, когато остаряят, се кичат с много красиви скъпоценни камъни, за да отвлекат вниманието от бръчките си. Но не и Катерин. Освен перлите на ушите и диамантите на венчалния ѝ пръстен, не носеше нищо друго.

Нито пък беше облечена натруфено, както някои от присъстващите. Шал на цветя в пастелни сини, розови и лилави тонове обвиваше врата ѝ и се спускаше на гънки, заметнат на гърба ѝ. Дългата ѝ рокля бе от същия шифон на цветя. Постигаше ефект на елегантност.

Вътрешно Клей я поздравяваше. Но само вътрешно.

— Сигурно си мисли, че договорът с барона е вече в джоба ѝ — подметна Джил.

— А не е ли? — сухо възкликна Клей.

— Не и след като аз се срещна с него — пийна глътка от уискито. Изразът му беше мрачен и решителен. — Само с няколко факта ще му отворя очите.

— Какви например?

— Пазарът вече е пренаситен със скъпи престижни вина. Пазарът е в депресия. За да се пусне успешно ново вино, е нужен агресивен маркетинг и експериментаторска сила за продажбите. Ние притежаваме всичко: организация, възможности и опит. Количеството, което тя произвежда, е твърде малко. Освен това тя вече е деветдесетгодишна. Няма да я бъде много дълго. Без нея имението Рътлидж е загубено.

— Забравяш Сам.

— Безгръбначен е като баща си — присмя се той. — Катерин и единствено Катерин управлява имението по своя си начин. Не понася никакво вмешателство, никакви аргументи или дори нови идеи, освен своите. Компанията е семейна само по име. Това го научих още преди години — заяви с огорчение, а пръстите му се стегнаха около чашата.

— Знам — Клей кимна разсеяно. Чувал го бе и по-рано.

— Той трябваше само да купи лози от други места, обаче тя не му разреши. Виното Рътлидж можело да се прави само от гроздето на имението — спомняше си съвсем ясно думите ѝ, все едно че ги бе чул вчера. — Губехме пазари и печалбата, която трябваше да си разделяме, но тя не ме послуша. Даже и когато ѝ предложих да бутилираме виното с друг етикет. Други изби го правят непрекъснато, но Катерин каза не и не.

Джил спря, понеже спомените го върнаха назад, и отново го обзе гняв.

Погледна я отдалече. Призля му от отвращение, като видя как хората ѝ се умилкват. А тя беше студена и безсърдечна кучка.

Целият ѝ живот бе изтъкан от лъжи. За нея семейството означаваше евтина работна ръка. А тази глупост, че по време на сухия режим тайно е произвеждала вина, беше още една измишльотина. Що се отнася до измисления ѝ образ на жена, вярна на мечтите на мъжа си и на паметта му — тя да не си мисли, че е забравил как я видя с размазано червило и с разкопчана блуза, от която гърдите ѝ се виждаха? Или пък как се наведе към него и го хвана за ръцете със святкащи очи:

— Никога да не казваш нищо за това, Джил. На никого. Никога. Чуваш ли?

Кимна сковано като тогава. На никого не беше казал и дума. Но не беше забравил.

— Виждам, че Сам се е отделил от другите — подметна Клей. — Ще отида да поздравя милия си братовчед.

— Правилно — дрезгаво отвърна баща му и пак надигна чашата.

Сам стоеше до позлатена масичка в стил Луи XIV и се беше облегал на мраморния ѝ плот. Беше с разкопчано сако, едната му ръка пъхната дълбоко в джоба на панталона.

Забеляза как Клей бавно и твърдо се приближава към него и отпи още веднъж от бирата, която цяла вечер държеше в ръка. Беше

изветряла и топла, обаче той продължаваше да я държи. Изглежда без никакъв интерес Клей, когато той дойде при него. Никога не бяха се чувствали близки, нито пък приятели. Сам и не претендираше за обратното.

— Забелязах, че си сам, и помислих, че може би имаш нужда от компания — обяви като поздрав Клей, а устните му се разтеглиха в усмивка.

Тази усмивка би могла да очарова и да привлече жена, без той да прилага никакво друго усилие, това бе известно на Сам.

— Грешно си помислил — каза и погледът му се зарея из помещението. Зърна нещо златисто и фокусира погледа си натам.

Беше Кели Дъглас. Зърна я още откакто бе пристигнала на партито. Не бе възможно човек да не я забележи с тази златиста рокля, която би привлякла вниманието на всеки мъж, както меко покриваше малките ѝ гърди, намекваше за тънката ѝ талия и завършваше някъде под средата на бедрото, за да разкрие дългите ѝ красиви крака.

— Невероятна жена — отбеляза Клей, следвайки посоката на погледа му.

Сам го стрелна, а на устните му се появи кисела усмивка.

— Само не ми казвай, че си се опитал да я сваляш — присмя се той, след като беше наблюдавал отдалече срещата между Кели и братовчед си.

Клей го погледна развеселено.

— Все още не съм — втренчи се в него упорито. — Все още ли си разстроен за онзи малък инцидент със съпругата ти? Съжалявам, вие с Адриан се разведохте, нали?

Бракът му с Адриан Балард беше престанал да съществува шест месеца след сватбата, много преди да я изненада с Клей в, както се казва, деликатно положение. Обаче споменаването на инцидента никак не допринесе за сближаването с братовчед му.

— Никак не си се променил, Клей — Сам остави чашата си с бира върху мраморната масичка точно до порцелановата статуетка с три нимфи. — Оставаш си същата долна класа.

Клей само се засмя. Сам го изгледа, после се отдалечи. Предпочиташе сам да избере компанията си. Хю се приближи до Кели и прошепна в ухото ѝ:

— Сега да отидем при третия от триъгълника — барон Фужер. Кажете нещо за библиотеката му в Шато Ноар и той ще ти стане почитател.

Кели се усмихна вътрешно. Не за пръв път Хю я насочваше, като ѝ даваше информация, преди да я представи на някоя важна личност. Подобно предупреждение не само че оставяше у човека представата, че тя знае за него, което правеше благоприятно впечатление, но и предлагаше тема за разговор, така че не се налагаше някой да заговори за времето например.

Когато бе представена на барона, първата ѝ реакция беше на леко разочарование. Емил Жерар Кретиен Фужер не се свързваше с представата ѝ за френски аристократ. Имаше всичко необходимо за такъв — пръстен, облекло от моден шивач, обувки от най-меката кожа, добре поддържани нокти. И толкова. Беше около петдесетгодишен, висок колкото нея, едричък, с оредяваща коса, изглеждаше спокоен и солиден, вътрешно вглъбен като академик. Кели разбра защо като спомене библиотеката му, би могла да се разговори с него.

— Удоволствие е да се запозная с вас, мадамозел Дъглас — поздрави я с прекомерна учтивост, устните му се усмихнаха, но сериозният израз на лицето му не се промени. Кели си помисли, че много хора биха възприели разсеяният му вид за надутост.

— Чест е за мен, барон Фужер — настоя тя, а после добави: — и за Ню Йорк.

Той кимна неопределено и с известно закъснение се сети за жената до себе си.

— Извинете ме, съпругата ми баронеса Натали Южен Мадален Фужер. Мадамозел Дъглас. Познавате се с нашия домакин мосьо Таунсенд.

Кели се обърна към жена му — слаба дребна фигурка и най-малко двамайсет години по-млада от него.

— Много съм щастлива да се запозная с вас, баронесо Фужер.

— Наричайте ме Натали, моля — усмихна се бързо и широко, усмихнаха се и очите ѝ. Тъмната ѝ коса бе вдигната нагоре, а на малките ѝ и изящни уши висяха обици с диаманти и рубини. Роклята ѝ бе от копринен шифон цвят металик, който в краищата минаваше в цветовете на дъгата. — В Америка сме. Тук не е място за титли. Да ви наричам ли Кели?

— Моля — не беше възможно човек да не я хареса. Както и да не се забележи големият контраст между характерите на съпрузите.

— Градът ви е забележителен — каза тя на Кели. — Сигурно е много вълнуващо да се живее тук.

— Понякога — съгласи се Кели. — За пръв път ли идвате в Ню Йорк?

— Била съм два пъти по-рано, но има толкова много да се види. Никога няма да се уморя да го разглеждам — заяви Натали Фужер, без да обърне внимание, че баронът вече губи интерес. Но Кели забеляза.

— Не всеки се чувства така — Ню Йорк може да ви умори, но никога няма да ви омръзне — отвърна тя, а баронесата се засмя в съгласие, смехът ѝ беше музикален, лек и въздушен. Баронът я изглежда със сериозния си разсеян поглед.

— Чудесно е — как го казахте — бо мо^[1], Кели.

— Просто наблюдение на човек, който живее тук — поправи я тя, а после се обърна към мъжа ѝ. — Барон Фужер, разбрах, че имате великолепна библиотека в Шато Ноар.

Погледът му светна при споменаването ѝ, лицето му почти се оживи.

— Вярно е, че в колекцията има много ценни и редки първи издания. Но заслугата не е моя. Семейството ми ги е събиращо в продължение на много години. Столетия. Библиотеката е голяма радост за мен.

Той продължи да говори надълго и нашироко, като споменаваше произведения на най-големи писатели и философи в света. Някои имена Кели си спомняше от студентските години — достатъчно, за да може да покаже интелигентност.

— Трябва да дойдете в Шато Ноар, за да мога да ви покажа съкровищата на библиотеката — заяви баронът с такъв тон, че прозвуча като заповед.

Преди Кели да успее да отговори, Джил Рътлидж се приближи и приятелски сложи ръка на рамото на барона.

— Емил — каза той вместо поздрав. — Виждам те с изключително очарователната и привлекателна мис Дъглас.

— Наистина.

Джил хвърли усмивка към Кели.

— Баронът сподели ли с вас, че беше още момченце с къси панталонки, когато се срещнахме за пръв път?

Кели се опита, но не успя да си представи като момченце мъжа пред себе си с вида на учен.

— Не.

— Беше през четирийсет и пета — припомни си Джил. — Войната в Европа беше свършила, а предния ден бе хвърлена първата атомна бомба над Япония. Аз бях младши лейтенант, служех във Франция по онова време. Получих едномесечен отпуск и имах честта дядото на Емил да ме покани да го прекарам в Шато Ноар.

— Реколта четирийсет и пета на Шато Ноар — почти с благоговение изрече Хю. — Действително прекрасно вино.

— С гордост бих искал да ви съобщя, че бях там по време на създаването му — заяви Джил. — Даже докато зрееше, се усещаше, че ще стане велико вино. Няколко години по-късно, когато бе пуснато на пазара, дядото на Емил много щедро ми изпрати цяла каса от него. За спомен от престоя ми в Шато Ноар, така беше писал. Още пазя няколко бутилки от него. Уверявам ви, че ги държа за много специални случаи — обърна се към Емил: — Вероятно в близкото бъдеще ще имаме случай да отворим една.

— Може би — отвърна баронът, без да добави нищо повече.

Клей Рътлидж не пропусна срещата между барона и Кели Дъглас. Продължаваше да я наблюдава с мислено възхищение, останал до масичката с позлатените крака. Свиването на устните му беше единственият външен знак, че все още му пареше от обидната забележка на Сам, която му отправи на тръгване.

Когато баща му се присъедини към групата, погледът на Клей се премести към него. Нямаше нещо, което баща му да не е готов да направи само и само Катерин да не може да сключи договора. Още преди години Клей бе разбрал, че целта в живота на баща му беше една — да надмине Катерин във винарския бизнес. Откакто Клей се помнеше, тя винаги бе доминирала в живота им преди, както и след като изхвърли баща му от компанията, а младото му семейство — от къщата. Беше наследил бащината си омраза към нея.

Жената на барона се засмя на нещо, което Кели каза, и привлече погледа му. Клей я разгледа замислено, видя как усмивката ѝ изчезна, заменена от израз на учтив интерес, когато съпругът ѝ заговори. Беше

втора съпруга на барона. Значително по-млада от Фужер, на нея ѝ липсваха занимания и ярко присъствие в живота, предполагаше по впечатления от предишни срещи Клей, тя копнееше за пламенни чувства, каквито съпругът ѝ, твърде улегнал, надали би ѝ демонстрирал.

Помисли си за сливането, което баща му тъй дълбоко желаше. Това можеше да бъде постигнато на два фронта. Докато баща му работеше по бизнеса с барона, той би могъл да въздейства на жена му.

Клей изчака, докато Кели и Таунсенд се преместят към друга групичка гости, после той се присъедини към барона и баща си. След размяната на поздравни поговори с барона цяла минута и дори повече за търга и за селекцията на вината бордо, дарени от Шато Ноар. С леко извърщане на главата погледна Натали Фужер и ѝ се усмихна леко, кимна ѝ и нищо повече.

Баронът им хвърли безизразен поглед, но се усети.

— Нали сте се срещали? — запита той жена си.

— Да — тя се усмихна. — Един или два пъти.

— Май че това е трети път — мазно се обади Клей.

— Ние често ходим на обществени места. Трудно е човек да помни всичко — извини се баронът.

— Така е — кимна Клей.

Джил прошепна нещо на барона и така привлече вниманието му. Клей направи крачка встрани, сякаш да не слуша разговора им, и погледна Натали, която го разглеждаше. В трапчинката на врата ѝ той забеляза бързото туптене на пулса ѝ и разбра, че я е развълнувал. Инстинктът и опитът му подсказаха най-добрия начин да се обърне към нея — да бъде сериозен, обаче тонът му да говори повече от думите.

— Харесва ли ви престоят в Ню Йорк? — запита той.

— Градът е много вълнуващ. Не намирате ли? — тя продължи да го наблюдава, изразът ѝ беше спокоен и показваше слаб интерес към разговора и към него.

— Ако човек е сам и му е скучно, почти няма разлика къде се намира — Клей стоеше неподвижен, но всичко у него — стойката, гласът, погледът — показваше колко напрегнато въздържан е.

— Смятам, че един мъж може да намери много приятни развлечения тук — отвърна тя почти механично.

— Може би пък аз желая трудно достижими неща — погледна я право в очите. — Както и вие, предполагам.

Очите ѝ леко се разшириха. Един цял миг тя го гледа, преди да отвърне очи, и в погледа ѝ пролича сърдечност и копнеж.

— Много хора биха ми завидели за всичко, което имам, мосю Рътлидж.

— Разбира се — каза той и се обърна отново към баща си и барона, без да проявява по-голяма настойчивост. Събуди интереса ѝ. Засега бе достатъчно. Знаеше, че на следващия ден баронът щеше да се види с Катерин, а също и че баронът никога не взимаше младата си съпруга на подобни бизнес срещи. Което означаваше, че тя щеше да бъде оставена на свое собствено разположение. Или на негово.

Кели тихо влезе в слабо осветената библиотека. След като повече от час се движи между гостите, усмихваше се и разговаряше, вече имаше нужда от почивка. Никога не се чувстваше удобно на големи сбирки като тази.

Отиде до прозореца, откъдето се откриваше поглед към Емпайър Стейт Билдинг и към небостъргачите близнаци на Световния търговски център. Разтвори златистата си вечерна чантичка, извади цигара и я запали.

— Не сте ли чували? Пушенето е опасно за здравето.

Леко сепната, тя се обърна и видя Сам Рътлидж, сърцето ѝ се разтуптя, нервите ѝ заиграха. Беше се разположил във фотьойл в кафяво и бяло на райета, лампата до него не беше включена. Тя забеляза леката извивка на устните му и опънатата загоряла кожа на скулите.

Тя щракна и затвори чантата си, издуха дима към тавана.

— Както и яйцата, пушените ребра, мазни понички, а също и разходките по тъмно — с известно усилие успя да се усмихне.

— Пропуснахте алкохола — разклати бирата си в чашата.

— Ако се вслушвате в съветите на здравните специалисти, списъкът е безкраен.

— Вярно е — стана от стола и тръгна към прозореца.

По-добре да бе останал седнал. Тя беше висока, но той беше още по-висок. Обикновено мъжете бяха на равнището на очите ѝ, но заради

него тя трябваше да вдигне поглед. Това не ѝ хареса. Почувства, че се напруга, и искаше да се пребори с това усещане.

Той облегна рамо на стъклото и хвърли поглед назад към отворената врата и към тълпата добре облечени гости. Шумът от едновременния им говор стигаше и до библиотеката. Отново извърна очи към нея. Металните нишки, вплетени в златистата дантела на дрехата ѝ, проблясваха в полумрака. Неволно си помисли дали не носи и копринено бельо под нея или просто съвсем нищо.

— Да разбирам ли, че търсите малко спокойствие — каза и отпи глътка от бирата.

Тя се усмихна и кимна механично в отговор.

— Денят ми беше много уморителен.

— Представям си.

— За вас също, предполагам — добави тя. Изглеждаше отпуснатата, спокойна, но в очите ѝ, когато погледна към него, се четеше предпазливост, което даде на Сам още една тема за размисъл. — Днес ли пристигнахте?

— Вчера. Така Катерин имаше възможност да си почине малко, преди да се срещне с останалите.

Очите му са тъмни и спокойни, помисли си Кели, в тях се чете голяма сила, която би привлякла жена. Остана с впечатлението, че има вид на човек, който би отстоявал онова, което притежава, и би го пазил от посегателства.

Нервно отвърна очи. Отдавна се бе научила сама да се грижи за себе си. Нямаше нужда някой да бди над нея. Сама би могла да се справи и без чужда помощ.

— Съпругата ви не е ли с вас?

— Нямам съпруга.

Кели почти се стресна.

— Мисля, четох някъде, че сте женен.

— Това вече е в минало време. Разведохме се.

— Никога не знам какво да казвам на хората, когато ми го съобщят — играеше с цигарата си. — Дали да изразявам съчувствие и съболезнования, че съжалявам, или да се радвам за тях.

— Радвайте се — той се усмихва. — За мен беше избавление.

— Добре. Радвам се за вас.

— Благодаря.

— Катерин, изглежда, се забавлява — Кели хвърли поглед към главата на семейство Рътлидж сред гостите, събрали се около нея. — Цяла вечер има слушатели — което за щастие означаваше, че можеше да ѝ кимне само отдалеч, тъй като тя бе задоволена откъм компания.

— Катерин има възможност да развие темата за търговията с вино. Което едва ли е изненадващо. За цялото семейство Рътлидж истината е в кабернето — устните му се изкривиха в кисела усмивка.

Кели му се усмихна, изгледа го с любопитство и се почувства задължена да изтъкне:

— Вие също сте Рътлидж.

Усмивката му стана още по-широка.

— Катерин би ви казала, че аз съм от онзи сорт силно, бавно зреещо каберне, в което се съдържа малко повече танин. Тя има навика да описва хората и да им дава индивидуални характеристики като на вина. Във вашия случай... — той спря, а погледът му обърнат директно към нея, замислено я изучаваше. — Смятам, че ще се затрудни да ви даде определение. Във всички случаи по-скоро сте сухо вино, а не сладко. Може би бяло...

— Надявам се не — прекъсна го Кели изкуствено весело. — Белите нямат много дълъг живот.

— Някои имат — зависи от сорта и реколтата.

— Значи не е толкова зле — тя изтърси пепелта от цигарата си в кристалния пепелник. — Надявам се, че Катерин не се е засегнала от някой въпрос, който ѝ зададох в интервюто.

— Ако се беше обидила, досега да сте го разбрали — увери я Сам, като усети, че нарочно бе отбягнала разговора за личността си и бе сменила темата. — Всъщност струва ми се, че въпросите ви са ѝ се сторили предизвикателни, а Катерин обича предизвикателствата. Както и всеки винопроизводител. Ако не са по вкуса им, по-добре да се откажат от бизнеса.

— Явно това означава, че вие също ги обичате.

— Да — в момента гледаше едно от тях. — Колко сте живели в долината Непа, преди да се преместите?

— Не много дълго — бавно изпусна пушека. — Обаче Айова е прекрасно място, за да расте едно дете. Въздухът е чист. Никакви замърсявания. Всеки познава всекиго и винаги все нещо става — футболни мачове в петък вечер, празненства по случай Деня на

завръщането, събиране на сено, коледни програми в църквата, помен в Деня на загиналите, летни игри с топки, панаири...

— Кършехте ли царевица? — прекъсна я той с любопитство.

— Искате да кажете, че съм доста висока за това ли? — предизвикателно запита тя.

— Всъщност мъча се да си представя как сте изглеждали по джинси и карирана блуза с косата на плитки и със сламена шапка на главата — погледът му се плъзна по лицето ѝ. — С вашата светла кожа сигурно сте имали много лунички.

— Не — ала забеляза, че той имаше, макар и много бледи под обгорялото от слънцето лице. Би трябвало да му придават момчешки вид, но лицето му беше прекалено сурово. — Изглеждах като варен рак.

— Значи сте кършили царевица.

Почти нищо не му убягва — трябваше да го запомни.

— Само едно лято. След това си намерих зле платена работа в малка радиостанция в началото като момиче за всичко. След няколко месеца главният редактор ме накара да замествам някой диджей, ако се случеше да не дойде. Не след дълго ме наеха на постоянна работа.

— При вашия глас не се изненадвам.

— Той ми помогна. Освен това правех новини, сводката за времето, интервюта. Ако се наложеше бях даже програмен директор и рекламен агент.

— Предполагам, че докато сте подготвяли новините по радиото, сте решили да минете в телевизията.

— Не е точно така — Кели забеляза, че той не пие бирата, а само държи чашата си и понякога я разклаща. — Радиостанцията беше съвсем малка. Подготовката на новините се състоеше в откъсване на листа от телекса и в прочитането му. Наричахме го дръпни-чети. По онова време исках да стана журналистка във вестник. Едва втората година в колежа започнах да се интересувам от телевизия. Започнах да стажувам в местната телевизионна станция. И точно преди да се дипломирам, ми предложиха работа като репортер. Приех — сви рамо. — Останалото, както, предполагам, бихте казали, е история.

Говореше естествено и с лекота за първите си години в радиото, но Сам забеляза едва доловимата промяна в лицето ѝ, когато спомена телевизията — в гласа ѝ се усети някаква топлина, той видя омекването

около устата ѝ, а също и блясъка в очите ѝ. Кели Дъглас обичаше телевизията, макар и да не го изразяваше с думи. Също както той не беше намерил подходящите думи, за да обясни удовлетворението си от работата в лозята и в избата.

— Вашето семейство сигурно много се гордее с вас.

— Нямам такова — Кели изгаси цигарата си в пепелника и моментално съжали. Сега ръцете ѝ нямаха занимавка. — Майка ми почина, когато бях осемгодишна, тъкмо завърших училище, и тогава загубих баща си. Нямам никого друг — нито братя, нито сестри, никого.

— Трябва да ви е било доста трудно.

— Животът винаги е труден до момента, когато осъзнаете обратното.

— Вярно е — съгласи се той, усмивката леко повдигна ъгълчетата на устните му. После наклони глава на една страна. — С какво се занимаваше баща ви?

— С всичко. Както се казва в Айова, теглеше, където го впрегнат. Сам кимна разсеяно и леко се намръщи.

— Току-що се сетих — казахте, че сте родена в долината Непа, но не споменахте в коя част. Сейнт Хелена, Ръдърфорд, Непа, Калистога Спрингс?

Когато той започна да изрежда имената на градовете в долината, Кели разбра, че трябва да го спре. Тя скръсти ръце, вдигна глава и се засмя:

— Какво е това? Интервю ли ми правите? Ако се опитвате да разберете на колко години съм, отговорът е дващест и девет. Висока съм метър и седемдесет и два, тежа петдесет и седем килограма, имам кестенява коса, зелени очи, неомъжена съм. Завършила съм университета в Айова петнайсети по успех. Обичам земните цветове, дрехите на Келвин Клайн, музиката на Кол Портър и особено изпълненията на Синатра. Предпочитам кисело мляко „Йоплер“ пред „Данон“, немска шоколадова торта. Пия вода „Евиан“, а не „Перие“. От време на време опитвам чаша вино, никога не пия така наречените твърди алкохоли, пуша, макар че се старая да ги намалявам. Ето, нещо да съм изпуснала?

— Нямате ли хоби? — в очите му проблесна нещо средно между възхищение и смях.

— Вие сте неуморим — заяви Кели, смаяна, че изброяването на фактите не сложи край на въпросите му.

— Любопитно ми е — поправи се Сам, а устните му се изкривиха в усмивка. — Явно, че сте много затворен човек. Заобиколихте въпросите тъй експертно, като политик — той се отлепи от стъклото. — Не исках да ви обидя.

— Не го приех така — тя се изуми, че той с лекота долови отбягващите ѝ отговори.

— Добре — продължи да я гледа напрегнато. — Смятам, че стремежът да пазиш личния си живот за себе си е нещо важно за човек, който непрекъснато е изложен пред очите на обществеността.

— Вярно.

— Така че какво е хобито ви? — усмихна се по-широко. — Още не сте ми казали.

Обезпокоена от начина, по който я гледаше, а също и от реакцията си, Кели се поколеба за миг.

— Не знам дали това се смята за хоби, но обичам да реставрирам стари мебели, да взема нещо охлузено, да стигна до дървото, като изтривам всички петна и резки с шкурка, след това да му сложа байц и лак и то да добие вид на ново — тъй като се отпусна, докато му разказваше, тя постепенно изгуби първоначалната си напрегнатост. — В началото, за да запълня празния си апартамент, който взех под наем, когато отидох в Сейнт Луис. Сега вече го правя за удоволствие. Всъщност точно сега реставрирам една прекрасна голяма маса за хранене, която открих в магазин за стари мебели на няколко преки от мястото, където живея до Грамърси парк. Масата е от махагон. Успях да сваля старата боя, но ще има нужда от две-три минавания с ръчна работа, естествено.

— Разбира се — усмивката му беше сърдечна, в погледа му откри разбиране, което не бе очаквала. Това я привличаше даже и след като разбра опасността от начина, по който той я привличаше.

— Какво да ви кажа? Докато го правя, то ми доставя удоволствие и удовлетворение — искаше ѝ се да звучи естествено, но не успяваше.

— Явно — той направи пауза, пресегна се и взе дясната ѝ ръка, обърна я с дланта нагоре, а другата му ръка изследва колко е гладка. — Явно също, че носите ръкавици, докато жулите и боядисвате.

От милувката на пръстите му тя затаи дъх, по ръката чак до рамото и по гръбначния си стълб усети леки тръпки като гъделичкане. Досега допирът на нито един мъж не я бе оставял без дъх. Не е честно това да се случи със Сам Рътлидж. Не е честно, че видя същото в блясъка на очите му.

— Наистина си слагам ръкавици — Кели издърпа ръката си, като се опита да се освободи от вълнението, от което почти се разтрепери.

— Странно — избъбри той.

— Кое е странно? — тя стисна чантичката си малко по-силно, отколкото беше необходимо, докато се мъчеше да измисли някакъв непринуден начин, за да сложи край на разговора.

— Аз също обичам стари неща. Само че в моя случай — самолети.

— Самолети ли? — рече изненадана Кели. — Значи летите?

Той кимна.

— Винаги когато мога да се измъкна, а това за съжаление не се случва често. Имам един стар двуместен биплан с открита кабина.

— Биплан. С какъвто лети Снупи, когато търси Червения барон със своя „Сопуит Кемел“ ли? — запита тя, като си спомни за главния герой на анимационната поредица „Дребосъчетата“, и по лицето ѝ се разля усмивка.

Сам също ѝ се усмихна.

— Моят малък „Къб“ съвсем не е толкова стар, колкото „Сопуит“, но е подобен. Моят е отпреди четирийсет години и е бил предназначен за аероакробатика. Когато го купих, изглеждаше страшно зле. Почти две години работих в свободното си време, за да възстановя до положение да може да лети.

— Сигурно е било много вълнуващо първия път, когато сте се издигнали с него? — като си спомни какво усещаше, когато видеше някаква мебел, която беше реставрирала, Кели много добре можеше да си представи гордостта и удовлетворението, което Сам трябва да е изпитал.

— Точно така — съгласи се той.

Тя го изгледа замислено.

— Летенето не е спортът, с който бих ви свързала. Ако ме бяхте попитали, сигурно бих казала тенис или поло — спортове, които ѝ

изглеждаха подходящи за човек, посветен на лозарството. — Когато полетите с биплана, сигурно изпитвате истинско чувство за свобода.

Той кимна в знак на съгласие.

— Свобода, власт, но нещо повече — усещане за пълен контрол. Това е нещо, което човек се научава да цени, когато обработва земята, тъй като винаги зависи от капризите на Майката Природа.

— Предполагам — смях долетя откъм гостите. — Някои се забавляват.

— Така изглежда.

В това тя видя възможност и реши да се възползва от нея.

— Мисля, че е време да се върна при другите.

— Катерин сигурно се чуди къде съм. Време е двамата да се върнем.

Тази забележка не изискваше отговор. Кели се завъртя и тръгна към вратата, изпитвайки неудобство, че Сам върви точно зад нея. Щом стъпи в салона, тя му се усмихна през рамо, кимна му на раздяла и се присъедини към най-близката групичка гости.

Хю я пресрещна, преди да бе стигнала до тях.

— Кели, вече мислех, че си си тръгнала.

— Всъщност тъкмо се оглеждах за теб, за да ти кажа, че скоро си тръгвам.

— Очаквах го, като знам какъв ден преживя — погледът му беше мил и разбиращ. Прииска й се да го прегърне. — Ще ти извикам такси. Сигурно по това време трудно ще намерим.

— Няма нужда от такси — Сам Рътлидж бе останал зад нея. Не се беше отделил, както очакваше и се надяваше тя. — Отвън ни чака кола. Мога да откарам мис Кели до къщи.

— Благодаря, но не е необходимо — запъна се Кели, обръщайки се към него.

— Щом не е необходимо, тогава го приемете като удоволствие — предложи той меко.

— Послушай го — обади се Хю. — Последният път, когато пътувах с такси, вътре миришеше на последния пияница, който се бе возил.

— Но ако Катерин реши да си тръгне... — започна Кели.

— Защо трябва да решавам да си тръгвам? — попита Катерин Рътлидж, присъединявайки се към тях, без да показва и най-малкия

признак на умора. — Къде да тръгвам?

— За „Плаца“ — отвърна Сам.

— Защо? Никой друг не се прибира още — спокойно възрази тя.

— Мис Дъглас се прибира — обясни той. — Предложих ѝ да я закарам с нашата кола, а тя се загрижи, че може да пожелаеш да си тръгнеш, преди да съм се върнал да те взема.

— Много сте внимателна, мис Дъглас, но не бива да се безпокоите. Забавлявам се твърде чудесно, та да си тръгна скоро. Настоявам Джонатан да ви изпрати.

— Джонатан ли? — Кели сви вежди. — Искате да кажете, Сам?

— Джонатан ли казах? — объркана за миг, Катерин махна небрежно. — Естествено, че исках да кажа Сам. Той ще ви отведе.

След като нямаше избор, Кели ѝ благодари, взе мантото си и тръгна. Сам вървеше до нея. Излизайки от хладината сграда, те пристъпиха в задушната лятна вечер. Сам огледа няколкото коли, паркирани до бордюра, и посочи една от тях.

— Нашата кола е там — вдигна ръка на шофьора, който побърза да отвори вратата.

Кели се плъзна на седалката и оправи гънките на мантото около себе си. Всички надежди, че може да си тръгне сама, се стопиха, щом Сам седна до нея. Тя даде адреса си на шофьора и се облегна.

— Нямаше нужда да идвате — трябваше да го каже ако не за друго, поне за да намали малко напрежението в себе си.

— Сигурно не — съгласи се той с лекота. — Но исках да се уверя, че сте се прибрали невредимата. Както споменахте по-рано, щом се стъмни, улиците на града крият рискове.

— Са опасни — поправи го тя. Беше ѝ станало навик да бъде точна.

— Са опасни — съгласи се той.

Кели се облегна с желанието да се отпусне и присъствието му да не ѝ пречи. Въздъхна дълбоко и затвори очи.

— Признавам, че така е по-добре — каза. — Такситата в Ню Йорк не са най-чистите и удобни превозни средства.

— Или пък най-сигурни.

Тя обърна очи към него и му се усмихна.

— Вярно е.

— Утре вечер ще присъствате ли на търга?

— Не. Ще вода вечерните новини. Това е част от кампанията на мрежата да ме представи по-широко. Ще го правя веднъж месечно, докато започне новото предаване в средата на сезона, когато свършат мачовете.

— Ще бъдете заета.

— Много. Особено когато започнем продукцията и записването на някои части. В такива моменти Хю е безпощаден.

— Отдавна ли го познавате? — Сам се зачуди какви ли са отношенията им. Не че го интересуваеше особено.

— Приятели сме повече от две години.

Приятели. Нехайният начин, по който тя използва думата, му подсказа, че между тях няма нещо повече от това.

Колата намали и спря пред стара тухлена сграда, където беше апартаментът на Кели. Докато слизаше, чу, че и другата врата се затръшва. Сам вървеше към нея.

Внезапно ѝ хрумна, че един Рътлидж я докара до вкъщи. Мъжът я изпраща до входната врата. Тя осъзна иронията на ситуацията и изпита чувство на тържество.

Той направи знак на шофьора да изчака, хвана я за лакътя и я поведе по малкото стъпала към вратата. Входът бе осветен с фенери от ковано желязо. Ключът беше в ръката ѝ. Даде му го, когато стигнаха. Той го задържа, но не го пъкна в бравата.

— Благодаря ви за изпращането — изрече тя, тъй като не можеше да спре доволната усмивка, която се разля по лицето ѝ.

— Може би някога пак ще се видим.

— Може би — тя се съмняваше.

Сам също смяташе, че не е възможно. Отключи вратата и я отвори. Тя влезе, спря, обърна се и протегна ръка за ключа. Той ѝ го подаде.

Тогаво импулсивно плъзна пръсти в косата ѝ, подхвана я за тила и се наведе към устните ѝ. Тя замря изненадана и той усети меките ѝ устни. Изследва меките им извивки, почувства как се загряват и се движат срещу неговите.

Той я привлече, за да усети вкуса ѝ. Потъна в дантели, нежни миризми и представата за дълги бедра, силни и гъвкави, топли и изпълнени с желание. Една целувка не беше достатъчна. Искаше му се тя да го обгърне, да се забрави в нея. В мига, в който усети тази нужда,

Сам се отдръпна. Беше срещнал, беше се влюбил и се беше оженил за предишната си жена в сексуална мъгла. Нямаше намерение да повтори същото.

— Лека нощ, Кели — Сам внимателно отстъпи от нея като от ръба на опасна скала.

— Лека нощ — тя извърна очи, обърна се и затвори вратата след себе си.

Чувайки как щракна здравата нощна ключалка, Кели вече не се чувстваше силна. Беше разклатена и уязвима, с голяма сила ѝ бе напомнено за полузабравените нужди, които в този момент не можеше да скрие. Това я изплаши.

---

[1] Остроумно, находчиво (фр.) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

От поста си до античния часовник в центъра на богато украсеното фоайе на „Уолдорф“ Клей Рътлидж зърна баронесата в мига, в който тя излезе от асансьора. Носеше шапка с широка периферия от червена слама и лека лятна рокля от бяла коприна с неравномерно нахвърляни червени, тъмносини и зелени точки. Изглеждаше едновременно елегантна, много шик, много френска и твърде лесно човек би могъл да я разпознае в тълпата.

Тя се поколеба за миг, а после тръгна към изхода за Парк авеню. Клей изчака, след това я последва бавно.

Тънките ѝ точета изтропаха по мозайката на пода, после по няколкото стъпала, водещи към въртящата се врата на нивото на тротоара. Мина през нея и спря. Портиерът се приближи до нея.

Клей се забави на стълбите, забеляза как си казаха няколко думи, проследи как портиерът ѝ посочи с ръка надясно, явно ѝ показва посоката. Клей се усмихна, когато забеляза картата на града, която тя стискаше до чантата си. Тя усмихната благодари на портиера. Той отново изчака, докато тя изчезна от полезрението му.

Навън отново я зърна как пресича улицата и върви по Източна петдесета по посока на Пето авеню. Ако беше друга жена. Клей би предположил, че е тръгнала да разгледа изключителните магазини на Пето авеню. Обаче картата, която носеше, начинът, по който въпросително обръщаше глава с нетърпението да открие многото забележителности и звуци на града, го отказаха от тази мисъл. Клей вървеше след жената, опитвайки се да открие целта ѝ. Вероятно площадът пред Рокфелеровия център или пък Музеят на съвременното изкуство.

През цялото време я преценяваше. След предишната вечер за него нямаше съмнение, че е самотна жена със спотаени чувства, готова да изживее вълнението на незаконната връзка.

След малко тя неочаквано зави по Пето авеню. Той забърза след нея и тъкмо когато стигна ъгъла, я видя, че изкачва стъпалата на

катедралата „Сейнт Патрик“. Поддържайки почтително разстояние. Клей влезе в богато украсената сграда от бял и черен мрамор.

Няколко богомолци седяха на пейките, докато други — главно туристи, се разхождаха из светия дом, разговаряйки шепнешком. От дъното на църквата Клей огледа присъстващите и най-накрая откри червената сламена шапка на баронесата. Беше застанала пред една ниша на главния кораб. Видя как запали свещ и коленичи за молитва, а в ръката ѝ просветна молитвена броеница.

Изгледа я замислено за миг, после се оттегли към срещуположния тротоар на улицата. Докато я чакаше да излезе, той извърши няколко дребни корекции в първоначалната си преценка за Натали Фужер. Тя не беше от онзи тип жени, които безгрижно флиртуват за разнообразие, без съмнение искрено обичаше съпруга си, искаше той да бъде доволен от нея и се бореше с незадоволеността, която изпитваше от брака си. Нищо от това не променяше факта, че е самотна и готова за приключение. Това означаваше само лека промяна в начина му на действие.

Клей вдигна поглед към една от най-сниманите части на Ню Йорк — белите блестящи готически остриета на катедралата на фона на черното стъкло на Олимпийската кула, която се издигаше зад нея, ала в същото време държеше под око бронзовите врати на църквата. Когато Натали Фужер излезе, съботният късмет му се притече на помощ — по улицата нямаше движение.

Щом кракът ѝ стигна последното стъпало, той пресече към нейния тротоар. Демонстрира изненада и удоволствие, че я вижда, но се постара веднага да прикрие второто.

— Добро утро, баронесо.

— Добро утро, мосю Рътлидж.

Имаше тъмнокафяви очи с цвета на горчив шоколад. Не му убягна проблясъкът, който бързо изчезна в дълбочините им, в отговор на неговия поглед на сдържана радост. Отблизо забеляза леката трансформация около устните ѝ. Беше една от почти неуловимите промени в израза на жена, отразяваща се в различния звук на гласа ѝ, в дребни жестове или недовършени изречения, които му подсказваха онова, което той искаше да знае. Както видът ѝ сега му подсказа, че внезапната му поява е имала някакъв известен ефект върху нея.

Погледът му се вдигна към входа на катедралата.

— Къде е Емил? Не е ли с вас? — попита той, като че ли не знаеше.

— Трябва да присъства на едно събрание.

Очите му отново се върнаха към лицето ѝ и го изследваха. С нея щеше да играе като мъж на честта, все едно че вътрешно се бори със силното привличане, което изпитва, и ще демонстрира емоционална въздържаност в израза, жестовете и всяка своя дума.

Усмихна се учтиво.

— В такъв случай мога ли да ви изпратя до хотела?

— Благодаря, но... Смятах да поразгледам Ню Йорк — с известно смущение посочи пътеводителя в ръката си.

— Сама? — Клей погледна с тревога, а после я маскира като усмивка. — Нека аз да ви покажа Ню Йорк. Много по-приятно е, когато човек не е сам.

Тя се поколеба и го изгледа в очите.

— Не бих искала да ви причинявам неудобства.

— За мен ще бъде удоволствие, баронесо.

— Казвайте ми Натали, моля.

Той забеляза как тя леко прехапа долната си устна — сигнал, че се пита дали е разумно да му разреши по-голяма фамилиарност.

Клей наклони глава вежливо резервиран, което обещаваще, че няма да се възползва от близостта им.

— Само ако ме наричате Клей.

— Както желаете — възприе го тя със същата сдържаност.

— Много близо сме до площада на Рокфелеровия център — каза той и показа с ръка посоката.

Тръгна до нея и внимаваше много да не се докосва до тялото ѝ, даже и случайно. Стигнаха до Ченъл гардънс и спряха до каменния парапет, за да погледнат към долния площад с кафенето на открито със златната статуя на Прометей, която лъщеше сред танцуващата вода на фонтаните. Клей почти не говореше, освен когато посочваше забележителностите, тя също мълчеше.

— А сега накъде? — запита той, а после предложи като внезапно хрумнала му идея. — Може би Емпайър Стейт Билдинг? Никой турист не бива да го пропусне.

— Далеч ли е?

— За пеша е далеч. Ще вземем такси — той спря едно такси, отвори ѝ вратата и я изчака, докато седне, а после се плъзна и той вътре, като внимаваше да се държи на разстояние.

Нито в мълчанието ѝ, нито в сдържаността ѝ не успя да прочете нещо по време на краткото пътуване. Често спираше поглед върху нея и се остави тя да го забележи. Реши, че е красива, елегантна жена, тъмната ѝ коса бе прибрана от лицето и врата ѝ и изцяло бе скрита под шапката ѝ. Мислено я оприличи на многострунен инструмент, който очаква докосването на майстор.

Таксито спря на Трийсет и четвърта улица пред входа на небостъргача в стил арт деко, който филмовата индустрия и Кинг Конг отдавна бяха обезсмъртили. В мраморното фоайе Клей купи билети за наблюдателната площадка и придружи Натали във високоскоростния асансьор, пълен с туристи. Той ги изстреля до осемдесетия етаж, където се прехвърлиха в друг асансьор, които трябваше да ги отведе до крайната цел. Даже при притискането на телата и смесващите се миризми, той успяваше да подуши неуловимия ѝ сексапилен парфюм.

Той изчака другите да слязат от асансьора, после я насочи покрай сувенирния щанд към тежката врата, която водеше към площадката. Натали се засмя на вятъра, който за малко да отнесе шапката ѝ, и я хвана с ръка, докато минаваха покрай стената. Клей застана до нея, гледайки с лек интерес архитектурната смесица от кули от стъкло и желязо, стари тухлени постройки и готически църкви, което представлява Манхатън.

Без да обръща внимание на височината, Натали погледна над стъклото.

— Такситата изглеждат като златисти невенчета.

Тя отстъпи и вдигна лице, за да погледне по-надалеч. Той изследваше внезапната промяна на израза ѝ в учудване, нежната линия на дългия ѝ врат, копринената ѝ рокля, която се развяваше от вятъра.

— Великолепно, нали? — направи се, че гледката към Манхатън, към река Хъдзън и към точиците на платноходките го интересуват. — Тъй високо над всичко. Далеч от шума на града долу... Като че ли ние сме единствените двама души в света — разсъждаваше той с престомена леност. — Разбира се, че когато си допаднат, двама души

образуват цял свят — в този момент той се обърна и я погледна в лицето.

Нарочно или не, но тя погрешно схвана думите му.

— Жена ви, ви липсва.

— Децата съвсем сигурно — добави той, после сви рамене и отвърна очи. — Не е тайна, че с жена ми вече нямаме много общо, освен любовта към децата — излъга той с лекота. — На нея ѝ стигат цветята и рисуването, докато на мен... — спря, намръщи се и лицето му притъмня. — Защо ли ви разказвам всичко това?

— Вероятно защото знаете, че ще ви разбере.

Когато отново се обърна към нея, тъмните ѝ очи бяха безмълвно доказателство за самотата, която изпитваше в собствения си брак. Той я изгледа дълго, без да отговори.

— Возили ли сте се някога с файтон през Сентръл парк?

За миг като че ли въпросът му я стресна.

— Не.

— Нито пък аз — усмихна се подканващо. — Искате ли?

Тя въобще не се замисли, а цялото ѝ лице засия.

— Да.

Двайсет минути по-късно вече седяха на задната седалка на файтон, който минаваше през Сентръл парк. Освен кратки коментари за гледките, които се разкриваха пред тях, те разговаряха малко, но Клей забеляза слаба усмивчица на устните ѝ, която показваше, че мълчанието ѝ е приятно.

— Виждате ли гребните лодки? — запита тя и продължи да се взира в блесналата на слънчевите лъчи гладка повърхност на водата. — Колко са красиви.

— Можем да се уверим — предложи Клей и нареди на кочияша да спре близо до мястото, откъдето се взимат лодки под наем.

Щом се отблъснаха от брега, Натали седна на носа. Червената сламена шапка беше в ръката ѝ. Лъскавата ѝ коса бе привързана високо. Тя се хвана за лодката и се облегна назад, вдигайки лице към слънцето.

Красива е, отново си помисли Клей, докато гребеше. Спортното му сако бе прилежно сгънато на седалката до него, а маншетите на ризата си беше запретнал.

— Чудесно е — тя потопи ръка в затоплената от слънцето вода и гледаше как капките се стичат от пръстите ѝ. — Бяхте прав, Клей — погледна го замислено. — По-добре е, когато човек не е сам.

— Да — съгласи се той, мълчаливо загреба няколко пъти, но продължаваше да я гледа в очите. — Не би трябвало да го казвам, Натали, но вие сте прекрасна жена — гласът му звучеше напрегнато.

За миг гърлото ѝ се стегна и не можеше да проговори. Много пъти — толкова много пъти през последните месеци тя беше гледала Емил и мечтала той отново да я забележи, да ѝ каже, че е красива и желана, каквато твърдеше, че е, преди да се оженят. Даже имаше моменти, когато този копнеж ѝ причиняваше физическа болка.

Знаеше, че не е хубаво да изпитваш такова удоволствие от комплимента на чужд мъж, но беше изгладняла до такава степен, че вече не я бе грижа откъде идва храната за душата ѝ.

Ала каза бавно и предпазливо:

— Много е приятно човек да бъде забелязан, Клей.

— Извинете ме — смотолеви той.

— За какво? — запита, като разбра, че трябва да поясни думите си. — За това, че сте добър ли?

— Не беше проява на любезност. Вие наистина сте прекрасна жена. Един мъж трябва да е сляп, за да не го забележи.

Понякога тя си мислеше, че съпругът ѝ е сляп. Сляп по отношение на нуждите ѝ.

Когато Клей замълча, тя не продължи разговора, а се опита да насочи мислите си към красотата на езерото, към синьото небе над главите им. Но ѝ беше невъзможно да не забележи огряната от слънцето тъмноруса коса, мускулите под ризата и лекотата, с която гребяха ръцете му.

Колко глупава трябва да е жена му, помисли си Натали, да не оценява този мъж. Тя не можеше ли да разбере колко е щастлива; след като има такъв чувствителен и грижовен съпруг, толкова отзивчив, че да може да разбере един каприз и да го изпълни, преди още да бъде изговорен?

Като наемането на тази лодка, която се плъзга по езерото само с тях двамата. Нюйоркските високи здания се показваха в далечината зад дърветата. Тя наблюдаваше ръцете му, които гребяха, гъвкавите му мускули. Дланите му биха били топли и нежни, когато гали жена и

иска да я предразположи, да я възбуди, да я задоволи. Целувките му вероятно са влажни и разгорещени.

Тъй като усети учестеното биене на сърцето си, Натали отмести поглед. Не е благоразумно да се отпуска в безсмислени фантазии, дори и да са безобидни.

Съвсем скоро, стори се на Натали, часът свърши и трябваше да върнат лодката. Клей ѝ помогна да слезе, подхвана я здраво. Но и на пристана не я пусна. Застана зад нея и я подкрепи, като сложи ръка на кръста ѝ, а другата — на ръката ѝ под късия ръкав на роклята.

— Сгрехих — пошепна. — Даже и сляп човек би ви забелязал — заради опияняващото въздействие на мириса ви, музикалния ви глас, мекотата на кожата ви.

С пръст той проследи извивката на ръката ѝ, преди да оттегли своята. Тя пое въздух, но ѝ беше трудно да го издиша.

За момент си представи, че полита назад и усеща цялото му стабилно тяло, топлината на ръцете му, допира на устните му, които изследват врата ѝ. Преди мисълта да се превърне в импулс, той отстъпи, пусна я и мигът свърши. Но не и споменът.

— Недалеч оттук има доста добър ресторант — каза Клей. — Ако сте гладна, бихме могли да отидем да обядваме там.

Тя погледна часовника си за пръв път, откакто бе излязла от хотела.

— Късно е — установи го гузно, като си даде сметка, че компанията му ѝ е била толкова приятна, та не е забелязала как е минало времето. — Трябва да се върна в хотела. Обещах на Емил да се видим за обяд в един. Вече е почти толкова.

— Разбира се — Клей кимна, но тя забеляза съжаление в израза му и го разбра, защото изпита същото.

Докато пътуваха с таксито към хотела, Клей от време на време запълваше мълчанието с баналности в изчакване на благоприятен момент, за да каже, когато ги делеше само една пресечка от хотела:

— Не знам дали съпругът ви споделя подробности от бизнеса си с вас, но с баща ми ще разговарят за бъдещо партньорство, за да се построи изба в Калифорния. И двете страни имат много какво да предложат. Клойстърс произвежда не само вина, които печелят награди, но ние имаме ѝ търговска база, неоченима организация и

умеем да се справяме с пазара. За Шато Ноар вие знаете по-добре от мен.

Постара се гласът, му да звучи нормално. Погледна я, усмихна ѝ се и забеляза, че тя слуша с лек интерес.

— Естествено, при необходимост партньорството означава чести пътувания на двете страни — Клей направи пауза, след което усмивката му изчезна и той съсредоточи напрегнат поглед към лицето ѝ. — Откривам, че с голямо нетърпение очаквам това споразумение.

Таксито спря пред входа на хотела откъм Парк авеню. Тя нямаше възможност да му отговори директно, тъй като портиерът отвори задната врата откъм нейната страна. Но Клей вече бе получил отговора, който желаше, когато очите ѝ се задържаха върху лицето му, а после тя веднага ги отклони.

Той плати на шофьора и последва Натали. На тротоара тя се обърна към него.

— Благодаря за разходката. Беше ми много приятно — внимаваше да не спомене името му и тази предпазливост вече означаваше нещо.

— Удоволствието беше мое — усмивката му беше изрядно учтива и той отново ѝ демонстрира сдържаност. — Поздрави на съпруга ви.

Клей нарочно не спомена тържествения търг вечерта, тъй като знаеше, че тя ще присъства, а и на нея ѝ беше известно, че той ще е там.

С лека вежлива усмивка тя се отдалечи от него и влезе в хотела. Той постоя отвън и се загледа замислено след нея, като се чудеше дали вечерта щеше да говори с нея или погледите им само щяха да се срещат от разстояние.

И двата метода щяха да окажат своето въздействие в зависимост от това кога баща му планираше срещата си с барона след уикенда. Клей трябваше да научи, за да реши как да се държи. Все пак в подобни случаи точно избраният момент има голямо значение.

Разходи се из фойето, доволен от сутрешната си дейност и сигурен, че събитието вечерта ще се окаже твърде интересно.

Присъстващите в голямата бална зала на „Уолдорф“ облечени строго официално, притихнаха, когато цената на кашона с каберне совиньон от частния резерв на имението Рътлидж продължи да се вдига в разгорещеното наддаване. Сам седеше до Катерин в поза на спокойно безразличие, прехвърлил крак върз крак, едната му ръка спокойно почиваше на бедрото, а другата — върху нея.

Катерин изглеждаше също тъй съдържана, като че наддаването не я вълнуваше, след като цената далеч бе надминала очакваната. Но все пак беше напрегната и Сам го забеляза по блясъка в очите ѝ.

Когато чукчето удари за последен път, цената бе историческа: шейсет и пет хиляди долара — най-високата, дадена за вино, произведено в Америка. Настана миг на тишина.

Позата на достойно спокойствие на Катерин не се промени, но с крайчеца на околото си Сам, забеляза известна разлика. Котка със следи от сметана по мустаците не би имала по-доволен вид.

Чу се изръкопляскване. През няколко стола Хю Таунсенд се изправи и се обърна, за да аплодира Катерин. Щом и другите станаха на крака, Сам също се вдигна. Катерин прие овацията с бавно и грациозно кимване на главата. Но аплодисментите не стихнаха, докато тя не излезе отпред.

Не прие микрофона, който ѝ предложиха, гласът ѝ прозвуча ясно и високо, когато се обърна към присъстващите.

— Благодаря. Благодаря на всички — направи кратка пауза в изчакване на тишина и после продължи: — Покойният ми съпруг Клейтън Рътлидж беше почитател на Томас Джеферсън — един от първите ренесансови мъже на Америка, както и ценител на хубавите вина. Също като Джеферсън Клейтън вярваше, че един ден Америка ще произвежда вина, равни на най-известните френски. Мечтата му беше вината на имението Рътлидж да бъдат сред тях, мечта, каквато и аз имам от много години. Тази вечер вие оказахте голяма чест на избата в имението Рътлидж. От това ще бъде облагодетелствана много ценна кауза. Клейтън би бил много горд, както се чувствам и аз сега. Благодаря ви.

Щом свърши, избухнаха нови ръкопляскания. Тъй като неколцина гости излязоха напред, за да я поздравят лично, акционерът находчиво обяви почивка.

Сам не беше изненадан, когато видя, че барон Фужер и съпругата му са сред първите, които отидоха при Катерин. В бизнеса, където личността и престижът имат изключително важно значение, сега реномето на имението Рътлидж нарасна много. Баронът бе силно впечатлен и демонстрира отношението си, за разлика от малко рязкото и леко сдържано отношение на сутрешното събрание. Това бе подразнило няколко пъти Сам, но Катерин с лекота се справи с него и бъдещото партньорство между тях, изглежда, беше само въпрос на време. Поне по мнението на Катерин. От друга страна, Сам знаеше, че чичо му все още се бореше да спечели съревнованието.

Джил също беше там — усмихнат и чаровен, когато се обърна към Катерин.

— Невероятна цена, Катерин. Поздравления — тонът му беше на син, който е щастлив заради нея, но нещо подсказа на Сам, че блясъкът в очите на чичо му бе по-скоро от ревност, а не от гордост.

— Благодаря ти, Джил — както винаги, тя се отнасяше благородно, но резервирано с настроения срещу нея Джил. — Сигурна съм, че когато бъде предложено, и твоето вино ще се представи много добре. Каберне от реколта осемдесет и седма на Клойстърс е съвсем добро за младо вино.

Джил изтръпна леко от снизходителния комплимент.

— Може би някой ден ще се съгласиш да дадеш твоето вино от реколта осемдесет и седма на анонимна дегустация заедно с моето и ще видим кое ще получи по-висока оценка.

Катерин леко отмести глава назад.

— Никога не бих се отнесла така с теб, Джил.

Бузите на Джил се наляха с кръв. Катерин отблъсна предизвикателството му с убийствен отговор. Желанието ѝ да не се ангажира в пряк сблъсък със сина си звучеше искрено, явно по този начин искаше да му спести уважението да загуби от нея, но Сам изобщо не се и опита да търси действителната ѝ причина.

Джил успя да преглътне яда си и принудено да се усмихне.

— Никой не печели непрекъснато, Катерин. Даже и ти — и с похвална самоувереност се оттегли към бара.

Сам отиде при нея.

— Не мисля, че беше много разумно от твоя страна.

— Може и да си прав, но беше необходимо — хладно отвърна тя, а после се усмихна широко на Хю Таунсенд. — Мистър Таунсенд, вие сте виновникът за това смуцаващо внимание.

— Напълно заслужено внимание, мадам — взе ръката ѝ и я целуна. — Ако търгът свършеше в този момент, пак би се сметнал за огромен успех — благодарение на вас.

Катерин не отрече пресиленото му твърдение, нито пък се съгласи с него.

— Вашата млада приятелка мис Дъглас тук ли е тази вечер? — запита тя. — Спомних си, че има един Закари Дъглас, който притежава лозе в долината — в областта Карнерос, и си помислих дали не е негова роднина.

— Не съм чувал Кели да има роднини в Калифорния. Съжалявам, че нямате възможност да я попитате сама. Тази вечер тя има предаване — погледна часовника си. — Всъщност сигурно все още е в студиото и се приготвя да си тръгне.

— Шест дни седмично. Не знаех, че са толкова натоварени — отбеляза Катерин с известна изненада.

— Това е блясъкът на телевизията — сухо отвърна Хю.

— Надявам се, че целият този блясък не обхваща и неделята — отговори Катерин също тъй сухо. — Всеки има нужда от почивка.

На Сам му се стори странно, че тази забележка дойде от нея. Самата тя никога не е имала време за нищо, освен за лозята и избата. Вярно е, че през последните години малко намали темпото, но все пак той не можеше да свърже думата почивка с нея.

След като поприказваха няколко минути, Таунсенд се извини и се оттегли. Сам огледа тълпата гости елегантни хора, красиво облечени, водеха изискани разговори. Той беше възпитан в такава среда и в нея се движеше тъй свободно, както из лозята. Но тази вечер му беше скучно и се дразнеше.

Забеляза близо до бара Джил, който разговаряше с барона и съпругата му. Клей беше с него. Цялото внимание на Клей пак бе насочено към Натали Фужер. Сам ги гледаше и устата му се изкривиха в усмивка. Предишната вечер Клей си беше набелязал Кели Дъглас, а тази вечер бе насочил усилията си към баронесата, и то с повече успех, съдейки по доволния му израз.

— Какво виждат жените в него? — Сам не си даде сметка, че изрече въпроса гласно, докато Катерин не му отговори.

— Онова, което желаят да видят — огорчението, гневът в гласа ѝ, впечатлението, което оставяше, че говори от опит, го накараха да я погледне. — Мъж, който би сложил край на самотата им, някой, който би могъл да запълни празнотата на съществуването им с цялото богатство на чувствата, които човешкият дух е сътворил. Когато цветът изчезне от живота на жената и романтиката се изпари, на нея ѝ се иска някой друг да започне да я цени. Закопнява и мечтае — погледът ѝ беше фиксиран върху двойката в другата част на залата, но Сам не беше сигурен дали го казва за Клей и баронесата. — Когато се появи мъж и ѝ отделя внимание, подхранва този копнеж, тя вярва, защото иска да повярва, защото желае мечтите ѝ да станат действителност. Не иска да проумее, че единственото му желание е да се възползва от нея, че за него това е нещо евтино, защото това ще разруши мечтата ѝ.

Катерин го изглежда леко объркана, после чертите на лицето ѝ се отпуснаха, само в очите ѝ остана сянка от огорчение.

— Моята майка беше такава жена — бързо допълни тя. — След смъртта на баща ми тя минаваше от един мъж на друг. Не съм броила, за да ти кажа колко доведени бащи ми е водила и колко любовници е имала. Такива жени са плячка за мъже като братовчед ти. А те са хамелеони — променят цвета си, за да се представят според мечтата на жената. В края на краищата заблудата е единствената реалност между двамата.

Никога в живота си, даже и когато беше малък, не бе имало приказки в долината след смъртта на съпруга си Катерин да се е показала на публично място в компанията на друг мъж. Точно обратното — местните хора даже се учудваха от факта, че нищо подобно не бе се случвало.

За един кратък момент Сам почти реши, че тайно е била свързана с някой мъж, който я е използвал и изоставил огорчена. Явно, че бе сгрешил. Напълно вероятно познанията ѝ за мъже като Клей да идват от майка ѝ, както я описа. До този миг той никога не беше гледал на нея като на жена. За него винаги е била Катерин — твърде силна и самостоятелна, за да има нужда от когото и да било. Но дали някога не е желала мъж? За малко да го изрече на глас. Всъщност какво го интересува? Изведнъж стана нетърпелив, дали по отношение към себе

си или към Катерин, не успя да разбере. Огледа присъстващите и това чувство за беспокойствие и нервност отново се върна.

— Излизам малко на въздух, докато търгът продължи — каза на Катерин и се упъти към най-близкия изход. Някой се изсмя — с мек музикален смях, но Сам не се и замисли на кого принадлежи той.

— Мистър Рътлидж — Натали поздрави Клей съвсем тихо.

Той ѝ кимна, без да се усмихва, но погледът му с топлота се плъзна по лицето ѝ. Тя сведе очи, после отново ги вдигна и в дълбините им проблесна мека светлина.

Клей изчака, докато баща му отново заговори барона, а после ѝ каза:

— Тази сутрин, след като ви оставих, си мислех, че само съм си представял колко сте красива. Но това е самата истина.

Тя неочаквано се засмя, погледна крадешком съпруга си, но той беше твърде задълбочен в разговора си за бизнес, за да я забележи. Нарочно, както се стори на Клей, усмивката ѝ продължи в мек смях и тя сложи ръка върху рамото на барона.

— Емил, трябва да знаеш, че този красив джентълмен ми направи много голям комплимент — заяви, поглеждайки кокетно Клей.

Клей не се заблуждаваше. В думите ѝ се съдържаше тиха молба към съпруга ѝ да я забележи. Но когато Емил се обърна към нея с лека изненада, по своя си учтив маниер, той не успя да забележи онова, което тя отчаяно искаше да му покаже — че е красива жена, която скоро щеше да пропадне, понеже той не я желае.

Вместо това Емил потупа ръката ѝ като на дете и ѝ се усмихна разсеяно.

— Естествено.

В израза му не се долови ни най-малък признак на ревност или безпокойство. Глупакът я приемаше за даденост. Клей даде възможност на Натали да прикрие болката си. Без съмнение тя отдавна усеща, че съпругът ѝ я игнорира. Което бе добре дошло за него.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — предложи Клей. — Чаша шампанско?

— Да, благодаря ви — Натали наблюдаваше Клей как върви към бара.

През последните два дни бе дочула разговори между той е нещо като донжуан и е причинил много горчивина на съпругата си. Сигурно е вярно — не знаеше. Дори и да е така, трудно ѝ бе да я съжалява. В моменти като този, мислеше си, би предпочела прекалено страстен съпруг пред такъв, който през повечето време едва ли те забелязва.

Всъщност завиждаше на жената на Клей. По-лошото бе, че не се изненада от откритието си.

Все пак се обърна към мъжа си и се опита да се включи в разговора му с бащата на Клей.

— ... забележителна жена — заключи Емил.

— Катерин действително е забележителна жена — потвърди Джил Рътлидж и сви рамене. — Но какво ще стане с имението Рътлидж, когато тя си отиде от този живот? Страхувам се, че ще бъде сянка на предишното...

Емил се намръщи.

— Нали внукът ѝ...

— Сам ли? — вдигна високо вежди, това изглежда го забавляваше. — Сам е добър човек. Но в този бизнес има голяма конкуренция. Трябва да си много повече от добър, за да успееш — той спря, после пак сви рамене. — Сигурен съм, че това имате предвид.

— Разбира се — все пак по тревожния поглед на Емил Натали разбра, че не му се е изяснило какво точно е искал да каже Джил Рътлидж със забележката си.

Прозвуча сигнал, че търгът ще продължи. Хората бързо се отпавиха към местата си, когато Клей се върна с чашата ѝ шампанско. Тя му благодари и тръгна с Емил.

Тъй като столът, който преди заемаше Сам, сега беше празен, Катерин остана сама. Когато представиха следващото вино, всички в балната зала притихнаха.

Катерин осъзна, че гледа златистата глава на внука си Клей, седнал няколко реда напред. Джил беше до него, той леко накланяше глава, за да коментира. Докато го гледаше, тя си спомни враждебността и ненавистта в погледа му, когато я поздрави.

Катерин го гледаше безмълвно и усети болката на майката от сина си, който я е намразил. Как се стигна дотук? Къде сбърка с него?

Дали всичко не започна една нощ преди много време? Не, не можеше да го приеме. Наистина, докато беше малък, понякога я гледаше с очи, с които сякаш казваше „Знам какво направи“, но много по-често тези ясни интелигентни очи на по-малкия ѝ син блестяха игриво от смях.

Вероятно омразата му се е зародила онази нощ, но тя не би нараснала, ако не бе подхранвана. Кое го отвърна от нея? Дали всичко не започна с Джонатан? Поводът не беше ли съперничеството между Джил и по-големия му брат?

Като момчета се караха и биеха, но не повече от нормалното. Без съмнение, много често причината бе, че на Джонатан му се разрешаваха неща, които още не бяха за Джил, и вероятно тогава го е намразил. Естествено, че двамата се състезаваха за вниманието ѝ, но това се случва във всички семейства. Ако прекарваше повече време с Джонатан, то беше, защото той проявяваше истински интерес към лозята и винарството, на които тя посвещаваше голяма част от времето си. През онези дни за Джил това беше досадно. Чак когато се върна след войната у дома...

Да, помисли си Катерин, точно след войната започнаха истинските проблеми — особено за Джил и Джонатан. След като Джил го мобилизираха, останаха сами с Джонатан. Неочаквано Джил се върна след две години, прекарани във Франция, където бе опитал известното вино бордо и посетил много винарски изби, между които и Шато Ноар. Върнал се беше, пълен със сили, ентузиазъм и идеи за семейния бизнес.

Катерин разбра колко трудно трябва да е било за Джонатан, когато брат му изведнъж се връща и започва да си вре носа навсякъде. Също така трудно е било и за Джил, който понякога се е чувствал като аутсайдер. Сигурно поради това Джил беше чувствителен, щом тя отхвърлеше някоя негова идея.

Синовете ѝ винаги са били противоположни по характери темперамент. Джонатан беше тих, малко саможив, докато Джил беше общителен и със стадно чувство. Джонатан не се ядосваше лесно, а Джил бързо кипваше, Джонатан имаше консервативен начин на мислене, беше тип човек, който внимателно обмисля нещата, преди да направи някоя стъпка, докато Джил желаше всичко *на момента*.

Катерин си мислеше, че в края на краищата двамата се допълваха — единият дърпаше назад, а другият — напред, и може би щяха да се уравнишат. Напротив — стигнаха до сблъсък.

Вярно е, че първата, даже първите две години опитаха да работят заедно. Не след дълго обаче неразбирателствата в бизнеса започнаха да прерастват в лични дразги.

И двамата бяха млади — двайсет и няколко годишни. Тя смяташе, че ще го преодоляват, и затова ги товареше с различни, но еднакво големи отговорности, като остави Джонатан да се занимава с лозята и производството на вино, а Джил — с продажбите и маркетинга, поради което се налагаше непрекъснато да пътува.

Но това също не даде резултат и препирните продължаваха. С годините причините се промениха: Джил смяташе, че трябва да купят ново оборудване и да модернизират винарната, да направят поточна линия, да снижат разходите, а Джонатан му напомняше, че той отговаря за избата и че няма нужда да се купуват нови съоръжения, когато техните си бяха съвсем добри. Джонатан смяташе, че Джил харчи много пари при пътуванията си, като забавленията на купувачите му служеха като извинение за вечерите в скъпи ресторанти. Джил спореше, че не може да заведе клиентите в някое бистро и да очаква да купят от него качествени вина от имението Рътлидж. Джил искаше да навлезе в пазара на трапезните вина, като произвежда сладки вина с друг етикет, и настояваше, че оттам ще дойдат много пари. Джонатан даже отказваше да се замисли по този въпрос, като заявяваше, че имението произвежда само качествени вина и никога обикновени.

В тези спорове Катерин не знаеше чия страна да вземе. Чиято и страна да вземеше, другият се чувстваше ощетен. Единият винаги обвиняваше другия, че се опитва да я привлече към себе си. Към края имението се бе превърнало в бойно поле, като даже и работниците изказваха предпочитанията си в необявената война между Джил и Джонатан.

Катерин все се надяваше, че двамата ще оправят противоречията си, докато се стигна до най-силния сблъсък. Тя беше в малкия офис на Клод и разговаряше по телефона с някого — с търговец или държавен служител, вече не помнеше. Беше оставила вратата на избата леко отворена, да наблюдава какво става, когато Джонатан се втурна във

винарната, Джил го следваше и двамата продължаваха да се карат, както явно бяха започнали още отвън...

— По дяволите, Джон — Джил го сграбчи за ръката и го принуди да спре. Джон се завъртя с лице към него, гневен по своя си начин. — Престани да се правиш на толкова праведен и поне обмисли това предложение — Джил посочи към документите в ръката си, а лицето му беше зачервено от яд. — Цифрите не лъжат.

— Не, но лъжците създават цифрите.

— Ти мен ли ме наричаш лъжец? — побеснял извика Джил. — Браво! — хвърли книгата в лицето на Джон. — *Ти* напиши цифрите и *ти* си ги събери. Резултатът ще е един и същ. Покупката на старата винарна надолу по пътя и двестата акра, които вървят заедно с нея, е най-умната стъпка, която можем да направим. Защо толкова се страхуваш да се разраснем?

— А ти защо не можеш да бъдеш доволен с онова, което имаме? — отвърна му Джонатан. — Никога нищо не е достатъчно добро за теб, нали? Погледни си италианските обувки, копринените вратовръзки и костюмите от по двеста долара. Винаги искаш още и още, и още. Повече вино, повече пари, повече дрехи, повече пътувания.

— Какво лошо има да искаш повече? — сръза го Джил. — Защо просто не си признаеш, че няма да можеш да се справиш с две винарни?

— Мога да се справя — Джон настръхна и сложи предизвикателно ръце на хълбоците си. — Но да съм проклет, ако го направя, само за да задоволя алчността ти.

— Уморен съм до смърт от приказките ти колко съм бил алчен. Омръзна ми да ходиш при Катерин и да ме клеветиш за какво ли не, за да ме излагаш.

— Да те клеветя ли? Не съм аз този, който надува сметките и гуши пари от компанията. Ти го правиш — Джон се закани с пръст на Джил. — Любимото й малко момченце.

— Проклетник такъв — изплю Джил, заплашвайки го с юмрук и добави: — Обвиняваш ме, че крада, и това е за последен път!

От бюрото на Клод Катерин видя с ужас как Джил неочаквано удари брат си в брадата и Джон се залюля назад. Той поклати глава,

вдигна ръка към брадата си, а после се спусна към Джил, бърборейки нещо неразбираемо.

Тя прекъсна разговора си и се спусна към тях. Докато стигне вратата, Джон се беше нахвърлил върху Джил с двата си юмука. Джонатан беше по-висок и по-едър, но Джил беше по-бърз. Джонатан замахна с дясната ръка, ала Джил се наведе и нанесе ляво кроше в стомаха на Джонатан, а после и дясно. Джонатан изохка и се преви надве. Джил му прасна един юмрук и му разцепи устната, та шурна кръв.

— Престанете. Престанете и двамата! — Катерин се спусна към Джил и се опита да ги разтърве, но той продължаваше да налага Джонатан с юмурици.

Боят престана едва когато още двама работници от винарната притичаха и хванаха Джил изотзад. Джонатан беше вече на пода замаян, едното му око беше полузатворено, а кръвта течеше от устната му. Катерин коленичи до него и се опита да спре кръвта.

— Големи мъже да се бият като малки момчета — кипна тя. — Срамувам се дълбоко и от двама ви.

Джил се освободи от ръцете, които го задържаха, като едва си поемаше дъх.

— Той пръв започна.

Катерин му хвърли леден поглед.

— Това ще обсъдим по-късно, след като пренесем брат ти в къщата.

— Нека те го направят — Джил направи жест към работниците. — Не бих си помръднал пръста, даже и да умира — обърна се и излезе.

Катерин знаеше, че така не може да продължава. Трябваше да се вземат драстични мерки.

Щом Джонатан беше пренесен в къщата и раните му бяха превързани, тя извика Джил в библиотеката. Когато той влезе, тя видя подутините около челюстта му и си спомни размазаното лице на Джонатан.

— Ако си ме извикала, за да ми изнесеш някоя от твоите лекции да работим заедно, обърни се към първородния си син — заяви Джил гневно. — Омръзна ми от ударите му под кръста. Може да съм започнал пръв, но той си заслужаваше всичко, което получи.

Щеше да продължи, ако Катерин не го бе спряла с ръка.

— Не ме интересуват провокационни изказвания, нито пък ще ти изнасям лекция — на бюрото пред нея бяха документите, които Джил се бе опитал да покаже на Джонатан, малко поизмачкани и изцапани, след като бяха паднали на пода по време на боя. — След тази отвратителна разправия между теб и брат ти ми стана ясно, че двамата не можете да работите тук.

— Крайно време беше да го разбереш. Дай на Джонатан едно лозе и нека си отглежда проклетото грозде. Него само това го интересува. Аз мога да се справя с винарната — забеляза книгата върху бюрото и ги позна. — Можем да купим мястото на стария Шмид надолу по пътя, което той въобще отказа да го погледне. Така ще можем да удвоим производството. След пет години ще направя така, че името Рътлидж да бъде известно навсякъде.

— Сигурна съм, че ще го направиш. Имаш забележително чувство за бизнес, Джил, както и дарба за маркетинг — тези му две качества бяха накарали Катерин да вземе решение. — Всъщност това е причината да смятам, че и сам би се справил много добре.

— Значи ме изхвърляш? — той изведнъж настръхна.

— Трябва да се съгласиш, Джил, че ти никога не си бил напълно съгласен с моето виждане за имението Рътлидж.

— Искаш да кажеш, твоего и на Джонатан ли?

Катерин не обърна внимание на подигравката му и продължи:

— Много пъти си се дразнил от политиката ми по отношение на винарната. Отдавна имаш собствени идеи и разбирания. Една малка винарна ще ти даде възможност да ги приложиш на практика. За да ти помогна да започнеш, ще изкупя твоя дял от имението Рътлидж.

— Да ми помогнеш да започна ли? Искаш да кажеш, че ме купуваш. Ще ми подхвърлиш пари, за да успокоиш съвестта си, преди да си ме изхвърлиш!

— Опитвам се да бъде справедливо.

— Справедливо ли? Така ли е според теб? — сърдито я предизвика той. — Винаги си била на страната на Джонатан. Мен никога не си ме понасяла.

— Не е вярно.

— Ти наистина ли очакваш да ти повярвам, като знам как лъжеш? Целият ти живот е една голяма лъжа. И аз я знам. Не можеш

да понесеш, че знам какво точно се случи онази нощ, нали?

— Това няма никаква връзка.

— Така ли? Никога не си искала да се въртя наоколо, защото непрекъснато ти напомням за онова, което направи и което криеш. Не ти ли е ясно, че го знам?

— Грещиш.

Катерин така и не успя да го убеди. Нито тогава, нито по-късно. Когато онзи ден излезе от библиотеката, той я мразеше. По едно време смяташе, че щом винарната му се разрасне и той постигне успехи, най-накрая ще да разбере, че като е напуснал имението Рътлидж, то е било за доброто на всички. Ала това не се случи и тя вече не вярваше, че някога ще стане.

Сам мина през въртящите се врати и излезе в горещата вечер. Спря и погледна сградата, която закриваше погледа му към небето. Нямаше звезди, а топлият въздух миришеше на изгорели газове и неприбран боклук.

Портиерът се приближи до него.

— Такси, сър?

— Не, благодаря.

Той разкопча сакото си и тръгна да се разхожда. Докато стигне светофара, горещината го накара да го свали и да го преметне през рамо.

Сам пресече улицата и пое по тъмната страна на улицата покрай стара тухлена постройка. Вървеше безцелно. Чу ритъма на стара песен и се насочи натам.

Оркестър от трима души забавляваше посетителите на откритото кафене на Рокфелеровия център. Туристи се бяха събрали на горното ниво, за да наблюдават.

Една жена излезе от сградата на отсрещната страна на улицата. Тежка чанта висеше на рамото ѝ. По начина, по който се движеше — плавно, с леко поклащане на ханша — Сам веднага позна Кели Дъглас. По дългите крака.

*Да, това съм аз и отново съм влюбен
Не съм обичал, откакто...*

Пееше вокалистът от долния площад, а микрофонът усилваше гласа му.

Изведнъж Сам се ядоса на себе си. Можеше да тръгне, в която и да е друга посока от хотела, защо, по дяволите, трябваше да идва насам? Веднъж вече се опари и няма намерение да го прави отново.

Въпреки това стоеше и наблюдаваше как тя се качва на задната седалка на кола, паркирана до тротоара.

Стори му се, че погледна към него, но не беше сигурен. Каза си, че така и така няма значение. На следващия ден си тръгваше от този бетонен остров и се връщаше със самолет в Калифорния. По този начин всичко щеше да свърши.

ОСМА ГЛАВА

В помещението на новото магазинно предаване „Хора и места“ не се чувстваше напрежение, нямаше инфарктни моменти от приближаването на мига на включване в ефир, поради късно пристигнали новини, които объркваха програмата. Тук рядко се чуваше някой да вика, нареждания почти никога не се даваха с ръмжене, даже и звънът на телефоните звучеше някак си цивилизовано, мислеше си Кели, докато вървеше към своя офис.

Три дни бяха минали, а тя още се не бе приспособила към спокойното темпо, което не изискваше завършване на материала в края на деня. Напрежение съществуваше, но то беше различно, много по-леко.

— Кели, Хей, Кели.

Спря, като чу името си, и се върна две крачки назад до отворената врата, покрай която току-що мина. Когато погледна вътре, Ди Ди Съливан почти беше излязла иззад натрупаното си бюро. Беше облечена както обикновено с широк панталон и също тъй широка блуза с якичка и три копченца. Беше вдигнала очилата високо на главата си, а микрофоните бяха скрити в късата ѝ кестенява коса, в която вече се преплитаха белите паяжинки на нейните трийсет и шест години.

— Рано се върна — Ди Ди погледна часовника си Таймекс с кожена каишка, а произходът ѝ от Тексас си пролича още щом отвори уста. — Смятах, че още броиш събраните пари. Как мина речта?

— Речта мина добре, а всичко за обяд беше продадено. Което означава, че ковчежето за проекта против насилието на децата се е понапълнило — отвърна Кели и се засмя. — Всъщност първо пуснаха касичката, а после беше речта.

— А филмът за децата, какви бяха отзивите за него? — Ди Ди му беше продуцентка, посвети му доста време и убеждаваше и други да

направят филми на същата тема.

— Съжалявам, но си тръгнах, когато започна прожекцията, защото имам още много работа — в действителност Кели не можеше да понесе сцените на бити и малтретирани деца с техните изплашени очи и вида им на преследвани, както и никога не можеше да работи директно с деца. Винаги я обхващаше силно чувство на гняв. Но тази тема тя не обсъждаше с никого. — Имаш ли нужда от нещо?

Ди Ди ѝ се усмихна широко и ѝ показа вдигнат палец.

— Току-що говорих с прес агента на Джон Травис. Утре в един часа имаш обяд в Руската чайна със самия него.

Кели светна от надежда.

— Това значи ли, че се е съгласил да го представим?

— Все още не се ангажират. Твърдят, че искат Травис първо да се срещне с теб и да види как ще тръгне. Това е част от играта им. Ако питаш мен обаче, направо да отваряме текилата — хванахме го.

— Дано да си права — измърмори Кели, която по характер бе твърде предпазлива, за да споделя големия оптимизъм на Ди Ди.

— Сигурна съм — настоя тя и се облегна на рамката на вратата. — Боже мой, знаеш ли какво означава това, Кели? Навсякъде новият му филм чупи всички касови рекорди, а едва от две седмици са го пуснали. Още повече, че ролята му е написана направо за „Оскар“. Гледа ли го?

Кели кимна.

— Ходих на частна прожекция преди няколко седмици.

— И аз — Ди Ди се наведе и я изгледа твърдо. — Ако го представим в първото предаване, ще го гледат толкова хора, колкото и церемонията, когато раздават наградите на Академията. Помисли си какъв рейтинг ще имаме. Най-страхотният начален удар.

— Съгласна съм, но все пак мисля и за партньорката му. Някой успял ли е да открие дали са верни слуховете, че няма повече да се снима?

— Може ли някой да разбере истината от всички холивудски клюки около филма? — Ди Ди вдигна мършавото си рамо.

— Ако това излезе вярно, от него става страхотен материал за предаването. Защо, за Бога, Кит Мистърс ще се отказва от кариерата си, когато почти беше станала звезда? Просто няма логика — Кели се

смръщи, после въздъхна. — За съжаление Хю въобще не смята, че темата е задължителна.

— Прав е, и ти го знаеш. Публиката не се интересува дали тя е обърнала гръб на американската мечта. И защо ли? В края на краищата не е патриотично. Зрителите само ще си помислят, че нещо е мръднала и трябва да се прегледа. Не биха гледали предаването, за да разберат какво става. Зрителите искат да гледат хора като Джон Травис, дето го бяха съсипали, а сега той отново се изкачва към върха.

— Какво говорите за Джон Травис?

Като се обърна, Кели се намери лице с лице с Линда Джеймс — кореспондентката на мрежата от Западното крайбрежие и нейна бивша съперница като водеща на новото предаване. Тя се усмихна на Кели хладно и не се опита да скрие блясъка на неприязън в сините си очи, излъчващи такава студенина, както и леденият син костюм, с който бе облечена.

— Здравей, Линда — каза го с равен глас, като си припомни, че заслужено или не, тази жена ѝ стана враг, когато на нея ѝ предложиха работата.

— Охо, това е кореспондентката на мрежата от Западното крайбрежие Линда Джеймс — Ди Ди скръсти ръце и ритна назад по касата на вратата. — Какво те носи точно тук при нас?

— Бизнес. Току-що разговарях с Хю. Казах му, че съм разочарована, дето няма да имам възможност да работя с него, но естествено му пожелах всичко най-добро — направи пауза. — И на теб желая същото, Кели. Знам, че съм малко позакъсняла, но приеми моите поздравления.

— Благодаря — Кели прие подадената ѝ ръка. — Честно да ти кажа, до момента, в който ми предложиха работата, смятах, че аз ще ти пожелаая същото.

— Сериозно? — Линда вдигна учудено златисти като косата ѝ вежди. — Даже и след като сте толкова близки с Хю?

— Точно така — отговори Кели твърдо, като вътрешно настръхна от намека, че му е любимка.

Линда Джеймс не коментира повече и сведе очи към ръцете си, преди отново да ги вдигне към лицето на Кели.

— Всъщност след като Хю ми обясни какво ще бъде предаването и върху какво ще се фокусира, разбрах, че не предлага достатъчно

предизвикателства, за да ми хареса. Обичам по-сочни истории, от които много може да се изстиска. Но смятам, че на теб повече ти отива лекотата в третирането на проблемите.

— Много е успокоително, като знам, че имам твоята подкрепа, Линда — Кели нарочно го каза със същия сладък глас като нея.

Линда сви устни, а после ги разтегна в нова неискрена усмивка.

— Когато идвах насам, двете говорехте за Джон Травис. Да не би случайно да се надявате, че ще вземете интервю от него?

Ди Ди се обади:

— Кели утре има обяд с него.

— Много хубаво — почти измърка думите. — Ние сме стари приятели с Джон Травис. Сега много го търсят и той започна да подбира в кои предавания да участва. Ще му кажа няколко думи за теб — усмихна се на двете. — Желая ви късмет — завърши и тръгна към асансьорите.

— Само че имам чувството, че ни желае лош късмет — промърмори Кели.

— Тя наистина ще каже нещо на Джон Травис — съгласи се с нея Ди Ди. — Само че да отмени интервюто. Определено не те обича, Кели.

— Приемам го като комплимент.

— Браво на теб — Ди Ди й се усмихна, а после рече сериозно: — Още по-добре ще бъде, ако внимаваш. Опасните змии са онези, които не гърмят, преди да ухапят.

— И аз възнамерявам да стоя настрана. В Айова нямахме много змии, но достатъчно подлеци. Те също действат неочаквано.

Ди Ди хвърли поглед към коридора, намръщи се и се обърна към Кели.

— Знаеш ли какво ме безпокой най-много?

— Какво?

— Че хората, които познават Линда Джеймс, сигурно мислят, че всички жени в телевизията са като нея — тя се отдели от касата на вратата и театрално потрепери, което разсмя Кели. — Не забравяй — утре имаш обяд.

— Ще накарам Сю да го запише в календара ми — обеща Кели, като имаше предвид помощничката си. Махна й и тръгна към своя офис.

Но когато влезе в преддверието пред офиса си, Сю я нямаше. Дневната поща и съобщенията, получени по телефона, бяха в ъгъла на бюрото ѝ. Кели ги взе и ги отнесе в малкия си личен кабинет, който гледаше към Плаза.

Първо прегледа телефонните съобщения. След като никое от тях не изискваше незабавно внимание, Кели мина към пощата и хвърли на всички бегъл поглед, докато не стигна до написаната на ръка бележка от Катерин Рътлидж, която ѝ благодареше за интервюто и изказваше възхищение от работата ѝ.

Като я прочете, тя не си помисли за срещата с Катерин, а си спомни мига в събота вечер пред сградата, когато погледна към другата страна, на улицата и видя един самотен мъж, застанал на ъгъла. За част от секундата си помисли, че е Сам Рътлидж. Което беше невъзможно, разбира се, след като той беше на няколко преки разстояние на търга на вината.

Още по-неприятно бе разочарованието, когато разбра, че не е той. Напротив би трябвало да ѝ олекне — и тя го постигна.

Телефонът на бюрото ѝ звънна. Кели погледна към мигащата светлинка, после към вратата за преддверието. Щом никой не се обади след второто позвъняване, значи Сю още не се е върнала. Остави настрана бележката от Катерин и вдигна слушалката, натискайки бутона на мигащата светлина.

— Кели Дъглас — механично посегна за химикалка и бележник.

Операторката за междуградски разговори обяви:

— Искам личен разговор с мис Кели Дъглас.

— На телефона.

— Говорете, сър — чу се цъккане, което означаваше, че операторката е прехвърлила линията.

— Лизи, момичето ми, ти ли си? — гласът, омразното обръщение, което никога не беше използвано с обич, а само я дразнеше, накара Кели да застине на стола, а ужасът я обземаше на вълни. — Лизи, момичето ми, аз съм...

Тя го прекъсна.

— Знам кой е — веднага съжали за думите си и се ядоса на себе си, дето не се направи, че не го познава. Но вече беше късно. — Какво искаш?

— Онази вечер те видях по новините на телевизията. За пръв път. Отначало си помислих, че слухът ме лъже.

— Искаш да кажеш уискито ли? — срязва го тя.

— Открай време много си отговаряш устата.

— Какво искаш? Защо се обаждаш? — обаче тя се сети за отговора и с огорчение каза: — Да отгатна ли — пари искаш, нали?

— Заради семейство Рътлидж. Великата Мадам. Иска да ми вземе земята. Малко съм закъснял с плащанията, а сега вече не ми дава мира. Иска да ѝ платя всичко или ще ми вземе земята. Къщата, лозята, всичко. Не мога да позволя това да стане. Трябва да ми помогнеш. Добре си се подредила, имаш хубава служба в телевизията, печелиш много пари. Трийсет и пет хиляди няма да са чак толкова за теб.

— Не! — отказа бързо тя.

— Ти трябва да ми помогнеш. Няма кой друг. По дяволите, дължиш ми го!

— Не ти дължа нищо! — гневът, който се събираше, избликна. Гласът и тялото ѝ се разтрепериха. — Нищо, чуваш ли?

— Лизи, момичето ми, ти да не си мислиш...

Но тя не искаше повече да го слуша. Това, което чу, ѝ беше достатъчно.

— Никога повече не се опитвай да ме търсиш.

— Не го казваш, наистина, нали?

Кели тресна телефонната слушалка, прекъсна възражението му, а после, притисна лицето си с ръце, като се мъчеше да излезе от шока, гнева и спомените. Мразеше го. След толкова години се надяваше, че е умрял. Искаше ѝ се.

Плъзна пръсти в косата си и заби нокти в черепа си. Обзе я страх, който винаги идваше след гнева.

— Господи, какво направих? — Кели завъртя стола си към прозореца и се загледа навън с невиждащи очи. Сви ръце върху стомаха си, опитвайки се да спре гаденето, породено от паниката, която я обхвана.

Трябваше да му изпрати парите. Имаше трийсет и пет хиляди. Още откакто започна да работи в телевизията, постоянно спестяваше. Отделяше всеки долар, който успееше. С капитализиране на лихвата имаше почти петдесет хиляди. Защо просто не му даде парите, за да му затвори устата?

Това беше чисто изнудване, даваше си сметка. А той нямаше да спре на трийсет и пет хиляди. Облегна глава на рамката на прозореца и затвори очи. Щеше да стане също както по-рано, когато ѝ взимаше всеки цент, който спечелеше. Успяваше да задържи само онова, което скриваше от него.

Не, права беше, че не му ги даде. Опита се да се убеди в това.

А ако се разприказва? Ако започне да говори на хората за нея? А ако...

— Стига. Край — Кели се стегна, отметна глава назад и се загледа в тавана, примигвайки от сълзите, които пълнеха очите ѝ. — Ами ако каже на всички? Кое е най-лошото, което би могло да се случи?

Отговорът беше лесен. Хю, Ди Ди, всички от екипа, всички в мрежата щяха да разберат истината за нея — как е живяла, как е отгледана, всички унизителни подробности от нейния и на семейството ѝ живот. Някои биха се възхитили от успеха, който е постигнала, независимо от всичко, но по-сигурно е, че ще я съжаляват, а тя ненавиждаше съжалението. Мразеше го!

Беше го изпитвала и по-рано и бе успяла да го преодолее, би могла да го направи отново. Не е краят на света: няма да загуби работата, кариерата си. Каквото и да се случи, ще се справи. Налага се.

— Кели?

Хю беше в офиса ѝ и споменаваеше името ѝ втори път, а с едната си ръка още държеше вратата отворена. Гледаше я навъсен. Кели го забеляза.

— Ди Ди току-що ми каза за срещата на обяд утре с Джон Травис... — той се навъси още повече и я изгледа с присвити очи. — Кели, добре ли си?

Кели кимна веднъж и като извинение за моментната разсеяност се хвана за слепоочията, където чувстваше туптене.

— Имам главоболие, това е всичко.

— Да отгатна ли защо? — подметна той и Кели се смръзна за част от секундата, мислейки, че е чул разговора по телефона и знае всичко. — Заради Линда Джеймс. Ди Ди спомена, че те е заяла. Не ѝ обръщай внимание, Кели.

Линда Джеймс. Като че ли срещата ѝ с тази жена бе толкова отдавна, че Кели я беше забравила.

— Добре — отново кимна.

Той я изгледа внимателно.

— Сигурна ли си, че си добре? Много си бледа.

Тя го погледна. Дали да не му каже истината сега, преди да я открие по друг начин? Това е идеална възможност да му се довери. А ако нищо не се случи? Не е ли по-добре да изчака?

Когато той направи крачка към нея, Кели веднага се дръпна назад към бюрото си, оставяйки пространство помежду им. Чувстваше се твърде слаба, готова да рухне от най-лекото докосване.

— Бледата кожа отива на червена коса — търсейки начин да смени темата, тя вдигна картичката от бюрото си. — Днес я получих по пощата от Катерин Рътлидж. Благодарни ми за интервюто.

— От Катерин може да се очаква точно това — Хю пое картичката от ръката ѝ и набързо я прочете. — Тя е от онова време, когато подобни любезности са били стриктно спазвани.

— И аз мисля така — измънка Кели, колкото да подкрепи разговора.

— Много интересно — той леко потупа картичката с пръсти. — През последните дни все си мисля за една идея... — спря и сви вежди. — Взе ли нещо за главоболието?

— Не. Щях да помоля Сю, когато се върне, да ми даде аспирин, ако има — излъга тя, а после си спомни: — Тя трябва да отбележи и обяда ми с Травис, както и да издири всичко, писано за него. Искам да знам колкото се може повече за живота и кариерата му, преди да се срещнем утре.

— Имаш цял следобед на разположение — отбеляза Хю и остави картичката върху писмата ѝ. — Друг път ще поговорим за идеята ми.

— Радвам се — Кели успя да се усмихне, когато той тръгна към вратата. Тя взе листчетата за телефонните съобщения и се престори, че ги преглежда, докато стъпките му заглъхнаха. Втренчи се в телефона и се зачуди какво да прави, ако той отново ѝ се обади.

Бавно, механично, Лен Доуърти сложи слушалката обратно върху вилката и се взря в апарата. Тя нямаше да му даде парите, това му стана ясно, както и омразата, която усети в гласа ѝ. Господи, какво ще прави сега?

Напълно трезвен, след като не беше поемал капка алкохол през последните шест дни, той се залюля към извитата алея покрай няколко бутика, след това покрай входа на хотела „Сейнт Хелена“ и излезе на главната улица. Двете ленти на платното бяха блокирани с коли — линкълни и мерцедеси, пълни с летовници, камиони от фермите създаваха непрекъснат шум от боботещи мотори. Високо бе закачено знамето на хотела, което се развяваше от силния вятър.

Доуърти не виждаше и не чуваше нищо около себе си. Чувстваше, че му се повръща от страх. Блъсна се в един едър мъж с жълти бермуди и риза на хавайски цветя, без въобще да го забележи.

— Гледай къде вървиш.

Острата забележка също не се отрази в съзнанието му. Струваше му се, че всеки момент коленете му щяха да се подгънат. Хвана се, за да се задържи на стар електрически стълб, който осветяваше главната улица. Застана там.

Толкова беше сигурен, че тя ще му даде парите. Толкова сигурен... Потърка с ръка очите си. Дали не беше само лош сън. Но не беше. Щеше да загуби земята. Беше дал обещание на Бека.

Учестеният му дъх мина в слаби ридания и той се облегна на стълба. Нямахте какво да направи, към кого да се обърне, никой не би му дал толкова пари. Без тях семейство Рътлидж ще му вземе земята.

— Те ще спечелят — прошепна и вдигна очи към небето, без да обръща внимание на отвратените погледи на минавачите. — Не мога да ги спра, Бека. Няма при кого друг да отида, който да се застъпи за мен пред Рътлидж...

Гласът му заглъхна, докато се взираше в синьото небе, а една мисъл бавно се оформи в съзнанието му. Семейство Рътлидж. Може би не всичко още е загубил. Налагаше се да опита. Бека би искала да опита.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни всяко телефонно позвъняване се превръщаше за Кели в дамоклев меч. Всеки път се подготвяше за най-лошото. Много пъти репетираше какво ще каже, как ще реагира. Думите, които щеше да използва, за да не я съжаляват.

Дотук нищо.

Кели седеше зад масата за конференции от орехово дърво сред продуценти и сценаристи от екипа на предаването. Всички се бяха събрали на редовното ранно понеделнишко събрание. Тя драскаше по бележника си — рисуваше триъгълници и четириъгълници и ги свързваше с прави линии. Твърде рано беше да си поеме свободно дъх. Но сега поне се чувстваше напълно готова да се справи, с каквото ѝ се изпречи.

Когато Хю започна да говори, тя вдигна очи със слаб интерес, слуша думите му до известно време, а после се разсея. Напълно се съсредоточи едва когато чу фразата „производството на вино в долината Непа“.

— Какво? — прекъсна го тя, с което си навлече недоволен поглед от Хю и развесели останалите. — Съжалявам, не чух — призна Кели, почти убедена вече, че умът ѝ изневерява. — Какво каза?

Той огледа останалите и цитира Библията: „Те са пияни, но не от вино.“

Спря върху Кели очи, в които се четеше известно нетърпение, и повтори: — Реших да направим един материал за производството на вино в долината Непа. Ди Ди ще бъде продуцент. През уикенда говорих с Катерин Рътлидж и тя се съгласи да даде интервю. Повярвай ми, няма по-добър обект от Катерин Рътлидж. Тя олицетворява миналото на областта, настоящето и много възможно — бъдещето — спря и отново насочи вниманието си към Кели. — Освен това, Кели, тя специално ме помоли да ти предам поздравите ѝ. Имах чувството, че искрено се надява да те види.

Не! — извика Кели мислено. Долината Непа е последното място, където би искала да отиде. Но когато отвори уста, тя успя да го формулира много спокойно и съвсем обосновано.

— Действително ли смяташ да направим материал за виното, като се имат предвид настроенятията в страната против пиенето и при прилагане на по-сериозни наказания на пияни шофьори?

— Напълно права си, но смятам, че идеята е умна, актуална, освен това предлага богати възможности за снимки, в нея се съдържа и тайнственост. Нещо повече — смятам, че рискът да обидим, когото и да било е твърде малък, особено като си спомниш, че Катерин Рътлидж е живяла през годините на сухия режим. Темата трябва да има адресат.

Тя се почувства като хваната в капан и се опита да забави нещата.

— За кога си го запланувал?

— След две седмици.

— Две седмици ли? Невъзможно — веднага възрази Кели. — Няма достатъчно време за подготовка.

Хю едновременно се озадачи и развесели.

— И това ми го казва жена, която имаше по-малко от десет минути да се подготви, за да направи интервю на живо с Катерин преди почти две седмици? И то прекрасно, бих добавил — предизвика я Хю и веднага продължи: — Логически се връзва идеално. Докато ти, Кели, привършваш материала за Хари Коник младши, Ди Ди и екипът могат да отлетят до Калифорния, да заснемат цветния метраж за гроздобера и да изберат местата, където да се води интервюто. Тогава Кели може да замине, да направи интервюто и оттам директно да отиде в Аспен за материала за Джон Травис.

Той хвърли усмивка на Кели с мълчаливи поздравления за последното. В деня след обяда с Травис неговият агент се бе обадил и изказал съгласие за интервюто. Даже и да е имало опити от страна на Линда Джеймс да попречи, те явно бяха пропаднали.

— Два материала от един далечен полет — вметна Ди Ди. — Счетоводителите само ще се радват.

— И аз точно така мисля. Между другото, Ди Ди, едва след две-три седмици гроздето в имението Рътлидж ще е готово за бране. Затова ще трябва да пообиколите и други лозя в долината. Сигурен съм, че ще намерите. Различните сортове вероятно зреят по различно време.

— Защо не изчакаме да снимаме гроздобера в имението Рътлидж? — възрази Кели, най-после виждайки реална възможност да спечели време.

— Моята мисъл също беше такава, но Катерин бе непреклонна в това отношение. Тя настоява, че по гроздобер имат твърде много работа и телевизионният екип само ще им пречи. Правим го главно за нейно удобство.

Кели силно го предпочиташе, но си замълча. Не беше в състояние да измисли основателна причина, пък и как ли би могла, когато безпричинно бе обхваната от паника? Нямаше начин да разубеди Хю да не се прави този материал, особено след като го бе решил. Оставаше й само един начин да се измъкне — като убеди Хю, че не е необходимо тя да ходи.

— След като имам предвид колко е важно интервюто с Джон Травис — започна Кели, като от вълнение започна да трие химикалката си с пръсти, — най-добре ще бъде, ако съсредоточа усилията си върху него. Ди Ди може да заснеме материала за гроздобера без мен, както интервюто и всичко останало. По-късно при монтажа мога да добавя въведение и да водя дикторския текст.

Подобно нещо се правеше много често, като зрителите остават с впечатлението, че дикторът като че ли дава насоки на интервюто, когато всъщност то е било направено от продуцента. Още повече, че в предаването три материала се заснемаха в момента по същия начин.

— Всяко нещо, което правим, е важно, Кели — Хю спря поглед върху нея едновременно объркан и леко раздразнен. — Можеш да привлечеш зрителите, но остава онова, което ще задържи интереса им, за да не превключат на друга програма.

— Знам, но...

— Ти ще направиш интервюто — заяви той. — Ти и Катерин успяхте да установите контакт. Може с Ди Ди да не се получи. Във всеки случай нямам намерение да пробвам — спря за малко, а после я изгледа по-внимателно. — Изненадваш ме, Кели. Винаги си проявявала голям интерес към родното си място. Предоставя ти се възможност да заминеш там на разноски на компанията, а ти ми излагаш причини да не отидеш.

Хвана се в капана със собствените си лъжи и измишльотини.

— Не че не искам да отида — излъга отново. — Но предаването... успехът му е далеч по-важен за мен от отиването ми в долината Непа. Мислех, че е най-добре, и все още смятам да насоча цялото си внимание към интервюто с Джон Травис.

— Това аз ще реша. Не ти — сега говореше изпълнителният продуцент Хю Таунсенд. Не нейният приятел и едновременен наставник.

Той изслуша аргументите ѝ и ги отхвърли. С тона си ясно даваше да се разбере, че смята въпроса за приключен. Ако продължаваше да настоява, той щеше да упражни властта си и така тя щеше да изложи на риск личните си и професионални отношения с него. Тя не желаше да го направи, не можеше да си го позволи.

— Както кажеш, ти си шефът, Хю — сви рамене, отстъпвайки, ѝ вътрешно се опита да помисли разумно и да прогони детинския страх, който я бе обхванал.

В общи линии долината ѝ предлагаше само неприятни спомени, които тя предпочиташе да забрави. Налагаше се да отиде, да направи интервюто и да си тръгне. С малко късмет можеше да не срещне много призрци. Но само тя щеше да разбере, когато и ако това стане.

Смели думи. За съжаление продължиха да я глождят.

Ниската сграда недалеч от тухлената винарска изба някога е приютявала конете, които са теглили фургоните и ралата на имението. Преди двайсет години тя бе превърната в офиси. Вътрешните стени на конюшната бяха съборени и на тяхно място бяха издигнати здрави стени, за да разделят сградата на големи и удобни стаи. Върху стария цимент бе наредено дъбово дюшеме.

Пред самата постройка растеше стар дъб, дебелите му клони пазеха сянка на сградата през по-голямата част от деня. Сам мина под тях и влезе в едновременната конюшня.

Гейлин Уистмор, добре развита брюнетка, която работеше като секретарка, чиновничка и момиче за всичко, беше на телефона. Без да прекъсва разговора си, тя грабна куп съобщения от бюрото си и му го подаде, потупвайки с пръст най-горното. То беше от дистрибутор от северозападните щати, който молеше за пет каси каберне от резерва от

1986-а година. Сам се съмняваше — дали могат да му изпратят повече от една, но щеше да провери в компютъра колко имат на склад.

Сам тръгна по коридора към собствения си офис в другия край на сградата. Старите, рендосвани на ръка греди бяха оставени да се виждат и придаваха на сградата малко селски вид. Леко олющено махагоново бюро бе поставено до прозореца.

Сам беше попаднал на него преди седем години, когато Катерин го изпрати на тавана да свали украшенията за коледната елха. Той го смъкна заедно със стара снимка на прапрадядо си Джордж Симпсън Рътлидж, първоначалния собственик на имението, седнал зад същото това бюро.

Щом Катерин разбра, че има намерение да го сложи в офиса си, тя огледа хубаво бюрото и каза:

— Трябва да се реставрира.

— Щом намеря време — беше отговорил той.

Но така и не го направи. Харесваха му драскотините и изтърканите места, петната от мастило, белезите от пури — те придаваха характер на бюрото. Старата снимка намери подходящо място на стената зад бюрото върху рафтче на библиотеката сред томове по лозарство и спектрофометъра и няколкото стъклени епруветки.

Изтърканото диванче до отсрещната стена беше още една находка на Сам на тавана. По-неудобна мебел никога не е правена. Той го държеше за търговци, които не му бяха симпатични и от които искаше бързо да се освободи. Два стола със странични облегалки за главата с виненочервена кожа и месингов обков — остатъци от библиотеката в главната къща — бяха обърнати към бюрото му. Стените бяха боядисани в мек зелен тон със същия цвят като килима, който покриваше почти изцяло дъбовия под на стаята. Стените бяха украсени с рядка колекция от стари гравюри и рисунки на лози.

Сам прекоси стаята до бюрото и закачи шапката си върху модерната скулптура, която трябваше да изобразява Бакхус — римския бог на виното. Купчина попълнени въпросници и други бланки бяха сложени по средата на бюрото и очакваха подписа му. Прегледа сведенията относно продукцията за държавни и щатски служби, както и въпросниците от винарската асоциация, преди да сложи подписа си и датата. Месечният доклад до Бюрото по алкохола, цигарите и

оръжията, в които бяха представени количествата вино в бурета и на склад, както и количеството, върху което имението Рътлидж плащаше данъци. Сам обърна стола към компютъра, за да свери цифрите.

Доволен, че са точни, той се обърна отново към бюрото. Тъкмо посегна към писалката да сложи подписа си, влезе Катерин. Той малко се изненада.

— Най-послед те намерих — заяви тя хладно. — Обиколих цялата изба, за да те откроя.

Катерин рядко го търсеше.

— Какво е станало? — посочи й стола, като я покани да седне, но тя предпочете да остане права.

— Джил е поканил барона и съпругата му да прекарат известно време в долината Непа. Емил е приел — говореше отсечено. — Смята, че дължи на Джил любезността да огледа съоръженията му и производствения процес. Докато е тук, той, естествено, смята да прекара известно време и в имението Рътлидж.

— Кога пристига? — междувременно подписа доклада.

— След две седмици.

Той вдигна глава и леко се намръщи.

— Значи има намерение да остане и за гроздобера.

— Очевидно — тя отиде до прозореца при диванчето и погледна към старата тухлена винарна, облеганата на бастуна с двете си ръце. — Трябва да имаш предвид, че Емил специално ще те държи под око. Джил е събудил у него съмнение дали си способен да се справиш сам с винарната.

— Щеше да пропусне голяма възможност, ако не беше го направил — отвърна сухо Сам. — Цялата долина знае кой върти имението Рътлидж. Всички главни решения идват от теб. Моята роля е просто да ги изпълнявам.

Тя обърна глава и му хвърли един от студените си предизвикателни погледи.

— Очаквам, че ще разсееш тези съмнения, докато Емил е тук.

Развеселен, Сам се залюля на стола.

— Как предлагаш да го направя, Катерин, след като досега не съм успял и теб да те убедя в способностите си?

Стресната от откровеността му, Катерин настръхна. Тя никога не бе обсъждала недоверието към него. В момента нямаше намерение да

го прави.

— Въпросът сега не е в това — настоя тя.

— Всъщност е — възрази й Сам. — Ако ти действително смяташе, че аз мога да управлявам имението, първо никога нямаше да търсиш контакт с барона, нали?

— Никога не съм подлагала под съмнение способността ти да се посветиш на работата си. Като мениджър ти си повече от подходящ.

— Това се нарича да те смажат с лека хвалба, Катерин — усмихна й се хладно.

Подразнена, че той се връща на темата, Катерин отвърна:

— По характер си много отстъпчив.

— Отстъпчив съм бил. Може би бях отстъпчив с Доуърти, когато му отнех пушката и не му я напъхах в гърлото, след като той стреляше по моите хора. А миналата година, когато ти лежеше след падането, заведох дело срещу винарната Рътклиф в Сонома с искане да ги спра да разпространяват вино, което са бутилирали с етикет, напълно идентичен с нашия. Ти се разтревожи, че аз оттеглих иска си, след като те се съгласиха да направят значителни промени в етикета. Ти искаше да продължиш делото, да ги принудиш да платят щетите, за да послужат за пример и на други винопроизводители. Според мен нямаше нужда да се въвличаш в толкова скъпа законна битка.

— Тези пари биха били похарчени целесъобразно. Ти се показва твърде снизходителен.

— Така каза и тогава.

— Била съм права.

Лицето му почервения от гняв, нещо, което толкова рядко се случваше, че тя го забеляза. За миг помисли, че той се кани да скочи от бюрото. Подсъзнателно затаи дъх и зачака как огънят ще лумне. Но той не се разгоря. Беше потушен, когато той се наведе напред и взе листчетата с телефонните обаждания.

— Твоят начин на мислене е единственият правилен, нали, Катерин? — попита саркастично.

— Моят начин на мислене е единственият правилен за имението Рътклиф — отново разочарована от него, тя изрече бавно: — Никога не съм обичала слабохарактерни постъпки.

Той вдигна глава.

— Не бъркай добрата преценка със слабохарактерност, Катерин — я предупреди. — Бедната почва, каменистите склонове на имението, изложени на палещите лъчи на слънцето и на почти непрекъснатия вятър. Тук расте грозде, което изглежда дребно, но то има дебела ципа, която му помага да издържи на климата.

— Много добре го знам, Джонатан.

— Сам — поправи я той, прекъсвайки спора им, тъй като беше безполезен. — Гледай да не направиш тази грешка пред барона, иначе ще си помисли, че умът ти изневерява.

— Искам това сливане — заяви тя твърдо.

— Джил ще направи всичко възможно, за да ти го отнеме — напомни й Сам. — Въпросът е личен.

Замълчаха няколко секунди, преди Катерин да отговори:

— Има и лично отношение, разбира се, но на него това му е необходимо и по финансови съображения. Лозята му са нападнати от филуксера — тя говореше бавно, разумно. Сам си спомни за компютъра, който проверяваше всички данни и приготвяше отговора. — През следващите четири години всички лозя трябва да бъдат засадени отново, което ще изисква огромни средства. Съмнявам се дали Емил познава точно положението му — размишляваше тя. — Може би трябва да му спомена... така между другото, разбира се.

— Разбира се — подигравателно рече той. — А само от любопитство искам да попитам: къде ще отседне баронът?

— Джил му предложил къщата за гости, но Емил си резервирал апартамент в „Оберж дьо Солей“. На неутрална почва — обясни тя, извърна се от прозореца и наклони глава. — Сигурно ще трябва да организирам парти по случай идването на барона в долината, докато телевизионният екип е тук.

— Какъв телевизионен екип? — сви вежди Сам.

— Имах намерение да ти кажа утре на обяд. Миналата седмица говорих с Хю Таунсенд. Той иска да направи материал за Калифорния и да представи имението Рътлидж.

— И ти се съгласи?

— Не исках Емил да остане с впечатлението, че само Джил се рекламира. Ние също можем да го направим. Ще бъде предавано по националната мрежа, а може би и в чужбина — добави тя. — Сигурно така много по-ефективно ще се вдигне реномето на имението,

отколкото с много снимки и статии в търговските и винарските списания. Вероятно екипът ще остане тук няколко дни. Кой знае? — тя тръгна към вратата. — Обяд утре в един.

Вътрешно Сам се питаше дали Кели Дъглас ще пристигне с екипа. Но не попита. Само кимна и потвърди:

— В един.

Щом остана сам, той се загледа във вратата, която Катерин току-що бе затворила зад себе си. Не можеше да разбере защо срещата с Кели Дъглас в Ню Йорк се бе запечатала толкова силно в съзнанието му. Може би се дължеше на контраста между спокойния ѝ мек глас и напрежението и неспокойствието, които излъчваше. Или пък се дължеше на твърдите ѝ интелигентни черти. Или пък на предпазливостта, която забеляза в погледа ѝ, което показваше, че е някак уязвима, независимо от силата си.

А може би се дължеше на онази проклета разгорещена целувка.

Като се отърси от тези мисли, Сам се съсредоточи върху оставените му телефонни съобщения.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Проливният дъжд трополеше по прозореца на офиса на Кели. Десет етажа по-надолу забързаният Ню Йорк привършваше още един ден, такситата хвърляха пръски из улиците, нетърпеливите надуваха клаксони, хората бързаха по тротоарите под чадъри, сгънати вестници или пък смело посрещаха капките гологлави. Скоростта, енергията на града никога не секваше.

Кели се обърна и погледна бюрото си. Прокара ръка по ореховото дърво. Тъкмо това бюро бе открила на разпродажба в един гараж в Сейнт Луис малко преди да се премести в Ню Йорк. Използвано като работна маса от предишния си собственик, то изглеждаше доста зле, нацапано беше с различни петна, няколко дръжки на чекмеджетата липсваха, отстрани беше изподраскано, единият крак беше счупен. Хората от фирмата, които ѝ го пренесоха, я изгледаха учудено, когато им каза, че иска да го премести заедно с останалите си мебели.

Днес всички го гледаха с мълчаливо възхищение. Следите от предишни петна и драскотини бяха изчезнали. С мокра кърпа и топла ютия бе ликвидирала вдлъбнатините, беше поправила крака и изгладила драскотините, две ръце обезцветяващ препарат за дърво заличиха и най-упоритите петна, с орехов байц изпъкнаха естествените шарки на дървото, а три минавания с лак му придадоха дълбок блясък.

Пипайки гладката полирана повърхност, Кели си спомни часовете, които прекара, докато мажеше всеки сантиметър от бюрото. Даже още се чувстваше мирисът на пастата с пчелен восък, която се поглъщаше от силния аромат на рози и виолетки в порцелановата кана. Каната беше една от находките ѝ на битпазара на Шесто авеню и Двайсет и шеста улица, заедно с черното зайче от ковано желязо, което е било използвано за ограничител на вратата, а сега украсяваше бюрото ѝ. Пастели с картини на Моне и О'Кийф придаваха цвят на стените ѝ.

Погледът ѝ попадна върху папката в средата на бюрото. Бяха ѝ я донесли преди няколко минути от отдела за проучване и тя включваше цялата информация и всички статии, които бяха успели да съберат за Катерин Рътлидж и имението ѝ. Всъщност не беше толкова дебела, колкото очакваше.

Кели я отвори, прегледа съдържанието ѝ и остави настрани резюмето върху информацията, заемащо осемдесет страници на машина. Останалото бяха главно копия от статии в списания, изрезки от вестници, страници от книги върху историята на винопроизводството в областта на долината, снимки — стари и нови.

Всичко беше подредено хронологично и започваше от Джордж Симпсън Рътлидж, който спечелил богатството си чрез внос-износ по време на златната треска в Сан Франциско. През 1879 година той купил ранчото от петстотин акра, превърнало се в имението Рътлидж. Като много други богати граждани на Сан Франциско от онова време, той построил лятна къща в долината, която според едновременния цветист стил беше определена като „внушителна във всяко отношение, наподобяваща владение на европейски херцог“. В същата статия се споменаваше, че освен отглеждането на едър рогат добитък, овце и коне, той възнамерявал да засади няколко акра с лози и даде пример и на другите в долината „как се прави вино от грозде“.

В по-късен материал върху унищожителното действие на филоксерата в долината имаше следното изречение: „Всичките петдесет акра на Джордж Симпсън Рътлидж от Сан Франциско били нападнати от тази страшна напаст. Мистър Рътлидж заявява, че даже и да не се намери средство срещу нея, той отново ще засади лози.“

Прикачен бе и некролог за смъртта на съпругата му в последната година на века. Следваше кратък материал само няколко месеца по-късно, в който се казваше, че мистър Рътлидж прехвърлил на големия си син компанията в Сан Франциско и завинаги се заселил в долината.

Една стара снимка показваше щетите от голямото земетресение, сринало Сан Франциско почти до основи. В текста под нея се твърдеше, че това са останките от каменния овчарник в имението на Джордж Рътлидж.

„Тухли изпопадаха от комините на къщата, а винарната пострада по-малко. Мистър Рътлидж се смята за късметлия, че разрушенията не се са по-големи.“

На смъртта му през 1910 година бе посветен дълъг материал, в който се проследяваше свършеното от него приживе. В последния абзац се споменава, че оставя двама сина, една дъщеря и четири внучета. Не бяха дадени имена.

Стигна до материал от 1917-та година за сватбата на Клейтън Рътлидж и Катерин Лесли Феърчайлд. Репортерът се беше разпрострял, описваше роклите, с които са били облечени булката и шаферките, пищния прием, освежителните напитки, които са били сервирани, както и подаръците за сватбата.

„Родителите на младоженеца дариха щастливата двойка със семейната лятна къща в долината Непа.“ По-късно през същата година в колонката за известните личности се съобщаваше, че Клейтън Рътлидж е решил да остане за постоянно в долината и „да живее като джентълмен фермер.“

Статия относно предложението за сух закон, заплашващ процъфтяващата винарска индустрия в долината, включваше изказване на Клейтън Рътлидж, която заявяваше, че се надява законът да не се отнася до производството на вино. После имаше изрезка с дата след влизане на закона в действие, където се споменава, че на винарната в имението Рътлидж е било дадено разрешение да произвежда обредни вина, както и такива за медицински нужди. Следващата статия съдържа съобщение за смъртта му шест години по-късно при катастрофа близо до Бордо, Франция. Остават жена му Катерин и двамата му сина — Джонатан на осем и Джилбърт на шест години.

Кели въздъхна. Дотук не намери нищо, което да не знае. Започна да преглежда по-новите статии. Погледът ѝ падна върху заглавието на следващия материал.

„Необикновен инцидент убива мениджъра на имението Рътлидж.

Рано тази сутрин тялото на Евън Доуърти бе намерено в мазето на винарната в имението Рътлидж от един работник. Органите на властта смятат, че бъчва с вино се е изтърколила от стойката си и е паднала върху жертвата, счупвайки черепа му. Местният следовател смята, че смъртта е настъпила предната вечер. Работници от имението потвърдиха, че Доуърти често нощем е проверявал винарната. Свидетели на инцидента няма.

Това наистина е трагедия за младата жена на Доуърти, която очаква раждането на първото им дете.“

Кели се взираше в изрезката, изненадана, че са ѝ я дали, макар и това да бе свидетелство, че служителите най-добросъвестно са търсили всякаква информация, свързана по някакъв начин със семейство Рътлидж. Останалото бяха писания за наградите, получавани от вината на имението Рътлидж, и оценки на специалисти по виното. Няколкото изрезки от списания не предлагаха нова информация.

Вратата на офиса се отвори, Кели вдигна очи.

Хю стоеше на прага.

— Прекъсвам ли те?

— Да. Но съвсем навреме — тя оправи листчетата и затвори папката. — Тъкмо чета разни скучни неща.

— За какво? — той влезе, остави вратата отворена.

— За семейство Рътлидж. Но не е много — пхна папката в едно чекмедже на бюрото си. — Катерин е давала много малко интервюта и никъде не се казва почти нищо за отчуждението с по-малкия ѝ син. Явно, че е имало повече клюки, отколкото статии на тази тема — Кели спря и се усмихна. — Извинявай, дошъл си за нещо. Какво има?

— Само исках да ти кажа, че има една малка промяна в програмата — съобщи ѝ той. — Смятам, че ще ти хареса. Интервюто с Джон Травис е отложено с два дни поради ангажиментите му. Което означава, че ще имаш цели два дни, които да прекараш в долината Непа, след като свършиш с Катерин. Така разноските ще бъдат по-малко — вместо да се връщаш до Ню Йорк, можеш да отлетиш направо за Аспен.

— Направи така, че тези два дни да са в Сан Франциско, и ще се споразумеем — отвърна Кели, а телефонът ѝ иззвъня и помощничката ѝ вдигна отвън. — Ще бъдем и много по-близо до летището.

— Няма проблем — Хю сви рамене.

Сю се появи на прага и потропа леко по касата, за да привлече вниманието на Кели.

— Търсят те, Кели — каза ѝ. — Мъж, но не си казва името. Ще говориш ли или да му предам, че си заета?

Известно време Кели не каза нищо, отново я обзе страх от неочакваното. Знаеше си, че той отново ще се обади, след като знаеше

къде е и как да се свърже с нея.

Хю тръгна към вратата.

— Ако си свободна към три следобед, обади ми се в кабинета. Искам да ти пусна музиката към предаването.

Тя успя да кимне, а после се пресегна към телефона.

— Ще отговоря, Сю — Кели вдигна слушалката, почака с пръст върху мигащото копче. — Затвори вратата, моля ти се.

Тогава натисна копчето.

— Кели Дъглас на телефона. Кой е? — запита спокойно. Най-лошото вече мина, нямаше от какво да се страхува.

— Здравейте, мис Дъглас. Обажда се Стив Грей от „Юнайтид голд ексчейндж“. Обаждам ви се, за да ви дам рядката възможност да се възползвате от едно невероятно предложение.

След първите му думи хем я досмеша, хем се ядоса. Прекъсна го.

— Стив, толкова се радвам, че се обади. Какво съвпадение. Тъкмо тази сутрин на събирането говорехме да направим материал за фалшивите претенции на компаниите, които се занимават с телемаркетинг.

Чу се изпукване и линията прекъсна. Кели се облегна с огромно задоволство и чувство на облекчение.

Горещ вятър духаше през отворения прозорец на боядисания в зелено и бяло буик, който с рев се носеше по пътя, изпадналият ауспух се удряше в паважа и оттам хвърчаха искри. Наситенозелените добре поддържаните лози се простираха надясно в спретнати симетрични редове. Лен Доуърти ги загледа и ги сравни със своите, които приличаха на джунгла. Независимо от тежкия му труд от зори до мрак. Подрязваше ги и подкастриаше, за да им придаде някакъв вид, но и това не доведе до голямо увеличение на реколтата.

Точно пред него се издигаха тополи край отсечката на пътя към няколкото сгради, построени в манастирски стил. Там се намираха винарната, стаите за дегустация, търговската площ и офисите на Клойстърс. Лен мина през входа и продължи още километър и половина по частния път, криволичещ в полите на планината.

Високите стволове на евкалиптовите дървета, секвоите и дъбовете се издигаха от двете страни на тесния път, клоните им се

преплитаха и образуваха зелена арка от листа. Каменистата земя под тях представляваше смесица от изгоряла трева и твърди аленочервени храсти.

Близо до билото на склона той стигна до железни порти, намали и спря. Прахът навлезе през отворените прозорци в колата. Той отупа панталона на най-хубавия си костюм — единствен, тъмносиньо райе, — който бе купил за погребението на Бека.

Портите бяха отворени. Доуърти се поколеба дали да продължи с колата. До къщата имаше най-много четиристотин метра. Слезе, затръшна вратата и пъхна ключовете в джоба си. Щом тръгна, го обля пот. Изруга полугласно и разпери ръце. Не искаше да се покаже на вратата с мокри кръгове под мишниците.

След известно разстояние прашният път се превърна в павиран, а от двете му страни бяха подредени розови камъни. Отмина завоя и видя закътана в склона къщата за гости с измазани стени и покрив с плочи. Тучна зелена трева обграждаше каменистата градина и изкуствения водопад зад нея.

Пътят се разширяваше в кръг около мраморен фонтан и засадени ярки цветя около него. Там се издигаше и къщата — ниска и разлята, с напечени от следобедното слънце червени плочки.

Доуърти спря, извади носна кърпа от задния си джоб, избърса потта от лицето си, прокара я около врата, а после я пъхна обратно в джоба. Тръгвайки към къщата, хвърли поглед на високата ограда, която заобикаляше тенис корта вляво, както и останалата част от градината и поляната.

— Всичко това е повече от моите десет акра — подметна със завист.

С тази мисъл извървя целия път до къщата. Пред вратата отново се поколеба и облиза устни, опитвайки се да си представи колко добре би му се отразила глътка леденостудено уиски в този момент. Преди да е загубил кураж, натисна звънеца и се опита да надникне през дебелите и изпъкнали като лупи стъкла по цялата височина на вратата. Но през тях се виждаше неясно. Стори му се, че някаква тъмна фигура се приближава.

Мексиканец, облечен в черен костюм на прислужник го огледа бързо от горе до долу и се взря с хладни очи в него.

— С какво мога да ви услужа, сеньор?

— Искам да се видя с мистър Рътлидж — отвърна той бързо и нервно.

Тъмните очи се взряха недоверчиво в него.

— Той очаква ли ви?

Доуърти си спести отговора, след като женски глас се провикна отнякъде:

— Кой е, Луис? Ако е Клей, кажи му, че баща му го чака на корта за крокет.

— Там ли е кортът за крокет? — Доуърти посочи с палец към тенис корта.

— Не, сеньор, зад къщата, на долната поляна — отвърна мексиканецът, без да е съвсем сигурен дали да му казва.

— Благодаря — Доуърти незабавно тръгна натам.

Заобиколи къщата, отново извади кърпата, за да избърше потта от врата и челото си. Мина под една глиниция и там усети полъха на вятъра. Искаше му се да свали сакото си и да се разхлади, но трябваше да се представи в по-официален вид. Все пак се готвеше да направи на Рътлидж предложение за бизнес.

В полегатата част на склона зад къщата от лявата страна видя плувен басейн с душеве и плаж, шезлонги и масички под чадъри. Чу удари от топки като от билиард.

Тогава забеляза познатата фигура — Джил Рътлидж с бяла тениска, къси панталони, чорапи и обувки, с бяла козирка над очите, която се сливаше с посивялата му коса. Намираше се на равно място на поляната, превърнато в тераса. Стоеше леко приведен в кръста, с разкрачени крака и между тях държеше дълъг дървен чук. С края му се прицели към червена топка и я удари така, че да мине през желязна вратичка, която се издигаше над тревата.

Доуърти се спусна по стръмния склон към долната поляна. Когато Джил Рътлидж го чу, вдигна очи и го изгледа студено със същия предизвикателен поглед като майка си. Доуърти настръхна, но не беше моментът да се ядосва.

— Добър ден, мистър Рътлидж.

— Добър ден — отговорът беше всичко друго, но не и любезен.

— Може би не ме помните. Аз съм Лен Доуърти — усмихна се широко и уверено.

— Доуърти — той присви очи, после отново бавно ги отвори. — Да, едно време беше помощник винар в имението Рътлидж. Спомням си, че те уволниха, понеже пиеше в работно време.

— Само малко, колкото да се стопля — отвърна Доуърти извинително. Стегна се и изрече по-спокойно: — Нали знаете как става понякога.

Рътлидж отново се наведе над червената топка и измери ъгъла към следващата телена вратичка.

— Ако търсиш работа, иди във винарната и попълни молба.

— Не съм дошъл за работа, макар че бих могъл да се възползвам — призна той, след като размисли.

Рътлидж замахна с дървения чук между краката си и удари топката, като я запрати през прясно окосената трева право към вратичката. Тя спря на сантиметри от нея. Рътлидж я погледна, после тръгна натам.

Доуърти се потътри след него.

— Искам да ви направя едно предложение за бизнес.

Рътлидж го стрелна с очи и зае същата стойка над топката.

— Не се интересувам — леко тупна топката с дървения чук. Тя мина през вратичката и спря на сантиметри зад нея.

— Може би това ще привлече вниманието ви — на Доуърти му се искаше Рътлидж да спре да удря тази проклета дървена топка. — Поне бихте могли да проявите интерес, ако имате намерение да отмъстите на майка си.

Рътлидж отново се канеше да удари топката, но се изправи, щом го чу да споменава майка му.

— Катерин?

— Събудих любопитството ви, нали? — захили се Доуърти.

— Какво общо има Катерин с твоето бизнес предложение?

— Ами това... — направи пауза, за да реши как да го обясни. — Вижте, имам десет акра земя, която навлиза в северната част на имението Рътлидж. Десет акра върху най-добрата земя за лозе. Сега засега още е мое, ако успея да ѝ попреча тя да не ми го открадне. Тъкмо затова се обръщам към вас.

— Как може да ти го открадне, след като е твое, както твърдиш?

— Мое е, но аз ѝ дължа трийсет и пет хиляди и тя иска лозето в замяна на дълга. Ако до края на октомври не ѝ дам парите, тя ще го

вземе. И двамата знаем, че то струва много повече от трийсет и пет хиляди. Първокласна земя за лозе се продава по четирийсет, петдесет, а може и сто хиляди долара акърът.

— Отговорът ми е: продай го.

— Как мога да го предложа, когато тя има законно право да се противопостави? — възрази Доуърти. — Освен това, ако го продам, няма да има къде да живея и ще остана без нищо.

— Какво предлагаш?

— Да ми дадете назаем трийсет и пет хиляди, за да мога да ѝ платя. Аз ще ви го изплащам всяка година, след като продам гроздето си, а земята ще служи за гаранция. Няма да загубите.

Рътлидж се усмихна и отново се наведе над топката.

— Не съм banker. Аз произвеждам вина, а не давам заеми — замахна с дървения чук. Цапардоса топката така, че тя се изтърколи по тревата и спря пред вратичката. — Ти имаш своите проблеми с Катерин, аз си имам моите — тръгна след топката.

Доуърти постоя така около минута, а после тръгна след него.

— Нали и двамата искате да направите сливане с френския барон — Рътлидж го стрелна. — Всички знаят за това. Цялата долина всъщност е едно голямо лозе. Слуховете бързо се разпространяват.

— Щом ти е известно, тогава трябва да знаеш, че всичките ми усилия са насочени натам — наведе се над топката и изгледа Доуърти. — Ако имам късмет, може би ще съм в състояние да ти помогна. Но парите няма да са заем. За мен трябва да има нещо друго в сделката.

— Какво искате да кажете? — Доуърти изведнъж настръхна.

— Трийсет и петте хиляди трябва да бъдат като дългосрочен договор за наем на земята ти срещу скромна месечна сума. Естествено, че ти ще можеш да си живееш там.

Колкото повече разсъждаваше върху идеята, толкова по-привлекателна му се изглеждаше. На Катерин няма да ѝ хареса, ако той има контрол над лозето на Доуърти. Познаваше тази земя. Почвата беше първокласна за лозе. В това отношение Доуърти не лъжеше. Колко хубаво би било да използва зърното от това лозе за новото вино, което щеше да се нрави след сливането с барона. Това толкова ще ядоса Катерин, че тя ще загуби в негова полза.

Усмихна се, леко злорадствувайки като си представи реакцията ѝ, и цапна топката. Тя се удари във вратичката и се върна обратно.

— Кога ще знаете за споразумението с барона? — запита Доуърти, когато Джил се наведе над топката.

— Скоро предполагам. Днес баронът пристига. Всъщност вече трябваше да е тук — прицели се и удари топката, която прелетя през двойната арка.

— Но да стане скоро — предупреди го Доуърти, забързан след него, а монетите дрънкаха в джоба му. — Тези пари ще ми трябват в края на октомври. Ако не ги получа от вас, ще трябва да предложи лозето на някой друг винопроизводител.

— Недей — прозвуча по-скоро като закана, а не като предложение.

— А, така ли? — направи слаб опит да го предизвика, но не можеше да го погледне в очите. — И как ще ме спрете?

— Лесно — Джил отново застана над червената топка за крокет. — Просто ще пусна слуха, че преди години имението Рътлидж е използвало тази земя, за да складира токсични химикали и инсектициди, и сега те се съдържат във всеки сантиметър от мястото. Никой няма да го вземе. Даже никой няма да купи гроздето ти.

— Не е вярно.

— Естествено, че не е. Обаче те на теб ли ще повярват или на мен?

Доуърти сърдито посочи към къщата за гости, тенис корта, басейна, просторните ливади и голямата къща.

— Трийсет и пет хиляди са нищо за вас. Сигурно всеки месец харчите толкова само за поддръжката на това място. Защо това споразумение трябва да зависи от сливането ви с барона?

Преди три години, преди да открият, че лозите им са заразени от филоксерата, за Джил трийсет и пет хиляди биха били почти като джобни пари. През следващите четири години му престоеше постепенно пресаждане на всяко лозе, а това щеше да му струва около седемдесет хиляди долара на акър и минимум четири години по-малко производство на вино, докато новозасадените лози започнат да дават достатъчно плод. Общата сума щеше да се изчислява в милиони. Междувременно производството щеше да спадне, притокът на пари щеше да намалее, а разходите да се увеличат.

Банкерите проявяваха нервност, дебнеха го на всяка крачка и му държаха сметка за всеки похарчен долар. Според тях трийсет и пет

хиляди долара за наемане на земя нямаше да е добра сделка. Само да им го предложеше, сигурно щяха да вдигнат голяма пара.

За тях сливането му с барона също не беше целесъобразно. Подкрепиха го в началото, когато им обясни условията. Всъщност потекоха им лигите, щом разбраха за финансовата сила на барона и средствата, които той щеше да внесе в обединеното предприятие. Но докато това станеше, нямаше да отпуснат хватката.

Джил настани дървения чук между краката си и няколко пъти замахна пробно.

— Изплащането на трийсет и петте хиляди зависи от сливането ми с барона, защото ако то не стане, няма да имам нужда от земята ти.

— А това е идеален случай да си отмъстиш на Катерин — напомни му Доуърти.

Вярно, но финансово ръцете му бяха вързани.

— Ще има и други случаи — прицели се към вратичката и замахна с дървения чук. — Такова е положението ми.

— Обаче аз трябва да имам парите преди края на октомври, иначе...

— Няма за какво да се безпокоиш — прекъсна го Джил. — Сливането с барона е почти опечено. Катерин няма да го спечели. Ще направя всичко възможно да не стане. Повярвай ми.

Доуърти се поколеба и ухапа долната си устна.

— Щом сте сигурен, това май е достатъчно. Ако има нещо, което бих могъл да направя, да помогна...

— Ще ти съобщя, ако има — обърна се и с периферното зрение забеляза, че Клей се приближава. Баронът е пристигнал. Вдигна на рамо дървения чук и изгледа многозначително Доуърти. — Довиждане.

Доуърти му отвърна със същия красноречив поглед, кимна и тръгна по поляната. Изкачи се по височината, а после — към предната част на къщата.

Джил го изгледа презрително, сигурен, че няма да се спре, докато не стигне най-близкия бар или бутилка. Клей дойде при него.

— Кой беше този?

— Лен Доуърти.

— Пияницата, който има лозе точно до Катерин? — Клей поклати глава развеселен. — Видях един стар буик, паркиран близо до портата, и се чудех на кого е. Трябва да е негов. Какво искаше?

— Направи ми предложение за бизнес.

Клей погледна баща си, очаквайки да види усмивка, но изразът му беше сериозен.

— Какво предложение за бизнес би могъл да направи, което да те заинтригува?

— Изкусително — Джил свали дървения чук от рамото си и се усмихна по посока на Клей. — Настани ли барона?

Клей кимна.

— Предадох им поканата за вечеря, но той е изморен от пътуването и смята да остане в хотела. Ще се срещнем с него сутринта на закуска, после ще отидем във винарната.

— Звучи добре — упъти се към топката.

Клей тръгна след него.

— Получи ли покана за партито, което другата седмица Катерин дава в чест на барона?

— Да — баща му се усмихна широко и отново зае изходна позиция над топката.

— И аз. Смятах, че тя твърдо е решила никой от нас — особено ти — да не помрачаваме къщата ѝ отново — отбеляза той засмян.

— Имам намерение да помрачня целия ѝ живот — леко удари топката.

— Да — Клей се съгласи, наблюдавайки баща си как се готви за следващия удар. — Може би ще ти е интересно да знаеш, че баронесата е изцяло на наша страна.

— Говори ли с нея?

— Малко. Докато баронът уреждаше настаняването в хотела.

Съвсем просто и достатъчно невинно беше да прекара няколко минути насаме с Натали, докато съпругът ѝ беше зает.

След като отключи багажника, Клей остави портиера да внесе багажа в елегантния малък хотел в курорта „Слънчева странноприемница“. Баронът беше застанал до регистратурата и изглеждаше уморен от дългия полет. Жена му се насочи към стъклените врати на терасата, откъдето се откриваше гледка към местността. Клей постоя до барона достатъчно дълго, за да се увери, че няма трудности с резервацията, а след това последва Натали навън.

Тя беше застанала, опряла ръце върху железния парапет и с лице към слънцето. Когато я приближи, чу я, че въздиша.

— Сигурно сте уморена от дългия полет — каза той, възприемайки предишното си сдържано поведение.

Тя го погледна, поклати глава, тъмната ѝ коса беше вдигната на тила.

— Не съм. В самолета спях много дълго и хубаво. Емил никога не спи по време на пътуване.

Тя отново се обърна към гледката. Лозята се простираха подобно на килим. На около шест километра зъберите, на планината Майякамас се издигаха като тъмна стена.

— Прекрасно е — възкликна тя. — Малко ми напомня на Прованс. Може би заради палмите и маслиновите дървета, които придават средиземноморски вид на долината.

— Знаех си, че впечатлението ви от долината ще е такова — изгледа я дълго и многозначително. Баронът би могъл да ги види през вратата. Клей не смееше да направи повече. Ако не друго, това поне придаваше малко пикантност на играта. — Странно, нали? Как съм могъл да знам какво мислите, какво чувствате? Понякога ми се струва, че съм ви познавал цял живот — отмести очи. — Глупаво, нали?

— Не е — докосна ръката му и съвсем леко я стисна.

Той сведе очи към пръстите ѝ.

— Радвам се, че дойдохте, Натали.

— Също и аз.

— Страхувах се, че няма да дойдете, а ще останете във Франция.

— И да пропусна възможността да видя долината, за която съм чувала толкова много? — стараяше се да говори весело, но в гласа ѝ той усети емоционално напрежение и затова уверено пусна плана си в ход.

— Не биваше да идвате — стисна челюсти и се намръщи към гледката.

— Но...

— Простете ми, Натали, но на мен ми е изключително трудно.

— Какво има?

Задържа погледа си в очите ѝ.

— Да срещнеш една жена, да знаеш, че е твой тип, че тя мечтае същите неща като теб, смее се на същите неща, изпитва същите чувства. Да лежиш буден нощем...

— Клей — прошепна тя като протест, но го гледаше право в очите с отворени устни.

— Кажете ми, че не изпитвате същото, и се заклевам, че никога повече няма да ви говоря така.

— Не мога — призна тя и му се усмихна. Черните ѝ очи бяха пълни с копнеж. После, със спокойствието на жена, която е стигнала до решение, тя погледна надолу към склона и към горичката от маслинови дървета. — Обичам да се разхождам вечер. Изглежда толкова спокойно.

— Много пъти и аз съм си казвал същото. Сигурно е много красиво на лунна светлина — срещата бе уредена тъй просто. Нямахше какво повече да си кажат, докато Емил се присъедини към тях.

Слънцето залезе зад западната верига планини с пурпурни и алени лъчи в небето и окъпа земята с червеникави отблясъци. Натали стоеше до прозореца на всекидневната, наблюдаваше изчезващата светлина и болезнено осъзнаваше мъртвата тишина в стаята.

Емил седеше в яркожълтия фотьойл с вдигнати на кушетката крака, очилата му се бяха смъкнали на края на носа, а в ръцете си държеше книга. Шумоленето на страницата беше единственият шум, който се чуваше след вечеря. Както обикновено даже и не забелязваше, че жена му е в стаята.

Зад терасата се виждаха върховете на маслинените дървета. Натали продължаваше наблюдението си и изчакваше, докато сенките под тях станат по-тъмни и вечерницата блесне на небето.

Отдалечи се от прозореца, пресече покрития с теракота под и запали лампата до стола на мъжа си. Той вдигна очи, без практически да я вижда, и измънка благодарност. Отново се вдълбочи в книгата — някакъв философски трактат, който за нея би бил съвсем скучен.

— Отивам на разходка, Емил — обади му се тя.

Изваден от съсредоточението си, той вдигна очи и се намръщи.

— Тъмно е.

— Ще бъде хладно. Когато пристигнахме, беше много горещо, за да разгледам наоколо — обясни тя и тръгна към вратата. — Имам ключ. Ако си уморен, няма нужда да ме чакаш — хвърли поглед назад и видя, че той отново бе потънал в книгата.

Тя излезе от апартамента в мекия топъл нощен въздух и тихо затвори вратата след себе си. На паркинга не видя никого и тръгна по

тясната прашна пътека, която се виеше около зданието и водеше към изгорялата трева на маслинената горичка.

Светлините от курорта горе ѝ намигаха през клоните, които я скриваха от погледите. Тръгна сред дърветата, без да бърза, и бавно се упъти към тихо ромолящата рекичка.

Голям тъмносив заоблен речен камък се издигаше в тревата до брега. Механично Натали го избърса и седна. Видя как луната изгрява над главата ѝ — сребърен кръг сред множеството звезди на небето.

Някъде наляво чу, че се затръшва вратата на кола. Отсрещният бряг на рекичката се издигаше и преминаваше в хълм с много дървета. Дълго време се напрягаше, но не чу нищо. Ала знаеше, че е Клей. Сигурна беше, че той ще дойде, както и че се бори със собственото си чувство за чест.

Тя не си задаваше подобни въпроси — само изпитваше чувство на обреченост, че е трябвало да го срещне, че много отдавна това е било предначертано, независимо от брака ѝ. Не изпитваше никаква вина, че е там, никакъв срам или съжаление, а само огромно удоволство и това я вълнуваше.

Един камък се изтърколи надолу по склона, последван от стъпки по тревата. Смътно зърна очертанията на високата му фигура, която се приближаваше между дърветата. След малко той стигна до нея, като прескочи поточето с блещукащата вода, а тя се изправи.

— Натали — той спря, лицето му остана в сянка. — За малко да не дойда.

— Тогава защо дойде?

— Защото ти ми каза.

— Можеше да не идваш.

— Не — той поклати глава. — Знаеш, че не бих могъл да не дойда.

Когато той направи последната крачка и стигна до нея, тя се намери в прегръдката му, той сведе глава и я целуна жадно и буйно. Тя му отговори пламенно. Това бяха огънят и славата, които липсваха в живота ѝ толкова отдавна.

Той плъзна устни по бузата, по косата ѝ. Както го беше прегърнала, тя почувства силните му ръце, които я притискаха към тялото му.

— Няма да ми е достатъчно да бъда с теб само тази вечер — дъхът му, устните му милваха ухото ѝ. — Емил и баща ми трябва да се споразумеят. Трябва да имам възможност да те виждам — потърка устни по кожата ѝ. — Ако Емил предпочете да работи с Катерин вместо... — прекъсна и потръпна при мисълта, а ръцете му се стегнаха около нея.

— Смятам, че няма — увери го тя шепнешком, докато той гальовно прокарваше пръсти през копринената ѝ коса. — Той няма същата страст за вино както Мадам. За него това е бизнес. Затова мисля, че предпочита баща ти.

Той се отдръпна, хвана лицето ѝ в двете си ръце, а погледът му я изгаряше.

— Точно така трябва да бъде, Натали — чувстваше се съвсем искрено и твърде разгорещен, което си личеше по лицето му. — Това трябва да стане заради нас, за да можем да се виждаме и да сме заедно.

— Знам — тя плъзна върховете на пръстите си от челюстта и стигна до устните му. — Люби ме, Клей. Имам нужда от теб — изпъна се, за да стигне до устните му, и целувката я замая.

Следващата сутрин на масата за закуска Клей дискретно я изучаваше, като почти не обръщаше внимание на разговора между баща си и барона. Тя сияеше, очите ѝ блясваха всеки път, когато свенливо срещаше погледа му. Никакво съмнение — имаше вид на влюбена жена. Учудваше се как съпругът ѝ не забелязва промяната у нея. Явно, че що се отнася до жени, той си беше глупак като повечето мъже.

Докато я гледаше как маже масло върху кроасана, той се замисли колко лесно стана всичко. Много по-лесно, отколкото очакваше. Сега тя беше най-силният му съюзник. Започна да крои планове кога пак да я види, какво да ѝ каже, какво да направи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Форд таурусът се носеше по Шосе 29, а фаровете цепеха падащата тъмнина. Светлината им озаряваше огромните евкалиптови дървета, които в нощта се издигаха като призрачни стражи от двете страни на пътя.

Двете дълги крайбрежни планини ограждаха почти петдесет километра дългата долина, като образуваха тесен коридор, изглеждаха само като черни сенки на фона на обсипаното със звезди небе.

Ди Ди Съливан седеше зад волана на взетата под наем кола, вдигнала слънчевите очила високо над късо подстриганата си коса. Кели беше до нея и непрекъснато се взираше в тъмния пейзаж зад стъклото. По ирония на съдбата преди дванайсет години тя напусна долината нощем и също нощем пристигаше, нарушавайки клетвата, която си бе дала, никога да не се връща.

— Като гледам какъв късмет имаме, не се изненадах, че полетът ти закъсня повече от час — Ди Ди мина на къси, щом забеляза насрещна кола. — Надявах се, че когато дойдеш, всичко ще се промени. За съжаление не стана така.

— Разбирам, че имаш проблеми.

При разсеяната светлина Кели забеляза спящите на лунна светлина лозя. Тук, в равната южна част на долината, земята бе засадена предимно с шардоне, ризлинг, както и други сортове бяло грозде, които обичаха хладината на мъглите през лятото, идващи откъм морето от залива Сан Пабло.

— Проблеми ли — Ди Ди се изсмя. — Досега нямаше нищо, но... Тук сме от два дни, днес е третият и нямаме нито една лента, която може да се използва. Работата ни от цял ден — много хубави снимки от гроздобера, мексикански работници с изразителни лица как изпразват кошниците си с грозде в камиона накрай пътя, надзирателят, който води сметка за броя кошници на всеки надничар, камионите, които се движат долу по пътя, пълни с грозде, мъжете във винарните, изпоцапани до лактите с гроздов сок, гроздето как се мачка в

машините, пенлив гроздов сок, работниците в края на деня на фона на най-красивия залез, който можеш да си представиш — всичко отиде — пусна двете си ръце от волана и театрално ги разпери във въздуха. — Всичко се провали.

— Как? — запита Кели, опитвайки се да не обръща внимание на образите, които проблясваха в съзнанието ѝ — спомени от гроздобер, допълнени от описанията на Ди Ди. — Какво се случи?

— Камерата не беше в ред — въздъхна с раздражение. — Оказа се, че на всички ленти има леки черти. Още повече ме е яд, понеже Стив искаше да види записа от винарната на монитора в колата, но аз му казах, че няма време. Умирах от нетърпение да влезем в лозето и да хванем сцените с берачите на ранната сутрешна светлина, която дава ефекти със сенки. Колко време щеше да ни отнеме? Десет-двайсет минути, докато прегледа лентите. Още тогава щяхме да открием проблема. Но това стана едва снощи. Вчера Стив отиде до Сан Франциско, за да поправят камерата. Някаква част на лещата се била повредила и той трябвало да изчака да изпратят нова. Върна се днес тъкмо преди да тръгна за летището.

— Но сега работи.

Точно пред тях Кели забеляза позната стара сграда, където едно време беше смесеният магазин. Преди двайсет години беше забележителност на местността. Много пъти беше влизала в него, за да погледа нещата, които продаваха: — трюфели, яйца от пъдпъдъци, кутийки с хайвер, френски пастети.

Спомни си мириса на топлите франзели, работниците, разгорещени и запотени в лозята, ходеха до деликатесния щанд, за да си купят сандвич и студена бира, туристи по къси панталони с камери през рамо стояха на опашка с жените си с обувки с токчета и копринени рокли, а отвън бяха паркирани мерцедеси и прашни камиони за грозде.

— Работи — потвърди Ди Ди мрачно. — Толкова е хубаво, че имаме още два дни тук. Ще ни трябват.

— Така изглежда — отляво фаровете осветяваха входа към винарната Мондави. На Кели ѝ беше трудно да се съсредоточи в онова, което ѝ казваше Ди Ди, докато разпознаваше местата, спомняше си все повече неща. Все пак трябваше да поддържа разговора, а това я разсейваше. — Ходихте ли в имението Рътлидж?

Ди Ди кимна.

— Вчера се отбих, за да се обадя на мисис Рътлидж, че сме тук — името прозвуча необичайно на Кели. Тя беше или Мадам или Катерин Рътлидж. — Разведе ме из градината. Между другото страхотно място за интервюто — спря и хвърли усмивка към Кели. — Каза да ти предам, че ще бъде удобно да отидем при нея в един и половина. Слава Богу, съгласи се да продължим и на следващата сутрин, иначе кой знае колко време би ни трябвало, за да заснемем къщата, винарната, лозята и градините.

— Ден и половина е предостатъчно за интервюто — каза Кели. — Както върви, ще бъде трудно да сглобим материала. Катерин говори подробно.

— Като съдя по краткото време, докато бях при нея, разбирам, че си права. С удоволствие бих направила пълнометражен документален филм за нея. Не знам дали ще мога да убедя Хю да снимаме два варианта — размишляваше тя. — Кратък за предаването, а подългият... — не довърши изречението и сви рамене. — Хубаво е човек да помечтае.

— Нали? — изсумтя Кели, докато минаваха покрай селцето Ръдърфорд, което представляваше едва няколко сгради, разположени на кръстопът.

— Радвай се, че утре сутрин няма да ставаш рано. Ние, останалите, трябва да сме готови преди изгрев-слънце. Намерих едно лозе, където утре ще берат гроздето. Искам да заснема работниците на зазоряване. Ще се върнем около обяд и ще те вземем. Много ще ти хареса мястото, където сме отседнали. Марджъри — младата жена, която държи хотелчето, е невероятна. Сервира студен обяд. Почакай само да вкусиш френските й сандвичи — бърбеше Ди Ди. — В тестото за палачинки слага коняк „Гранд Марние“.

Когато влязоха в Сейнт Хелена, Ди Ди намали и завиха по странична уличка.

— Искях да ти кажа, че сме поканени на голям купон в имението Рътлидж в чест на барон Фужер. Имаме разрешение да снимаме част от тържеството при условие, че щом всички седнат на масата, камерата спира — хвърли поглед към Кели. — Ти си се срещала с барона. Смяташ ли да направиш някое малко интервю с него, за да разбереш мнението му за долината Непа, за имението Рътлидж и тъй нататък?

— Бихме могли — съгласи се тя без ентузиазъм. — Но той е малко педантичен. Мразя да правя интервюта и след това да открива, че са твърде скучни, за да се включат в предаване.

— Права си — Ди Ди зави по тесен път, водещ към викторианска къща, разположена под сянката на високи дъбове и брястове. — Пристигнахме — обяви тя и паркира колата. — Запазили сме ти най-хубавата стая.

Леглото беше с балдахин, пухен дюшек и мек избелял от много пранета юрган. Столът пред махагоновия секретер беше в стил „Чип и Дейл“. Пъстър кретон в ярки цветове покриваше дивана пред камината. В банята имаше стара вана на крачета. На метална релса висеше завеса за душа.

Кели остави багажа си на пода и отиде до вратата, която водеше към веранда. Дългата месингова дръжка беше хладна под пръстите ѝ. Тя дръпна вратата и излезе навън.

Пълзящи рози растяха по решетката от едната страна на верандата, мирисът им изпълваше топлия въздух. Клоните на дъбовете се издигаха нагоре като допълнение на гледката към осветеното със сребристая светлина на луната лозе. На изток се чернееха не много високите планини на веригата Вакас. Взря се в малките като иглички светлинки по склоновете ѝ.

Точно тази гледка ѝ беше малко чужда, макар че пейзажът ѝ беше до болка познат. Взря се в планините, които едно време познаваше тъй добре, несъзнателно обиколи с очи тъмните склонове, за да открие любимото си място под един извит дъб, спомни си часовете, които бе прекарвала там — веднъж с книга, друг път в плач, лекувайки раните си. От време на време се бе взираше на запад към планините Майякамас, обрасли с гори от секвои, коренно различни от безводната верига Вакас, където растяха дъб, бор и екзотични дървета, а понякога просто бе наблюдавала промяната на сезоните в долината под себе си.

През зимата спящите лози приличаха на чудато извити тъмни скелети, понякога посребрени или с неясни контури от студения зимен скреж. Когато започнеха дъждовете, планините позеленяваха, а лозята пожълтяваха.

Свежият полъх на пролетта помагаше на растенията да избуят, зелените листа на лозите да пораснат, всеки ден се появяваха все повече цветя, които през лятото стигаха апогея си, после идваха и

горещините, парещите слънчеви лъчи изгаряха тревата по хълмовете до жълто, лозята биваха изоравани прочиствани от бурените, докато гроздето зрееше.

При първите есенни повеи наемните работници плъзваха сред редовете, обираха сладкото грозде от лозите, а въздухът се изпълваше с мириса на ферментиращи сокове. Листата променяха цвета си и обагряха долината с наситени червени и златисти тонове, после опадваха и тогава влизаха в действие градинарските ножици, които окастриха лозите като зимни скелети. Въздухът миришеше на тлеещо дърво от запалените огньове.

Земята се променяше сезон след сезон, а нещастният ѝ живот не се променяше.

Върнала се бе. Инстинктът ѝ подсказваше да бяга — сега, докато все още имаше възможност.

Хан Ли, готвачът на имението Рътлидж — пето поколение американец от китайски произход, изнесе кана с кафе на терасата и сложи подноса до Катерин върху масичката, покрита със стъкло.

— Мадам би ли желала още нещо? Може би пресни пастички с кафето? — предложи той.

Тя погледна барона. Той отказа с леко поклащане на главата.

— Мисля, че не, Хан Ли. Благодаря — каза му тя и взе две чаши от подноса.

С лек поклон той се оттегли със същите тихи стъпки, с които бе дошъл. Тя напълни двете чаши с горещо кафе, подаде едната на Емил, после върна кафеника върху подноса.

— Радвам се, че успяхте да дойдете тази сутрин, Емил — тя говореше на френски, тъй като знаеше, че той предпочита да разговаря на майчиния си език. — Чух, че тези дни сте били твърде зает с Джил.

— Имаше доста какво да ми покаже — след последната им среща в Ню Йорк той се държеше по-резервирано, което бе доказателство за успеха на Джил в подкопането на позициите ѝ. — Развива много интересна маркетингова стратегия и кампания по продажбите на винарната. Вашият син е извънредно находчив.

— Вярно е. Успехите му в този бизнес са очевидни — тя много се гордееше с постиженията на Джил — факт, който би изненадал

много хора в долината, а сина ѝ най-много. — За мен също толкова важно е, че с всяка реколта качеството на добрите му вина се подобрява с редки изключения. Разбира се, целият регион напредна много през последното, десетилетие. Това се отразява на качеството. Всеки търговец разпространител да попитате, ще ви каже, че хората предпочитат каквато и да е бутилка вино, стига на етикета да пише, че е произведено в долината Непа — Катерин опита кафето. — Това е забележително, след като се има предвид, че в долината Непа се произвеждат по-малко от пет процента от всички вина в Калифорния. След няколко години даже този процент ще намалее.

— По какви причини? — намръщи се Емил.

— Новият вид филоксера — тя остави чашата си върху чинийката. — Изчислено е, че почти седемдесет и пет процента от лозята в долината трябва да се унищожат и на тяхно място да се засадят нови. За съжаление допреди две години само няколко винопроизводители присаждаха пръчките си от първоначалния сорт, който не е резистентен към тази напаст.

— Не е правилно — възрази Емил. — Във Франция отдавна знаем, че това не е добър сорт. Наистина, че бързо расте и е много як.

— Спомням си, че преди шейсет години дядо ви беше непреклонен в това отношение. За щастие аз последвах съвета му. Нито една-единствена лоза в имението Рътлидж няма нужда да се пресажда. Бедният Джил няма този късмет. Предстои му да пресади всичките си лозя, но съм сигурна, че ви го е казал.

Емил направи неуспешен опит да прикрие незнанието си със свиване на раменете.

— Разбира се.

Тя дочу приближаващи се стъпки, погледна към френските прозорци, отворени към терасата, и видя, че Сам минава през тях. Моментът беше изключително подходящ.

— А, ето го и Сам — обяви Катерин и веднага обърна на английски. — Той ще ви разведе из лозята и винарната. Така двамата ще имате възможност да се опознаете.

— Ако имате време, бароне.

Сам наблегна на титлата и заобиколи масата, за да се ръкува с госта, който се изправи. Вътрешно се дразнеше от ролята, която му бе

наложена, като напълно съзнаваше, че Катерин иска той да направи впечатление на барона с познанията си върху винарския бизнес.

— Имам достатъчно време — заяви баронът.

След като допи кафето си, тръгнаха със Сам с джипа. Първо Сам го закара на склона, който наричаха „Лозето на Сол“. Показа му напоителната система, инсталирана по време на втората година на сушата главно заради младите лози, от които се получаваше седемдесет процента от виното, бутилирано като резерв — тяхното най-добро вино. Баронът зададе няколко въпроса за проблема с филоксерата в Калифорния, но не показва почти никакъв интерес към самото лозе.

Клод ги чакаше на входа на старата тухлена винарна. Сам ги представи, а после обясни:

— Всъщност Клод е от Шато Ноар. Неговият дядо е бил майсторът на виното там.

— Това е било преди много години — намеси се Клод, гордо килнал встрани посивялата си глава, — в дните, когато вашият дядо е бил господар.

— Значи вашият дядо е Жирар Брусар? — баронът го разглежда замислено и с любопитство.

— Да — призна Клод.

Баронът отвърна с кимване.

— Името на дядо ви се цени високо в Шато Ноар — при тези похвални думи за дядо му Клод изпъчи едрият си гръден кош. — Отдавна ли сте в имението Рътлидж?

— Пътувах с кораба заедно с Мадам след смъртта на съпруга й. Бях тринайсетгодишен — още момче. Помогнах на Мадам да засадим новите лози и да направи първото вино от тях.

Целият разговор се водеше на френски. Сам разбираше едва отделни думи. Същото се получи и когато Клод разведе барона из избата. Сам се съмняваше дали Катерин е очаквала това да се случи. Вътрешно се забавляваше.

— Забележителен човек е този ваш мосю Брусар — сподели баронът, когато излязоха от избата и пресякоха пращия път към административната част на винарната.

— Той е най-добрият — заяви Сам. — В равнината само Андре Челиchef може да се равнява с него. Обаче човекът вече е осемдесет

или деветдесетгодишен и продължава да работи като консултант на няколко винарни наоколо.

— Разбира се, че съм чувал за него — кимна баронът.

Нямаше начин, който и да е гост на долината Непа да не чуе името Андре Челичеш. Той също беше жива легенда като Катерин, като Клод Брусар — майстор винар, който никога не бе имал собствено лозе.

Документацията на имението Рътлидж се оказа по-интересна за барона от лозята и даже от винарната. Прегледа внимателно цифрите на продажбите, сведенията за производството, разходите и зададе много въпроси от различен характер. Измина цял час, преди Сам да го покани в своя офис в дъното на преустроената конюшня.

Гейлин, секретарката, им донесе кафе. Поговориха за времето, за продължаващата суша в Калифорния и за отражението и в долината. Най-накрая баронът остави чашата си върху бюрото и се облегна на стола.

— Кажете ми какво смятате за предложеното сливане между имението Рътлидж и Шато Ноар? Не си спомням някога да сте го изразявали — каза той.

Наклони глава, а Сам се облегна на стола си.

— Тук не влизат личните ми предпочитания. Това решение трябва да вземете вие с Катерин.

— Но аз питам вие какво мислите — настоя той.

Сам отново се опита да отклони въпроса.

— Очевидно има своите преимущества.

— Това едва ли би могло да се сметне за отговор.

— Сигурно — Сам наведе глава, размишлявайки. — Но той е най-дипломатичният, който мога да ви дам.

Баронът веднага се хвана за думите му.

— Значи не го подкрепяте?

Сам се залюля на стола и сви устни.

— Решили сте да ме поставите в неудобно положение.

— Не. Искам само да науча мнението ви.

— В този случай — отвърна Сам със свиване на рамене, — за да бъда напълно откровен, трябва да ви кажа, че смятам цялата тази работа за твърде едностранчива.

Баронът сви вежди.

— Не ви разбирам. Как така едностранчива? Предложените условия са напълно справедливи.

— Справедливи, но май само на повърхността. Ако се стигне до споразумение, вие печелите ние губим твърде много.

— Как така да губите? — той объркано сви рамене. — Обяснете ми.

— Това е земята на Рътлидж, бароне. Всяка година ние берем грозде Рътлидж и го превръщаме във вино „Рътлидж“. Всичко това се променя в мига, в който вие и Катерин подпишете споразумението. Когато в бъдеще в имението бъде направено добро вино — по-добро от френските, включително и от вашето Шато Ноар, славата и признанието ще бъдат за Шато Ноар — Сам направи пауза. — Меко казано, на мен идеята не ми харесва. Ако ролите бяха разменени и Шато Ноар трябваше да загуби идентичността си, не смятам, че вие бихте се чувствали другояче.

Баронът придоби доволен вид, когато отново се облегна на стола си и продължи мислено да изучава Сам.

— А в случай, че вие трябваше да вземете решението?

— Ако се налагаше аз да реша — заяви усмихнат Сам, — първо никога не бих ви потърсил.

— Казвали ли сте всичко това на Катерин?

— Не. Никога не ме е питала.

— Разбирам — отвърна баронът, кимна бавно и замислено, а после погледна часовника си. — Вече е почти един. Нямах представа, че е толкова късно. Обещах на жена си да се върна за обяд. Напоследък много малко време прекарваме заедно.

— Ще ви откарам — Сам се изправи.

След като остави барона в хотела му, той се върна в имението и отиде направо в къщата, за да обменят впечатления с Катерин. Още щом наближи, забеляза синя кола, взета под наем, после вратите на телевизионната кола се плъзнаха и се разкри телевизионното оборудване. Екипът бе пристигнал.

Първоначалният му импулс беше да си тръгне, но вторият изведе Сам от джипа и го накара да влезе в къщата.

Слънчевата светлина навлизаше през френските прозорци откъм отсрещната страна на покритото с мрамор антре и осветяваше отзад

групата, застанала пред тях. Дребната фигура на Катерин беше пред нея, но Сам първо потърси високата слаба Кели Дъглас.

Бавно тръгна към групата и шумът от стъпките му прекъсна разговора им. Забеляза, че Кели се обърна, и когато неочаквано го зърна, очите ѝ светнаха, а радостната усмивка — смекчи израза ѝ. Защо в мига, в който я погледнеше, всичко в него се обръщаше и стомахът му се свиваше като от глад.

След като спря, първите му думи бяха към Катерин.

— Изпратих барона до хотела — после се обърна. — Здравей, Кели — между тях се създаде някакво напрежение.

— Радвам се да те видя отново, Сам — когато му подаде ръка, се държеше мило и възпитано, но нищо повече. Беше впрегнала здраво всичките си защитни сили. Защо ли?

— Добре дошла в имението Рътлидж — усети силното ѝ ръкостискане и бързото отпускане на пръстите ѝ, за да издърпа ръката си. Зачуди се дали тя също е усетила топлата тръпка, когато дланите им се срещнаха.

— Благодаря — каза и му представи телевизионния екип.

Когато привърши, той отново насочи вниманието си към нея. Косата си беше сплела отзад на френска плитка, което бе едновременно семпло и изискано. В процеждащата се на терасата слънчева светлина косата ѝ изглеждаше тъмночервена.

— Хю не дойде ли с вас? — запита той.

— Искаше му се — отвърна Кели, — но не можа да се измъкне.

— Даде ни списък на ресторантите в долината, които не бива да се пропускат — додаде другата жена от групата, продуцентката Ди Ди Съливан. — Само че не ни отдели достатъчно време за това.

Чу се леко скърцане на дебели гумени подметки по мрамора на пода, което означаваше приближаването на икономката мисис Варгас.

— Извинете, мадам, но ви викат на телефона — обърна се тя към Катерин. Видът ѝ както винаги беше строг, тя беше вдървена като колосаната си черна униформа.

— Изглежда, доставчикът има някакви проблеми, които иска да обсъди с вас.

Катерин кимна малко рязко и каза:

— Сам, би ли развел Кели и мис Съливан из къщата, докато аз се обадя?

— Да, бихме искали да подготвим и вътрешни снимки с мисис Рътлидж — обясни Ди Ди Съливан. — Може да направим един малък тур наоколо. Дискретно, разбира се.

— Разбира се — Сам върна веселата ѝ усмивка, а Катерин тръгна, за да се обади по телефона.

— Ние ще излезем и ще се разположим на терасата — обади се операторът. — След като разгледате, трябва да тръгваме.

— Дадено — Ди Ди кимна и махна с ръка. — Водете ни — обърна се към Сам.

Той любезно тръгна напред. Кели го последва, едва сдържайки нетърпението си. Като малка мислеше, че това е най-прекрасната къща, която съществува.

Мебели в стил Луи XIV и изящни порцеланови произведения украсяваха салоните. Китайски вази от времето на династията Минг в бяло и синьо, кучета, кристали, фаянс от Лимож от XVIII век. Стените бяха боядисани в меки тонове, имаше предмети с изящна дърворезба и картини на импресионистите.

Зад тежки врати с дърворезба се намиреше библиотеката с рафтове от орехово дърво. Книгите бяха наредени от пода до тавана. Имаше всичко — романи, историческа литература, произведения на класиците ѝ детски книги. Подът бе постлан с избелели персийски килими, а една извита лоза като скулптурна украса висеше на стената над камината.

Официалната трапезария беше огромна с тежки махагонови странични маси — всички в стил Луи XVI. От тавана се спускаше разклонен на три полилей от ирландски уотърфордски кристал, който осветяваше дългата маса и тапицираните столове.

В южното крило имаше оранжерия, пълна с тропическа растителност, с няколко стола и маси с дърворезба, а също и от ковано желязо.

Сам им показа музикална стая с роял от абаносово дърво, ново стерео, музикална уредба с диск и стар грамофон „Виктрола“. Просторната утринна стая беше пълна с вази със свежи есенни цветя, имаше и камина.

По коридора след мраморното стълбище бяха стаите за гости с балдахини и легла с изящна дърворезба, кушетки, ориенталски бюфети, подредени стилно.

Кели престана да брои стайте още преди Сам да ги поведе към крилото на втория етаж. Той отвори една врата вдясно и отстъпи, за да ги пусне да влязат. Когато Ди Ди се готвеше да направи крачка, Стив, операторът, извика отдолу.

— Ще ви настигна — каза тя и избърза да разбере какво иска той.

След кратко колебание Кели влезе. Беше ъглова стая, паркетът ѝ беше стар и на петна. Двете външни стени бяха целите във високи прозорци. Слънцето нахлуваше през тях и я изпълваше със светлина. Въздухът миришеше другояче, в него се усещаше нещо, което Кели не можа да определи.

Любопитството ѝ се изостри и тя попита Сам:

— Каква е тази стая?

Той стоеше на прага, облегал на рамката на вратата.

— Майка ми я използваше като студио, макар че предпочиташе да я нарича „ателие“ — изрече го сухо, но в тона му се долавяха нотки на забавление.

— Вярно, майка ти е била художничка — спомни си Кели и чак тогава успя да различи мириса на терпентин, която се носеше във въздуха. — С маслени бои е работила, нали?

— Между другото. През различните периоди на живота си е пробвала различни техники — той огледа стаята. — Тръгна от там, че искаше да бъде женският Дали, женският Уайът, Уорхол и никога не се е задържала достатъчно дълго в един стил, за да го усъвършенства. Когато музата я навестяваше, тя стоеше тук с часове, а понякога и с дни.

Той мислено се върна към онова време. Кели го усещаше в гласа му, в израза му.

— Сигурно, когато си бил малък, дълго си я наблюдавал как рисува — предположи тя.

Погледът му се спря върху нея и лицето му придоби по-твърд израз.

— Не ми разрешаваха да влизам в тази стая.

Тя се смая от отговора му, от пълната безизразност на гласа му и внезапно осъзна, че той не иска да прекрачи прага на стаята, достъпът, в която му е бил забранен, докато е бил дете.

— А баща ти? — запита тихо, като си мислеше колко пъти е копняла да живее в тази къща, да бъде от рода Рътлидж.

— Лозята заемаха цялото му време, както и споровете с чичо ми — сви рамене. — Моите родители намираха способни бавачки да ме гледат, докато стана достатъчно голям, че сам да се грижа за себе си.

Родителите ми намираха бавачки. Думите ѝ подействаха като студен душ и пръснаха всичките ѝ илюзии за тази къща.

— Но си имал Катерин — твоята баба — възрази Кели.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Катерин не е типът идеална баба — винаги готова да те посрещне с няколко мили думи и чиния домашни сладки — той се отдели от вратата и Кели почувства, че Сам съжалява за спомените от детството си, които бе споделил с нея. — Готова ли си да продължим?

Кели прекрасно разбра, че той не желае нито съжаление, нито съчувствие от нея.

— Разбира се — излезе от празното ателие и го последва по коридора.

Имаше още стаи, апартаменти за гости, помещение за игри. Когато стигнаха края на коридора, остана само една врата. Сам посегна към месинговата дръжка.

— Това е моята стая.

Тя бързо реагира — не искаше да я види, не желаше да знае нищо повече за него.

— Няма нужда да влизам. Няма да снимаме в нея — каза му, а после продължи, без да му дава възможност да отговори: — Сигурно отвън вече ме чакат. Някъде близо до терасата има ли баня? Трябва да си сложа грим за камерата.

— Съвсем близо — отдалечи се от вратата.

Минаха обратно по мраморното стълбище към входното антре. След като Кели взе издутата си брезентова чанта, Сам я насочи към банята на първия етаж.

Когато след десет минути излезе с напудрено лице, с грим на очите, руж и червило, него го нямаше. Чудесно, каза си тя. Вече беше нервна преди интервюто. Заради това, че е тук. Нямаше нужда от публика, пък даже и от един човек. Особено ако той е Сам Рътлидж.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лампата осветяваше яркожълтия стол, на който седеше баронът. Вечерните сенки затъмняваха останалата част от хола на апартамента. Дървените канапи на прозорците бяха отворени и през тях струеше вечерният въздух. От там навлизаше и ветреца, носещ мириса на маслиновите дървета и ферментиращо грозде, той шумолеше с позлатените от страни страници на книгата на Емил. Това малко го разсейваше, но баронът само стискаше книгата по-силно и не вдигаше очи от текста пред себе си.

Едва когато свърши определената глава от „Съграждащата еволюция“ на Бергсон, вдигна очи. Свали очилата и замислено се взря в страниците, които току-що бе прочел. Минаха още няколко минути, преди да се пресегне за сребърната лента, с която си отбелязваше докъде е стигнал. Тя имаше формата на фамилия герб и лежеше на масата до лампата. Поддържа я за миг, после я пъхна между страниците, затвори книгата и смътно си спомни, че сребърната лента му беше подарък от Натали за рождения ден преди две или три години.

Искаше да я попита, но после установи, че я няма. Беше излязла на разходка. Откакто бяха пристигнали, това ѝ беше станала всекидневна привичка.

Остави книгата, изправи се и тръгна към високите врати, отворени към терасата. Курортът бе потънал в тъмнина. Маслинените дървета на хълма изглеждаха като неопределени черни очертания. След като погледна часовника си, установи, че е късно. Потърка очи и сметна, че е време да се оттегли, а после реши да изчака Натали — сигурно нямаше да се забави.

Емил се върна на стола си и отново отвори книгата. Но минутите минаваха и ставаше все по-късно, а томът по философия вече не задържаше вниманието му. Мислите му се връщаха към Натали с повече внимание, отколкото ѝ бе обръщал през последните месеци. Не след дълго книгата лежеше на скута му, без той да я забелязва.

Щом чу превъртането на ключа, последвано от скърцането на металната брава, той вдигна книгата и се престори, че чете. Изведнъж светлина заля и ъглите на всекидневната, прогонвайки всички сенки.

— Смятах, че си легнал — тя спря, щом го видя, че не си е легнал.

Направи му впечатление тонът на гласа ѝ — непринудената му сила и оживеност. Освен това цветът на бузите и светналите ѝ очи. Тя му се усмихна почти лъчезарно. Емил не можеше да си спомни откога не я е виждал тъй щастлива.

— Тази вечер май си направила дълга разходка.

— От черните сенки на съмнението по целия път към ярката лунна светлина на обещанието.

Емил се намръщи.

— Не си спомням откъде е този цитат. В коя книга го намери?

— В много дебела книга — гласът ѝ като че ли го дразнеше. — Твърде голяма, за да я сложиш в скута си — усмихна се на неговото объркване. — От небето е, от нощното небе.

— Нямах представа, че толкова обичаш природата — зачуди се той. — Може би произведенията на американския писател Торо ще ти харесат. Имам една-две негови книги в нашата библиотека. Да не забравя да ти ги намеря, когато се приберем — но колкото повече наблюдаваше светлината в очите ѝ, настроението ѝ, толкова повече му се струваше, че не е това. — Може би трябва да се поразходя с теб някоя вечер, макар че не е препоръчително да се обикаля надалеч. Тук наоколо е пълно с гърмящи змии. Джилбърт ми каза, че излизат главно по тъмно и често пълзят из лозята в търсене на яйца на птици.

Тя го изгледа изненадано.

— Днес ли си говорил с Джилбърт? Не ми го спомена на вечеря.

— Не днес, не. Каза ми го преди няколко дни. Трябва внимателно да вървиш по добре отъпканите пътеки, Натали — посъветва я той.

Направи му впечатление начинът, но който му се усмихна — търпеливо, като дъщеря на вечно предпазливия си баща. Така ли изглеждаше в очите ѝ? Следващата ѝ забележка потвърди притеснението му.

— Късно е, Емил. Трябваше да си в леглото — каза му като на стар човек, който има нужда от сън.

Когато той най-накрая отиде да си легне, дълго лежа буден, разсъждавайки за дребните промени в отношението ѝ, в държането ѝ, опитвайки се да им намери обяснение. Хрумваха му неочаквани мисли. Но веднага ги отблъскваше. Обаче те се връщаха и го безпокояха.

Пътеката бе гола, широка и гладка, засенчена от високите дъбове и чудновато евкалиптово дърво. Тук-там снопове утринна слънчева светлина успяваха да проникнат през короните на дърветата и образуваха петна по прашната земя под краката на Катерин.

Качена върху триножник на няколко метра разстояние, камерата запечатваше на лента почти мистичния ефект на слънчевите лъчи, които си пробиваха път. Стив Гибънс беше прилепил око към визьора, напрежението в тялото му издаваше възбудата, с която снимаше. Звукотехникът Рик Миърс се бе навел и напрегнато се вслушваше в гласовете, които идваха до него в слушалките, непрекъснато коригираше записа.

Кели стоеше по-настрани, оставяйки камерата да се фокусира главно върху Катерин, докато разговаряха.

— Разкажете нещо за пътеката под краката ни, Катерин.

Като опитен изпълнител, Катерин започна да повтаря обяснението, което им бе дала по-рано, още когато им я показва.

— Това всъщност е старата конска пътека, която води от къщата към винарната. Едно време я изминавах от четири до шест пъти на ден. В продължение на много години, когато минавах по нея на кон, ми беше много по-лесно да хвърлям око на лозята и да наблюдавам работата, която се извършваше в имението. Често оставах на седлото от зори чак до залез-слънце — спря и се усмихна. — За шейсет и петия ми рожден ден синът ми Джонатан ми купи каручка и ме убеди да оставя сивия си ловджийски кон на паша. Едно време двамата с него можехме да изминем този път и със затворени очи.

След няколко мига мълчание Ди Ди рече бързо:

— Край. Спрете записа. Идеално — късите ѝ изречения издаваха вълнението, което се мъчеше да потуши в гласа си. Но Кели беше работила с нея достатъчно дълго и успя да го долови. — Хайде към винарната. Много добре стана — каза на Катерин. — Ще вземем онази чудесна снимка, където сте на кон и наблюдавате работниците в лозята

и ще я монтираме в материала. Направо е прекрасна. Боже, с бричовете за езда и камшика приличате на Барбара Стенуик на кон. Нали, Кели?

— И то на Барбара Стенуик на млади години — заяви Кели, когато трите потеглиха надолу по пътеката към винарната.

— Има ли значение? Все си мисля, че за тази жена няма възраст.

— Във всеки случай приемам твърдението ви като комплимент — заяви Катерин с типичната си изисканост.

— Всъщност това е пряк път към винарната, нали? — запита Кели, като си представи разположението на къщата, избата и пътеката, която минаваше между тях.

— Тя наистина много скъсява разстоянието — отвърна Катерин, когато направиха завой и винарската изба се изправи пред очите им.

Като я видя, Кели усети как напрежението я обхваща. Мъчеше се да забрави спомените от това място. Не можеше да мисли за тях, не биваше.

Един мъж излезе от избата, носеше панталон цвят каки, светлокафява работна риза и стара филцова шапка. Мина цяла секунда, докато Кели разбере, че това е Сам Рътлидж. Той се отдръпна, когато те приближиха.

— Добро утро — поздравът беше към всички, но погледът му бе насочен към Кели. Тя почувства, че той я привлича.

— Шапката ми харесва — каза тя.

— Когато човек е сред лозята по цял ден, има нужда от нещо, с което да се пази от слънцето — усмихна се слабо. Стив и Рик се приближиха с апаратурата. — Виждам, че още не сте свършили — отбеляза Сам.

— Искат в интервюто да вмъкнат снимки и от старата ни изба — обясни Катерин.

— Шегувате ли се? — запита Ди Ди. — Как няма да включим избата, вкопана в хълма от китайски работници преди около век?

— Избата на имението Рътлидж е уникална — съгласи се Сам.

— Бъд ще докара колата — каза Стив Гибънс на Ди Ди. Бъд Размусен беше осветител, но изпълняваше и много други роли от електричар до гримьор, когато се наложеше. — Цялата ни осветителна техника е в колата. Помислих си, че ще имаме нужда от повече светлина, за да получим точния ефект. Бихте ли ни показали накъде да вървим?

— Да, добре — кимна Ди Ди, после се огледа. — Къде е избата?
— От другата страна на винарната — отговори механично Кели.
— Много по-лесно ще бъде, ако пресечем, а не заобикаляме зданието.

— Вярно е — съгласи се Катерин. — Смятам, че ще е най-добре, ако аз ви заведа.

— Ще дойда с вас — каза Ди Ди. — Кели, защо не останеш тук, за да изчакаш Бъд?

— Добре — щом тръгнаха, Кели осъзна, че е останала насаме със Сам. Обърна се, откри колко близо е до нея и почувства тръпки по кожата си, кръвта ѝ заигра. Инстинктивно отстъпи. — Вчера си тръгна, преди да имам възможност да ти благодаря за разходката из къщата.

Той я изгледа внимателно:

— Откъде знаеш, че избата е от другата страна?

За миг я обзе паника. Като силно усещане тя изостри сетивата ѝ. Кели усети прахта във въздуха, миризмата на ферментиращ сок, мириса на сапун, който се носеше от Сам. Металният вкус на страха беше на върха на езика ѝ. Опита се да го забрави с изкуствено безгрижна усмивка. За щастие мозъкът ѝ не бе престанал да работи.

— Изследователският ни отдел няма равен на себе си. Ако им бях поискала, сигурно щяха да ми намерят и чертежа на винарната и къщата вместо един прост план на имението Рътлидж. Повярвай ми, преди да дойдем, сме се подготвили.

— Сигурно — той кимна и прие обяснението ѝ, а Кели си пое дъх. Колата дойде, вдигна още повече прах.

— Май твоят човек пристигна. И аз имам работа — направи крачка, за да тръгне, после отново я погледна.

— Утре ще дойдеш ли на партито в чест на барона?

Кели кимна.

— Всички ще дойдем.

— Ще се видим — той ѝ се усмихна набързо и тръгна към паркирания джип.

От начина, по който я погледна, и от искрата в очите му ѝ стана хубаво. Все пак не искаше да чувства притегателната му сила. Беше твърде опасна. Бързо се отпрати към колата и Бъд Размусен.

— Здравей — той излезе от колата — нисък и набит. — Къде са другите?

Преди Кели да успее да отговори, откъм винарната се чува викове, думите не се различаваха, но гневният тон не можеше да се сбърка. Тя се обърна към дебелия дървен врата.

— Какво, по дяволите — измърмори Бъд към Ди Ди, която излезе разгневена от сградата със Стив и Рик по петите ѝ.

— Катерин тъкмо се готвеше да ни представи на стария майстор на виното, когато той изведнъж се обърна като разярен бик, започна да ни крещи, че одеколонът ни щял да съсипе виното им. Помислих, си... Боже, те идват — Ди Ди спря на секундата, щом видя широкоплещестия възрастен човек да излиза от винарната заедно с Катерин.

Той бързо се насочи към тях, кожата на лицето му се беше сбръчкала като пергамент.

— Простете ми. Страшно съм избухлив. Не биваше да ви креща така.

Катерин се намеси:

— Обясних на Клод, че грешката е моя. Забравих да ви предупредя днес да не си слагате силни одеколони. Може и да не се случи, но винаги има възможност виното да поеме мириса. Затова тук правилата ни са стриктни.

— Естествено — измънка Ди Ди, леко омилостивена от извинението и обяснението.

— Разберете — нетърпеливо се обади Клод. — Не че нямам желание да ви пусна в избата. С най-голямо удоволствие ще ви покажа всички съкровища, ще ви дам да ги опитате. Моля ви.

Кели го прекъсна:

— Не се извинявайте, мосю Брусар, ако обичате. Прав сте да се сърдите. Разбираме ви. Честна дума.

— Но това не извинява моя гняв — каза той, навеждайки посивялата си глава в искрено съжаление.

— Хайде — Катерин пое нещата в свои ръце. — Можете да си вземете душ в къщата. Ще кажа на Хан Ли да направи кафе и да поднесе хубавите си пастички. Така ще забравим този неприятен инцидент.

Същата вечер те се посмяха в хола на хотелчето, докато гледаха лентата, която в края на краищата бяха заснели в избата. От мястото

си, свита върху дивана във викториански стил, Кели наблюдаваше на телевизионния екран как Клод Брусар използва дървена пръчка, за да откачи контакта над една бъчва с вино.

— Този има невероятен характер — Ди Ди седеше с кръстосани крака на пода пред телевизора. — В една секунда е като някоя гризли с изпочупени зъби, а в следващата като мило меченце. В началото не знаех какво да мисля за него, но се заклевам, че ми хареса.

— Освен когато ръмжи, нали? — Стив я сръчка приятелски.

— Прилича на баща ми — каза Ди Ди. — Ръмженето му е по-страшно от ухапването.

Кели се съгласи, макар и да не го изрече. Тя напрегнато гледаше материала на екрана.

В подземната изба бяха избрали място, където два тунела се съединяват и камерата ги хващаше в дълбочина. Винени бъчви от френски дъб бяха подредени от двете страни на тунелите в скалата. Лампи бяха монтирани на еднакво разстояние една от друга на сводестите стени, издълбани от човешка ръка, но те хвърляха толкова сенки, колкото и светлина. Тя стоеше отпред с Катерин и Клод Брусар, разговаряше с тях и опитваше виното, което Клод бе източил с маркуче от бъчвата.

Но тя наблюдаваше не себе си — дали изглежда добре или зле. Вниманието ѝ привлякоха вдлъбнатините на избата — хладината им, миризмата на земя и спомените за времето, когато се разхождаше там като момиче, когато успяваше да се вмъкне, ако никой не я забележеше. Това се случваше в горещи летни дни — криеше се в дълбоките сенки, за да не я открие някой работник, мислеше си за хората, които миналия век са дълбали, и си представяше как духовете им все още бродят из тези подземни коридори. Пещерите я привличаха с богатата си история, със силния си мирис и призрачна тишина. За нея те бяха бягство от собствения и бурен свят.

По същия начин по-късно тъмнината на нощта се превърна в избавление, там можеше да се скрие от безпричинния гняв на баща си. Както една вечер, когато беше в кухнята. Беше пуснала радиото силно, за да чуе думите на нова песен. Не разбра, че входната врата се отваря. Не усети, че се е върнал, преди да ѝ заговори от прага.

— Пак си седнала на дебелия си задник — изрече го високо, артикулирайки внимателно всяка дума както когато бе пил.

Столът се люшна назад, така бързо скочи и се обърна с лице към него, цялата нащрек.

— Не чух, че идваш — действайки предпазливо поради непредвидимия му характер, застана така, че столът да остане между тях. Искаше ѝ се да беше масата.

— Щях да се изненадам да ме чуеш, като си го надула толкова силно — махна към радиото, което се намираше върху хладилника. — Намали това проклето нещо. По-добре го спри.

Тя изтича към хладилника, пресегна се и спря радиото. Във внезапно настаналата тишина чу зад себе си как краката на стола се влачат по пода, покрит с линолеум, а после и тежкото тупване на тялото му върху седалката.

— Защо вечерята не е на масата?

Искаше да му каже, че е готова от два часа, но преглътна думите. Тъй като не искаше да му възразява.

— Във фурната е. Държах я топла, докато дойдеш — грабна една ръкавица, която висеше над печката, и отвора вратата на фурната.

Пресегна се и извади чиния. Избягваше да го поглежда. Не искаше да вижда злостта, изписана на лицето му.

— Заповядай — облягайки се на стола, тя постави чинията пред него и се дръпна по-далеч. — Ще ти дам прибори.

Едва беше направила стъпка към чекмеджето, когато той се обади недоволен:

— На това му викам изсъхнала помия.

С угълчето на окоето си тя видя как той замахна с ръка и бутна чинията от масата. Разхвърча се грах, печеното кюфте тупна на пода. Само макароните и сиренето бяха останали в чинията, когато тя се счупи, пръскайки ги на всички страни.

За миг тя погледна в мръсотията на пода и с мъка преглътна едно ридание. Идеше ѝ да се махне от къщата и да го остави сам да почисти. Но знаеше, че той няма да го направи. Сутринта всичко щеше да си стои — изсъхнало и спечено на пода.

Държейки се далеч от стола му, тя заобиколи масата, наведе се и започна да събира парчетата от счупената чиния.

— Мога да ти изпържа яйца или да ти затопля консерва с люти чушки — предложи тя, рязко пое дъх и изпусна първото голямо парче от все още горещата чиния.

— Люти чушки или яйца — оплака се той, а тя прехапа изгорелия си пръст и стисна очи да не се разплаче. — Това ли е всичко, което имаме за ядене в къщата? Какво си направила с всички пари, които ти дадох да напазаруваш? За бонбони ли си ги дала?

Тя скочи.

— Даде само двайсет долара.

— Така ли? — ядоса се той. — Къде е храната?

— С двайсет долара не може да се купи кой знае какво — възрази тя със свито от вълнение гърло и веднага отскочи назад, за да дръпне кофата за боклук по-близо.

— Аз не съм глупав — заяви той, когато тя грабна хартиени салфетки от масата и отново се наведе, за да почисти пода. — С двайсет долара можеш да купиш повече неща от яйца и кутия с люти чушки.

— Не много повече — измърмори тя тихо, мислейки си за покупките, които не са за ядене, като тоалетната хартия и пастата за зъби.

— Какво каза? — запита той с нисък и заплашителен глас.

Тя замръзна за секунда, после отговори:

— Казах, че мога да ти направя палачинки.

— И да ги изгориш като миналия път ли? Не, благодаря — неочаквано той бутна стола назад. Тя веднага се отдръпна по-далеч от него. Но той не беше тръгнал към нея, а към кухненския бюфет.

Когато го видя да отваря вратата и да рови из горната полица, тя разбра какво търси — бутилката с уиски, която бе намерила и вече излязла в канала. Изплашена, тя наведе глава и започна да събира остатъците от пода с двете ръце с помощта на салфетките.

— Къде, по дяволите, е бутилката с уиски, която държах тук? — думите му я шибнаха, като с камшик.

Тя замря.

— Бутилка с уиски ли? — опита се да придаде естествено звучене на гласа си. Беше събрала по-големите купчинки, а за останалото й трябваше парцал. Пусна разкъсаната салфетка в кофата и като се изправи, изчисти коленете си. — Сигурен ли си, че е имало?

— Естествено, че съм сигурен. Нали аз я прибрах — внезапно впери присвити очи към нея. — Бъркала си и там, нали? Я кажи какво направи с нея?

— Нищо. Не знаех, че има — излъга тя и бързо се опита да замаже. — До стола ти във всекидневната намерих една празна бутилка. Хвърлих я някъде. Сигурно си забравил, че си я изпил.

— Аз не забравям нищо. Не съм загубен като теб. Бутилката беше тук горе и беше почти пълна — заяви той, сочейки с пръст към рафта.

— И така да е — тя сви рамене и тръгна към мивката. — След като не можеш да я намериш, да ти направя ли кафе?

Взе електрическата кафеварка и започна да я пълни със студена вода от чешмата. Той удари с длан по плота, а тя отскочи настрани, стресната от силния шум.

— Не ме лъжи, по дяволите! Искам да знам какво си направила с бутилката.

Тя се опита да се засмее, но успя да издаде само тънък нервен звук.

— Казах ти, че не съм я виждала. Не те лъжа — спря водата и постави кафеварката върху плота. — Честна дума, не знам — хрумна ѝ, че трябва да отвлече вниманието му. — Имам една идея — рече весело и тръгна към печката. — Защо не ти направя сандвич с пържени яйца и сирене? Помниш ли, веднъж ми каза, че ги правя много вкусни.

— Не искам яйца със сирене — тежки стъпки подсилиха думите му. — И не искам никакво кафе!

Като чу, че излива водата от кафеварката, тя се обърна. Твърде късно видя как замахва с опакото на ръката си към нея, а пръстите му още стискаха дръжката на кафеварката. Тя се наведе и инстинктивно вдигна ръце, за да предпази лицето и главата си.

Тежката кафеварка се стовари върху лявото ѝ рамо. Чу как нещо изщраква. Заслепяваща болка обхвана рамото ѝ и тя извика. Заклати се към плота до печката, краката ѝ отказаха, коленете ѝ се огънаха и тя падна на земята. Болката беше толкова силна, че чак главата ѝ като че ехтеше от нея.

— Ръката ми — изстена тя и се сви. — Счупи ми ръката.

— Хубаво, че не ти счупих главата.

Подигравателният глас приближаваше. Тя отвори очи и го видя застанал с изкривено и студено лице над нея.

— Хайде, ставай, гадна повлекано.

Тя поклати глава, страхувайки се, че ако помръдне, ще повърне.

— Стани, или искаш още? — заплахата не беше напразна, тя го установи в мига, в който го видя как се готви да я ритне.

Не можеше да понесе повече болка.

Удари го с крак и го улучи по глезена. Загубил равновесие, той залитна към кухненската маса, стенойки от болка. Чу се тропот от съборени столове. Лежеше под купчината и от устата му се изливаше поток ругатни.

Това бе нейният шанс — може би единственият, за да избяга. Притиснала счупената ръка към тялото си, тя успя да се изправи. Стигна до задната врата и олюлявайки се, тръгна в тъмнината на нощта.

Несъзнателно Кели потърка счупената преди толкова години ръка. Едва сутринта, когато изтрезня достатъчно, той я закара в болницата, за да ѝ сложат гипс. Потрепери, когато си спомни за силните болки през дългите часове на топлата нощ.

С усилие отхвърли мислите за миналото и се съсредоточи върху записаното интервю. Миналото нямаше значение, само настоящето.

Катерин току-що беше свършила да говори, когато се чу гласа на Ди Ди:

„Един от вашите работници е бил убит при нещастен инцидент. Бихте ли ни разказали за това, Катерин?“

Случваше се продуцент да прекъсне интервюто, за да зададе въпрос, и въпреки всичко Кели се изненада. Така се стресна, че не можа да проследи реакцията на Катерин. Сега имаше време да я наблюдава.

Катерин занемя от въпроса и изгледа Ди Ди със стъклени очи.

„Това се случи много отдавна. Преди около шейсет години.“

„Но той е бил убит тук в избата — настоя Ди Ди. — Някъде наблизо ли стана?“

„Не много далеч — призна Катерин със спокоен и застинал израз. — За всички беше много трагична случка.“

„Какво се случи?“

„Никой не знае. Една бъчва беше намерена близо до тялото. По нея имаше кръв. Шерифът каза, че се е свлякла от поставката, паднала е и го е убила на място. Както казахте, беше нещастен случай.“

Ди Ди дълбоко въздъхна сега при отговора на Катерин.

— Мисля при монтажа да го махнем, Кели. Нищо чудно, че не си я питала за онази изрезка, която отделът за проучвания изкопа. Надявах се, че от нея може да изскочи някоя интересна история. Ами... — отново въздъхна, натисна бутона на видеото и включи другия за бързо превъртане.

Тъй като никакъв коментар не се изискваше от Кели, тя замълча. Ди Ди отпусна копчето и пред тях се появи Катерин на ярката слънчева светлина на фона на лозята, които се простираха към далечината.

Чуха как Кели казва:

„Вие сте се занимавали с работа, която вършат главно мъже, и то по време, когато жените са си стояли вкъщи. И все пак вие сте направили от имението Рътлидж това, което представлява сега. Сигурно сте се сблъскали с огромни трудности.“

Преди да чуе отговора на Катерин, Кели я видя как свива рамене.

„Винаги и във всичко има трудности. Човек трябва да ги заобикаля, да ги преодолява или да се справя с тях. Ако имате достатъчно голямо желание, винаги ще намерите начин да постигнете това, което искате. Обаче ако то е само каприз, без да сте готови да се борите, да работите, да се жертвате, за да го постигнете, тогава винаги ще си намерите някое извинение.“

Катерин не можеше да го помни, но веднъж беше казала почти, същите думи на Кели, когато тя беше пълничко девойче с очила и църкнала коса. През всичките тези години не ги беше забравила.

Когато ги чу, Кели усети като че ли е изминала пълния кръг от миналото до — настоящето и от настоящето — към миналото.

Яркото слънце огряваше сивите сгради на Клойстърс. Винарната и административните помещения бяха построени с простотата на манастир и това им придаваше внушителен и величествен вид. Лен Доурти стоеше в сянката на главния офис и се взираше в чека, който държеше в ръка. Старият Джил Рътлидж го беше наел за охрана — туристите да не се пръскат навсякъде из винарната. Заплащането не беше голямо, като се имаха предвид ордите туристи, която всеки ден минаваха през Клойстърс срещу пет долара на човек.

Доурти сгъна внимателно чека на две и се замисли какво да прави с парите. Можеше да си купи нови дрехи или да плати сметката за телефона и отново да свържат номера му. Искаше му се да сложи голям букет цветя на гроба на Бека. Тя обичаше цветята.

Тъкмо пъхна чека в джоба на ризата си, и чу силен шум от мотора на мерцедес. Вдигна очи и съзря лъскавата синьо-сива кола, която Джил Рътлидж вкарваше бързо на паркинга.

„За какво ли се е разбързал?“ — Доуърти видя как мерцедесът се закова на определеното му място.

Джил Рътлидж излезе и затръшна вратата. Доуърти погледна лицето му и разбра, че е вбесен. Но не тръгна към офиса, както Доуърти очакваше, а мина през паркинга и се насочи към аленото ферари.

Доуърти едва сега забеляза, че синът на Рътлидж е излязъл от сградата. Бащата го пресрещна и го спря, преди да се качи в ниската спортна кола.

Нещо се бе случило. Доуърти го подушваше. Кое то е още по-лошо, имаше неприятното чувство, че е свързано със споразумението на Рътлидж с барона. Ако е така, той имаше право да знае. Излезе от саянката на сградата и забърза, за да чуе какво става.

— ... ми се обади преди половин час — гласът на Рътлидж трепереше от гняв. — Защо, по дяволите, не си ми казал, че всичко се е провалило? А твърдеше, че знаеш какво се готви.

— Не е възможно — продума Клей изумен. — Тази сутрин играхме тенис с Натали. Според нея всичко е наред.

— По дяволите! — избухна Джил, но изведнъж спря, когато забеляза Доуърти близо до спортната кола. — Какво искаш? — изръмжа.

— За барона говорите, нали? — обади се Доуърти. — Споразумението с него е пропаднало, така ли е? Измамила те е.

— Ще видим — рязко изрече той.

— А какво става с парите ми? Имам нужда от тях.

— Ще го кажа на барона. Сигурен съм, че тогава ще промени решението си — подиграваше се. След малко махна на Доуърти. — Хайде, разкарай се оттук.

Доуърти се поколеба за миг, после тръгна към буика, който бе паркирал на саянка. Джил го наблюдава, докато се увери, че тръгва, после се обърна към Клей.

— По дяволите, този човек ми беше вързан в кърпа — Джил сви пръстите си в юмрук и го размаха силно.

— Какво го е накарало да промени мнението си? Каза ли? — Клей продължаваше да недоумява.

— Не. Когато го запитях, той отговори, че това е делово решение. По телефона не можех да го притискам за по-точен отговор.

— Май че трябва да отида там. Вероятно Натали ще може да ми каже какво е станало — Клей посегна към вратата на ферарито.

— Не се безпокой. Напуснали са хотела — напрегнато му съобщи Джил. — Оттам идвам.

— Изнесли са се от хотела ли?

— Да — Джил се усмихна злобно. — Баронът е помолил служителя да препраща пощата му, съобщенията и всичко в имението Рътлидж.

Клей отпусна рамене.

— Шегуваш се.

— Едва ли. Тъкмо сега се смее само един човек и това е Катерин. Но ти обещавам, че няма да е за дълго.

— А партито довечера? — спомни си Клей. — В такъв случай няма да ходиш, нали?

Устата на баща му се изви в усмивка.

— Няма да го пропусна за нищо на света.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем. Искам и ти да дойдеш — закани се с пръст към Клей. — Отведи жена му настрана. Катерин е отровила мозъка на барона. Открий как. Разбра ли?

— Да.

— Искам това споразумение, Клей, и ще го постигна. По един или по друг начин — и се отдалечи.

Клей дълго стоя до колата. Първоначалното изумление се превърна в гняв. Всичко ставаше заради Катерин. Тя правеше живота му нещастен, и то от години наред. Господи, как мразеше тази жена.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гирлянди с матирани крушки бяха опънати над терасата и хвърляха мека светлина. Под тях проблясваха порцеланови чинии и кристални чаши, сложени върху бели ленени покривки, а дългите маси бяха подредени във формата на подкова, и там щяха да се настанят петдесетимата гости на партито.

Факли осветяваха стратегически места в градината, а пламъците им танцуваха под звуците на музиката на Моцарт, изпълнявана от струнен квартет. Атмосферата беше типична за Калифорния в стила на долината Непа. Топлата септемврийска вечер диктуваше облеклото — леки спортни сака и разкопчани яки на мъжете, рокли от шифон, крепдешин и национални бродирани облекла за жените. Сатените, тафтите и ламетата бяха оставени вкъщи заедно с диамантите, рубините и изумрудите, а тук преобладаваха перли, сребърни верижки и златна бижутерия.

С камера, опряна върху рамото, Стив Гибънс сновеше из тълпата гости и снимаше групички от партито.

Кели вървеше след него, за да е готова за някое случайно интервю и да посочи на Ди Ди някоя по-важна клечка.

По-голямата част от гостите бяха винопроизводители и съпругите им, световноизвестен готвач, двама репортери от бизнес вестник и тук-там по някоя и друга прочута личност за цвят. За Кели интерес представляваше присъствието на Джил Рътлидж и сина му Клей. Сцената беше любопитна — всички действащи лица се бяха събрали: Катерин, барон Фужер и Джил.

Когато Стив спря да снима групичка засмени гости, Кели отново обърна поглед към Джил Рътлидж. Изглеждаше спокоен, съвсем като у дома си, пуснал бе чара си с пълна сила, докато целуваше бузите на жени, ръкуваше се усмихнат и разговаряше над чаша вино.

Кели се чудеше какъв ли коментар би направил Джил за Катерин. Обърна се, за да сподели мисълта си с Ди Ди, и откри, че Сам Рътлидж е зад гърба ѝ. Усети как настръхва от близостта му.

— Здравей — усмихна се Кели. Последният път, когато го бе видяла, беше на вратата, където Катерин, баронът, жена му и той приемаха гостите. — Мисията с посрещането приключи ли?

— Освен ако някой не пожелае да развали партито, иначе последните гости пристигнаха — Сам отново я огледа. Меката тъкан на пясъчната коприна, с която бе облечена, като че го канеше да я погали, а наситеният синьо-зелен оттенък подчертаваше зеления цвят на очите ѝ. Кестенявата ѝ коса бе събрана високо на главата, но няколко кичура се бяха отпуснали. Интересно, колко ли фиби я задържат там.

— Не мислиш, че някой се готви да развали партито, нали? — тя се забавляваше главно с невъзможността, отколкото с вероятността това да стане.

Той сви рамене.

— Човек никога не знае.

Сам си мислеше само за един Лен Доуърти. Макар че неговият надзирател Рамон Родригес същата сутрин му бе споменал, че Доуърти си е намерил работа като охрана на Клойстърс. Трезвен, Доуърти не представляваше проблем. Причиняваше неприятности само когато се напиеше.

Любопитното бе, че от всички винарни в долината Доуърти бе предпочел да се хване в Клойстърс. Сам се чудеше дали Джил знае, че Доуърти работи в неговата изба или това бе чиста случайност. Погледна замислено към Джил и отпи глътка от студената вода с лед в чашата си.

— Скоро качвал ли си се на самолета си? — запита Кели.

Той отново обърна очи към нея и се усмихна със съжаление.

— През последните няколко седмици бях много зает, за да летя — стана му приятно, че тя му напомни за самолетите. — Мислех в неделя да се откъсна за няколко часа и да подкарам „Къб“. Имам свободно място за пътник, а гледката към долината Непа не е за изпускане.

— Сигурно — отвърна тя, бързо се усмихна и поклати глава. — Веднъж в Айова отидох на едно въздушно шоу. Имаше няколко такива малки самолетчета, каквото вероятно е твоето. Имитираха въздушен бой, зад тях в небето оставаше следа. Спомням си, че ми прималя, докато ги наблюдавах как обърнати наопаки се издигат и спускат над

царевичните ниви. Имам доста здрав стомах, но не смятам, че бих могла да понеса подобни лупинги.

— А ако обеща да държа крилата хоризонтално през цялото време? — тонът му беше предизвикателен, но видът му беше сериозен. Много обезпокоително.

Кели откри, че вътрешно ѝ се иска да приеме поканата му. Невъзможно беше, разбира се. На другия ден си тръгваше. Не можа да разбере защо не му го каза, а вместо това рече:

— Може би някой друг път ще те накарам да изпълниш обещанието си — и веднага върна темата. — Спомням си, че пилотите на тези самолети носеха очила, когато се вдигаха във въздуха. А ти?

Спомняше си също, че местният оркестър изсвири няколко пъти „Тези великолепни мъже в техните летателни машини“. Едно време я забавляваше изборът на песента. Сега, докато гледаше Сам, тя ѝ се стори съвсем подходяща.

— Кабината е открита отгоре и очилата са задължителни — той се усмихна развеселен. — Понякога даже си слагам дълъг бял копринен шал като асовете от Първата световна война.

— Наистина ли? — не можеше да разбере дали говори сериозно или не.

Той кимна.

— Правя го, когато ме обхване носталгия, или пък за да направя някой пирует за особено привлекателен пътник.

— Жена, разбира се.

— Естествено — Сам се захили.

— Представям си, че досега си имал много пътнички — каза Кели и усети неприязън към всички тях.

— Всъщност не съм качвал никого — той спря и погледът му потърси очите ѝ. — Ти си първата, която каня.

Не искаше да чува това. Това някак си влоши нещата. Обаче тя успя да се усмихне и да отвърне непринудено:

— В такъв случай се чувствам извънредно поласкана.

— Надявам се — келнер вървеше сред гостите, носеше сребърен триъгълник и го удряше от време на време. — Май че известяват вечерята — отбеляза Сам.

— А ние трябва да приберем камерата. Извинявай — отиде при хората от екипа си. С тях ѝ беше по-спокойно.

Върху всяка маса бяха сложени преплетени сребърни лозови листа. Кели намери името си и седна, като откри с облекчение, че от дясната ѝ страна е Ди Ди. Силата ѝ не беше в разговори с непознати.

— Красиво е — прошепна Ди Ди и кимна към украсата пред тях. В сребърната фруктиера имаше купчина гроздове — тъмнолилави от каберне совиньон и златисти от вино шардоне.

— Много — Кели огледа аранжировката. — Хю сигурно би я одобрил. Той ненавижда да се слагат цветя по масите за вечеря. Според него ароматът на цветята не само променя дъха на яденето, но се отразява и върху вкуса на виното, което се сервира.

— Съвсем типично за Хю.

Кели кимна и огледа гостите, спря очи върху Сам. Той седеше до Катерин начело на масите, подредени във форма на подкова. Баронът беше от лявата и страна, а съпругата му до него. Въпреки всичко Кели забелязваше единствено Сам.

Слънцето беше положило бронзов загар върху кожата му, а косата му бе изрусяла и имаше цвят на светъл карамел. Кафявите му очи бяха съвсем леко по-тъмни. Даже и сега, седнал край масата, разговаряйки с жената до себе си, той излъчваше онова спокойствие, което я приличаше толкова силно, колкото ѝ се искаше да я отблъсква. Изведнъж повече от всичко ѝ се прииска да се махне оттук, да напусне гостите, къщата, долината.

На другия ден заминаваше.

Един келнер се препречи пред очите ѝ между нейния стол и този на Ди Ди и наля златисто вино в чашата на Ди Ди. После се обърна и застана от лявата страна на Кели, напълни и нейната чаша. Още няколко келнери с черни сака обслужваха гостите.

Всички замлъкнаха, когато Катерин се изправи. Тя почака, докато привлече вниманието на всички, и започна да говори:

— Тази вечер съм ви поканила в чест на специалния гост в нашата долина. От две столетия фамилията Фужер произвежда прекрасни вина в областта Медок, на които всички сме се възхищавали, независимо от привкуса на завистта, която сме изпитвали — думите ѝ предизвикаха усмивки. — Барон Емил Фужер продължи гордата семейна традиция в производството на вина бордо — взе чашата си с вино и се обърна към него, вдигайки чашата си за

тост. — За барон Фужер. Нека това да е първото от многото му посещения в нашата долина.

Шепот на съгласие мина по масите, всички се изправиха и вдигнаха чаши, преди да опитат тръпчивото шардоне. Баронът се изправи и застана вдървен пред тях, после ги прикани да седнат.

— Смятам, че е дошъл моментът — започна той, хвърляйки бърз поглед към Катерин — да обявим, че нашите две фамилии — Фужер от Франция и Рътлидж от Калифорния, стигнаха до съгласие да обединят усилията си в производството на чудесните вина от долината Непа — всички затаиха дъх. Баронът вдигна чашата си. — За Фужер и Рътлидж.

Съдейки по израза на Джил и лекотата, с която той вдигна чашата си, Кели разбра, че новината не го изненада. Много странно, че единственият, който явно не знаеше, беше Сам. Дали не е бил известен? Кели не би могла да каже, но сянката по лицето му мина бързо и той веднага се усмихна в отговор на поздравленията от блондинката до него. Щом баронът седна, тя замислено отпи от чашата.

— Как ще наречете виното си? — запита един репортер от уважавано списание. — Решили ли сте, бароне?

— Ще се нарича Фужер-Рътлидж — отвърна той.

Усмихната Катерин веднага отбеляза:

— Или Рътлидж-Фужер.

— Смятам, че е по-добре да изчакаш, Ед — обади се шеговито Джил към репортера, — докато разбереш със сигурност кой е взел връх.

Клей се засмя заедно с останалите, но за разлика от тях той знаеше, че забележката на баща му се отнасяше не до етикета на виното, а до самото споразумение. Според онова, което им беше известно, още нищо не беше подписано. Докато това не станеше, битката не можеше да се сметне за приключена.

Келнер сложи ордъовъра пред него — пресни миди в лимонов сок с кориандър, а Клей се опита да улови погледа на Натали. Преди вечеря не успя да размени и дума насаме с нея. Около тях имаше твърде много хора. Но болката, която забеляза в очите ѝ, го убеди, че решението на съпруга ѝ се е оказало пълна изненада и за нея.

Все пак го безпокоеше, че тя не поглеждаше към мястото, където беше той. А със сигурност бе забелязала къде е седнал.

Чиниите от ордьовъра бяха отнесени и след като на тяхно място донесоха медальони от агнешко със сос от маслини и с аншоа и пържен артишок, тя насочи очи към него и задържа погледа си известно време. В очите ѝ се четеше отчаяние.

Цялото напрежение отпадна. Тя щеше да се изплъзне от партито, за да се видят. Ще направи всичко, което той поиска. Глупачката го обичаше.

Клей изяде агнешкото си и с известно самодоволство остави чашата с каберне совиньон недокосната. Виното беше от частния резерв на имението Рътлидж — виното на Мадам. Но изпи до последната капка сладкото ледено „Шато д’Икем“ — великолепно десертно вино, което вървеше с последното от менюто.

След вечеря гостите се пръснаха в градината, където оркестър от пет души, заел мястото на струнния квартет, свиреше суинг. Щом Клей забеляза Натали, застанала малко настрана от съпруга си, той разбра, че моментът е дошъл.

Отиде натам и застана близо до нея с поглед към оркестъра, като се престори, че слуша музиката.

— Натали, трябва да поговорим. Не гледай насам — прошепна той предупредително, когато тя понечи да се обърне. — Слушай, от другата страна на къщата има пътека, която води към дърветата. Да се срещнем там.

— Не мога — прошепна тя в отговор. — Не тази вечер.

— Трябва да се видим — отсече той. — Може да не се появи друга възможност — чу я как отново поема дъх, за да възрази, и затова бързо добави: — Ако ме обичаш, ще дойдеш.

Номерът беше стар, но действаше безотказно. Жените толкова лесно се управляват чрез чувствата им. Усмивайки се на себе си, Клей се отдалечи, преди тя да съумее да отговори.

Усмивната, Катерин огледа гостите си. Съобщението, направено на вечерята, накара всички да заговорят и във въздуха се носеше дух на възбуда. Тя хвърли поглед към Емил.

— Раздвижихме духовете — рече тихо тя. — Много хора го очакваха, но малцина са смятали, че ще стане толкова скоро.

— Предполагам, че внукът ви не е особено щастлив. Имате основание много да му вярвате.

— Така ли? — запита с известно любопитство Катерин.

— Признавам, че до известно време си задавах въпроси относно способностите му. Смятах, че е твърде муден и му липсва вашата твърда ръка в ръководството на винарната. Сега ми е ясно, че съм грешал.

— Какво ви накара да промените мнението си? — изучаваше го с интерес, озадачена от увереността на тона му.

— Една забележка, която направи онзи ден — отвърна Емил, а Катерин почака, докато той изясни. — Изрази недоволството си, че Фужер ще дели славата в производството на хубавото вино на Рътлидж. Каза го, без да се интересува дали ме обижда или не — кимна замислено. — Не е мъж, който би се отказал от становището си. Същото не би могло да се каже за много мъже.

Катерин не отговори. Първата ѝ реакция, когато Емил ѝ разкри мнението на Сам, беше гняв. От друга страна, я налегнаха въпроси и съмнения и изпита неудобство. *Дали не е имала погрешно мнение за Сам?*

Спомни си разговора с него няколко дни по-рано относно предстоящото посещение на Емил и неочакваната смелост на Сам, когато отново повдигна въпроса за недоверието ѝ към него. В момента реакцията му ѝ се стори детинска, а темата не заслужаваше обсъждане. Но дали е било така?

А случаят, когато Доуърти стреляше и Сам отказа да я послуша да остави всичко на шерифа, а лично отиде там? Тогава ѝ се стори, че постъпката му се дължи на мъжка гордост, на осъзната необходимост да утвърди мъжеството си пред лицето на опасността. Дали пък не е отишъл от лоялност, от отговорност към хората си?

А онзи процес срещу винарната в Сонома предишната зима — тогава тя се ядоса от слабостта, която той показа, като се съгласи на бързо уреждане на нещата и изтегляне на иска. В мига, в който го научи, тя анулира правото му на пълномощник, каквото му беше предоставила, когато остана на легло след падането. Според нея тогава той не беше проявил смелост за борба. И все пак... той ги спаси от дълги съдебни разправии, които щяха да струват скъпо и биха им отнели много време.

Ако се вгледа назад през годините, би ли успяла да открие подобни инциденти или действия на Сам, които да е възприемала погрешно? Изведнъж Катерин се обърка.

— Чувате ли тази песен, Катерин? — прошепна Емил. — Танцувахме я с Натали вечерта, когато ѝ направих предложение. Смятам да я открия и да я попитам дали би желала отново да танцуваме.

Тя му отвърна с кимване, като чу гласа му, но нито дума от онова, което ѝ каза. Даже не забеляза кога се е отдалечил.

На Кели ѝ идеше да прегърне Стив, когато той се приближи и я покани да танцуват едно бавно парче, и по този начин я спаси от един словоохотлив винар, който ѝ шушнеше на ухото от петнайсет минути, разказвайки ѝ историята на скучния си живот, естествено с надеждата, че би могла да го интервюира за телевизията.

— С много голямо удоволствие — Кели грабна ръката на Стив и хвърли изкуствена усмивка към досадния си съсед. — Извинявайте.

— Когато свършите, пак елате. Имам още да ви разказвам — извика мъжът след нея.

Тя му махна в отговор и последва Стив към импровизирания дансинг на поляната пред украсения с лози оркестър. Стив я прегърна и я поведе.

— Страхотно парти, нали? — засмя се той искрено.

— Страхотно — усмихна му се слабо, сигурна, че тя е единствената, която не се забавлява. Ди Ди се кискаше с двама тексасци, пришълци в долината. Рик разговаряше със залязваща рок звезда. А що се отнася до Стив, тя подозираше, че той би си прекарал чудесно и на гробищата.

— Тази песен ми харесва. А на теб? — запита Стив и започна да пее думите в ухото ѝ. За щастие имаше хубав глас.

Когато започнаха да танцуват третото парче, Сам им се изпречи, потупа Стив по рамото, вперил поглед в Кели.

— Мога ли да ви прекъсна?

— Защо не? — сви рамене Стив.

В следващия миг ръката ѝ беше върху рамото на Сам, а пръстите му здраво стиснаха другата ѝ ръка. Стъпките им съвпадаха, макар че

Кели не го забелязваше. Не можеше да си спомни друг път в живота ѝ да е усещала друг мъж толкова силно. Още по-лошото беше, че се почувства като несръчното момиче с вързан език, каквото беше едно време.

— Нямахте нищо против да ви прекъсна, нали? — гласът му беше много приятен. Вибрациите му като че минаваха по цялото ѝ тяло.

— Не — тя продължи да се взира над рамото му, наблюдавайки как другите двойки се движат по дансинга.

Не можеше да се отпусне в ръцете му, макар и да се опита. Но тялото му беше до нейното и ръката му я стискаше. Спомни си как я беше целунал, желанията, които събуди и все още събуждаше у нея. Само за миг Кели се представи как ли би я любил Сам — да усети милването на ръцете му, да се отпусне и да изпита удоволствие. Но това никога нямаше да се случи, тя нямаше да го позволи.

— Много си мълчалива — ѝ каза той най-накрая.

— Имах уморителен ден — Кели се хвана за първото извинение, което ѝ хрумна, и бързо му се усмихна. — Виното и храната май също допринесоха.

Бръчките около устата му се задълбочиха.

— С други думи: „Покажи ми пътя към дома. Искан да си легна, уморих се.“

Тя се засмя и продължи следващия стих на песента: „Пийнах чашка-две и като че ли се напих.“

Но когато погледна Сам, усети, че главата ѝ е замаяна не само от виното.

— Сега знам, че съм изморена.

— Твоите колеги май нямат намерение да си тръгват.

Кели забеляза Стив, който въртеше нечия жена на дансинга, и се усмихна.

— Имам чувството, че са готови да продължат партито цяла нощ.

— Ако искаш да си тръгнеш преди тях, мога да те закарам.

— Не ме изкушавай — предупреди го весело, — иначе може и да се съглася.

— В такъв случай какво ще кажеш, ако след този танц докарам колата?

Кели се поколеба, но само за миг.

— Казвам да.

— Добре. Смятай го за уредено.

Тя не може да устои на усмивката му.

Емил се движеше сред гостите с високо вдигната глава, кимайки на някои със своя разсеян маниер, и търсеше Натали. Случайно се обърна и видя, че е тръгнала сама към градината. Веднага побърза след нея.

— Натали. Чуваш ли какво свирят? — заговори я, преди да я бе стигнал. Стресната, тя се обърна, а червената ѝ пола се развя като пламък. — Танцувахме го вечерта на годежа ни. Забравих как се казва. Сигурен съм, че го помниш.

Тя беше бледа и объркана, а пръстите ѝ нервно се впиха в перлите на врата ѝ.

— Аз... аз също съм забравила.

— Искаш ли да танцуваме? — запита я той сериозно.

Тя леко поклати глава отрицателно.

— Почти свършва. Някой друг път — дори успя да му се усмихне.

Емил усети лекото потрепване на гласа ѝ и я изгледа внимателно, което бе необичайно за него.

— Нещо не е наред ли? Изглеждаш ми бледа.

— Да. Имам главоболие. Всичките тези хора, шумът, музиката... Това е. Искаше ми се да се разходя сред розите. Там е тихо и ще си почина.

— Да накарам ли някой келнер да ти донесе хапче?

— Вече взех едно. Моля те, не се притеснявай. Скоро ще се оправя. Сигурна съм. Върни се при гостите. Те са дошли да видят теб. Не бива да ги изоставяш.

— Добре.

Обаче той се разтревожи от безпокойството, в което бе изпаднала. Замисли се за това, когато се върна при гостите. По тази причина хвърляше по едно око към розовата градина и към Натали.

Катерин спря един келнер.

— Ако видиш внука ми, кажи му, че искам да говоря с него.

— Да, Мадам — той кимна и отмина.

— Какво има, Катерин? — дочу дразнещия глас на Джил. — Да не би Сам да е извършил нещо, което отново да те е разочаровало?

Тя леко се извърна към него. Беше застанал от другата ѝ страна с чаша коняк в ръката, по устните му играеше усмивка, а очите му излъчваха омраза.

— За щастие Сам не е като теб — отвърна тя и хвърли хладен поглед на сина си.

Лицето му се изчерви, а една вена на врата му изпъкна, докато я гледаше. Бързо обърна глътка коняк и направи видимо усилие да обуздае яда си.

— Всички в долината ще говорят за партито ти. Но още нищо не е подписано, нали? Тази вечер възнамерявам да си поговоря с барона. Кой знае? Може би така пък долината ще се посмее.

— Джил, тази вечер не съм в настроение да си разменяме остроумни забележки — каза Катерин, проявявайки явно нетърпение към него. — Ти винаги приемаш всичко твърде лично, а нещата никога не стоят така. Ревността между теб и брат ти беше унищожителна. Също като филоксерата, която унищожавя лозята ти, хваща се в корените и след време цялата лоза изсъхва. Не можех да позволя това да продължава. Надявах се, че веднъж като започнеш свой бизнес, ще го разбереш. Грешала съм — внезапно се почувства изморена, тъжна и стара. — Джонатан умря, а ти още си болен.

— Така ли обясняваш изхвърлянето ми? — запита той тихо и гневно.

— Беден сърдит стар мъж — промърмори тя и отмина, подпирайки се на бастуна си.

Избягвайки гостите, тя тръгна към терасата, където масите вече бяха разделени, някои даже бяха внесени, а другите бяха оставени за онези гости, които предпочитаха да поседят, да поклюкарстват. Бяха няколко души. Потънала в мисли, Катерин за малко да не забележи Сам, който крачеше към терасата.

— Сам, Сам, искам да поговорим — извика тя и забърза към него.

Той спря, погледна я малко ядосано.

— Ще заведе Кели Дъглас до хотела. Ще се върна след половин час.

— Тя няма да се обиди, ако те изчака няколко минути — рече Катерин рязко. Обзе я яд. — Влез вътре.

Заповедният и тон го жила и Сам настръхна. Стисна челюсти, отвори вратата на терасата и я последва в къщата. Спря пред мраморното антре и се обърна към нея, без да иска заемайки бойна поза.

— Какво е това, което не може да почака?

— Говорих с Емил...

— И двамата сте стигнали до съгласие. Знаем. Чух го на вечерята — Сам не се стараеше да омилостиви тона си, тъй като споменът за станалото отново го разгневи. — Би могла да ми го съобщиш, преди да го обявиш на целия свят, Катерин. Смятам, че съм заслужил поне това.

— Имах намерение да ти кажа. Емил и аз се съгласихме, че съобщението няма... — тя спря и махна с ръка, вместо да довърши изречението. — Не това исках да обсъдим с теб. Преди няколко минути баронът ми каза, че не ти харесва идеята виното Рътлидж да носи името Фужер. Вярно ли е?

— Да — обърна се да тръгне, но после промени решението си. — Честно казано, Катерин, не мога да разбера защо, по дяволите, не можеш да го проумееш. Още от малък съм те чувал да повтаряш, че един ден името на имението Рътлидж ще се споменава заедно с „Петрюс“, „Мутон-Ротшилд“ и „Марго“. Целият си живот си посветила на това. Лозята, гроздето, виното — нищо друго не е имало значение за теб. Сега всичко свърши. Край — погледна я и поклати глава. — Вече не съществува имението Рътлидж. Само Фужер-Рътлидж или Рътлидж-Фужер. Но няма го имението Рътлидж.

— Значи това е от значение за теб — изразът ѝ беше особен, докато изучаваше лицето му.

Той се изсмя горчиво.

— За Бога, Катерин. Аз съм Рътлидж. На всички нас във вените ни тече вино, а не кръв — обърна се и тръгна, оставяйки я в предверието.

Когато Кели излезе от къщата, тя очакваше да види джипа на Сам. Но той беше застанал до зелен ягуар с подвижен покрив като състезателна английска кола. Щом тя стигна до него, той ѝ отвори вратата.

— На преуспяващ винар му прилича такава кола — изрече тя полушеговито.

— Изкарвам я, когато искам да направя впечатление на някого — той изчака, докато тя седне и прибере полата си, тогава затвори вратата.

— Впечатли ме — увери го Кели, докато той заобикаляше колата.

— Добре — отвори своята врата с ключовете в ръка. — Ако искаш, мога да вдигна покрива.

Тя поклати глава.

— Ноцта е красива. Нека остане така — вятърът и шумът щяха да им пречат да говорят по пътя. Кели го предпочиташе.

Тръгнаха, той включи светлините, а Кели вдигна глава и видя звездите и луната, изпълнили нощното небе. По шосето Силверато имаше малко движение. Спортната кола се плъзгаше и с лекота взимаше завоите. Вятърът навлизаше отстрани и носеше заглушения рев на мотора, както и мириса на долината. Тя извърна лице към вятъра и се остави да я вее, без да мисли, за каквото и да е.

Скоро колата намали скорост и Сам се отби по страничен път, който щеше да ги отведе до околностите на Сейнт Хелена. Последните три километра ги взе бързо. Кели почти съжали, когато той спря, изключи мотора и изгаси светлините.

— Не е много път — обърна се към нея, слагайки ръката си на облегалката ѝ.

— Никак — тя разкопча предпазния колан и се пресегна да отвори вратата. — Благодаря. Аз... — долови приглушената музика, която се носеше в нощната тишина, спря и се заслуша, спомняйки си различни минали неща. — Испански китари — каза тихо.

Сам вдигна глава и се послуша.

— Сигурно наемни работници са наблизко на къмпинг.

— Най-вероятно — съгласи се тя, все още заслушана.

— Докога ще останеш? — нямаше намерение да я попита това.

— Тръгвам утре сутрин.

— Утре ли? — той се изненада. — Смятах, че ще останеш още няколко дни.

— Другите остават. Трябва да направят още снимки от долината. Преселниците — работници сред лозята, пълните с грозде камиони —

всичко, което се прави във винарните по време на гроздобер, и затова нямат нужда от мен — обясни тя. — Аз си свърших работата.

— Значи ще си кажем довиждане — Сам вдигна ръка към лицето ѝ, отхвърли тъмните кичури, а после плъзна пръсти към врата ѝ и погали брадичката ѝ с палец.

— Предполагам — каза го малко задъхано, не така спокойно, както желаше, а очите му бяха вперени в нея.

Тя забеляза как потъмняха. Развълнува се, тъй като отново усети желание. Вдигна ръка към китката му, като си казваше, че не го желае, но това беше лъжа. Кели прошепна:

— Трябва да си събера багажа. Налага се да тръгвам — но не се отдели от него.

— Трябва — съгласи се той и се наведе по-близо. Свободната му ръка обхвана лицето ѝ.

С пръста си, поставен на врата ѝ, той усети пулса ѝ. Сърцето ѝ биеше тъй бързо, както и неговото. В мълчанието ѝ той долови насърчението, от което се нуждаеше.

Сам леко потърка устните си върху нейните. Това го затопли, затопли и нея, устните ѝ се раздвижиха. Той желаше повече и го получи, привлече я по-близо, пъкна пръстите си в косата ѝ и започна да вади фибите ѝ.

Сам не разбра кога тя е отворила устните си, кога езиците им са започнали играта си, усещаше само, че тя има свежия и чист вкус на дъждовна вода. Сигурен бе, че би могъл да пие от нея и никога да не се напие. Но желанието си оставаше, горещо като нощта, като далечните пулсиращи ноти на испанската китара — като настойчивото притискане на устните ѝ към неговите. Усети, че в дълбочината на тази разгорещеност щеше да намери покой.

Кели отдръпна глава назад, за да не може внимателният му поглед да забележи бурята от копнежи, която тя изживяваше. Сутринта си тръгваше. Нищо нямаше да излезе от това, нищо не би могло.

Тя дълбоко пое дъх, усещайки топлия мирис на земя, с който го свързваше. Беше пъкнала ръце под сакото му. Задържа ги там за малко, докато се стегне, усещайки силата на мускулите му. Така успя да стигне до решението, което търсеше.

— Довиждане, Сам.

Слезе от колата и бързо измина разстоянието до къщата.

Сам я наблюдаваше неподвижен, докато външната врата се затвори зад нея. Тогава отвори стисната си в юмрук ръка и погледна фибите в шепата си. Бяха пет. Отново сви пръсти, пъхна ги в джоба си, запали колата и ревят на мотора прогони далечния звук на китарата.

Катерин продължаваше да стои до прозореца, взирайки се дълго, след като задните светлини на ягуара изчезнаха от погледа ѝ. Бе забравила гостите и задълженията си на домакиня, тъй като мислите ѝ се връщаха отново и отново към разговора с внука ѝ. Пламъкът бе изчезнал от погледа ѝ, тя беше свела рамене, облегната на бастуна си. Имаше вид на истински объркана стара жена.

— Какво направих? — прошепна тя в нощта.

Нещо мръдна сред сенките край пътя. Тя разсеяно се загледа и постепенно разпозна фигурата на мъж и още по-бавно проблесна в съзнанието ѝ, че това е Емил.

Какво прави той там? Защо не е с гостите? Намръщи се, когато видя, че свива по старата конска пътека и изчезва сред дърветата.

Налагаше се да говори с него. Но Катерин остана още една дълга минута зад прозореца, докато мисълта я накара да действа. Потропвайки с бастуна по пода като акомпанимент на стъпките си, тя излезе от предния салон, пресече постланото с мрамор антре и стигна до махагоновата врата.

Навън Катерин пресече алеята и поляната, която водеше към пътеката. В мига, в който излезе от обсега на светлините на къщата, очите отказаха да ѝ служат. Отдавна ѝ беше известно, че трудно вижда нощем. Сега тъмнината като че бе непроницаема и тя спря сред нея, черните сенки се сляха в обща мрачна стена.

Катерин постоя нерешително, после отново тръгна към къщата. Обаче трябваше да говори с Емил, неотложно бе, не биваше да го отлага. Не каза ли на Кели Дъглас, че познава тъй добре конската пътека, та би могла да мине по нея и с вързани очи? Когато го спомена, беше вярно и все още е. Водена от инстинкта, спомените и бастуна, Катерин тръгна бавно и предпазливо напред.

Постепенно шумът от партито на терасата заглъхна и тишината сред дърветата я обгърна. На два пъти ѝ се стори, че чува гласове някъде напред, спираше и се заслушваше. Два пъти стигна до

заклучението, че това бе шепотът на нощния вятър в листата на дърветата над главата ѝ.

Един камък се търкулна под краката ѝ. Тя загуби равновесие и за малко не падна, но бастунът я спаси и закрепи. Притисна ръка към силно разтуптяното си сърце.

— Глупава стара жена — прошепна на себе си. — Да тръгнеш в тъмното без фенерче, заслужаваш да паднеш и да си счупиш главата.

Но тя продължи напред значително по-внимателно. Пътеката ѝ се стори много по-дълга, отколкото бе денем. Разтревожи се дали не се е отклонила. Започна да спира по-често и да се визира напред, очаквайки да забележи охранителните лампи около винарната.

Но да, ето ги и тях, виждаха се през клоните. Въздъхна с облекчение и престана да се тревожи дали не е загубила пътя.

Продължи напред, вече уверена в посоката, лампите ѝ служеха, за да я направляват. След няколко метра Катерин чу гласове някъде наблизо.

— Емил? — извика тя. Моментално настана тишина. Катерин сви вежди, сигурна, че така ѝ се е сторило. — Кой е там? Има ли някой? — запита, но не получи отговор.

Някъде отстрани на пътеката се чу шум от движение, но тя не видя нищо — само тъмнина. Тихо се придвижи напред, ослушвайки се напрегнато.

Най-после стигна окъпания в светлина двор на винарната. Огледа го, но нямаше и следа от Емил. Реши, че е влязъл в самата винарна, и се насочи към големите дървени врати, забравила мисълта за собствените си привидения.

Някаква ругатня стигна до ушите ѝ откъм далечния ъгъл на сградата. Видя тъмна сянка на коленичил мъж.

— Емил? Вие ли сте? — извика и пристъпи към него. Човекът изведнъж се изправи, вдигна глава, лицето му се видя ясно на светлината. Сепната, Катерин изведнъж спря и настоятелно запита: — Ти какво правиш тук?

При звука на гласа ѝ той пусна предмета в ръката си и побягна в тъмнината зад зданието, бързите му стъпки се чуваха отчетливо в тишината.

Какво ли е изпуснал? Тръгна напред, после забеляза нещо на земята, почти закрито от тъмнината на сенките. Изглежда като...

Катерин вдигна ръка към гърлото си.

Боже мой, прилича на тяло.

Вътрешно Катерин се почувства отвратена от гледката, образи започнаха да избликуват в съзнанието ѝ, докато се движеше напред. Беше мъж, легнал по очи в безсъзнание. Наведе се и докосна облеченото в черно сако рамо. Беше отпуснато.

— Емил — викът се спря в гърлото ѝ. Не беше в безсъзнание. Беше мъртъв.

Катерин го разбра, преди още да провери пулса му. Вдигна очи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Туптенето в главата ѝ продължаваше — силно и настойчиво. Кели зарови глава под възглавницата и се опита да изключи мислите си. Нямаше ефект. Изохка и тогава чу тих глас, който викаше името ѝ. Отхвърли възглавницата и уморено вдигна глава, отмахвайки кичурите коса от лицето си. Клепачите ѝ бяха залепнали за контактните лещи. Примига, за да ги отлепи, и хвърли замъглен поглед към прозореца и навлизащата през него бледа сива светлина на утрото.

— Кели, за Бога, събуди се! — тропането на вратата се чу отново.

Кели позна гласа на Ди Ди и отговори, но гласът ѝ беше все още сънлив.

— Идвам.

Стана от леглото, взе копринения пеньоар и докато вървеше към вратата, го облече ядосана. Мразеше да я будят по този начин. Отключи вратата и я отвори. Ди Ди нахлу в стаята.

— Бързо се обличай — каза тя на Кели. — Нямаме никакво време — снощи баронът е бил убит.

— Какво? — Кели моментално се разсъни и отметна коса назад.

— Нали чу, баронът е бил убит — влезе, отиде до куфара, който Кели бе стегнала предната вечер, и започна да вади дрехи. — Арестуван е един заподозрян. Мъжете отидоха до затвора. Говорих с Хю и той иска ние да го отразим — хвърли комбинезон с дантела в телесен цвят заедно с чифт подобни пликчета.

— Кога се е случило? Къде? Как? Защо? — в този миг нямаше защо да проявява излишна свенливост, съблече пеньоара и нощницата си и ги остави, където паднаха. Навлече дрехите.

— Снощи. Малко след като ти си тръгна — Ди Ди издърпа светлобежова пола от куфара и златиста блуза и ги хвърли върху леглото. — Катерин намерила тялото до винарната. Бил е ударен по главата с някакъв тъп предмет. А *защо*, питай, когото поискаш — измъкна чорапогачи от торбичката с бельо и ги хвърли към Кети, а

после намери чифт бежови обувки ѝ ги пусна до краката ѝ. — Телевизионен екип е тръгнал откъм залива. Ще взема кафе и ще те чакам в колата — излезе, а дългата ѝ пола, с която беше облечена предната вечер на партито, се завъртя и прошумоля.

Точно за пет минути Кели беше готова. Изтича по стълбите до входната врата с развята коса, тежката брезентова чанта с гримове, четки, гребени и лак за коса висеше на рамото ѝ.

Ди Ди беше в колата и моторът бе запален, когато Кели се плъзна на седалката.

— Разкажи ми останалото — нагласи огледалце на скута си и започна да полага грим, нещо, което се бе научила да прави бързо и сърчно. — Баронът какво е правил при винарната?

— Или никой не знае, или никой не казва — навлезе от страничната алея в улицата.

— На Катерин трябва да е известно — разсъждаваше Кели, докато слагаше малко пудра върху фон дьо тена и ружа. — Нали каза, че тя го е намерила, което означава, че тя го е видяла как отива към винарната. Не може да е съвпадение и двамата да тръгнат натам.

— Точно така. Но Катерин още не е говорила с никого, освен, с полицията. Смятам, че е видяла нещо. Един офицер на местопроизшествието само призна, че тя е тази, която е идентифицирала човека, когото са арестували.

— Кой е той? — направи черта около устните си с молив коралов цвят, добави червило, а после започна да работи върху очите си.

— Още не са съобщили името.

— Докато не му отправят обвинение, сигурно няма да го кажат. Не е някой от партито, нали? — мина клепките си с черна спирала.

— Не. Полицията разпита всички, преди да ги пусне да си тръгнат. Останах с впечатлението, че този, когото са арестували, не е бил сред гостите.

— Озадачава ме мотивът — със схванати пръсти Кели сплете дългата си коса на френска плитка. — Защо някой би поискал да убие барон Фужер?

— Може да е бил просто крадец, който го е направил — предположи Ди Ди със свиване на раменете.

— Грабеж — замисли се Кели не особено ентусиазирано.

— Защо не? Тъкмо сега в долината има много бедни преселници — работници.

— Знам — но инстинктът ѝ отхвърли тази възможност.

Нямаха повече време за разговор, тъй като Ди Ди спря пред сградата на кметството, където се помещаваха и полицейският участък, и затворът. Кели преброи още поне три телевизионни екипа, струпани на тротоара. Според надписите на колите, паркирани до бордюра, всички бяха от областта на залива на Сан Франциско.

Кели забеляза Стив и Рик, застанали встрани, и се отправи към тях. Ди Ди вървеше зад нея.

— Нещо ново? — запита с бележник и химикалка в ръка.

— В известен смисъл — отвърна Стив и кимна към някого.

Кели се обърна в мига, в който Линда Джеймс остави екипа си и тръгна към тях. Цялото ѝ тяло излъчваше враждебност.

— Ти какво правиш тук? — сръза я. — Аз покривам Западния бряг.

— Ние правим материал за имението Рътлидж, където стана убийството — даже не се и опита да звучи примирително. Беше още много рано и трябваше да изпуши една-две цигари с кафе.

— Придържай се към материала си. Аз ще правя репортажа — информира я Линда.

— Ти си върши своята работа и ни остави ние да си вършим нашата — отвърна Кели.

Линда ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Можеш да го направиш... когато свърши — обърна се на пета и се отдалечи.

— Кучка — изсъска Ди Ди.

Кели изрече мислено същото и тогава забеляза джипа, който спираше до бордюра. Сам слезе от него, забеляза всички представители на пресата и постоя нерешително. Като че ли никой не го забелязваше. Кели се извини и тръгна към него. Изглеждаше изморен и измъчен като човек, който не е мигнал през нощта, брадата му беше покарала и потъмняваше вдлъбнатините по лицето му.

— Трябваше да се сетя, че ще бъдеш тук — изразът му беше мрачен и твърд, напрежението от дългата нощ се усещаше от леката раздражителна нотка в гласа му.

— Как е Катерин? — запита тя.

— Добре.

— А баронесата?

— Кели, моля те, не искай информация от мен — предупреди я, като ѝ даде да разбере, че не е в настроение да отговаря на въпроси от страна на пресата. Тя се представи, когато се е пуснал слухът за убийството на барона, как са накацали като рояци около имението Рътлидж.

— Тревожа се, Сам — изрече тихо.

Той я изгледа внимателно. После кимна и въздъхна уморено.

— Докторът ѝ даде успокоителни. Прие го много тежко — спря, а после добави мрачно: — Това не биваше да се случва.

Тя усети укорителната нотка в гласа му и сложи ръка върху рамото му.

— Даже и да беше там, ти не би могъл да го предотвратиш.

Той понечи да каже нещо, после спря, изгледа я, предпазливостта отново се върна в очите му, насочена както към професията ѝ, така и към самата нея. Беше болезнено. Искаше Сам да ѝ вярва. Не можеше да разбере защо изведнъж ѝ се стори толкова важно.

Най-накрая той каза:

— Може би бих могъл. А може и не.

Светлокафява кола се приближи и спря на определеното място за служебни превозни средства. Мъж, облечен с тъмен костюм и вратовръзка, слезе, после се пресегна и извади куфарче. При пристигането му репортерите се втурнаха към него.

— Кой е този? — загледа се с любопитство Кели. Когато мъжът се изправи, светлината на изгряващото слънце проблесна върху металните рамки на очилата му. Кичур кестенява коса бе паднал върху челото му. Той го отметна назад и се обърна към репортерите, преди тя да успее да разгледа лицето му.

— Зелински, местният прокурор — отвърна Сам.

Кели го изгледа изумена и бързо премести поглед към адвоката. Зелински. Не може да бъде Оли Зелински, нали? Докато беше ученичка, Оли беше най-добрият ѝ приятел, единственият ѝ приятел. Беше ѝ говорил, че иска да следва право.

Несъзнателно се приближи, за да го разгледа по-отблизо. Дори не забеляза, че Сам върви до нея. Беше вперила очи във високия слаб мъж.

Наистина беше Оли — високият и кокалест Оли, адамовата му ябълка все така се движеше нагоре-надолу, докато говореше, стъклата на очилата му бяха дебели и променяха лешниковите му очи, като ги правеха да изглеждат по-големи и по-кръгли. Оли Бухала, както децата го наричаха.

Каква двойка бяха само — Оли Бухала и Лизи Дебелата. Почти се усмихна при спомена за тях двамата — пълната и кльоцавия, прицел за подигравки на съучениците им. Свързваше ги самозащитата и в резултат на това станаха близки приятели.

А сега, помисли си Кели, Оли е областен прокурор, а тя ще има свое предаване, което ще се излъчва по националната телевизия. Почувства се горда заради двамата.

Оли действително добре водеше импровизираната пресконференция. Микрофони обграждаха лицето му, въпроси се сипеха от всички страни, на някои той отговаряше, на други — не. Тя престана да мисли за миналото и се заслуша в твърдия му баритонов глас.

— ... е обвинен в убийство.

— Разговаряли ли сте с него? — извика един репортер изотзад.
— Казал ли е защо е убил барона?

— Досега в хода на нашето разследване всички разсъждения за мотива остават чисти предположения — отвърна Оли. — Отговорът на първия въпрос е не, още не съм разговарял с него — погледът му се плъзна по лицата на журналистите и се спря за малко върху Кели в очакване на още въпроси.

Линда Джеймс изстреля първия:

— Той има ли семейство?

— Той... — Оли спря, очите му се върнаха към Кели и в тях проблесна топла искра. Позна я. Тя не беше го очаквала, макар че кой друг я познаваше по-добре? Внезапно сведе глава. Когато я вдигна, погледът му отново я потърси, този път с болка в очите. Тя изведнъж усети остро прерязване в стомаха — има дъщеря, която замина отгук преди години. Доколкото знам, няма други роднини.

Някъде зад гърбовете им се чу мъжки глас, който се оплака високо:

— Престанете да ме бутате. Вървя.

— Ето го — извика един репортер, заглушавайки възклицанието на Кели.

Единствено Сам беше достатъчно близо, за да го чуе. Докато всички очи се бяха вторачили върху побелелия затворник, придружаван от трима полицаи към патрулната кола, той се бе вторачил в нея. Сам се вгледа в преbledнялото ѝ лице, в широко отворените ѝ от ужас очи.

Останалите се втурнаха към затворника, китките му бяха свързани зад гърба с белезници. Но Кели не помръдваше от мястото си.

Линда Джеймс настойчиво си пробви път пред всички представители на пресата и насочи микрофона към устата му.

— Каква е вашата реакция за обвинението в убийство, мистър Доуърти?

— Не съм го извършил. Невинен съм, чувате ли? — извика Лен Доуърти към всички, препъвайки се, докато ръцете на полицаите го насочваха към чакащата кола.

— Всичко това е скалъпено. Опитват се да ми припишат нещо, което не съм направил. Никога не съм убивал, когото и да било и всеки, който го твърди, е лъжец.

— Можете ли да го докажете, мистър Доуърти? — предизвикателно го попита Линда Джеймс.

— Аз... — гласът му заглъхна. В момента приличаше на стар изплашен човек. Щом видя Сам, гневът и енергията му се възвърнаха. — С това семейство Рътлидж няма да ме подведат. Искат земята ми и се стараят да ми припишат убийството, за да ми я вземат. Това е лъжа. Не съм убиец — забеляза Кели и наклони глава, за да може да я вижда. — Ти им кажи, Лизи, моето момиче. Теб ще те послушат. Кажи им, че старият ти баща не е никакъв убиец. Ти разбираш, че съм невинен, Лизи, момичето ми. Знаеш.

Останалите му думи бяха прекъснати от полицаите, които го натикаха на задната седалка на патрулна кола. Тогава главите се обърнаха, за да открият кое и къде е момичето Лизи. Кели беше единствената жена наоколо.

— Той говореше на теб, нали, Кели? — запита Линда Джеймс с доволен вид. — Ти си дъщерята на Ленард Доуърти, нали?

В продължение на една дълга секунда Кели не каза и дума, тъй като усещаше невярващите очи на Ди Ди и погледа на Сам. Но тя знаеше, че не може да избяга от истината, особено сега, когато Линда я подуши. Никакви лъжи повече не биха могли да я скрият, никакви претенции не биха могли да улеснят живота ѝ. Трябваше да се изправи лице в лице с реалността.

— Да — изрече го глухо. Не изпитваше повече страх, гняв или неприязън, а само огромната тежест на неизбежността.

Изведнъж я нападнаха с въпроси. Пред нея изникна гора от микрофони. Обективите на камерите бяха насочени към нея. Чувстваше жестоката ирония от спомените от едно време, когато беше част от пресата, а сега се оказа в центъра ѝ.

— Откога не сте виждали баща си?

— Смятате ли, че е виновен?

— Как се чувствате, когато баща ви е обвинен в убийство?

При всички въпроси тя клатеше глава и избягваше да погледне репортерите в очите.

— Нямам какво повече да кажа — настояваше и се опита да се отскубне, но те я последваха.

Накъдето и да се обърнеш, някой я с микрофон, я с камера, с бележник или пък с магнетофон се оказваше до нея. Обградена и блъскана от всички страни, Кели се опитваше да избяга, но те бяха твърде много.

Внезапно една ръка я прихвана за раменете и едно тяло я закри отляво, а ръката се протегна напред, за да ѝ направи път през тях, и се чу гласът на Сам:

— Отдръпнете се. Пуснете ни да минем.

Оли се присъедини към него, закриляйки Кели отдясно. Двамата успяха да я преведат през представителите на пресата право към джипа на Сам и ѝ помогнаха да се качи.

— Отведи я оттук, Сам — извика Оли и бързо ѝ стисна ръката. — Съжалявам — прошепна ѝ, а после се обърна, за да блокира пътя на притичалите журналисти.

Сам потегли. Кели не знаеше накъде я води. Още повече, че не я интересуваше. Загледа се напред, без да вижда, а вятърът биеше лицето ѝ в открития джип. Тя не го усещаше. Не чувстваше нищо.

Някъде по криволичещия път, който води към планината Майякамас, Сам спря джипа на едно място до поточе с бълбукаща вода, обградено с високи дървета. Изключи мотора и потънаха в мълчание. Кели седеше неподвижна, безизразна, със здраво стиснати пръсти.

Щом Сам се замисли за Лен Доуърти, какъв баща е бил — винаги пиян, винаги замесен в разпавии, му се прииска да изругае високо и силно. Той не можеше да се похвали със собствените си родители — повечето време го забравяха, никога не идваха да го гледат на училищните игри, нито пък ходеха на родителски срещи. Обаче никога не се е срамувал от тях. Само за това би могъл да намрази Доуърти.

Защо охраната не е взела мерки? Доуърти не би трябвало да се приближава на по-малко от 250 метра от винарната. От известно време Доуърти кротуваше. Трябваше да се сети, но твърде много неща запълваха съзнанието му и определено Кели беше едно от тях.

— Къде го заведоха? — наруши тишината тя.

Сам дълбоко пое дъх, преди да отговори. Искаше му се да намери начин да я пощади, да я защити. Обаче бе невъзможно.

— В областния затвор на Непа.

Тя кимна, като чели говореха за времето. Той търсеше да забележи следи от шок, но очите ѝ бяха ясни, цветът на лицето ѝ вече бе нормален. Беше възвърнала самообладанието си. То ѝ даваше силата, която се усещаше у нея и която щеше да ѝ е необходима.

— Какво ще правиш? — попита той, мислейки си колко е красива. Красива и самотна.

Тя вдигна леко едното си рамо.

— Не мога да избягам. Не мога да се престоря, че нищо не се е случило. С него животът ми бе ад. Сега започна отново.

— Не си отговорна за неговите действия — Сам я изучаваше с тъмните си загрижени очи.

— Наистина, че не съм — но щеше да страда както винаги. Нито беше честно, нито пък справедливо. Докато растеше, Кели разбра какво е да те обсъждат, да те карат да се чувстваш като нищожество заради баща си. — Единствено съм отговорна за своите действия. Все пак... — тя не довърши мисълта си, тъй като старият гняв и неприязън отново заплашваха да вземат връх. — Какво се е случило снощи?

Колко пъти в миналото си бе задавала подобен въпрос? Колко пъти се е налагало да определи обстоятелствата около баща си при последния му сблъсък със закона? Толкова много, че то бе престанало да я тревожи. Но този път бе различно — обвинението беше убийство.

— Няма какво много да ти кажа — призна Сам. — Катерин видяла, че Емил тръгва по старата конска пътека, която води към винарната. Искала да говори с него, затова се отправила натам. Нощем почти не вижда, вече е стара. Явно Емил е стигнал там по-бързо от нея. Охранителното осветление на винарната е било включено. Тя чула шум и видяла Доуърти, наведен над тялото на Емил. Когато я забелязал, той изпуснал нещо тежко от ръката си и избягал.

— Избягал — плитката я топлеше и ѝ тежеше на врата. — Нямах да избяга, ако не беше гузен, предполагам.

Кели разсеяно потърка ръката си, която баща ѝ беше счупил в пиянския си гняв. Спомни си и други случаи, когато я бе удрял, наранявайки лицето и посинявайки окото ѝ. Знаеше, че той е способен на насилие. Ако беше убил някого по време на бой, би го повярвала. Но убийство. Думата ѝ се стори като сквернословие. Макар и да го мразеше, Кели не искаше да повярва, че е способен на това.

— А сега, Кели?

Тя дълбоко пое дъх и го издиша, борейки се с гнева, който чувстваше.

— Отново в града, предполагам. В хотелчето.

— Там ще те чакат.

— Искаш да кажеш, моите колеги журналисти ли? — попита тя с известно огорчение, после се огледа наоколо. — Колкото и да е спокойно, не бих могла да остана тук завинаги. Рано или късно ще трябва да изляза лице с лице с тях. Но имах нужда от този миг — погледна го в очите. — Благодаря ти, Сам.

— Няма защо — той завъртя ключа на запалването.

Трудно бе да се разговаря повече при шума на мотора и вятъра, който духаше в джипа. Върнаха се в града в пълно мълчание.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ди Ди връхлетя върху Кели в мига, в който тя отвори вратата.

— Къде беше? Хю те търси пет-шест пъти вече. Направо е полудял и иска да знае какво става. Всъщност какво става, Кели?

— Ти беше там. Баща ми е обвинен в убийството на барон Фужер — тонът ѝ беше рязък поради необходимостта да бъде непрекъснато нащрек. Имаше ефект, защото Ди Ди млъкна.

Кели мина покрай нея право към телефона в изискания салон във викториански стил и набра директния номер на Хю, като вътрешно се стегна. Той отговори на второто позвъняване, гласът му беше много отчетлив и много английски.

— Здравей, Хю. Кели е — направи опит да се успокои и стисна силно телефонния шнур.

Няколко секунди и двамата мълчаха, после той заговори много тихо и сдържано.

— Кели, колко е хубаво, че се обаждаш. Разбираш, че името ти се спряга във всички заглавия в новините из цялата страна.

— И аз така мисля — професионално си помисли каква сензация представлява — богат барон убит в известно имение от бащата на телевизионна новинарка. Някой можеше да си направи кариерата по този начин.

— Мислиш, нали? — стараяше се да сдържа гнева си, но той се усещаше. — В такъв случай сигурно ще можеш да ми обясниш какво става? Този човек наистина ли е твой баща? Много добре си спомням как ми каза, че е умрял.

— Понякога е по-лесно да се изрече лъжа, отколкото истината — но се съмняваше, че той би го разбрал.

— Кели, Кели, Кели — измърмори Хю. — Тъкмо сега общественото внимание се насочва към теб. В тази сграда има много хора, които са, да речем, доволни от онова, което виждат и чуват. Той виновен ли е?

— Вероятно. Не знам — в главата си усети туптене. Потърка слепоочието си.

Той въздъхна със съжаление.

— При тези обстоятелства най-добре би било ако си вземеш отпуск от предаването.

— Не — тя възрази незабавно.

— Това не е съвет, Кели.

— Но аз трябва да работя, Хю. Ще полудея, ако...

— Тогава се моли някое нещастие да се случи, за да не остане място по първите страници на вестниците за тази история — сръза я той, а после добави твърдо: — Ще направя всичко, което е по силите ми, но...

Значи вече се е замислил да сложи друг на нейно място. Кели го усети по тона му. Ако това стане, всичко щеше да е свършено, край на кариерата ѝ. Беше посветила живота си на нея, тя беше център на съществуването ѝ. Хората, с които работеше, екипът — оператори, продуценти, сценаристи, — те бяха нейното семейство, приятели. А Хю — от него очакваше, че ще е разтревожен, даже сърдит, но беше сигурна, че ще застане зад нея, сигурна беше, че може да възбуди кампания и да напомни на хората, че греховете на баща ѝ не са нейни. Вместо това той беше готов да ѝ обърне гръб. С този отпуск той вече разграничаваше себе си и предаването от нея.

Нещо стисна гърлото и гърдите ѝ. Даже след цялото това време не беше имунизирана срещу болката от предателството и отхвърлянето.

До нея долетя гласът на Хю.

— Кели, казах, Ди Ди там ли е?

Тя се обърна леко и видя, че Ди Ди е застанала на входа и слуша.

— Да.

— Трябва да говоря с нея. Дай ѝ всичките си бележки и материали за Джон Травис. Тя ще има нужда от тях, за да го интервюира. Кели, прояви разум и се скрий някъде. Линда Джеймс направо е побесняла.

Кели подаде слушалката на Ди Ди.

— Искан да говори с теб.

Щом Ди Ди я пое, Кели веднага изкачи махагоновото стълбище към стаята, която бе напуснала само преди няколко часа. Остави

чантата си върху неоправеното легло и отиде до прозореца.

Там, сред лозята отвъд дъбовите дървета, виждаше силуетите на наемните работници, които беряха грозде. Утрото беше ясно, но денят едва започваше и те не бързаха много, тъй като енергията щеше да им е нужна до късно. Дали някой от тях не е свирел на китарата предната вечер? Стори ѝ се, че е било преди цяла вечност, нещо, което беше сънувала заедно с пламенната целувка на Сам.

Тя затвори очи от внезапната остра нужда някой да я прегърне и успокои, да усети топлината на здрави ръце около себе си и да почерпи от силата им. Чувстваше се твърде уморена, за да се справи с всичко сама. Но не беше ли така още откакто умря майка ѝ? Не се ли беше научила, че на никого не може да разчита, освен на себе си? Почувства как сълзите ѝ напират и разтвори широко очи. Плачът никога не променя нищо, това също го знаеше.

На врата се чу леко потропване, последвано от гласа на Ди Ди.

— Кели, аз съм. Може ли да вляза?

Кели се отърси от остатъците самосъжаление, събра всичките си защитни сили, изпъна рамене и се извърна от прозореца.

— Отключено е.

Щом вратата се отвори, тя отиде до куфара си и извади дебелите папки за Джон Травис.

— Хю ми каза да ти ги дам.

Ди Ди постоя нерешително, после ги пое.

— Съжалявам, Кели. Хю е загрижен за предаването. Много хора зависят от него.

— Какво е едно работно място в сравнение с няколко? Съвсем правилно е. Но това се отнася до моята работа, до моята кариера.

— Той само иска да си вземеш отпуск, Кели. Всичко това може да приключи за няколко дни и пак да се върнеш на работа. Не си загубила мястото си.

— И няма да го загубя — зарече се и се зае да подреди куфара си.

— Сигурно си в ужасно състояние — в погледа на Ди Ди се четеше съчувствие. Кели мразеше подобни неща. — Какво смяташ да правиш?

Тя сви рамене красноречиво.

— Не знам. Хю каза да изчезна за известно време.

— И ти?

Само Господ знае колко изкушаваща беше тази мисъл.

— През целия си живот съм била принудена да се крия, да лъжа, да се преструвам. И какво спечелих? — почувства се като хваната в капан, неспокойна, с изопнати нерви.

— Ако останеш, недей тук. Точно сега всички мислят, че си отишла да видиш баща си в затвора — под *всички* тя разбираше представителите на всички средства за информация, изпратени да отразяват убийството на барона. — След като открият, че там те няма, ще се струпат тук.

Кели вече бе мислила върху това.

— Ще имам нужда от колата.

Ди Ди премести папката под другата си мишница и бръкна в джоба за ключовете от колата.

— Къде ще отидеш?

— Още не знам — призна Кели. — Сега имам нужда само да помисля — стисна ключовете, усещайки, че държи свободата в ръката си. Но това беше ли свобода?

Вятърът развяваше светлокафявата коса на Сам и носеше острия мирис на ферментиращо грозде, примесен с морски въздух. Железните порти на главния вход на имението Рътлидж бяха затворени, за да не се допускат репортери и оператори с камери. Сам свърна по страничен път, преди да ги достигне.

Изтощен от недоспиването, се насочи право към къщата. Остави джипа паркиран отвън и тръгна към входната врата. Стълбището се падаше от лявата му страна и завиваше плавно към втория етаж. Сви по него, възнамерявайки да си вземе душ и малко да поспи.

Беше стигнал до половината на стълбите, когато икономката мисис Варгас го спря.

— Мадам е в утринната стая. Помоли да отидете при нея, щом се върнете.

Изморен и ядосан, той щеше да я среже, но пое дълбоко въздух и рече:

— Кажи й, че ще отида, *след като* си взема душ и се преоблека.

Продължи по стълбите и по коридора към стаята си. Постара се да не мисли за нищо, когато влезе в банята и пусна душа. Първо потече

ледена вода и постепенно се затопли.

Без да прави излишни движения. Сам съблече дрехите си и ги хвърли на купчина върху покрития с мозайка под на банята. Опитва температурата на водата. Беше гореща и той пристъпи под душа, затваряйки стъклената преграда зад себе си. Постоя под пулсиращите струи вода, оставяйки ги да избият умората от мускулите му. Водата се стичаше по широките му рамене надолу по гърба, за да стигне до тесния ханш и силните бедра.

Водата биеше по стените с плочки на кабинката на душа, а съскането ѝ го обграждаше като талази от пара. Сам взе сапуна и го разтърка по ръцете и върху гърдите си, водата веднага отнасяше пяната му, кожата му стана хлъзгава и блестяща.

Когато прекара ръце по тялото си, Сам усети, че мисли за Кели и за реакцията ѝ, когато разбра, че баща ѝ е арестуван заради убийството на барона, как пребледня от първоначалния шок, как ръцете ѝ се свиха в юмруци, докато се бореше да овладее чувствата си и да издържи яростната атака на репортерите. Това беше много по-красиво, даже по-сексуално, отколкото ако беше изпаднала в истерия или плач.

Проклинайки тихичко, той вдигна лице към пръските и затвори очи, опитвайки се да я прогони от съзнанието си, но успя само да върне образа ѝ, както беше седнала в джипа, а прекрасната ѝ коса беше сплетена в проклетата плитка. Прекара пръсти през косата си и отстрани мокрите кичури от челото си. Плитката се прибавяше към спомена за дантеленото бельо, което тя носеше под костюма.

Тази еротична мисъл го занимаваше, докато стоеше неподвижен. Опитва се да си внуши, че след като отдавна спи сам, всяка жена би могла да го развълнува. Един Бог знае колко му се искаше да я вземе в прегръдките си в джипа, да я притисне, да я успокои.

Но не го направи. Защото нямаше да спре там. Нямаше да се задоволи само с една целувка, а точно в този момент тя нямаше нужда от секс.

Не го направи, защото никога не се беше чувствал така — с желание да закриля някое човешко същество, даже до такава степен, че да го защити от себе си. За него това беше ново чувство и Сам не беше сигурен дали му харесва.

След десет минути влезе в утринната стая, облечен с панталон цвят каки и лека памучна риза на райета. Лицето му бе гладко

обръснато, а косата — още мокра от душа. Катерин седеше до масата за закуска, изглеждаше свежа и отпочинала, всеки кичур бяла коса бе идеално сресан на мястото си. Само леките сенки под очите ѝ показваха, че не е спала.

— Добро утро — Сам отиде до бюфета и си наля чаша прясно изстискан портокалов сок. — Как е Натали? — издърпа си стол и седна.

Катерин изви устни леко развеселена и пийна от кафето.

— Все още е в леглото. Мисис Варгас ѝ занесе закуска, но тя отказала. Предполагам, че Натали ще прекара деня в стаята си.

Катерин не се разпростря повече. Както отказа да коментира пред полицията защо предната вечер Емил е оставил гостите и е тръгнал към винарната. Тя си имаше своите подозрения и страхове. Но и тях щеше да запази за себе си.

— Смъртта на Емил естествено анулира договореността ни. Може би така е най-добре. Вината ни ще продължават да носят само името на имението Рътлидж — заяви Катерин. — В това е тъжната ирония, че от ужасната трагедия може да излезе нещо добро.

— Много тъжна ирония — той глътна от сока и се загледа в чашата безизразно.

Само ако ѝ беше показал колко много държи на имението, помисли си тя. Ако беше го направил, тя никога нямаше да се обърне към Емил, нямаше да има парти и Емил все още щеше да е жив. В това се състоеше истинската трагедия. Но нищо не можеше да се върне назад и Катерин се обърна към непосредствените си грижи.

— От полицията казаха ли докога няма да може да се влиза в района? — попита. — Те внимателно претърсиха навсякъде. Досега сигурно са събрали всичките си доказателства и са снимали каквото им е трябвало.

— Не успях да говоря с никого. Когато пристигнах, пред полицейския участък имаше тълпа от репортери — обясни той, после помълча малко. — Преместили са Доуърти в областния затвор.

— Да, чух по радиото, че официално са го обвинили в убийство. Той наклони глава към нея.

— Тогава значи си чула и за Кели.

Катерин кимна.

— Репортажът беше главно върху това, че Доуърти е неин баща.

— Тя е твърда и смела жена — разклати сока в чашата си. — Трудно ми е да повярвам, че е негова дъщеря.

— Смела — размисли се тя, сякаш се чудеше защо думата звучи толкова странно в нейните уста. — Също като Евън Доуърти — дядо ѝ. По интелигентност и решителност май прилича на него. Зелените очи, червената коса — сигурно е трябвало да забележа приликата, макар че едва ли има значение.

— Не, няма — него въобще не го интересуваше кои са родителите ѝ, но си спомни колко предпазливо Кели се отнасяше към него. Баща ѝ мразеше всичко, свързано с имението Рътлидж. Дали и Кели не вижда в негово лице враг? По дяволите, искаше тя да му вярва.

— Казах ли ти, че прогнозата е за дъждове през следващите един-два дни? — попита Катерин.

— Това е последното, което ни трябва сега — объркано прошепна Сам.

— За съжаление твърдят, че е повече от възможно.

Той тежко въздъхна.

— Днес ще изкарам всички да проверят лозята, за да сме сигурни, че има достатъчно въздух около гроздовете. Това би трябвало да помогне.

— Съгласна съм, Джонатан. Сам — поправи се тя веднага. — След дъжда мокрите гроздове може да загният много лесно, особено ако последват няколко горещи дни.

Като знаеше какви загуби можеше да донесе маната, Сам дръпна стола си назад.

— По-добре да се обадя на Мърфи и да му кажа да държи в готовност хеликоптерите си.

— Хеликоптери ли? — повтори остро Катерин. — За какво ли пък са ни притрябвали те?

— След като дъждът спре, Майката Природа може да не ни изпрати достатъчно силни ветрове, за да изсушат гроздето. Смятам да използвам хеликоптерите, за да ѝ помогнат.

— Какво говориш, Сам? — измърмори тя. — Знам, че винаги си се интересувал от летателни машини. Нищо чудно, че ти е станало хоби, но лозята не са място, където да изпробваш любимото си занимание.

— Това няма нищо общо с интереса ми към летенето, Катерин.

— Моля те, не ме смятай за проста — измери го студено и сърдито. — Ако не се интересуваше от летене, никога не би ти хрумнала тази глупава идея.

— В нея няма нищо глупаво — Сам се мъчеше да запази спокойствие. — Обратното — много е практично. Когато перките се въртят над лозето, те действат като огромно ветрило, изпращайки въздух право към насажденията. Вярно е, че това рядко се използва в подобна ситуация, но когато се прави, дава чудесен резултат, особено ако листата около гроздовете са откъснати.

— Вероятно — тя си остана неубедена. — Но никога досега не сме ги използвали и не виждам причина сега да пробваме.

— Аз пък виждам — Сам се изправи от стола и тръгна към телефона.

— Какво ще правиш? — запита Катерин, когато той се готвеше да вдигне слушалката.

— Ще се обадя на Мърфи — започна да набира номера.

— Ти не чу ли какво ти казах?

— Чух — притискаше слушалката към ухото си.

— И нарочно ще вървиш против желанието ми, така ли? — високомерно го предизвика тя.

— Да. Нямам намерение да изгубя половината реколта, само защото не виждаш предимството на новия метод.

Жегната в откритата словесна престрелка, Катерин реагира остро.

— Веднага остави телефона!

— Мърфи, един момент — каза Сам в слушалката и после я покри с ръка. — Това заповед ли е, Катерин? — изгледа я твърдо. — Защото ако е така, нямам намерение да се подчиня. Моята работа е да правя онова, което е най-добро за лозята, а ако то те ядосва, проблемът си е твой.

За доброто на лозята. Изречението прозвуча като ехо от миналото. Тя изгледа Сам дълго, после махна с ръка.

— Ако трябва, поръчай хеликоптерите. Да видим какво ще направят.

Той вдигна слушалката към ухото си.

— Мърфи, обажда се Сам Рътлидж. Изглежда, ще имаме нужда от твоите хеликоптери.

Кели караше бавно покрай училището, после край евтиния магазин, откъдето едно време купуваше почти всичките си дрехи, край порутената тухлена таверна, където баща ѝ прекарваше повечето си време, видя ресторантите, където ходеше да мие чинии — тъй като не беше нито достатъчно хубава, нито достатъчно слаба, за да бъде келнерка. Този път не можеше да избяга от спомените си, а трябваше да ги приеме смело. Спомни си болката от това, че не носеше скъпи дрехи, не беше нито хубава, нито имаше приятелки, не я канеха на срещи, защото не беше като другите, срамуваше се от това коя е и какво представлява, кой и какъв е баща ѝ, в ушите ѝ прозвучаха подигравките, острите забележки.

Но оставаше градската библиотека, рафтовете с книги, които ѝ осигуриха толкова много часове на бягство, редакцията на вестника, където статията ѝ за историята на виното в долината Непа беше публикувана, къщата, където живееше учителката ѝ по английски, приятелството с Оли. Ярки петна сред тъмните спомени.

Беше ѝ полекнало, когато зави от главната улица към Спринг стрийт. Там движението не беше голямо. Улицата беше права и чиста, но все едно — караше бавно. Нямаше къде да бърза, когато минаваше по пътя, който едно време извървяваше пеша.

В покрайнините на града стигна до гробището. Десет рози с дълги дръжки — червени като рубинено вино от гроздето на долината, вързани с жълта панделка, лежах на седалката до нея. Кели ги взе и остави колата извън гробището. Би могла да влезе и с нея, но предпочете да извърви последните няколко метра до гроба на майка си.

Гробището беше старо колкото и града, в него имаше потъмнели от времето надгробни камъни и семейни гробници. По пътя Кели се спираше да прочете по някое познато име, издълбано в гранит или мрамор.

Забави стъпки, когато приближи гроба на майка си. Ваза с букет от маргарити и карамфили беше поставен на земята точно до гравираното име РЕБЕКА ЕЛЪН ДОУЪРТИ и надписа ЛЮБИМА СЪПРУГА.

— Той ги е донесъл, нали? — Кели стрелна цветята. Обзе я толкова силен гняв, че чак се разтрепери. Идеше ѝ да ги грабне и да ги изхвърли някъде. Искаше ѝ се, но не го направи. Майка ѝ нямаше да бъде доволна.

Наведе се и нежно сложи розите точно до плочата.

— О, мамо — изрече тихо. — Той как можа да ни погоди това?

В същия миг разбра какво трябва да направи. Не за него, а заради майка си и себе си.

Правни дипломи в рамки висяха по стените заедно със снимка на губернатора и щатския печат на Калифорния. Бюрото бе отрупано с жълти служебни бележници, купчина дебели папки, черен телефонен апарат, полуизяден сандвич от ръжен хляб с шунка и сирене, завит в бяла хартия. Въртящият се стол изскърца, когато Оли стана, за да посрещне Кели, набързо избърсал ръцете си в книжна салфетка.

Кели забеляза сандвича и се поколеба.

— Вече обяд ли е?

— Бях огладнял — зави сандвича, пъкна го обратно в пликчето и го сложи близо до екрана на компютъра. — Тази сутрин нямах време да закуся.

Думите му ѝ напомниха за какво е тук. Погледна настрани с неудобство.

— Не бих искала да те прекъсвам.

— Няма значение. Честна дума — усмихна ѝ се предразполагащо, поглеждайки я като момче, видяло стара приятелка. — Седни, Лиз. Извинявай, сега се казваш Кели, нали?

Тя седна на кожения стол, обърнат към бюрото му — единствения в кабинета, върху който нямаше натрупани книжа.

— Преди девет години легално го промених.

— Изглеждаш страхотно, Кели — въртящият се стол отново изскърца, докато той седнаше.

— Благодаря ти. Аз... — искаше да каже нещо, за да сложи край на неудобството. — Веднага ме позна, нали?

— Гласът ти — обясни той с леко свиване на раменете. — Няма как да го сбъркам. Може би защото съм го слушал толкова често.

— Ние много си говорехме, нали? Не мога дати опиша колко пъти съм си спомняла за теб, чудила съм се къде си, с какво се занимаваш. Мислех, че отдавна си заминал някъде. Когато днес те видях пред... — гласът ѝ заглъхна, без да довърши изречението. Сега

не беше моментът, нито пък мястото да разговарят за миналото. — Оли, възможно ли е да го видя?

— Мога да го уредя — кимна и я изгледа внимателно. — Ако си сигурна, че го искаш.

— Не го искам. Но трябва — сведе поглед към сплетените си пръсти, а после вдигна глава. — Той има ли адвокат?

— Не. Съдът ще му посочи.

— Да, но обвинението е в убийство — тъй като не можеше повече да седи, Кели стана и тръгна към прозореца. — Ще има нужда от добър адвокат, Оли. Знам, че не е редно да моля прокурорът да ми препоръчва адвокат за защитата, но не познавам никого, към когото бих могла да се обърна.

Кели се завъртя. Оли седеше и мълчеше, а тя не можеше да измисли нищо, за да наруши мълчанието. Най-накрая той се пресегна към един жълт бележник.

— Ще ти дам няколко имена — започна да драска в неудобна поза, както пишат леваците. Щом свърши, откъсна листа и ѝ го подаде. Кели постоя нерешително, после се приближи и го взе.

— Благодаря — сгъна го и го пусна в чантата си.

Той нагласи очилата върху носа си.

— Знаеш ли, винаги съм се чудил дали някога пак ще се видим. Честна дума, никога не съм си представял, че ще е в подобна ситуация.

— Нито пък аз — Кели поглади чантата си, а после се облегна на стола. — Той даде ли показания?

— Не.

— Сигурен ли си... — започна тя, после спря и поклати глава. — Трябва да си сигурен, иначе не би го обвинил в убийство.

— Искаш ли да знаеш фактите, Кели? — запита той меко. — Свидетел го е видял на мястото на убийството с оръжието, с което е бил нанесен смъртоносният удар. Тубичка с газ е имало на метър от него. Пълна. Освен това имаше петна от газ по панталона на баща ти, с който бе арестуван. Още три бидончета бяха намерени в багажника на колата му. В джоба на същия панталон бе открита бележка за четири галона газ. Всички в долината знаят колко мрази той имението Рътлидж.

Тя бавно сглобяваше фактите.

— Значи смяташ, че е отишъл, за да подпали винарната, баронът го е хванал в момента, и той го е ударил.

Кое то означаваше, че действието е непредумишлено. Така някак по-лесно можеше да го приеме.

— Ти го казваш, а не аз — но поне не го отрече.

— Разбирам — Кели стисна чантата си. — Кога мога да го видя?

Той я изгледа дълго, после пушна химикалката, която държеше, и се залюля на стола.

— Не се въвличай в това. Ти нищо не му дължиш. Иди си.

Мрачна усмивка заигра на устните ѝ.

— Таблоидните вестници нали само това чакат? „Известна дъщеря изоставя баща си, обвинен в убийство“ — Кели спря. — Но не затова оставам. Ако си тръгна, ще бъда същата като него, а аз не съм.

— Не, не си — съгласи се Оли и се пресегна към телефонния апарат. — Кога искаш да видиш баща си?

Никога.

— Колкото е възможно по-скоро.

След петнайсет минути я въведеха в малка стая без прозорци някъде в дъното на сградата. Нямаше въздух, миришеше на пот и на застоял пушек. Тя седна до олющено бюро и почака, но не дълго.

След по-малко от минута униформена стража въведе баща ѝ в стаята и после застана близо до вратата. Лен издърпа дървения стол, седна с лице към нея и едва сега Кели успя добре да го разгледа.

Беше едва шейсетгодишен, но изглеждаше десет години по-възрастен. Косата му, едно време тъмнокестенява като нейната, беше прошарена. Зелените му очи бяха избледнели, станали воднисти, а цветът на лицето му имаше жълтеникав, болезнен оттенък, червени капилярчета образуваха плетеница по носа и бузите му. Изглеждаше по-дребен, по-слаб, като че се бе смалил през годините, когато не го бе виждала.

— Имаш ли цигара, Лизи, момичето ми? — баща ѝ седеше неспокойно на стола си и тя разбра, че в момента той има по-голяма нужда от уиски, отколкото от цигара.

Безмълвно извади цигара от чантата си, запали я и му я подаде. Запали една и за себе си и издиша пушека в тънка гневна струйка.

— Сега се казвам Кели — заяви тя студено.

— Кели беше името на майка ти, преди да се оженим — усмихна се, но малко накриво. — Стана ми приятно, когато разбрах, че го използваш. Ходи ли на гроба ѝ?

— Да.

— Вчера ѝ занесох цветя.

Тя искаше да му изкрещи да не говори за майка ѝ. Нямахме право. Но не беше дошла да се карат.

— Взех имена на адвокати — каза му. — Следобед ще говоря и ще уредя някой от тях да те защитава.

— Няма нужда да го правиш — ръката му трепереше, когато изтръска пепелта от цигарата си в черния пластмасов пепелник върху бюрото. — Мога да получа и обществен защитник. Ще имаме нужда от парите, за да не позволим на семейство Рътлидж да ни отнемат лозето. Не ги харчи по адвокати.

— Не е да си направил някоя беля. Този път няма да се измъкнеш с глоба и няколко дни затвор.

— Да не мислиш, че не го зная — отвърна той.

— Ще наема адвокат, за да те защитава — Кели дръпна бързо от цигарата си, после я сведе надолу и плъзна нокътя на палеца си по филтъра. — Докато си в затвора, лозето няма да ти помогне, а ти точно натам отиваш.

Той сви обвинително съзливите си очи.

— Смяташ, че съм го направил, така ли? Мислиш, че съм убил барона?

Полицаят наблюдаваше със стоически израз, но беше длъжен да чува всяка дума. Това не спря баща ѝ, както и Кели.

— Ти ми кажи — хладно го предизвика тя, давайки си сметка, че заради него още от малка се бе научила да бяга. Бягството се оказваше най-доброто защитно средство срещу насилието на пияния.

— Не съм го извършил — изгледа я, после нещо като че ли се пречупи в него, той наведе глава и прокара ръка през оредялата си сива коса. — Не ми вярваш. Никой не ми вярва — изсумтя. — Обзалагам се, че тя е разчитала на това. Затова е казала на полицията, че аз съм го направил. След като ме хвърлят в затвора, няма начин да получа парите и да си запазя лозето. Даже не мога да си оберя гроздето. Умна е, знам — поклати глава, а пепелта от цигарата му падна върху бюрото.

— Тя е хитра като лисица и студена като айсберг, такава е. Иска да ми вземе земята. За нея няма значение, че съм невинен.

— Тогава защо си избягал?

— Защо ли? — повдигна глава и я изгледа смаяно. — А ти какво би направила, ако се спънеш в тяло и някой започне да вика към теб? Ще си останеш там, за да си поприказвате ли?

— Нямаше да избягам. Ако съм невинна.

Той потърка устата си с опакото на ръката и отбягна погледа ѝ.

— Ами, след като толкова пъти съм се сблъсквал с полицията, не исках да остана. Гледах да се измъкна колкото се може по-скоро. Господи, така ми е пресъхнала устата. Нямах ли някой бонбон? Или сочен плод? Тук храната е отвратителна — погледна лакомо към чантата ѝ. — Едно време винаги носеше нещо сладко.

— Но вече не — сложи ръка върху чантата си и си спомни как едно време в джобовете и в чантата ѝ винаги имаше сникърс, пакетчета с „ММ“ или кутийки с други сладки неща. Молбата му събуди и друг спомен: в периодите, когато не пиеше, той ядеше много сладко.

— Снощи беше пил, нали? — не се сети да попита Оли за това. Вероятно подсъзнателно е знаела отговора.

Той настръхна.

— Обърнах няколко.

— Трябва да е било повече от няколко — Господи, колко го мразеше. Това чувство събра буца в гърлото ѝ.

— Добре, значи са били повече от няколко — той изгаси цигарата си с трепереща ръка. Изглеждаше стар и слаб, не му стигаше сила да вдигне ръка, камо ли да нанесе смъртоносен удар. — Не бях пил две седмици. Две седмици нито капка — заклевам ти се — на Кели това ѝ беше познато. — Обаче вчера нещата се развиха зле. Смятах, че ще получа парите, за да изплатя полицата, която е у нея. Но това споразумение рухна и...

— И ти се напи — обвини го тя отвратена. — Толкова си бил пиян, че не помниш половината от нещата, които са се случили снощи. Може да си убил барона и да не помниш — както никога не си спомняше, че си ме бил.

Тя се отдръпна леко от бюрото, но той вдигна ръка и с изненадваща сила я стовари върху рамото ѝ. Рефлексът у Кели

проработи и тя вдигна другата си ръка, за да предпази лицето си. Обаче той стрелна с очи охраната, веднага я пусна и се оттегли назад.

— Снощи не беше така — настоя той. — Някои неща са ми като в мъгла, но аз не съм го убил. Не съм бил толкова пиян, че да забравя подобно нещо.

Ако не приказваше толкова тихо, Кели би била готова да се закълне, че говори това заради стражата.

— Естествено, че не си — присмя му се тя. — Затова си се препъвал.

Той сърдито се извърна към нея.

— Не, заради тези проклети бидони с газ — дяволито пламъче изведнъж проблесна в очите му, той се наведе и заприказва още потихо. — Бях замислил идеалния начин да ѝ дам да се разбере, понеже ще ми вземе земята, Лизи. Само си представи всички прекрасни вина на Мадам да имат вкуса на газ — захили се, после заклати глава заканително. — Само ако бях успял да се промъкна в нейните подземия, щях да сипя газ в дъбовите бъчви и цялото вино щеше да се развали.

Кели разбра, че не е имал намерение да подпалва винарната — планът му е бил много по-коварен — да развали всичкото вино, което се пази в подземията на имението Рътлидж, да унищожи реколти отпреди десет и повече години.

— Как си могъл да го направиш? — едва изрече тя.

Той се смръщи с неудобство от реакцията ѝ и сви рамене.

— Ако тя вземе моето лозе, аз оставам без нищо. Исках да почувства какво значи.

Стаята като че се стесни, изведнъж стана задушно. Трябваше да си тръгне. Хвана чантата си, изправи се и тръгна към вратата.

— Готова съм да изляза — каза тя на охраната.

— Къде отиваш? — извика баща ѝ.

— Да ти намеря адвокат.

— Кажи му, че съм невинен. Беше заради виното. Само затова отидох там. Заклевам се, че не съм го убил. Трябва да ми повярваш.

Но как да му повярва? Как?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Късното септемврийско слънце огряваше терасата с басейна и затопляше следобедния въздух. С чисти ритмични движения Джил Рътлидж плуваше по дължината на басейна, стигаше до стената, отблъскваше се, изпълнявайки дневната си норма от дващест обиколки. Избърса лице от водата и стрелна сина си с очи.

Клей стоеше близо до края на басейна и нервно гризеше нокътя на палеца си, нещо, което не беше правил от пубертетната си възраст, когато откри секса. Нерви, а всъщност страх — помисли си Джил. Нещо, което нито един от двамата не можеше да си позволи да покаже.

— На масата има кана с мартини. Защо не налееш? — предложи на Клей и излезе от басейна.

Докато се бършеше, той крадешком поглеждаше Клей и забеляза с удовлетворение, че ръката му не трепери. Не разля нито капка алкохол, нито пък разплиска чашите, докато му подаваше едната. Неприятната работа сигурно е разклатила нервите му, но не ги беше разрушила. Това е добре.

При тези обстоятелства би било съвсем неподходящо да се чукнат. Джил не вдигна чаша към Клей, преди да опита мартинито. Сядайки, той се облегна на шезлонга с чувството на гордост от твърдите си мускули и липса на тлъстини. Беше в по-добра форма от всички мъже на негова възраст и си го знаеше.

— Нещо ново? — повдигна посребрелите си вежди към Клей.

— Нищо не съм чул — Клей седна на края на един стол и облегна лактите си на облегалките, хванал чашата с мартини с двете си ръце. — Полицията не е идвала да задава повече въпроси, нали?

— Не. Защо трябва? — възрази Джил и бавно отпи от мартинито.

Клей прекара пръсти през русата си коса и сви рамене.

— Когато снощи ни разпитваха, казаха, че може пак да дойдат, ако се сетят за още въпроси.

— Няма какво повече да прибавим към онова, което вече им казахме — отвърна Джил, погледна Клей и каза твърдо: — По това

време, когато Емил е бил убит, ние бяхме заедно с теб. Десетки хора ни видяха. Освен това полицията е заловила онзи мъж.

— Но в обедните новини пуснаха запис на Доуърти, който настоява, че е невинен.

— В затвора „Сан Куентин“ няма нито един виновен.

— Прав си — Клей се усмихна с мълчаливо възхищение от спокойствието на баща си и хладната му увереност. Започна да диша с по-голяма лекота.

— Смятам, че е редно утре да посетиш потъналата в скръб вдовица и да ѝ поднесеш съболезнованията си — Джил вдигна лице към слънцето. — Моите източници ми подсказаха, че Натали е единствената наследница на Емил. Възможно е да убедим Натали да избере друг партньор за съдружник.

— Намирам, че това е повече от възможно — вътрешно Клей се чудеше откога ли баща му си го е помислил. Обаче имаха ясно споразумение — никакви въпроси. Така беше по-добре.

— И аз така смятам — този път Джил вдигна чашата си за мълчалив тост, отпи голяма глътка и въздъхна шумно.

Но една забележка, която бе направил баща му по-рано, накара Клей да се замисли. Стана от стола си и отиде до края на басейна.

— Казваш, че е единствена наследница — погледна баща си за потвърждение.

— В случай, че през последните няколко месеца не е направил промени в завещанието си. Защо? Какво имаш предвид?

— Развод. Най-добре е Барбара да бъде убедена в това — отпи замислено от питието си.

— Тук става дума и за общо имущество. Ще бъде много скъпо, Клей — изправи се и в израза му се четеше неодобрение.

Клей само се усмихна.

— С голяма радост бих дал половината от онова, което сега притежавам, за да сложа ръка върху Шато Ноар. Все пак Натали ще има нужда някой да ѝ помага.

Джил го изгледа за миг смаяно, после отхвърли глава и се разсмя от сърце.

— Боже мой, харесва ми начинът ти на мислене — приближи се и хвана Клей за рамото. — Ние с теб сме страхотен отбор, сине. Невероятен.

Ухилени, те се чукнаха и допиха останалото мартини. Двамата мълчаливо осъзнаваха, че докато са заедно, няма от какво да се боят.

Взетата под наем кола подскачаше по набраздения път в буренясалия двор. Кели спря до буика, паркиран пред къщата. Макар да ѝ се струваше невъзможно, постройката изглеждаше по-зле, отколкото си я спомняше.

Преди десет години, когато тя замина, боята бе напукана и се лющеше, а сега вече съвсем липсваше. Показваха се сиви и гниеци дъски. В единия ъгъл покривът беше хлътнал и най-вероятно оттам течеше. Прах ѝ мръсотия покриваше прозорците. Едно стъкло беше пукнато, но другите бяха здрави.

Машинни части, стари гуми и най-различни ненужни неща се подаваха през високата трева около къщата. Дори и цветната ѝ леха, която тя бе оградила с камъни, да беше останала, тя беше скрита от бурените.

На пръв поглед и лозето не изглеждаше много по-добре. Представляваше подивели оплетени лози. Като се вгледа по-внимателно, Кели откри местата, където стъблата бяха отрязани, за да се създаде илюзия на редове.

Тя изключи мотора и се загледа в буика в бяло и зелено, паркиран пред къщата. Лъскавите хромирани части блестяха на слънцето. Както беше стегнат и излъскан като огледало, изглеждаше не на място сред избуялите треволяци пред порутената къща.

Всъщност винаги е било така — баща ѝ винаги се е грижил много за колата си. Както и за дрехите си, които трябваше да бъдат чисти и изгладени, а върху колата му да няма и петънце. Нейно задължение беше да я поддържа в този вид. Старият син шевролет, когато тя беше в отделенията, беше много по-зле. Върху тъмносиния му цвят си личеше всяко леке и пращинка. Кели си спомни колко часове се трудеше, за да избърше всички мокри места, преди слънцето да ги е изсушило...

Почти изтощена, тя стъпи върху бронята на колата и се протегна, за да стигне до покрива на колата с гюдерията. Предницата на синята ѝ

тениска се бе измокрила. Беше прилепнала по кожата ѝ и така се разкриваха детските тлъстинки. Беше прибрала с ластик косата си на конска опашка, няколко отпуснати кичура се бяха залепили за лицето и врата ѝ от потта, а очилата ѝ се спускаха надолу към края на носа.

Вратата се тръшна. При този звук тя се смръзна за миг и се стегна. Сутрешната горещина и изтощението ѝ бяха забравени, когато тя набързо избърса съхнещите мокри петна по покрива и крадешком хвърли поглед към вратата.

Примигвайки на ярката сутрешна слънчева светлина, баща ѝ спря на върха на стъпалата и сложи ръка над очите си. Лицето му имаше характерния бледен цвят от твърде многото уиски предишната вечер. В ръката си държеше чаша, пълна до половината с прозрачна кафеникава течност. Знаеше, че това, което пие, не е леден чай, а уиски.

— Колата още ли не е готова? — попита я той ядосан.

— Сега свършвам — изтърка покрива и изведнъж ѝ причерня.

— Я виж тук — посочи с пръст към покрива. — Навсякъде оставяш лекета. Какво ти става, по дяволите? Купих ти нови очила и пак не виждаш.

— Съжалявам — веднага избърса с гюдерията мястото, което той ѝ посочи.

— Все съжаляваш — присмя се той. — Казвам ти да направиш едно просто нещо — „Измий ми колата“, ти казвам, а ти си толкова дебела и мързелива, че не можеш да направиш и това.

— Ще го направя — обеща тя.

— Права си, и не за друго, а защото ще остана тук, за да съм сигурен. Чуваш ме, нали, или си глуха, както и не виждаш?

— Чувам — вътрешно настръхна от думите му и сълзи изпълниха очите ѝ.

— Още по-добре — закани се той, а после избухна: — За Бога, гледай какво правиш. Оставяш пръсти навсякъде по хрома. Изтрий ги — заповяда ѝ той и тя незабавно се подчини. — Не мога да изляза в града с такава кола. Какво ще кажат хората?

Тя спря, изпълнена с неприязън.

— Какво ще кажат ли? Защо снощи не се загрижи какво ще си помислят, когато се препъваше на излизане от онзи бар, а? Или миналия месец на Четвърти юли, когато с все сила запя: „Бог да

благослови Америка“, размахвайки бутилката също като пияница... — изпищя, когато той я удари с опакото на ръката си.

— Не се прави на много умна — отново я удари. Този път още по-силно.

Замаяна от силата на последния му шамар, тя падна върху колата, тазовата ѝ кост се удари в предната броня, вцепеняваща болка мина през гръбначния ѝ стълб. Видя, че той пак е тръгнал към нея, и хвърли мократа гюдерия в лицето му — чисто рефлекторно действие за защита с единственото оръжие, с което разполагаше.

Това го забави за миг, той изруга и смъкна тежката кожа от лицето си. Коего ѝ даде достатъчно време, за да избяга по-далеч. Обаче не и от чашата с уиски в ръката му. Той я запрати към нея. Тя се наведе, но не достатъчно бързо, и чашата я удари по челото.

Ужасът бе по-силен от болката и тя се затича направо към лозята, без да обръща внимание на виковете му и на пламтящата болка в ханша и на челото. Чувайки стъпките му отзад, тя се наведе сред лозите и започна да пълзи по земята, охкайки тихо. Спря едва когато стигна оградата.

Оттатък растяха алени храсти. Наведе се под бодливата тел и изпълзя сред храстите. Най-послед се намираше в безопасност. Спря задъхана, потта се стичаше по лицето ѝ, а бясно тупащото ѝ сърце беше стиснало гърлото ѝ. Тазът я болеше, а главата ѝ пулсираше. Предпазливо докосна лицето си. Имаше подутина около скулата и едно твърдо топче на челото — начало на цицина. Но кожата не бе наранена. Имаше късмет. *Късметлийка*. При тази мисъл се разплака тихо и горчиво.

— Излез оттам — чуваш ли ме? — извика той неочаквано и тя застина от страх, бършейки бързо сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. — Домъкни дебелия си задник тук и довърши колата!

Секундите минаваха, а тя не се показа от скривалището си.

— Некадърница такава — извика той отново. — Дебела и мързелива повлекана. Нищо чудно, че майка ти умря. Не можеше да понася да гледа колко несръчна и дебела е дъщеря ѝ. Отиде си, защото не можеше повече да те понася, повлекана такава.

Тя запуши ушите си с пръсти, за да не го чува. Думите я нараняваха повече от юмруците му.

Все още звучаха в съзнанието ѝ. Кели бавно слезе от колата, огледа се и се зачуди какво ли прави тук. Трябваше да намери някъде да спи, преди туристите да са заели всички стаи. Обаче знаеше защо е дошла — за да се срещне и с останалите спомени. Трябваше да го направи. Беше избягала оттук и твърде дълго не си бе спомняла миналото.

По неравната камениста земя не можеше да се ходи с токове, но успя внимателно да стигне до къщата. Ключалката все още беше счупена. Щом натисна дръжката, вратата се отвори.

Кели влезе и постоя около минута в задушната всекидневна, подушвайки познати миризми — сладникавия мирис на разлято уиски, вонята на изсъхнало повръщано и стари фасове. Лъчите на следобедното слънце правеха безуспешни опити да проникнат през мръсните прозорци и да хвърлят светлина в помещението, но все пак се виждаше.

Масата, където беше столът на баща ѝ, беше затрупана с мръсни чаши, имаше препълнен пепелник с угарки, снимка на майка ѝ в рамка. Празна бутилка от уиски се търкаляше на пода до стола. Под него сигурно имаше още.

Загледа се към дивана, където майка ѝ беше починала. Все още беше покрит със същото старо индийско одеяло. Едно време райетата му бяха ярки, а сега тоновете бяха избелели. Кели случайно погледна парцалената черга на пода. В съзнанието ѝ изникна споменът как тя и баща ѝ се търкалят по нея, смеят се неудържимо — той я гъделичкаше и се смееше високо заедно с нея.

Изуми се от този спомен. Смехът не беше отличителна черта на тази къща, на детството ѝ или пък на баща ѝ.

Намръщена тръгна към кухнята. В мивката беше натрупана купчина мръсни чинии — очукани и пожълтели от употреба, с отдавна олющен гланц. Но печката си стоеше, от фурната ѝ къщата едно време се изпълваше с вкусни миризми. Кейкове, сладки и специалитетът на майка ѝ — шоколадови бисквити.

Още една спирка. Нейната стая, и тогава ще тръгне.

Нищо не бе докоснато след тръгването ѝ. Дебел пласт прах покриваше всичко — евтиния чамов гардероб, който, тя бе боядисала бял, покривката на цветя върху металното легло и старото радио върху нощната ѝ масичка. Кели завъртя копчето. Чу се смесица от музика и

статични смущения. Тя се усмихна, изненадана, че все още работи, и го изключи.

Старата ѝ кукла Бабс лежеше, подпряна на възглавницата върху леглото ѝ. Уа-уа изплака тя, когато Кели я взе. Кели избърса прахта от пластмасовото ѝ лице и я вдигна така, че очите ѝ да се отворят, после пипна подгъва на синята рокля, която майка ѝ беше ушила на ръка.

Бабс беше подарък от дядо Коледа, когато Кели беше седемгодишна. Тогава имаха елха. Баща ѝ я беше донесъл предния ден и цялата вечер тримата — баща ѝ, майка ѝ и тя — прекараха, като нижеха пуканки, лепяха хартиени гирлянди с лепило от брашно, рязаха звезди, закачаха сладки пръчки и снежинки, за да украсят дървото. На върха сложиха огромна звезда, направена от алуминиево фолио. Когато баща ѝ открадна пуканки, за да ги изяде, майка ѝ се разсмя и го плесна по ръката. Той намигна на Кели и ѝ подаде няколко. На другата сутрин Бабс седеше под дървото.

Кели допря бузата си до прашната руса коса на куклата и затвори очите ѝ, объркана от тези неочаквани спомени. Разсеяно полюля куклата, когато неочаквано ѝ се стори, че кола влиза в двора.

Полицията, помисли си, вероятно имат заповед за обиск. Бързо се върна във всекидневната и отмести обгорелите от слънцето пердета тъкмо в момента, когато Сам Рътлидж слизаше от джипа. Сепна се за миг, уплашена колко още неща ще научи за корените ѝ и какво ли щеше да си помисли за нея.

Но беше малко късно да се безпокои за тези неща. Той вече вървеше към вратата. Тя първа стигна до нея и я отвори, все още стиснала в ръце куклата. Той свали избелялата от времето шапка и прекрачи прага.

— Имах чувството, че ще те откроя тук — кафявите му очи нежно се обърнаха към нея.

— Искях да хвърля поглед — тя стисна куклата по-силно, малко нервирана, че той е там, но се постара да не го показва.

Той кимна с разбиране.

— Преди малко говорих с Оливър Зелински. Каза ми, че си ходила да видиш баща си.

За миг тя се пренесе обратно в онази задушна стая за свиждания, седнала срещу баща си.

— Той мрази Катерин. До днес няхах представа колко много.

— Знам — приближи се и пипна найлоновите кичури на косата на куклата й. — Това трябва да е била твоя кукла.

— На тръгване не можах да си я взема. В куфара ми нямаше място — дръпна се, за да може той да влезе. Присъствието на Сам като че ли изведнъж изпълни всекидневната. Тя събра сили. — Не си ме питал защо излъгах коя съм.

Той бързо огледа стаята, преди да спре очи отново върху нея.

— Смятам, че се досещам за причината.

— Тук невинаги е изглеждало така. Когато майка ми беше жива, тя непрекъснато чистеше и миеше, боядисваше и съшиваше изрезки плат, за да направи калъфи или пердета. След като тя почина, аз се опитах, но...

— На колко беше, когато тя почина?

— На осем. За това не съм излъгала — каза и се извърна. — Тя обичаше и да пече разни неща. Тогава къщата миришеше хубаво — Кели несъзнателно обви куклата с две ръце, погледът й обходи стаята, спря се на стария диван, на прозорците, на лампата, видя я не така, а както е била едно време. — Спомням си, че мама ходеше от прозорец на прозорец, гледаше и го чакаше да се върне. Понякога ме оставяше да чакам заедно с нея. Аз си донасях одеялото и възглавницата и лягах на дивана. Когато той дойдеше, тя бързо ме пращаше в леглото и ми казваше да остана там, защото татко не се чувствал добре.

Сам се вслушваше повече в гласа, отколкото в разказа й. Той му напомняше тихо течаща река, гладка на повърхността и със скрити силни подводни течения. Там беше попаднал един мъж и водовъртежът го дърпаше навътре. Точно както сега го привличаше към миналото си. Застанала там, тя изглеждаше малка и самотна, прегърнала куклата си.

— Тогава пак пиеше — продължаваше тя. — Може би не толкова и не тъй често, но пиеше. Когато бях малка, не можех да разбера какво искаше да каже мама с думите, че не се чувствал добре. Знам само, че не ми харесваше, когато се връщаше с този особен мирис от устата, понякога сладникав и обичлив, а в друг — раздразнителен. Мама се опитваше да го отучи да пие. Умоляваше го и той й обещаваше да спре. Известно време всичко вървеше добре, докато той се запиеше отново.

Не очакваше той да й отговори и затова Сам мълчеше, наблюдаваше я как върви безцелно към дивана и докосва с пръсти

облегалката му. Изпитваше желание да я изведе от мръсната задушаваша стая, но му се струваше, че тя има нужда от това.

Кели вдигна глава и се загледа в пространството.

— Понякога мама и аз отивахме да го приберем от работа, особено в дните, когато получавах заплата. Май че го правеше, защото така щеше да му е по-трудно да спре някъде и да пие с приятели до среднощ. А на него една чаша не му е достатъчна. Няколко пъти той много ѝ се разсърди, като я обвини, че не му вярвала, че го шпионирала и го проверявала — спря и премести поглед към него. — По онова време работеше в имението Рътлидж.

Сам разбра какво искаше да му каже.

— Което обяснява защо ти е известно разположението на винарната.

— Да.

Очите ѝ останаха приковани в него. Харесваха му зелените ѝ очи с гъсти като гора тъмни клепки. Обаче той не знаеше какво да прави с онова, което се криеше в дъната им. В този миг се гневеше на родителите си и на Катерин, че не са му позволявали да се сближи с тях. Може би ако не се бяха държали на разстояние, той би могъл да прозре по-дълбоко в Кели и да разбере какво изживява тя.

— По-късно, когато поотраснах, тя пращаше мен, за да е сигурна, че той ще се върне право вкъщи — спомняше си тя. — Предполагам, мислела си е, че не е вероятно да влезе в бар с малко момиченце. На мен ми беше забавно да го посрещам сама, да ме носи на гръб до колата, да си говорим на връщане — тя спря, челото ѝ леко се сбърчи. — Но понякога не успях да си свърша работата и хлътвахме в някой задушен шумен бар, и там го наблюдавах как се превръща в непознат за мен човек.

Той забеляза как мислите ѝ стават по-мрачни. Но тя като че ли се стегна, вдигна глава и бързо му се усмихна.

— Харесваше ми да ходя в имението Рътлидж. Бях очарована от винарната и от хладната ѝ изба. Когато никой не гледаше, аз влизах и се разхождах. Няколко пъти съм те виждала.

— Наистина? — той знаеше, че Доуърти някога е работел във винарната, но не го познаваше — нито него, нито семейството му. — Аз въобще не знаех, че има дъщеря.

— Още по-добре — остави несъзнателно куклата на дивана. — Радвам се, че не ме помниш. Бях грозна. Пълно едро момиче с дълга мазна коса и очила — спря и го погледна, после поклати глава и тихо се засмя на себе си, както се стори на Сам. — Всъщност защо ти разправям всичко това?

— Може би защото е дошло времето да говориш — беше застанал с ръка на кръста, палецът на другата бе хванал като с кука задния джоб на панталона му цвят каки, а очите му бяха вперени в нея. В стойката му нямаше нищо предизвикателно, излъчваше само мъжественост.

— Може би не бива на теб да ти казвам.

— Не си права.

В очите му не се четеше съчувствие, а желание да я слуша, да раздели миналото ѝ с нея. До този момент никой не бе искал да раздели каквото и да е с нея, още повече нещо неприятно. Тя се разколеба, чувствата ѝ рикошираха във всички посоки. Трябваше да ги обуздае. Усещаше се много уязвима.

— Говори ми, Кели — настоя Сам, изненадвайки и себе си с мекотата на тона си.

— Няма какво много повече да ти кажа — тя бързо отиде до масата, с механични движения грабна мръсните чаши, от което Сам предположи, че и преди е почиствала след баща си, така се освобождаваше от излишната енергия. — След като майка ми почина, той започна да пие още повече. Нея я нямаше, за да го спре. Ако ходеше на работа, аз го посрещах, когато се връщаше. Ходех от прозорец на прозорец и всеки път щом телефонът звъннеше, се страхувах. Изхвърлях всички бутилки, които намерех. Правех всичко, каквото правеше и тя. Но не беше същото.

Тя отнесе чашите в кухнята, Сам я последва, опитвайки се да не гледа лекото полюшване на бедрата ѝ, но безрезултатно. Мивката бе препълнена с мръсни чинии. Тя спря и се загледа в него в дълга безпомощна секунда, все още държеше чашите в ръце, тъй като нямаше къде да ги сложи. Най-накрая ги остави върху плота.

С гръб към него отиде до прозореца и погледна навън.

— Той винаги намираше причина да пие — тихо нареждаше тя, а Сам забеляза, че никога не го наричаше татко, за нея Доуърти беше само „той“. — Пиеше, защото мама почина. Пиеше, защото не му било

добре или пък защото му било добре. Когато беше горещо, пиеше, за да се охлади, когато беше студено — за да се стопли. Никога не сме имали пари, защото ги изливаше в гърлото си. А когато наистина се чувстваше добре, обичаше и да удря.

— Бил те е — взря се по-внимателно в нея.

Тя съвсем леко сви рамене.

— Много пъти. Но често успявах да избягам, преди да ме е ударил лошо.

Ала Сам забеляза как тя погали ръката си, като че ли я болеше — сякаш си спомняше стара болка. Той стисна устни. Тя нямаше нужда от гнева му.

— Когато изтрезнееше, той винаги съжаляваше. Молеше ме да му простя, да не го мразя. Обещаваше ми, че никога няма да се повтори, че ще спре да пие. Сякаш живееш с двама различни хора. Когато беше трезвен, се държеше като баща. Приготвила ли съм си домашните? Защо си закъсняла от училище? Защо прекарвам толкова време с момчето на Зелински? А когато беше пиян, беше опасно да стоя при него, освен ако не доведеше жена със себе си. Тогава изчезвах — Кели погледна към тавана, потискайки тръпка от отвращение. — Стените на тази къща са толкова тънки...

Не искаше да му разказва какво е чувала — тежко дишане и охкания, скърцане на пружините на леглото и мръсотииите, които си говореха. Дълго време за нея сексуалният акт представляваше нещо грозно и отвратително.

— Даже веднъж изкара шест месеца и дванайсет дни, без да пие — Кели искаше да каже нещо по-весело, но едва изговаряше думите. — Този път ще бъде различно, ще видиш, казваше. Обещаваше и аз му вярвах. Искях да му вярвам, исках да се промени — тя чу, че гласът ѝ става по-плътен, но вече не можеше да го овладее, не можеше да говори спокойно. — Мислех, че ако действително ме обича, ще престане да пие. Обаче той продължаваше. Продължаваше да ме бие. А аз го мразех, мразех го.

Гласът ѝ се разтрепери от болка и гняв. Беше обичала баща си, но той не ѝ бе отговорил със същото. Това Сам го разбираше. Кели не беше единствената, която бе страдала от подобно отношение. На него му беше ясно какво е да не те обичат и да не те искат, да викаш нощем и да няма кой да те чуе.

Кели вече почти бе забравила, че Сам е в кухнята, докато не почувства успокоителната тежест на ръката му върху рамото си. Защо именно сега трябваше да я докосва, когато беше слаба и безпомощна?

Обърна се към него.

— Какво правиш тук? — запита тя пресипнало. — Защо дойде?

Много леко той прекара пръсти по извивката на бузата ѝ.

— Защото не исках да си тук сама — на нея ѝ се щеше да повярва на онова, което виждаше в погледа му, но старият защитен инстинкт я накара да се отдръпне от него. Ръцете му се отпуснаха върху раменете ѝ. — Не искаш да си сама, нали?

— Никой не иска да е сам — отвърна тя. — Въпреки че той можеше, стига да има бутилка до себе си.

— Не мисли за него, Кели — ръцете му я притиснаха, привлякоха я към него, прегърнаха я. — Мисли за мен — устните му докоснаха челото ѝ, ъгълчето на окото ѝ, бузата ѝ. — Тук — с устните си чувстваше топлия му дъх. — Сега — доближи устните си до нейните. — Само за мен.

Съчувствие. Кели не знаеше, че една мъжка целувка можеше да ѝ го даде. Беше повече от нежност, устните му я успокояваха и я затопляха, ръцете му отнемаха напрежението, стреса, болката. Ненастойчиво, само с дълбоко разбиране устните му се движеха по лицето ѝ.

Беше невероятно лесно да се замисли за него и за нищо друго. Беше до нея. Топлотата и силата му се превръщаха в едно и също. Отдавна се нуждаеше точно от това, Кели се отпусна до него, шепнеше името му, обръщаше глава, за да спре целувките му.

Когато усети, че тялото ѝ се поддава, Сам се пребори със себе си да спре ответната реакция. Напомни на себе си, че тя има нужда от успокоение, а не от страст, но това не можа да спре ръцете му да я притискат към гърдите му, за да ѝ даде да разбере какво би било истинското общуване. Не успя да спре и устните си да изпитват прекрасния вкус на нейните.

Ала всичките му добри намерения се стопиха от реакцията на тялото ѝ, ръцете ѝ привлякоха главата му, устните ѝ смело искаха още и още целувки от него. Трябваше да я докосне. Беше наложително.

Той прокара пръсти по врата ѝ, откри пулсиращата вена, която туптеше на врата ѝ, наведе глава, за да ги изследва по-пълно.

Почувства хлъзгавата материя на блузата ѝ и освободи копчетата, които я държаха затворена. Разкопча ги и пъкна ръце под блузата, където напипа още нещо копринено. Сам почти се засмя, когато зърна копринената дантелена камизолка с цвят на праскова.

Връщайки се отново към устните ѝ, той преглътна въздишката, когато ръцете му погалиха тънкото копринено бельо и под него напипаха ребрата ѝ. Потърка с палци скритите върхове на гърдите ѝ, усети втвърдяването им, извивката на тялото ѝ.

Сам се отдръпна да я види, да прочете какво има в очите ѝ. Бавно разгледа лицето ѝ. Очите ѝ бяха тъмни и замъглени, желанието в тях беше толкова голямо, колкото и неговият копнеж. Сведе очи към гърдите ѝ и изострените пъпки, които си личаха под коприната. Трябваше да разбере дали са толкова твърди, колкото изглеждаха.

Тя се изви назад над ръката му, той се наведе и разтърка устни върху едната ѝ гърда, усещайки как пръстите ѝ се впиват в раменете му, чувайки я как едва си поема дъх. Сам изпъшка слабо, затвори уста около пъпката и коприната и вдъхна чистия ѝ мирис.

Ръцете ѝ бяха върху лицето му, привличайки устните му към нейните. Край с него. Усещаше, че малкото му останала сдържаност се изпаряваше. Колкото повече тя се отваряше към него, толкова по-дълбоко той хлътваше. Ръцете му се движеха по тялото ѝ да докоснат всяка нейна частица и да почувстват трепетния ѝ отговор.

Внезапно тя се откъсна от устните му, ръцете ѝ започнаха да се съпротивляват, тя започна да диша учестено и неравно.

— О, Боже, не. Не тук — протестът ѝ прозвуча почти като ридание.

Сам застина, в един миг осъзна мръсотията в кухнята и в цялата къща, сети се и за първоначалното си желание само да я прегърне и успокои. Отдръпна се, но не я пусна.

— Да — съгласи се той тихо. — Не тук и не сега.

Тя го изгледа с широко отворени очи, все още замъглени от желанието — предпазлива и несигурна. Сам забеляза мокротото кръгче, което устните му бяха оставили върху коприната, и ясното очертание на пъпката ѝ под него. Чудеше се дали тя разбира какво обещание се таи в случилото се.

— Но това ще стане — каза ѝ. — И двамата го желаем. Знаеш го тъй добре, както и аз.

Тя усети как ръцете му дръпнаха блузата и започнаха сръчно да закопчават копчетата ѝ. Кели не можеше да отрече, че внезапното свиване на стомаха ѝ я остави безмълвна за миг.

Желаеше го не само да я прегръща, не само за няколко разгорещени целувки, не само заради утехата, макар и да ѝ бе подействала. Искаше го в леглото. Искаше го така, както не си спомняше да е желала друг мъж. Трябваше само да хвърли поглед към силните му ръце, към широките му гърди, към жилавото му тяло, за да си представи какво е да я пипа, да легне с него в леглото.

Това е направо лудост. Тя не можеше да си позволи да мисли по този начин. Светът ѝ се разпадаше, кариерата ѝ свършваше, миналото унищожи грижливо градения ѝ образ и го почерни. Върху това сега трябваше тя да спре вниманието си, а не върху Сам.

Но и когато той отстъпи и я пусна, възелът от напрежение в стомаха ѝ не изчезна. Тя нормализира дишането си и взе да затъква блузата си под колана на полата.

— Не възнамеряваше да останеш да спиш тук довечера, нали?

При въпроса му Кели вдигна глава, отдръпна кичурите коса, които се бяха отпуснали от плитката ѝ.

— Не.

— Тогава хайде да се махаме — протегна ръка към нея, приканвайки я да я поеме. — Тук вече няма нищо повече за теб.

Тя постоя нерешително само миг, после плъзна ръка в неговата топла длан и се остави да я изведе от къщата. Беше забравила простото удоволствие някой да те държи за ръка. Когато спряха пред колата ѝ, нямаше повече причина да се държат за ръце, Кели изпита почти съжаление. Не искаше Сам да навлиза така в живота ѝ, но още откакто се запознаха, тя не можеше да се контролира.

След мрачната къща със застоялия въздух полегатите лъчи на слънцето светеха ярко, а въздухът беше свеж. За да гледа Сам, Кели сложи ръка над очите си. Слънчевият кръг зад гърба му я заслепяваше. На тази светлина чертите му изглеждаха още по-мъжествени.

Над главите им слънцето беше безоблачно синьо. Лозята като че се простираха до хоризонта, земята под краката им беше неостаряваща и вечна, планините мълчаха. За миг ѝ се стори, че той е рожба на горещото слънце, морската мъгла и назъбените планини.

— Докога ще останеш? — тихият му глас развали магията.

— Докогато искам.

— Мислех, че по-рано трябва да отпътуваш — озадачен изрече той.

— Официално ми беше дадена отпуската от предаването — Кели се престори, че не изпитва болка.

— Какво значи „официално“?

— Искам да кажа, че през следващите няколко дни адвокатите на мрежата ще започнат да уговарят агента ми да откупят правата ми от договора, за да могат тихомълком да назначат някой друг за водещ.

— Защо? — тонът му беше остър. — Ти какво си направила?

— Извършила съм неппростимия грях да попадна в най-злепоставящите заглавия. Сега името ми е замесено със случай на убийство — изрече го с лекота, но болката и огорчението си проличаха.

— Ти нямаш нищо общо с него. Как ще те държат отговорна за действията на баща ти?

Кели го изгледа и не можеше да си спомни някой да се е ядосвал заради нея както Сам. Това някак си я улесни.

— Не заради действията, а заради лошата слава — осъзна цялата несправедливост на положението. — В очите на обществото аз съм дъщеря на човек, обвинен в убийство. Това неизбежно ще остави петно върху мен и от мрежата няма да посмеят да сложат за водещ на новото предаване, такава личност. Личността на човека трябва да бъде безукорна. Аз не съм. Съвсем просто е.

— Ще го забравят — гласът му беше станал рязък и това я трогна.

— След време — съгласи се Кели. — Ще трябва да изчакам. Датата на процеса още не е определена. Което означава, че цялата шумотевица все още предстои. Освен това процесът няма да е кратък. Той твърди, че е невинен. Кълне се, че не го е направил.

— Ти вярваш ли му?

Сам не му вярваше. Усети по тона му. Тя погледна настрана, спирайки поглед върху лозята и си спомни времето, когато баща ѝ я носеше на рамене, ръцете му хванали краката ѝ, за да не падне.

— Въпросът не е дали му вярвам — изрече тихо. — По-скоро е това, че аз не искам да повярвам той да е убил човек.

— Знам.

Тази дума направо я съсипа. Внезапно се почувства неимоверно сломена, останала без сили да се бори, за да постигне нещо, уморена да отхвърля оковите на миналото. Усети паренето на сълзи, но нямаше да им се поддаде. Мразеше проявите на слабост.

— Къде ще спиш довечера? — въпросът на Сам я разсея.

— В някой мотел. Или в Непа, или във Валехо.

— Ще те открият — имаше предвид репортерите.

— Вероятно.

— Ти искаш ли го?

— Не.

— Тогава ела в къщата с мен. Пред портите съм оставил охрана, за да не пускат журналисти. Там няма да те безпокоят, а в къщата има много празни стаи — даже богато мебелираните Сам считаше за празни.

Кели поклати глава.

— Не мисля, че ще е удобно. Значи пак да се крия.

— Няма да се криеш. Само ще стоиш настрани, вместо да станеш главна героиня в цирка на медиите.

Тя не може да устои на усмивката му. Засмя се тихо и се предаде.

— Добре. Ще дойда.

— Има страничен вход. Помниш ли го?

— Мисля, че да.

— Тогава ще те последвам.

Отражението на джипа в огледалото за обратно виждане я успокояваше, че не е сама. Когато спря пред къщата, Кели се поколеба за миг, като се замисли как ли ще реагира Катерин, когато разбере, че Сам я е поканил у тях.

На нея обаче и окото не ѝ мигна. Катерин само се обърна към икономката, застанала наблизко.

— Мисис Варгас, бихте ли показали на мис Дъглас апартамента от палисандрово дърво в южното крило — даде нарежданията си тя, а после се обърна към Кели: — Вечерята е в седем. Знаем, че сигурно първо бихте искали да се освежите, но не е необходимо да се преобличате. Тук не държим на това.

— Благодаря ви — ала тя имаше чувството, че няколко дни е изкарала със същата пола и блуза. Кели се усмихна леко на Сам и последва икономката по мраморните стълби към втория етаж.

По-късно, когато слезе за вечеря, беше облякла бяла блуза и копринена пола панталон тютюнев цвят.

Вездесъщата мисис Варгас се появи и я насочи към малък салон, в който беше сервирана вечерята. Катерин вече беше седнала на масата, когато Кели влезе и за миг остана в нерешителност. На малката маса бяха сложени само два комплекта, прибори.

Катерин забеляза реакцията ѝ.

— Натали няма да слезе. Ще ѝ занесат вечерята в стаята.

Кели беше забравила, че баронесата също е там.

— А Сам?

— Сигурно е във винарната — Катерин разтвори салфетката и я разстла в скута си. — Имали трудности с двама фотографи, които успели да се промъкнат. Полицията е тук, за да разпита няколко наши работници, които живеят в имението. Предполагам, че Сам ще се забави.

— Разбирам — Кели седна, взе розовата салфетка от масата и я разгъна върху коленете си.

И двете не споменаха нищо за смъртта на барона, както не стана дума и за ролята на баща ѝ. Като свършена домакиня Катерин поддържаше разговора около безопасни теми и успяваше да направи така, че и скучен въпрос като времето да бъде обсъждан във връзка със сушата в Калифорния и неясната възможност да завали дъжд, който би се оказал опасен за реколтата от грозде. Кели беше доволна, че разговорът се въртеше около обикновени теми. Не се чувстваше душевно готова да обсъжда каквото и да е друго.

Малко след вечерта тя се извини и си легна рано. Ако Сам се бе върнал в къщата, преди да се качи, тя не го видя. Легна в леглото с балдахина от палисандрово дърво, дръпна памучната завивка и се опита да не мисли нито за Сам, нито за баща си, който щеше да прекара тази нощ в затвора.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Розова сатенена маска за очите лежеше на нощното шкафче до леглото на Катерин. Тя отдавна я бе свалила, още преди зори, когато се събуди. Не стана, а продължи да лежи, облечена с мъжката сатенена пижама, подобна на онези, които носеше като младоженка, когато такова облекло за през нощта още се смяташе за неприемливо.

Но не за удоволствието, което предизвикваше, възбуждайки съпруга си, мислеше Катерин, тя се бе втренчила в утринната слънчева светлина, която навлизаше на тънки струи през източния ѝ прозорец. Сините ѝ очи гледаха мрачно и тревожно. Тревожни бръчки браздяха челото ѝ, докато пръстите ѝ леко и нервно потупваха страниците на книгата, която лежеше разтворена в скута ѝ. Тя отдавна я бе забравила, както и лампата, светеща ненужно върху нощното ѝ шкафче.

Почукване на вратата извади Катерин от мъчителните размисли. Тя бързо затвори книгата и я скри под дебелите възглавници, върху които беше облежната в леглото. Със същата бързина оглади с ръка розовия копринен пухен юрган, за да прикрие всички следи от неспокойната си нощ.

Най-накрая изключи лампата и се обади:

— Влезте, мисис Варгас.

Потъна във възглавниците и затъкна юргана около кръста си, когато икономката влезе с поднос. Върху него имаше обичайната чаша прясно изстискан портокалов сок, сложена в сребърна купичка с натрошен лед, каничка с кафе, чаша и чинийка, както и малка чинийка със сиви сливи. Ако въобще закусваше, Катерин ядеше само това.

— Добро утро, Мадам — мисис Варгас се приближи към леглото и постави подноса в скута на Катерин.

— Добро утро — пое салфетката, която икономката ѝ подаде. — Как е мадам Фужер тази сутрин?

— Не бих могла да кажа, мадам — взе каната с вода и чашата, оставени на шкафчето предната вечер.

— Защо? — Катерин се обърна и я стрелна с очи. — Занесли сте й сутрешното кафе.

— Тя го отказа.

— Оставихте ли й го?

— Вратата беше заключена, Мадам.

Последва миг тишина, преди Катерин да бутне подноса настрани и да освободи краката си. Смаяна мисис Варгас се хвърли да го спасява, като за малко не събори каната с водата, когато Катерин отхвърли завивките и слезе от леглото.

— Къде ми е пенъоарът? — запита, а тъмносините й очи пускаха искри.

— Върху стола, Мадам — икономката безпомощно кимна към него, но тъй като държеше подноса, не можа да й го подаде. Катерин грабна подплатения сатенен пенъоар и пъкна ръце в ръкавите. — Вземете нейния поднос.

— Да, Мадам — Мисис Варгас хвърли поглед из стаята, остави закуската на Катерин върху леглото и побърза да излезе с нея.

Катерин отиде право към вратата на апартамента на Натали, в който тя така и не можа да спи заедно с Емил. Почука силно два пъти.

— Натали? Катерин е. Веднага отворете вратата — беше заповед, а не молба. Такава, на която не може да се възрази.

Почти незабавно се чу шум от стъпки от другата страна на вратата. После ключът се превъртя.

— Заповядайте — дочу тихия глас.

Катерин безшумно влезе в разхвърляната стая. Недокоснати подноси с храна, отворени куфари, разхвърляни дрехи, вечерна рокля, небрежно запратена на пода. През спуснатите завеси на прозорците почти не влизаше светлина. Катерин отиде до тях, разтвори ги, а после направи знак на икономката.

— Дайте подноса и изнесете тези — рече отчетливо. — По-късно се върнете да почистите това безредие.

Бързо изпълнявайки нарежданията, мисис Варгас внесе подноса със закуската и изнесе предишните, затваряйки вратата след себе си. Едва тогава Катерин се обърна към жената, застанала в другия ъгъл на стаята. Беше облечена с дълга копринена нощница с цвят на слонова кост, беше стиснала ръце пред гърдите си и разтриваше раменете си. Тъмната й коса бе отпусната и разрошена върху раменете. Тъмните й

очи бяха отекли от сълзи, а под тях имаше сенки. Натали се извърна от изпитателния поглед на Катерин.

— Не можете вечно да останете затворена в тази стая, Натали — Катерин говореше остро. Тонът ѝ не омекна даже когато видя как Натали премигна. — Това няма да реши нищо.

— Вие не разбирате — измърмори тя в слаб протест.

— След като съм загубила съпруга си — мъж, когото дълбоко обичах, предполагате ли, че не бих могла да разбера болката, която изпитвате от смъртта на Емил — заяви Катерин, сега тонът и беше по-скоро твърд, отколкото остър. — Обаче е време да поемете задълженията, които вече са ваши.

— Не мога — изхлипа Натали и сведе лице в ръцете си, а тялото ѝ трепереше от безшумен плач.

— Нямайте друг избор, колкото и брутално да звучи.

— По-добре аз да бях умряла.

— Да, но Емил умря.

Натали се завъртя почти гневна.

— Трябва ли да бъдете толкова жестока?

— Ако се налага, да — Катерин изпита известно удовлетворение. — Погледнете тази купчина съобщения и телеграми върху подноса си. Вашият адвокат, в Париж звъня пет пъти. Трябва да вземете известни решения, има документи, които трябва да се подпишат, безкраен низ от дребни неотложни неща и... — направи пауза, за да омекоти тона си. — ... трябва да започнете да мислите за погребалната церемония.

— О, Боже — тя преглътна едно ридание и покри устата си.

— Тези неща не може да се отлагат, докато ви дойде настроение да се занимавате с тях, Натали. Този лукс не ви се предлага. Трябва да живеете живота, който ви предстои, и да управлявате винарната.

Тя поклати глава.

— Не разбирам нищо от вина.

— Ще се научите. И с мен стана така — отвърна Катерин пак с нетърпение. Спря и въздъхна. — Емил ви е оставил завещание. Ако въобще сте го обичали, ще направите така, че Шато Ноар да продължи традицията си в правене на хубави вина — след като Натали не отговори нищо, Катерин тръгна към вратата. — Ще ви очаквам долу преди обяд.

Кели спа до късно, а това рядко ѝ се случваше. Намери подноса в антрето на апартамента си, но кафето беше изстинало, а сокът вече не бе съвсем свеж. Въздъхвайки със съжаление, Кели взе подноса и тръгна с него надолу по стълбите.

Мисис Варгас я пресрещна на долната площадка и го пое от ръцете ѝ. Хвърли поглед върху него и каза:

— Топло кафе и сок има в утринната стая. Ако желаете, последвайте ме.

— Благодаря.

Икономката я поведе към приятна стая, обърната на изток, обзаведена в домашен стил на френската провинция с маса от ковано желязо, зеления сала от времето, камина, изработена от чам, странични масички и столове, изрисувани на ръка. Жената кимна към каните с кафе и сок.

— Ако нямате нещо против да се обслужите — каза сковано, а после добави: — Кроасаните са в панерчето на масата, има различни конфитюри. Мадам вече закуси. Желаете ли още нещо? Омлет? Бъркани яйца?

— Препечена филия, моля.

— Препечена филия — повтори тя.

— От пълнозърнест хляб, ако имате.

— Разбира се.

Останала сама в стаята, Кели отиде до страничната маса и си напълни чаша сок. Постави я върху стъклото на масата и се върна за кафе. Беше застанала до масата, когато Сам влезе. Той спря и я огледа: висока и слаба, облечена с масленозелен панталон и памучен пуловер — дрехи, които подчертаваха дългите ѝ крака, тесния ханш и още потънката талия. С известно раздражение забеляза златната шнола, която прибираше лъскавата ѝ коса на тила. Само за миг Сам си представи, че единствената причина тя да е тук — единственото, заради което беше дошла в долината, — беше да бъде с него.

Когато тя се обърна, той свали шапката си, хвърли я върху седалката на един стол и се приближи.

— Добро утро — хвърли поглед към успокоените от съня черти, отиде до страничната маса и си сипа кафе от сребърната кана. — Сега ли ставаш?

— Признавам си — краката на стола изскърцаха по пода, докато тя го издърпваше. Кели се отпусна в него и погледна Сам, който си издърпваше друг стол изпод масата. Пара се вдигаше от дебелия порцеланова чаша в ръката му. — Но не би могло да се каже същото и за теб, нали? — той имаше вид, като че е прекарал сутринта навън. Стори й се, че ако се приближи, той ще й замирише на слънце и чист въздух. — Изглежда, отдавна си станал.

— Призори — съобщи й той и седна, подпря лакти на масата и обхвана чашата с големите си ръце. Беше спокоен и тя му завидя. — Ходих из лозята. Предвиждат дъжд и исках да се уверя, че около чепките грозде няма много листа, въздухът ще може да циркулира и да изсуши гроздето в случай, че завали. Иначе ще мухляса и ще се наложи да се хвърли половината чепка. Когато дойде време да го берем, ще трябва да отделяме здравите зърна. Преди няколко години ни се случи и да знаеш, беше много трудоемко.

— Няма ли кой да ти каже, че днес е неделя? Предполага се, че е ден за почивка — леко го сгълча Кели.

— Да, но на гроздето няма кой да му каже, а Майката Природа не подбира дните — вдигна чашата и се загледа в нея със златистокафявите си развеселени очи.

— Сигурно — усмихна се и забеляза как той премести поглед към устните й. В отговор тя усети как пулсът й се учести. Опита се, но не успя да го нормализира даже и когато той отново се взря в очите й.

— Изглеждаш отпочинала. Добре ли спа?

— Много.

— Радвам се, че поне един от нас е успял — очите му бяха вперени в нея, сякаш тя е била причината той да не спи.

Привличането си оставаше, не можеше да се отрече, че е силно и от двете страни. Но само толкова. Привличане. Точно сега й предстояха толкова много неща, имаше да разрешава доста проблеми, всичко беше тъй несигурно. Нещата се усложниха, от което тя нямаше нужда, затова Кели предпочете да не му обръща внимание.

— Да, снощи на вечеря Катерин спомена, че фотографи са влезли в имението и че сигурно ще бъдеш зает до късно — забеляза страниците на неделния вестник, които той беше затиснал с лакътя си. Нейната снимка беше на първа страница на централно място, както и друга, но отдалеч тя не можеше да познае чия е. — Какво пише във

вестника? — беше впила очи натам, докато пиеше кафето си, макар че я беше страх да го прочете.

— Тъкмо това, което очакваш — той го сгъна и го хвърли настрана върху празния стол. — Ако държиш да го прочетеш, направи го, след като изпием кафето.

Изразът му леко се втвърди и Кели разбра причината. Сам не искаше нищо, свързано със смъртта на барона, да им пречи в момента.

— Слушам, сър — каза тя и понечи да изкозирува на шега, когато икономката се върна с препечената филия на Кели.

— Изглежда много хранителна — пошегува се Сам, когато Кели я пое.

— Така е — изгубила интерес към храната, Кели започна да троши единия ѝ край, заслушана в лекото поскърцване по пода на дебелите гумени подметки на икономката.

— Днес предстои ли ти нещо специално? — въпросът на Сам ѝ се стори като опит да говорят нормално.

— Преди два дни практически всяка минута ми беше заета. Сега времето ми е свободно и нямам какво да правя — несъзнателно продължи да троши филията. — Вече наех адвокат. Името му е Максуйн. Казват, че бил добър.

— Чувал съм го — Сам кимна. Неудоволствието от промяната на разговора си пролича по стиснатите му устни.

— Трябва да отиде в затвора и да се представи официално. Каза, че ще го направи веднага щом може. Но това ще стане, преди да се срещнем във вторник — добави тя, изричайки на глас мислите си. — Когато говорих с него и му съобщих малкото, което знам, той ми каза, че е убеден, че Оли няма да може да докаже, че е предумишлено деяние — Кели забеляза купчината трохи в чинията си и несъзнателно изтърси частиците, полепнали по пръстите ѝ. — След като се срещна с него, няма да имам причини да оставам повече. По-нататък всичко може да се урежда по телефона.

— Къде ще отидеш?

— Ще се върна в Ню Йорк.

Той задържа погледа си върху нея, когато надигна чашата към устата си, и попита:

— Какво ще правиш там?

— Много неща.

— Кажи две.

— Първото, е да се опитам да запазя работата си — отвърна Кели и замълча усмихната мрачно. — В телевизията отсъствията не са препоръчителни. Далеч от очите, далеч от сърцето. Поне когато съм там, бих могла да се защита. Отдалеч това е трудно, ако не и невъзможно.

— Добре, а второто? — попита Сам, след като не успя да обори логиката на първото.

— Откакто се преместих в Ню Йорк, се занимавам активно с програма за защита на страдащите деца, помагам за събирането на средства и привличане на вниманието на обществеността към тях. Сега бих могла да отделя повече време. Един Господ знае каква помощ заслужават тези деца — давайки си сметка, че се вълнува, тя млъкна и хвърли бърз поглед към Сам, за да види дали е забелязал.

Очите му бяха притъмнели, но когато заговори, тонът му беше извънредно мек.

— Наистина. Точно както и ти си била.

Реакцията му почти я обезоръжи. Кели едва сдържа сълзите си.

— Затова смятам, че ако мога да помогна — продължи тя с дрезгав глас, — ако мога да спестя поне на едно дете страданията от физическо и психическо насилие, няма да е малко.

— На едно дете няма да е достатъчно. Смятам, че и на двамата ни е ясно. Твърде лично се възприема.

Все още ѝ беше неудобно да разисква тази тема с него.

— Както и да е — каза тя, дълбоко пое дъх и насила се усмихна. — Освен тези двете, има и още нещо: купих един люлеещ се стол на битпазара сигурно има двацет пласта боя, а досега съм успяла да сваля едва половината.

— Той може да почака. Всичко това може да изчака няколко дни. Няма нужда още да тръгваш.

Тя поклати глава.

— Трябва да работя — тъй като не искаше Сам да остава с погрешно впечатление, тя бързо додаде: — Не е въпрос на пари. Успях доста да спестя и бих могла да изкарам с тях известно време.

— Представи си, че си във ваканция — подсказа ѝ Сам. — Почини си. Остави нещата да улегнат.

Той говореше много логично, но Кели се колебаеше.

— Не знам.

— Искам да останеш, Кели.

Очакваше повече от нея. Усещаше го по тона му.

— Не съм готова за това, Сам — отвърна, после си даде сметка, че не е съвсем искрена. — Не съм готова за теб.

— Аз също не мисля, че съм готов за теб. Но това не променя нещата. Ни най-малко.

— Би трябвало.

— Може би. А може би някои неща не може да се променят. Вероятно трябва да се приемат така.

— Не вярвам.

— Така ли? Тогава повярвай в това — аз имам нужда от теб тук. Освен това смятам, че и ти имаш нужда да си с мен.

— Не — възрази тя незабавно.

— Отричай го колкото искаш, Кели. Но при мен и теб въпросът не е „ако“. Въпросът е *кога* — той отмести чашата си настрани и се изправи. — Колкото и да ми се иска да продължавам този разговор, трябва да тръгна, за да видя какво става навън — спря до стола ѝ и плъзна пръст по бузата ѝ. — Ще се видим по-късно.

— Добре — измънка Кели, притеснена от сигурността, с която звучеше гласът му.

Едва когато стъпките му заглъхнаха, тя взе вестника от стола и се зачете.

На смъртта на барона бе посветена не само първата страница, а и още две цели вътрешни. Общо имаше три материала. В първия се описваха фактите и обстоятелствата на смъртта му и последвалият арест на баща ѝ. Вторият материал беше посветен на барон Емил Фужер с изказвания на различни величия и винопроизводители за него и приноса му към винарската индустрия, включително на Джил Рътлидж, който заявяваше: „Светът загуби един голям винопроизводител и блестящ човек.“

Със снимката на Кели започваше третият материал, макар че той се отнасяше главно за баща ѝ и в три къси абзаца проследяваше накратко кариерата ѝ в телевизията. Част от информацията за баща ѝ звучеше като полицейска сводка. Сред сухите факти имаше и интервюта с хора, които го познаваха и смътно си я спомняха,

проследяваха се миналите му прегрешения, с което отново се доказваше, че малките градчета имат дълга памет.

Кели с въздишка бутна вестника. Сам беше прав — пишеше онова, което тя очакваше. Единственото успокоение беше, че в следващия брой историята щеше да бъде сведена до една колонка, сбутана някъде на вътрешните страници.

Когато опита кафето си, то бе изстинало. Кели направи гримаса и стана, за да си добави горещо кафе от каната. Леки бавни стъпки се приближиха до утринната стая. Кели погледна към вратата, усмихната вътрешно в очакване на Катерин.

Оказа се баронеса Фужер, която влезе и спря нерешително. Беше облечена със семпла черна рокля и без никакви бижута, с изключение на халката. Тъмната ѝ коса бе прибрана на кок. Беше направила напразен опит да прикрие бледостта си с грим, за да не се виждат подутите ѝ очи, но нищо не можеше да скрие изтерзания ѝ вид и мъката в очите ѝ. Те се разшириха от изненада и изумление, щом зърнаха Кели.

— Вие сте от телевизията — гласът ѝ прозвуча болезнено и обвинително.

— Бях — промълви Кели, за да я прекъсне.

— Как влязохте тук?

— Аз съм гостенка. Сам ме покани — Кели не искаше да оставя жената с впечатлението, че се намира тук като телевизионна репортерка. — Извинете, баронесо, но трябва да знаете, че аз съм дъщеря на Ленард Доуърти.

— Не разбирам — тя се намръщи.

— Той беше обвинен в убийството на съпруга ви.

Лицето на Натали побледня още повече и тя извърна глава.

— Известно ми е, че някакъв мъж е бил арестуван. Ако знаех как се казва...

Тя не изпадна в истерия, нито пък в обвинения, не се разплака, само изразът ѝ стана болезнен и това Кели не можа да понесе. Полуоформилото се предположение, че е било грешка да остане, сега се превърна в убеждение.

— Съжалявам, баронесо. Присъствието ми тук само ще ви разстрои. Ще си тръгна веднага — оставяйки чашата си на масата, Кели бързо се запъти към вратата.

Преди да я стигне обаче баронесата вдигна ръка, за да я спре.

Катерин влезе и изпитателният ѝ поглед веднага схвана какво става.

— Натали, колко хубаво от ваша страна, че слязохте. Сигурно си спомняте Кели Дъглас.

— Преди това Доуърти — твърдо настоя Кели. — Съобщих ѝ коя съм.

Катерин се усмихна успокоително, без да проявява изненада.

— Кели се превърна в нещастната жертва на вниманието на пресата поради действията на баща ѝ. Сам ѝ предложи спасение при нас и аз дадох съгласието си.

— Благодаря ви, но смятам, че при тези обстоятелства е най-добре да си тръгна.

— Глупости — веднага възрази Катерин и се готвеше да каже още нещо, когато тихият глас на Натали Фужер я прекъсна.

— Няма нужда да си отивате.

Кели поклати глава.

— Много мило от ваша страна, но моето оставане тук само непрекъснато и неприятно ще ви напомня за всичко, което се случи.

Баронесата направи изненадана физиономия.

— Как може да ми напомня нещо, което не мога да забравя? Усецам болката от смъртта на Емил с всяка глътка въздух, която поемам. Вашето присъствие няма да я утежни, напротив — няма да ми е приятно, че аз съм причината да си тръгнете оттук.

Изненадана, Кели не можа да измисли нищо. Предаде се любезно, колкото успя, извини се и се оттегли в стаята си под претекста, че трябва да напише писмо на несъществуваща приятелка. В стаята си се почувства още по-затворена и неспокойна, докато не я повикаха за обяд.

На западния, хоризонт се появиха заплашителни облаци и притъмняването предвещаваше дъжд. Независимо от тях слънцето се бе издигнало високо в небето и напичаше долината и лозята.

През френските прозорци на главния салон Катерин наблюдаваше застрашителните облаци и тъмнината беше в съзвучие със загрижеността ѝ. Все още бяха далеч, винаги имаше вероятност те да се разпръснат и да пропуснат долината.

Но тази мисъл съвсем не я успокояваше. Остарявам, казваше си. Започвам да виждам неща, които не съществуват. Привиждаха ѝ се духове. Вероятно и пред Натали сега се явяваха духове. Мислеше за вдовицата на Емил, която се намираше в библиотеката и бе заета с неприятни телефонни разговори, уточнявайки досадни подробности, или пък говореше по различни важни въпроси, на пръв поглед изглеждащи неважни, както и на нея ѝ се бе случило преди много години.

Изведнъж въздухът в стаята ѝ се стори задушен. Катерин отвори прозорците и излезе на терасата. Пляскане на вода привлече вниманието ѝ към тъмната линия на облаците над планината Майякамас. Проследявайки източника на шума, тя видя тънкото тяло на Кели Дъглас, което пореше водата, риташе с дългите си крака, а силните загребвания на ръцете ѝ я носеха по дължина на басейна. „Бори се с демоните“, помисли си Катерин. Едно време и тя работеше почти до безсъзнание.

Наблюдаваше как Кели направи още три обиколки, накрая намали темпото, спря и излезе от водата. Висока жена, тънка като вейка с мокри ръце и крака, с наведени рамене от усилието, а златистият бански костюм — един от няколкото, които Катерин държеше за гости, блестеше още по-ярко на слънцето. Отметна назад дългата си коса и тя заприлича на спусната тъмна, леко червеникава завеса.

Отдалеч се чу звънецът. Катерин се обърна намръщена. Следобедът не очакваха никого. Кой можеше да дойде без предупреждение?

Подтиквана от любопитство, Катерин пресече главния салон до антрето с мрамор и пристигна там в мига, в който мисис Варгас отваряше входната врата. Катерин замръзна, виждайки сребристосивата коса, която можеше да принадлежи само на сина ѝ Джил. Секунда по-късно това бе потвърдено, когато чу гласа му, питащ за Натали. Синът му Клей го придружаваше.

— Поканете ги, мисис Варгас — нареди ѝ тя, измина антрето до вратата, а при всяка стъпка бастунът ѝ потропваше по пода.

С кимане освободи икономката и се изправи срещу сина си, забелязвайки предпазливост в погледа му.

— Дошли сте да видите Натали. Редно ли е?

— Израз на внимание. Дойдохме да ѝ изкажем съболезнованията си и готовността да помогнем.

— Разбира се — тя прие обяснението му.

— Как е баронесата? — запита Клей, а хубавото му лице имаше загрижен израз.

— Възстанови се от първоначалния шок от смъртта на Емил — отвърна Катерин. — Времето ще се погрижи за останалото.

— Би ли ѝ предала, че сме тук? — запита Джил с леко предизвикателен поглед, сдържайки неприязненото си отношение към нея. Катерин би искала да му каже, че няма защо да се бои повече, но той нямаше да ѝ повярва, точно както не ѝ повярва на партито предната вечер.

— В библиотеката е — за миг се подпря на бастуна, после се обърна и тръгна, заслушана в следващите я стъпки — едните бързи и твърди, а другите бавни и премислени? И все пак по нещо те си приличаха.

Какъв беше баналният израз? Приличат си като баща и син. Но Джил въобще не приличаше на баща си, на нейния любим Клейтън. Амбицията, решителността да успее Джил беше наследил от нея. Беше я предал на сина си заедно с хитростта и коварството. Всеки носеше черти, които биха могли да бъдат добри, ако не бяха изкривени. Беше ли прав Джил? Нейна ли бе вината?

Катерин леко въздъхна, преди да стигне затворените врати на библиотеката. Почука леко и влезе. Натали седеше върху кожения въртящ се стол до незапалената камина, като че ли търсеше топлина от нея. Погледът ѝ беше вперен в мрачната част на стаята, лицето ѝ беше бледо и източено, а в ръцете си държеше купчина съобщения, получени по факса.

— Натали — Катерин застана до вратата, видя как жената стреснато обърна глава и празния поглед, който замени объркания ѝ израз.

— Имате посетители.

— Посетители ли? — тя неуверено се изправи. Колебанието ѝ се усили едновременно с изчервяването на бузите ѝ, когато видя Клей и Джил Рътлидж, застанали пред вратата. — Аз... — започна да шумоли с хартиите, после се обърна, приближи пръсти до устните си, спусна ги на гърлото си и каза: — Моля, поканете ги.

Катерин отстъпи, за да ги пропусне, държейки с една ръка дръжката на вратата. Не бързаше да си тръгне и крадешком наблюдаваше как Джил пръв се приближи към Натали, хвана двете ѝ ръце, приближи ги към гърдите си, шепнейки състрадателни думи. Все пак погледът на Натали се отправи към Клей. Катерин излезе и нарочно остави вратата отворена.

Музикалната стая беше недалеч по коридора. Привлечена от вида на пианото от черно абаносово дърво, Катерин влезе и бавно тръгна към него. Седна на твърдата седалка до него и поглади с ръка черния капак на клавишите.

Усмихна се леко, спомняйки си уроците, които синовете ѝ взимаха. От години никой не бе свирил на пианото. Нищо чудно да се е разстроило. Кое не би обезпокоило ни най-малко Джонатан, спомни си Катерин. Клетият ѝ син нямаше абсолютно никакъв слух и въобще не можеше да познае, че е натиснал фалшива нота. Джил му се присмиваше безмилостно. А той имаше голяма музикална дарба и свиреше на пиано с лекота.

— Мадам би ли желала чай и бисквити? — гласът на икономката прекъсна мислите ѝ.

— Добре би било, да — Катерин махна ръка и с нетърпение я отпрати, после я отпусна в скута си. Пръстите започнаха да опипват плата на роклята ѝ.

Катерин се взираше в пианото, погледът ѝ пак бе по-мътнял, тревожен, а бръчките от вълнение и объркване отново се появиха. Трябваше да ги попита, да им зададе въпроса направо, но дълбоко в себе си самата тя беше тъй несигурна, а освен това се страхуваше, че няма да е в състояние да различи истината от лъжата.

Не ѝ се щеше да остарява. Мразеше тялото си и не можеше повече да му вярва, мисълта ѝ се рееше, очите ѝ гледаха в настоящето, а понякога в тях се явяваха образи отминалото.

Гласовете, тихи и неразличими, достигаха до нея от библиотеката. Катерин успя да отдели гласа на Джил от другите. След миг чу стъпки по коридора. Вървеше Джил. Даже след всичките тези години тя можеше да различи бързата му твърда походка. Винаги бързаше нанякъде, винаги решен да стигне там, накъдето се е насочил.

Щом наближиха музикалната стая, тя изведнъж се зачуди, да не би да идва да я види. С надежда Катерин се изправи на крака. Нейният глас прозвуча, когато той се изравни с вратата.

— Джил?

Той спря и надзърна. В израза му се появи леко раздражение, при което Катерин веднага седна.

— Ще имаш ли нещо против, ако използвам телефона в главния салон? Имам важен телефонен разговор.

— Важен разговор ли? — запита и сухо измърмори: — Много удобно за Натали и Клей.

Когато бузите му се зачервиха от яд, Катерин разбра, че е била права. Предполагаемият важен телефонен разговор не беше нищо друго, освен извинение да остави Клей с Натали. Това обаче не я накара да се почувства по-доволна и тя обърна глава, когато шумът от стъпките на Джил продължиха по коридора към главния салон.

В мига, в който Джил излезе от библиотеката, Натали застана до камината и се загледа в почернялата от огън вдлъбнатина. Тя свее глава, обърна се с гръб към Клей. Беше си изградила броня, която пречеше на Клей да прочете какво става в душата ѝ. Той само се надяваше, че това е преходно, поне така му изглеждаше.

— Натали — започна и пристъпи напред.

Тя го спря с меко обвинение:

— Не трябваше да идваш тук.

— Не можех повече да издържа. Не бях в състояние да понеса мисълта, че си сама, знам каква болка изпитваш...

— Той беше разбрал — все едно че не чу нито една негова дума. Неприятно изненадан от този факт, не каза нищо и зачака, защото не знаеше дали не е останал с погрешни впечатления от нея. Полу се обърна, отправяйки му обезпокоен поглед. — Трябва да е разбрал. Защо иначе ще тръгне след нас?

— И аз се измъчвам от същия въпрос — приближи се, когато тя се извърна от камината. — Но трябва да свикнем с факта, че сигурно никога няма да открием отговора — той покри с ръце пръстите ѝ, притиснали раменете ѝ. При допира тя потрепери, но не се отдръпна и Клей разбра, че страховете му са напразни. — Исках да бъдем

свободни, да сме заедно. Но не по този начин — наведе глава и леко допря устни до косата ѝ. — Обичам те повече от живота. Не бих понесъл да ме намразиш.

С тих стон тя се обърна и се прилепи към него. Той я прегърна с топлина, обич, но не я притискаше. Рано беше още. По-късно, когато се увери, че няма вина, няма наказание, той ще повдигне въпроса за сливането.

Френските прозорци към главния салон бяха отворени. Кели постоя нерешително, после влезе в сенчестата хладина на къщата, която беше истинско облекчение след изгарящите лъчи на слънцето. Спря и вдигна слънчевите очила върху вече изсъхналата си коса. Огледа се за Катерин, но нея я нямаше в стаята.

Гласове се чуваха от мраморното антре и Кели влезе, за да види кой е, босите ѝ крака стъпваха безшумно по персийския килим в салона. Преди да стигне до вратата, мисис Варгас влезе и очите ѝ леко се разшириха от изненадата, че има някой в салона.

— Мога ли да ви помогна, мис? — тя огледа голите крака на Кели и късата роба, която бе сложила над златистия бански костюм.

— Всъщност не — остана с усещането, че икономката не одобряваше облеклото ѝ за салона. — Търсех Катерин.

— Смятам, че Мадам е в музикалната стая. Ако...

— Не — прекъсна я веднага Кели. — Искях да я попитам в колко ще бъде вечерята днес.

— В седем, мис.

— Благодаря — заобиколи икономката и пак се отправи към вратата, пристигайки там заедно с Катерин.

— Добре ли поплувахте? — запита Катерин. Тонът, усмивката, всичко съдържаше учтивостта на свършена домакиня към гостенката ѝ.

Кели потвърди, после установи, че това не е достатъчно.

— Свикнала съм да работя много и откакто пристигнах, нямам време за физически упражнения. Искаше ми се да поплувам — готвеше се да каже още нещо, когато забеляза, че Катерин не я слуша. Вниманието ѝ бе насочено към мраморното антре и към тихия говор, който се чуваше оттам. — Има ли някой? — ръката ѝ се плъзна към предната част на робата, придърпвайки реверите.

— Джил и Клей тъкмо си тръгват — отвърна Катерин. — Дойдоха да видят Натали и да ѝ поднесат съболезнованията си.

Кели чу, че входната врата се отваря, и отстъпи в салона, за да хвърли поглед към отиващите си, изпълнена с любопитство за това неочаквано посещение, като се имат предвид хладните отношения между Катерин и сина ѝ. Двамата мъже бяха вече излезли, Джил изчезваше от погледа, а Клей се обърна към баронесата, която стоеше на стъпалата. Каза ѝ нещо, после вдигна ръка към бузата ѝ и бавно я погали. Кели гледаше, смаяна от жеста, който беше твърде интимен. Обърна се нерешително към Катерин.

— Предполагам, че според Клей това е израз на съчувствие — отбеляза Катерин с леден израз, който потвърди впечатлението на Кели.

Клей и Натали Фужер бяха повече от познати и приятели. Все пак скръбта ѝ от смъртта на Емил изглеждаше искрена. Кели се замисли над това, докато се качваше по стълбите, за да си вземе душ преди вечеря.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полилеят с кристални висулки пръскаше обилна светлина в обширното антре, пропъждайки тъмнината на нощта. Полираният мрамор на пода и стълбището блестеше меко, топлотата и красотата му контрастираха с хладния и официален вид, който имаше денем.

Сам твърде много бе привикнал към обкръжаващата го среда, за да я забелязва. С няколко широки крачки премина разстоянието и забързано се заизкачва по стълбите. В съзнанието му имаше само две неща — хладък душ и Кели, но душът не беше спешен. От сутринта чакаше денят да свърши и да започне нощта. Най-накрая това стана, макар малко по-късно, отколкото бе планирал.

На върха на стълбите той се отдели от лъснатия метален парапет и тръгна по коридора към стаята си. Когато приближи вратата на Кели, механично забави стъпки, поколеба се, после се приближи и почука.

— Влез — тежката врата заглуши гласа ѝ.

Ръката му хвана дръжката. Натисна вратата, тя се отвори навътре и той влезе в затъмнената стая. Не беше съвсем тъмна. Лампа светеше в нишата с канапето, но светлината ѝ беше по-скоро декоративна, отколкото функционална.

Тогавя я видя, застанала до прозореца, лицето ѝ беше бледо на фона на тъмната вечер. Беше по копирен пенъоар и той забеляза, че косата и пак е дръпната назад в ненавистната плитка. Сам затвори вратата и тръгна към нея.

— Винаги ли стоиш на тъмно?

— Невинаги — но тази вечер на Кели ѝ се искаше да се загуби из сенките и да остане там в безопасност... Тъмнината често я бе защитавала от пиянските буйства на баща ѝ.

Тя видя как сянката му се приближава към нея. Шумът от стъпките му секна и той застана до прозореца съвсем близо до нея. Твърде близо. Би могла да запали и други лампи, но още не.

— Съжалявам, че не успях да се върна за вечеря — говореше тихо, но по-голямо впечатление ѝ направи въпросителния му поглед.

— Планирах да дойда по-рано, но всеки път, щом решавах да тръгна, все нещо се случваше. Страхувам се, че не съм много добър домакин.

— Не разбирам от тези неща. Сутринта пихме кафе заедно.

Само така — непринудено. Стой на светло и се дръж естествено, казваше си Кели. Не беше толкова лесна задача, след като много силно усещаше присъствието му и мириса му на земя, слънце и нещо чисто мъжко.

— Вярно — тонът на Сам беше подобен на нейния. — Как прекара деня?

Кели бавно обърна гръб към прозореца и докосна с ръка хладното дърво.

— Плувах, пекох се на слънце и мислих.

— За какво? — тя цял ден заемаше съзнанието му. Сам не знаеше дали и с нея не е било същото.

— За много неща. Най-вече за работата си — облегна се към прозореца, наведе чело към стъклото и се взря навън. — Не би трябвало да я загубя. Не сега. Толкова труд съм хвърлила, за да стигна до нея. Сигурно има начин да попреча това да не се случи, нещо да кажа или да направя и ги убедя да не ме освобождават.

— Не смяташ ли, че се тревожиш повече, отколкото е необходимо? Още не си уволнена.

— Но с тази отпуска съм съвсем близо до този миг — настоя тя. — Ако сега не се боря, ще загубя мястото си. Затова е толкова наложително да измисля някакъв план за действие.

— Като например? — Сам гледаше как тя изкриви устни в усмивка, която всъщност не беше радостна.

— Не стигнах до решение — призна тя и въздъхна. — Мислех да изляза пред пресата и да разкажа историята си, като се опитам да възбудя обществена подкрепа. Но как бих могла да обясня на някого, който не го е изживявал? Как да ги накарам да разберат какво е да растеш с човек, който пие много и тормози собственото си дете?

— Представих си го много ясно, когато онзи ден ми разказа — напомни ѝ той.

— Обаче ти *видя* къщата, мръсотията и бутилките. Очите ти казаха толкова, колкото и моето описание. А може би и повече — добави тя. — Не умея да се изразявам на хартия, Сам. Зная, защото се опитах. Преди малко написах чернова за статия за „Ню Йорк Таймс“,

но не се получи — отдели се от прозореца, но ръката ѝ остана залепена за рамката. — Всичко излиза много объркано.

— Може би си твърде критична — предположи Сам. — Имаш ли нещо против, ако прочета написаното?

— Ако можеш да съединиш парчетата. Накъсах го и го изхвърлих в кошчето.

— Не може да е било чак толкова лошо — изкуси се да събере парчетата и да ги съедини.

— Наистина не става. Силата ми е в телевизията, а не в печата. Посланието ми ще има стойност, ако снимките казват половината.

— Тогава използвай телевизията.

— Но, няма снимки, които биха могли да покажат гнева, омразата, болката, събирани, в душата ми през тези години — възрази тя ядосана. — Бих ли могла да пъкна камера в главата си, за да покажа най-ранните си спомени как посред нощ ме събуждат силни шумове — трясък на врати и гневни гласове или чупенето на хвърлени чинии и бутилки? Как да покажа объркването и ужаса на самотното дете в тъмната стая, което се крие в леглото си, бои се да отвори вратата и се страхува да види какво става зад нея?

— Кели, за теб наистина е било ад, знам — когато ръката му се вдигна към нея, тя се отдръпна назад.

— Някои го наричат ад — говореше с равен глас, макар и с огорчение. Кели се обърна към прозореца. — Разказах ли ти как ме удари за пръв път и тогава ми стана ясно колко е лош, за един от случаите, когато „не се чувстваше добре“, както мама се изразяваше?

— Не, не си.

— Би трябвало да съм го забравила и потиснала дълбоко в спомените си. Но си го представям много ясно, то изгаря съзнанието ми. Случи се, когато бях в първи клас. Мама ми беше ушила нова жълта рокля. Наричаше я слънчевата рокля, а аз толкова ѝ се радвах, че я накарах да ме пусне на училище с нея. Представлявах пълничко момиченце, нетърпеливо да се покаже с новата си слънчева рокля. Струваше ми се, че изглеждам много добре, но по-големите деца не останаха с такова впечатление, когато ме видяха в автобуса. Присмяха ми се и казаха, че съм като малка дебела лоена топка. Опитах се да им възразя, но те започнаха да ме дразнят още повече. На връщане след

училище беше още по-лошо. Когато мама ме посрещна пред вратата, аз бях обляна в сълзи. Разказах ѝ какво се случи.

— Съжалявам, миличкото ми — любящите ѝ ръце изтриха сълзите от бузите ѝ. — Не обръщай внимание какво ти казват момчетата. Те само те дразнят. Рокличката е хубава и ти изглеждаш прекрасно в нея.

— Нареккоха ме дебела лоена топка — отново се разрида.

— Не, не си. Ти си ми моето слънчево момиченце — прегърна я и я притисна, вдигна я на ръце и я отнесе на дивана. — Хайде стой тук, а аз ще ти донеса бисквитки, които опекох специално за теб. Окей?

— Окей — но гласът и брадичката ѝ трепереха.

Видя как майка ѝ отиде в кухнята и нови сълзи потекоха от очите ѝ. Ревеше с глас, когато баща ѝ влезе по размъкната тениска и панталон.

— Какво има? — спря и я изгледа, олюлявайки се. — Плачеш ли?

Тя кимна и изплака още сълзи.

— В автобуса Джими Тъкър и онова момче Карл ме направиха за смях и ме наричаха какво ли не.

— Ти не им ли каза да млъкнат?

— Да, но те не ме послушаха.

— Тогава е трябвало да им удариш по един през устата.

— Но те са много големи — възрази тя намусена.

— Това не е извинение — вдигна я и я изправи пред дивана. Лицето му беше близо до нейното, а дъхът му миришеше особено. — Хайде, ще те науча да се бориш. Сложи ръцете си така.

Тя погледна вдигнатите юмруци и поклати глава.

— Но аз не искам, да се боря, тате.

— Е, ще трябва да се научиш. Сега прави каквото ти казвам. Вдигни юмруците си така и удари ръката ми, когато аз замахна към теб.

Тя се опита да направи както той ѝ каза, но когато ръката му успя да стигне до лицето ѝ, не реагира бързо и пръстите му я удариха по бузата.

— Трябва да действаш по-бързо, Лизи — този път юмрукът му отново се стовари по бузата ѝ и я замая.

— Ох! — залепи ръка за горящата си буза.

— Хайде, бий се. Удряй. Хайде де.

— Не, не искам — отново повтори тя, още по-объркана и уплашена.

— Отговаряй на ударите ми, иначе ще продължа да те бяхтя — първо единият юмрук, после другият се стовариха в челюстите ѝ. Когато вдигна ръце, за да защити лицето си, той ги насочи към стомаха ѝ. Заплака, превита надве, притискайки корема си. Тогава той отново започна да я удря по лицето.

Изплашена и ядосана, тя изкрещя:

— Спри!

— Разсърдих ли те, а? — подразни я той с отвратителна усмивка. — Тогава отвърщай на ударите.

Отново я тупна, този път по-силно от преди. Тя падна назад върху възглавницата на дивана, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Майка ѝ дойде тичешком от кухнята.

— Господи, Лен. Какво си направил с нея?

— Той ме удари, мамо — изрида тя.

— Само лекичко. Уча я да се бие.

— Тя е много малка, Лен — вдигна я на ръце и я отнесе в нейната стая.

— Мамо, татко защо ме удари? — хлипаше тя. — Какво съм направила?

— Нищо лошо не си направила, миличката ми, любимата ми. Понякога... — майка ѝ спря, прегърна я още по-силно и опря брадичката си върху главата ѝ. — Понякога татко ти забравя колко е силен. Той не искаше да те заболи.

— Какво съм сгрешила? — попита тихо Кели. — Когато си малък, не разбираш. Чувстваш се само объркан и виновен, щом ти крещат без причина и когато обикновените закачки се превръщат в садистично насилие. Колко пъти мама ме е спасявала — спря и потрепери. — Но тя умря ѝ ме остави сама с него. Изведнъж ми се наложи бързо да порасна, за да оцелея. Всъщност аз не съм имала

детство. Бях малка, а скоро след това — голяма. Пораснала и ужасена. Не само от него — добави бързо. — Страхувах се, че някой ще открие точно какъв е бил животът ми. Затова лъжех за синините и подутините под очите си. Не исках хората да разберат истината. Много ме беше срам, изпитвах унижение.

— Срам те е било — избухна Сам, който не можеше повече да слуша мълчаливо. — Няма от какво да чувстваш срам или вина. Нищо лошо не си направила. За всичко той е бил виновен. Той те е удрял, той те е бил.

— Как да ти го обясня? — каза, поклащайки глава. — Ако непрекъснато ти повтарят, че ти си виновен, започваш да го вярваш. Започваш да мислиш, че си направил нещо, което не е трябвало. Най-лошото в цялата работа е коварството. Не само физическите удари, оскърбленията измъчват и душата ти. Това не можеш да го пресъздадеш на видеолента.

Сам възненавидя Доуърти така, както не беше мразил никое човешко същество досега.

— Например това, което писах днес — продължи Кели. — Действително имах намерение да говоря по телевизията. Както виждаш, бедата е в това, че историята ми не е достатъчно изпълнена с бруталност. Сексуално не съм осквернена. От побоищата не съм станала инвалид или ненормална. Единственото, което прави разказа ми интересен за медиите, е фактът, че той е обвинен в убийство. Даже и да се явя пред телевизията, какво ще спечеля? Ще разкрия образа на едно нещастно дете, което е дъщеря на убиец. Това в никакъв случай не е гаранция, че ще запазя работата си.

— Толкова лошо ли би било, ако я загубиш?

Кели обърна глава към него, изумена от въпроса му.

— Та тя е целият ми живот. Всичките ми приятели са в телевизията — но докато го изричаше, си спомни изключително краткия си телефонен разговор по телефона с Ди Ди следобеда. Кели ѝ се обади, за да я предупреди къде е в момента и да разбере дали Ди Ди няма никакви въпроси, свързани с материала за Травис.

Честно казано, обади ѝ се и защото искаше да поговори с някого, който би разбрал унищожителното въздействие, което станалото би имало върху кариерата ѝ, някой, който би могъл да ѝ съчувства или пък да се възмути от начина, по който се отнасят с нея. Ала Ди Ди

прояви само учтивост и високомерие, като че ли искаше да се разграничи от Кели точно както направи Хю, като започна да я възприема вместо като жертва — като потенциално отговорна за случилото се.

Споменът за този телефонен разговор стегна гърлото ѝ и Кели завърши с думите:

— Мечтаех да работя в мрежата.

— Сигурно си имала и други мечти.

Да, но едно време. Тогава Кели си представяше, че има хубав дом, деца и мъж, който я прегръща, обича и защитава. Но това беше много отдавна, когато все още имаше романтични идеи за живота.

— Всъщност мечти не. Само детски фантазии — отвърна тя на Сам, обърна се и отново се загледа през прозореца. Луната беше сребристобяла на фона на черното небе, обсипано с далечни звезди, но светлината им беше толкова слаба, че не се отразяваше на тъмнината на нощта. — Май все пак ще завали — ала облаците, които по залез се появиха, сега вече не се виждаха.

Сам се приближи, облегна рамо отстрани на прозореца и се взря навън.

— Дори и да завали, готови сме — каза, щом разбра, че тя иска да смени темата. Той също изпитваше подобна нужда. — Поне що зависи от нас. Обрахме листата около гроздовете, за да може въздухът да циркулира, а съм поръчал и хеликоптери.

— Хеликоптери ли?

— Да прелетят над лозята, да раздвижат въздуха и гроздето да може да изсъхне — обясни Сам, обърнал очи към нея. — Преди да се появи заплахата от дъжд, всички мислехме, че този ще е най-добрата реколта на равнината от много години насам. Сега обаче това остава под въпрос.

— Може и да не завали — Кели не можеше да разбере защо неговите проблеми имаха някакво значение за нея, когато тя си имаше достатъчно свои.

Той се усмихна, а белите му зъби блеснаха.

— Може и да е така, но винопроизводителят се научава да се тревожи за нещата, които зависят от него, да се бори с онези, които не зависят от него, и да кара нататък.

— Умни думи — в тях обаче се съдържаше нещо, което се отнасяше до нея. — Най-много да загубиш една реколта, но не и лозята си.

— Кели, понякога животът принуждава хората да променят професиите си. Може да откриеш нещо друго, което също да ти хареса, а също и хора, с които да се сприятелиш.

— Вероятно — но беше обградена от тъмнина, затворена в себе си, нямаше какво друго да прави.

— Кели?

Искаше да го предупреди да не изрича името ѝ така. Успокоителната топлина на гласа му като че ли разяждаше защитните слоеве, с които се беше обградила.

— Да, Сам — прошепна.

Но Сам не можеше да изрази с думи онова, което желаше. Че би дал всичко, за да прекара нощта с нея, да я люби. Безмълвно той се отдели от прозореца, вдигна ръце и прокара пръстите си по гладката кожа на бузата ѝ.

При лекото докосване Кели затвори очи, но не можа да прогони усещането от допира и близостта на Сам, които ѝ вдъхваха топлота и сила, нито можеше да се отърси от нежеланието да остане сама, макар и за една нощ. А тази вечер тя до болка желаше да разбере какво е да те прегърнат силни ръце и да те притискат с любов.

Подтикната от тази нужда, тя сложи ръка върху бузата му и прокара пръсти по твърдата му челюст, усещайки поникналата му брада. Ръката на Сам се плъзна по врата ѝ към раменете. С полузатворени очи Кели наблюдаваше как ръката му се спуска леко надолу по ръката ѝ. Пръстите му обгърнаха китката ѝ, вдигнаха я, стигнаха до дланта ѝ и пръстите им се докоснаха.

Нещо трепна в нея. Вероятно желание. Кели съзнаваше само, че иска още. Много повече.

— Сам.

— Шшт — прошепна той. — Не говори. Не мисли.

Кели го погледна и каза тихо:

— Не желая да мисля.

— Тогава ми кажи какво искаш — пръстите им се сплетоха. — Това ли? — вдигна другата си ръка към врата ѝ и я спусна бавно към

гърдите ѝ. Усети бързия ѝ пулс, дишането ѝ... всичко. — Или може би така?

Ръката му стигна до вдлъбнатината на кръста ѝ и я притисна към топлото му тяло. После устните му се оказаха в косата ѝ, слязоха до слепоочието ѝ, преминаха върху бузата ѝ. Вътрешно тя изпита сляпа и дива болка. Сам все още не я целуваше, а тя желаше тъкмо това. Но не се опита да спре движението на устните му. Остана неподвижна, потънала в усещането на пръстите му, които галеха кожата ѝ, на топлата милувка на дъха му и обещанието, че предстои още много. Нямаше защо да бърза. Имаше време за всичко, а ѝ се искаше всичко, всяко докосване, всяка думичка, всяка секунда на нощта.

Тя цялата беше в коприна, където и да я докоснеше... ръкавите на пеньоара ѝ, кожата ѝ, косата ѝ. Независимо от нещастното си детство тя беше мека като коприна. Като пареща коприна. На Сам все нещо не му достигаше. Искаше я не само защото дълго не бе спал с жена. Към нея изпитваше много повече от това, повече от желание. Усещаше напрегнатост в гърдите и слабините си.

Отдръпна се, сложи ръце на врата ѝ, плъзна палци под брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ и я погледна в очите.

— Искаш ли това, което аз желая, Кели? — запита той дрезгаво и видя как устните ѝ се разтварят. — Искаш ли го?

Сам смъкна пеньоара от раменете ѝ. Той се плъзна по ръцете ѝ и падна на пода с шумолене на коприна.

Кели трепна леко и му отговори, като започна да разкопчава копчетата на ризата му. Сам я спря, хвана ръцете ѝ и я привлече към себе си и към леглото.

Там той свали ризата си, а Кели протегна ръце към косматите му гърди като първо ги докосна, за да почувства плътта му, мускулите, силата им. Той доближи устни и ги разтърка върху нейните.

Тя веднага се възбуди и изпита настойчив глад, който доведе до целувката. Имаше нужда той да влезе в нея, да стане неин, да я промени. Притисна се към него и започна да гали гърба му, искайки да изучи тялото му, както и той — нейното.

Стана бързо. Не прекалено, но все пак бързо. Сам искаше да опита, да изследва всеки сантиметър от прекрасното ѝ тяло. В този миг той вече не изпитваше нежност, изгуби търпение от движенията на ръцете ѝ, които се впиვაха в плътта му, от тялото ѝ, което се

притискаше към него с желание. Желание, на което той беше готов да отговори и да задоволи.

Тъмнината ги обвиваше като в пашкул и светът не достигаше до тях. Не се чуваше никакъв шум, освен трескавото им забързано дишане и бясното препускане на пулса му. Пръстите ѝ дръпнаха колана на панталона му и стомашните му мускули се свиха от допира ѝ. Сам свали и останалите си дрехи, които вече само му пречеха, и докато гледаше как Кели отстъпва, свали тънките презрамки на нощницата от раменете ѝ, дрехата се плъзна на земята. Тя стоеше гола пред него като слабо и бледо видение на меката светлина на лампата.

Очите на Сам ѝ се възхитиха. Тогава забеляза плитката, която висеше на едното ѝ рамо.

— Позволи ми — прошепна той дрезгаво.

Със сръчните си пръсти разплете косата ѝ и Кели усети как тя се разпиля по голите ѝ рамене. Разтърси глава и косата се спусна като водопад на гърба ѝ. Сам бавно прокара пръсти през нея, с палеца и показалеца си хвана един кичур и го притегли към себе си. Завръщането на нежността след обезумяването, което ги бе обхванало, стана неочаквано и болезнено хубаво. Кели откри, че диша много трудно.

— Защо винаги я прибираш? — Сам отново я погали по косата.

— Практично е, по-професионално.

— Но така е красива.

Кели усети леките целувки, които той положи върху косата ѝ, после се наведе към рамото ѝ. Ръцете му отново се плъзнаха по тялото ѝ, като едва го докосваха, само върховете на пръстите му галеха ръцете, ханша, талията, гърдите ѝ. Кели откри колко трудно се издържа на това.

След миг той се наведе към гърдите ѝ и погали пъпките им с език, а тя се изви като дъга, пръстите ѝ се стегнаха в косата му. С отворена уста той целуваше и гъделичкаше с език гърдите ѝ. Кели потрепери и започна да се гърчи, а той все още я целуваше, удължавайки мъчението. Тя притисна пръстите си още по-силно към главата му и усети как нещо у нея се свива и разпуска в същото темпо с изобретателните му устни, които действаха така, че ѝ идеше да заплаче.

Приглушената светлина на лампата хвърляше светлосенки върху затворените ѝ клепащи. С дланите си чувстваше топлата му и влажна кожа и това я изпълваше с усет за мъжествеността му. Притисна се към него, сигурна, че ако така продължат, не след дълго ще свършат.

Сам отдавна се бореше с желанието да грабне бързо и лакомо всичко, което тя предлагаше. Повече не можеше да се контролира, особено след като ръцете ѝ го подтикваха, а тялото ѝ чакаше и мълчаливо потвърждаваше, че и тя изживява момента толкова болезнено, колкото и той. За последен път Сам приближи устни към нейните и преглътна изумения ѝ вик, когато проникна в нея.

Все едно, че бе попаднала в огън — истински, горещ и необуздан. Знаеше си, че ще бъде така — без задръжки, без никакви ограничения. Не съществуваше нищо и никой, освен тях двамата, които се носеха все по-високо и по-високо.

Лампата все още осветяваше всичките кътчета на стаята с мекия си блясък. Четирите гравирани палисандрови греди на балдахина се издигаха безмълвно към тавана като черни сенки. Дълбоко задоволен, след като се любиха, Сам с удоволствие лежеше в плетеницата от ръце и крака и се наслаждаваше на топлото отпуснато тяло на Кели, кожата ѝ още беше потна.

Някъде дълбоко в съзнанието си Сам подозираше, че вече няма да му е толкова лесно отново да заключи емоциите си в мрачната им килия. Тъкмо тогава Кели се размърда, за да се нагласи по-удобно до него, напомняйки му за силата на тялото си и за изключителната му мекота.

Сам погали малките ѝ гърди.

— Ако преди тази вечер ме беше попитала, бих ти казал, че харесвам жени с големи гърди. Ти ме накара да променя мнението си.

— Така ли? — несъзнателно потърка буза в рамото му, после надигна глава ѝ го погледна.

— Постигна го — Сам се усмихна, погледна я и усмивката му изчезна. — Как го направи? — протегна ръка и проследи линията на устните ѝ.

— Кое? — хвана ръката му и привлече върха на пръста му в устата си.

— Помогна ми да се почувствам силен, а после изцеди всичката ми сила. Изпразни ме от съдържание и после само с едно докосване отново ме изпълни.

— Сериозно? Вярно ли е? — изглеждаше изненадана и доволна.

— Да — привлече лицето ѝ към своето и опита онова, което пръстът му преди изследваше.

Сънят все още бе далеч. И за двамата.

Кели се обърна и откри, че леглото до нея е празно. Чаршафите бяха студени. Сам си бе тръгнал, и то отдавна. Намусена, Кели седна и се опита да се разсъни, казвайки си, че това няма значение, тъй като у дома си беше свикнала да се събужда сама. Но този път беше различно, чувстваше се самотна. Сви колене към гърдите си заедно със завивките и тъжно облегна брадичка върху тях.

На вратата се почука силно и настойчиво. Тогава Кели разбра, че всъщност този шум я бе събудил.

— Кой е? — извика и изведнъж си даде сметка, че нощницата ѝ лежи на лъскава купчина на пода, а тънкият чаршаф почти не покрива голото ѝ тяло.

— Мисис Варгас. Нося ви сутрешното кафе и сок.

Кели грабна покривката и я хвърли върху чаршафа.

— Влезте.

Вратата се отвори и икономката влезе безшумно в стаята, умело балансирайки подноса.

— Да го оставя ли там? — кимна към нишата.

— Моля ви — Кели се почувства неудобно и си помисли колко по-конфузно би било, ако Сам беше още в леглото с нея.

В мига, в който икономката излезе, Кели стана, взе пенъора си от пода при прозореца, но остави нощницата в същото положение. През нощта облаците се бяха приближили и покриваха утринното небе с мрачна пелена. Още не вали, помисли си Кели, облече пенъора и отиде до подноса.

Ароматът на прясно кафе излезе от каничката във вид на пара, когато Кели вдигна капачето. Наля си и вдигна чашата към устните си, вдъхвайки съживяващия му дъх.

Изведнъж ѝ се яви неясният спомен за топли устни до нейните и чу гласа на Сам:

— Сутрин е. Трябва да вървя — тогава целуна ли я по бузата? Всичко ѝ се струваше като сън и Кели даже не беше сигурна дали това наистина се бе случило. Той не ѝ ли каза да поспи още? Тогава явно е спяла още.

Сети се и за нещо друго. Кели се смръщи да си припомни, докато се взираше в тъмното кафе в чашата си. *Кафе*, точно така.

— Щом станеш, ела в офиса ми. Ще прием кафе заедно — това не може да е бил сън. Сигурно ѝ го е казал.

Тя се усмихна съвсем леко от тайното удоволствие, с което откри, че Сам не се бе измъкнал, без да каже дума, омаловажавайки случилото се. Кели върна чашата върху порцелановата чинийка, като реши, че иска да пие първото си кафе със Сам.

Още преди години Кели се бе научила да си взима душ и да се облича бързо, но този път счупи всички рекорди. Даже успя да се измъкне от къщата, без да я забележат нито Катерин, нито икономката.

Спря на стъпалата пред къщата и вдигна очи към плътните облаци. Въздухът не помръдваше, усещаше се лек мирис на дъжд. Отнякъде не много далеч се чуваше перката на хеликоптер, която пореше въздуха. Кели отгатна посоката на звука, но не видя нищо, освен облаци, дървета и върхове на планини.

Отхвърляйки любопитството, което я налегна, тя тръгна по алеята, после намери началото на конската пътека — пряк път до винарната и офиса на Сам. Поколеба се за миг и свърна.

Плътено от двете страни на широката пътека растяха дървета, а преплетените им клони не пропускаха много светлина. Облаците допринасяха за още по-силната тъмнина и чувство за изолация. Заслушана в шума от движението по близкия път, Кели се опита да си представи колко по-тъмно е било в нощта на партито.

Отново я озадачи мисълта какво бе накарало барона да отиде до винарната. И то по този път. Дали просто не е искал да избяга от хората за известно време? Вероятно. Кели го беше виждала само два пъти, но и в двата случая остана с впечатлението, че не е от общителните — той предпочиташе компанията на книгите. Тогава защо не се е оттеглил в библиотеката в къщата? Там би намерил

тишина и спокойствие, би бил сам, а атмосферата би му прилегнала повече от гъсто засенчената пътека.

Освен ако нещо не го е разтревожило. Кели неочаквано си спомни интимния допир между баронесата и Клей Рътлидж, на който неволно стана свидетелка. Дали и баронът не е забелязал нещо подобно? Нещо, което го е навело към подозрение за съпругата му, че има връзка с друг мъж? Само такава нещо би могло да го доведе до тъмната и самотна пътека, която се виеше към винарната, където го е открил баща ѝ. Дали е било чисто съвпадение? Или е попаднал в неудобен момент на място, където не е трябвало да бъде?

Въпросите напиреха в главата ѝ. Кели въздъхна и поклати глава. По-голямата част от последните десет години — първо в колежа, докато учеше журналистика, а по-нататък в работата си, тя непрекъснато си задаваше въпроси и се мъчеше да открие отговорите. Това ѝ бе станало втора природа — като дълбоко вкоренен навик, който се проявяваше сега, когато в тази история бе замесен баща ѝ, а тя бе хваната като в капан.

Винарната се издигаше пред нея в края на конската пътека. След като сутрешното слънце липсваше, за да омекоти цвета ѝ, тухлената сграда изглеждаше тъмна и мрачна. Силен контраст със сградата представляваше дългата яркожълта лента, проточена към края ѝ. Кели позна широката пластмасова лента, каквато полицията използва, за да ограда мястото на престъпление. Зачуди се защо още не са я махнали.

Там нямаше какво да се види, отдавна са снели всички улики. На Кели това ѝ беше известно. Все пак тръгна натам, за да погледне.

По земята имаше много следи. Бяха останали очертанията, където са намерили тялото. Имаше още две маркирани места. Кели реши, че на едното вероятно са намерили смъртоносното оръжие, а на другото баща ѝ е бил сложил тубата с газ.

Спомни си краткото и неприятно посещение при баща си. Той беше смутен и объркан, криеше се зад гневни изблици. Сигурно онази нощ е бил изплашен и пиян. Когато баронът го е предизвикал, той сигурно го е ударил, изпаднал в паника.

Но защо с дървен чук? Защо не с тубата с газ, която е носил? Щом е имал намерение да унищожи виното в избата, какво е правил там? Входът за избата е зад винарната. Кели се замисли и погледна към охранителната лампа, монтирана високо на сградата. Защо ще идва от

тази страна, когато тя е ярко осветена? Толкова ли е бил пиан и не е забелязал или не го е било грижа?

Една малка странична врата на винарната се отвори, излезе Клод Брусар, едър и прошарен. Той хвърли бърз поглед към жълтата лента. Отвърна очи и ги вторачи в Кели.

— Здравейте — усмихната, тя пристъпи напред.

Той размаха голямата си ръка към нея.

— Тук не пускаме репортери. Направили сте нарушение, като сте влезли в чужда собственост. Веднага напуснете!

Наложи се Кели отново да обясни защо е там.

— Мосю Брусар, аз съм дъщерята на Ленард Доуърти.

— Вие? — подозрително присви очи към нея и вдигна посивелите си вежди така, че те образуваха рунтава линия.

— Да, аз. Сигурно сте ме виждали по телевизията или в някой вестник по повод смъртта на барона.

— Нямам никакво желание нито да гледам, нито да чета подобни истории — приближи се, продължавайки да се взира в нея. — Спомням си дъщеря му. Беше висока, пълна и носеше очила.

— Често се вмъкваше във винарната — добави Кели. — Веднъж ме хванахте, когато се криех в избата.

— Вярно е — кимна, започвайки да си припомня.

— Бях изплашена до смърт и предполагах, че ще ме набиете — каза Кели.

Старият Клод поклати глава.

— Никога не бих ударил дете — после се усмихна.

— Давах ви да опитате виното.

— Точно така — измърмори тя, спомняйки си. — Аз смятах, че ще има вкус на гроздов сок, а беше кисело.

— Кисело никога — упрекна я той. — Виното е било младо, може да е било малко тръпчиво.

— Не само малко, ако не ме лъже паметта — отвърна Кели с още по-широка усмивка.

Клод Брусар ѝ се усмихна в отговор, а после очите му се натъжиха.

— Вашият баща не беше добър човек. Започна да пие на работа. Намерих бутилка с уиски, която беше скрил. Не можех да позволя това да продължи. Наложих се да го уволня.

— Знам — Кели наведе глава, спомни си колко унижена се почувства, когато този ден дойде да го вземе от работа и ѝ казаха, че е уволнен. Прибра се на следващата сутрин, клатушкайки се, пиян до козирката. Когато най-накрая изтрезня, ѝ каза, че му омръзнало семейство Рътлидж да се отнася с него като с роб и напуснал. Но тя знаеше истината. Без да мисли, обърна глава към мястото на убийството. — Винаги беше пиян, все причиняваше неприятности.

— Хайде да се махнем от това място — хвана я за ръката и твърдо я поведе. — Тук не е добре да стоите.

Трогната от жеста, Кели вдигна поглед към лицето му и започна да изучава мрежата от бръчки, които се бяха вдълбали по лицето му.

— На колко години сте? — когато беше момиче, ѝ изглеждаше древен.

Той спря, застина и дръпна назад раменете си.

— Какво значение има? — изпълнен с гордост, я погледна в очите. — В седмото десетилетие съм. Дядо ми служи в имението до осемдесет и четири. Последните му години бяха добри и той направи хубави вина. Също като на дядо ми, и на мен ми престоят добри години. Още не съм готов да се пенсионирам.

— Не исках да кажа това.

— Така ли? Всъщност какво търсехте тук?

— Дойдох да видя Сам.

— Тръгна си преди има-няма пет минути.

— Наистина? — разочарование. Кели не очакваше, че ще я заболи толкова. Погледна към канцелариите на винарната и едва сега забеляза, че джипът не е пред дългата постройка. — Знаете ли къде е отишъл?

— Не.

Тя кимна и се направи, че не е от голямо значение.

— Ще го видя по-късно — но няма да е същото и Кели го знаеше. Махна на Клод и пое по дългия път към къщата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През една пролука сред дърветата Кели зърна сребристосивата кола, паркирана на алеята пред къщата. Малко рано за посетители, помисли си. Едва когато излезе от пътеката, видя и другите коли пред входа — полицейска, лимузина и джипа на Сам.

Нещо се е случило. Кожата ѝ настръхна, нервите ѝ се опънаха като въжета. Спря само за секунда, после за по-бързо мина по тревата и стигна до къщата. Когато отвори вратата, Кели чу гласа на Катерин:

— Тук я няма. Трябва да е излязла.

Двама униформени полицаи, Оли Зелински и защитникът Джон Максудейн стояха в подножието на мраморното стълбище, обърнати към Катерин, която тъкмо бе дошла при тях. Джон Максудейн беше четирийсет и няколко годишен, с посивяла коса на слепоочията, среден на ръст и тегло. Имаше лице на човек, сблъскал се с много лоши хора, без никога да намери причина да загуби вяра в доброто, което вижда у всеки. Всички се обърнаха към Кели, когато чуха, че външната врата се затваря.

— За мен ли питате? — бавно тръгна към тях с предчувствие за лоши новини. Мрачният израз на Сам и сдържаният гняв в очите му само потвърдиха онова, което инстинктът ѝ подсказа.

— Баща ти е избягал — съобщи ѝ Сам. — Чух го по радиото и дойдох да ти кажа. Тогава пристигнаха Зелински и останалите.

— Кога? — запита тя с безизразен глас. Това бе единственият начин да сдържи яда и гнева си.

Много добре разбираше какво означава бягството на баща ѝ — цялостно издирване с блокиране на пътищата, сформирание на групи за търсене, покриване на цялата област от полицията, хеликоптери. Сензационна история, която отново щеше да заеме челно място в новините. Името ѝ отново щеше бъде замесено, случаят щеше да получи такава гласност, от която предпочиташе да умре.

— Призори — отговори Оли със съчувствие в погледа.

— Но как? Как е възможно? — Кели се отдалечи от Сам, несъзнателно отхвърляйки успокоението, което близостта му ѝ носеше. Ако я докосне, сигурно ще загуби контрол над себе си. Не искаше никой да разбере какъв удар бе за нея това. Скръсти ръце пред гърдите си в защитна реакция.

— Направил се на болен. Дежурен бил нов служител. Все още изясняваме подробностите — Оли нагласи очилата на носа си, привичен негов жест, когато е нервен.

Кели го усети, но не ѝ направи впечатление.

— Защо сте дошли? Не само за да ми го съобщите, предполагам.

Оли отмести очи от нея, после отново я погледна.

— Това в никакъв случай не трябваше да става. Арестът му вече ти причини достатъчно неприятности, искам да знаеш, че ми е много неприятно — спря за малко. — Имаш ли някаква идея къде би могъл да е?

— Проверихте ли в най-близката кръчма или в магазин за алкохол? — попита тя с болка.

— Смятате ли, че би могъл да опита да стигне до залива? Да отиде в Оукланд или Сан Франциско? — запита един от полицаите.

Всички я наблюдаваха. Нямахше защо да ги кара да я чакат.

— Не знам — леко поклати глава и усети, че по бузата ѝ са залепнали кичури коса. Дръпна ги от лицето си, съжалявайки, че не си бе сложила шнолата. — Нямам представа къде би могъл да отиде и какво да направи. В града може лесно да изчезне. Има много места, където да се скрие, но не знам дали и той мисли по този начин.

— А в планините? — запита другият полицаи. — Баща ви ходеше ли там? Ловец ли е?

— Не.

— Някога ходил ли е на къмпинг?

Кели отново поклати глава.

— Пиенето беше единственото му забавление.

— Има ли приятели?

— Напуснах го преди десет години. Не знам дали въобще има. Трябва да проверите в баровете, където ходи. Открийте хората, с които пие.

Зададоха ѝ още въпроси, на които тя не успя да отговори. При всеки напрежението у нея се засилваше и нервите ѝ се опъваха. Най-

накрая не издържа.

— Ако знаех нещо — каквото и да било, мислите ли, че нямаше да ви го кажа? — озъби им се тя. — И аз като вас искам да го хванете. Колкото по-дълго е на свобода толкова повече ще продължи... — Кели се спря и веднага съжали за избухването си.

Не ѝ стана по-добре, когато Сам сложи ръка на гърба ѝ, пак застанал зад нея.

— Смятам, че засега е достатъчно — каза, а Кели се стегна, тъй като ѝ се искаше да се дръпне от него.

— Разбира се — кимна Оли. — Съжалявам, че бяхме принудени да те подложим на този разпит, но нямаше как. Ако се сетиш за нещо, което би могло да ни помогне...

— Ще се обадя — обеща тя.

По време на целия разпит Максуейн стоя като мълчалив свидетел. Когато Оли и двамата полицаи се сбогуваха и тръгнаха към входната врата, той остана. Почака, докато вратата се затвори, и тогава се обърна към Кели.

— Имам да прибавя само едно към тази неприятна ситуация, мис Дъглас — каза. — Ако говорите с баща си, ако случайно влезете във връзка с него...

— Той няма да ме потърси — натъртено изрече Кели. — Няма представа къде съм.

— Страхувам се, че не е така — Максуейн вдигна вежди извинително. — Казах му, че сте отседнали тук.

Сам мислено изруга, а на глас каза:

— Защо, по дяволите, е трябвало да го правите? Не е нужно да знае къде е Кели.

— Когато го направих, сметнах, че е необходимо — адвокатът сви рамене, с което искаше да каже, че злото е сторено и разискванията по този въпрос са безпредметни. — Посетих Доуърти в затвора и той все говореше против семейство Рътлидж, а особено срещу вас, мисис Рътлидж — обърна очи към Катерин, но тя дори не мигна. — Имаше много обвинения и сметнах, че ще промени мнението си, ако знае, че дъщеря му гостува у вас.

— Е, промени ли го? — скептично попита Сам.

— За съжаление не. Даже взе да се надява, че се опитвате да настроите дъщеря му против него. Параноята често се явява като

страничен ефект от алкохолизма — заяви Максуйн и отново се обърна към Кели. — Това е едно от нещата, за които исках да говоря с вас.

Той протегна ръка и я отдели от Катерин и Сам, а с другата поведе Кели настрани, където биха могли да поговорят насаме. Тя не разбираше какво ще спечелят, ако започнат да разискват навика на баща ѝ да пие. Чакаше с нетърпение адвокатът да продължи.

— Ако все пак случайно се видите с баща си — започна Максуйн тихо и доверително, — направете всички усилия да го убедите да се предаде.

— Няма вероятност да ме послуша.

— Все пак опитайте. Нещата ще се развият много по-благоприятно за него, ако се предаде на полицията — обясни той, а после продължи: — Сутринта, когато са го арестували след убийството на барона, концентрацията на алкохола в кръвта му е била над допустимото. Той признава, че е пил. Възможно е да е бил толкова пиян, че да не знае какво върши в действителност. Мога да поискам смекчаване на присъдата и намаляване срока на излежаването ѝ за непредумишлено убийство. Но за да стане това, той трябва да се предаде, да бъде пуснат на свобода под гаранция и да бъде подложен на лечение. Трябва да покажем, че алкохолизмът е болест, а вашият баща е негова жертва.

— Не ми говорете за жертви — гласът на Кели трепереше от яд. — Аз съм жертвата! Само аз съм живяла с него и познавам лъжите му. Биеше ме, когато беше пиян. Аз бях тази, която платих за всичко. И продължавам да плащам!

Преглъщайки сълзите, от които очите ѝ започнаха да смъдят, Кели се обърна и бързо се отдалечи. Даже не чу, когато Сам я извика.

Сам понечи да тръгне след нея, Максуйн го спря.

— Оставете я.

Сам се обърна към него.

— Какво, по дяволите, ѝ казахте?

— Страхувам се, че я разстроих. Смятах, че вече приема пиенето на баща си като болест, която тя не е причинила, не може да контролира и не може да излекува — Максуйн се загледа замислено в посоката, в която изчезна Кели, после пак обърна очи към Сам. — Съществуват програми за хора, чиито родители са били или са алкохолици. Убедете я да се запише в такава група. Поне ще ѝ станат

ясни някои нейни изживявания и тя ще се освободи от гнева, който я измъчва през всичките тези години. Във всеки случай това е стъпка в правилната посока.

Сълзи затрептяха на миглите ѝ. Кели бързо ги избърса, щом чу приближаващите твърди отмерени стъпки на Сам. От антрето бе избягала в библиотеката.

Когато Сам влезе, Кели не се обърна, а продължи да стои до кожения стол, подпряла ръка на облегалката му.

— Кели?

Усети, че Сам я прегръща, и се дръпна.

— Добре съм — времето ѝ бе достатъчно, за да се стегне. Прекара пръсти по абажура на лампата, тъй като трябваше нещо да се прави. — Бих изпушила една цигара. Ти сигурно нямаш. Моите останаха в чантата.

— Нямам.

— Нищо — включи лампата, която освети ламперията на стаята, сега още по-тъмна заради тежките сиви облаци отвън. — След всичко, което става, изненадвам се, че не съм започнала да пуша много повече.

Дистанционното управление на телевизора беше на масата до лампата. Кели го взе, насочи го към апарата и натисна копчето. На екрана веднага се появи картина.

— Кели, относно баща ти... — започна Сам.

С протегнатата ръка тя го накара да замълчи, а погледът ѝ беше вперен в екрана.

— Новините. Може да са го хванали — бързо седна на кожения стол и се наведе напред, за да се съсредоточи върху думите на репортера.

Обаче всъщност четяха поправка към предишния бюлетин, че заподозреният е бил забелязан на борда на ферибот за Сан Франциско — оказало се, че сведението е погрешно. Поправката беше последвана от повторен разказ за бягството от затвора и за смъртта на барона.

— Хайде да пием кафе — предложи Сам, когато започна редовната сутрешна програма.

Кели поклати глава.

— Предпочитам да остана тук, за да видя дали няма да има нови сведения.

— И да има, ти нищо не можеш да направиш.

— Знам, но искам да остана тук. Не можеш ли да разбереш?

Прекара остатъка от деня и по-голямата част от вечерта пред телевизора, превключвайки каналите, слушаше бюлетините и ги сравняваше с тези на другите програми. Много хора бяха заявили, че са го видели, повечето сведения се оказаха фалшиви, останалите по една или друга причина не можеше да бъдат потвърдени. Полицията продължаваше да вярва, че той все още е някъде в Непа, и настояваше да се претърсят блокове, отстоящи на десетминутно разстояние от затвора.

Показаха сцени как полицейски групи претърсват изоставена сграда, хеликоптери се спускат към мястото, патрули по пътищата отварят багажниците на автомобили и проверяват документите, дълги опашки от коли стоят блокирани по пътищата. Излъчиха интервюта с най-различни служебни лица, с хора, живеещи на изолирани места, които се страхуват да остават сами в домовете си, с минувачи по улиците, туристи.

Всяка новина започваше с някакъв вариант на: „Бащата на телевизионната говорителка Кели Дъглас, обвинен в убийството на барон Емил Фужер от Франция, все още не е заловен... тази сутрин... следобед... вечерта...“

Почти всеки бюлетин започваше с част от нейно предаване, както и снимката ѝ пред градския затвор в Сейнт Хелена.

Следващият ден дойде без дъжд и без ново развитие на нещата. Ленард Доуърти бе все още на свобода. Късно сутринта настъпи голямо вълнение, защото показаха на живо как полицията обгражда малко лозе в областта Карнерос, където предполагали, че заподозреният се крие. Новинарският екип бе качен на хеликоптер и показа на телевизионната аудитория смътните очертания на една фигура, свита под големи лози. След двацет изпълнени с напрежение минути, мъжът се предаде на полицията.

В мига, в който той изпълзя изпод лозите и вдигна ръце на тила си, Кели разбра, че това не е баща ѝ. С черна коса и мургав, той

приличаше на мексиканец. Репортерът стигна до същото заключение. Неясна снимка на баща ѝ бе показана на екрана, за да го видят зрителите.

В обедния бюлетин обясниха, че заловеният мъж в лозето се оказал чужденец без документи. Имаше и репортаж, че в отдалечена къща в областта Стегс Лийп в долината имало следи от насилствено влизане, макар че нищо не било взето оттам. Сега полицията смяташе, че е възможно Доуърти да е успял да се промъкне през блокадата и да се крие някъде в град Непа, по тази причина щели да усилят наблюдението си.

Късно следобед започна хубав дъжд. Ниските облаци обвиха високите била на двете планински вериги. В ранния вечерен бюлетин показаха репортерите, свити под мокри чадъри, те разказаха последните факти от преследването и добавиха някои нови предположения.

NBC показва материал, заснет по-рано, преди да беше завалило. Щом Кели чу встъпителните думи, предположи, че тя ще бъде във фокуса на предаването. Но се смая, когато видя Линда Джеймс, своята съперница и неприятелка, която се появи пред занемарената къща на баща ѝ и обясни на зрителите, че това е домът, в който Кели Дъглас е израсла.

Зелено-белият буик се виждаше в дъното, избуялите бурени и пръснатите боклуци. Линда Джеймс се изкачи по стълбите и отвори вратата. Камерата я проследи как влиза във всекидневната. Видя се бъркотията, мръсотията, купищата угарки и пепел до снимката на майка ѝ.

Боже мой. Кели затисна устата си, задавяйки вик. Показаха куклата ѝ в едър план, седнала върху мръсния диван. Занемарената кухня и чиниите с изсъхнали остатъци от храна по тях, натрупани в умивалника и върху плота, мухлясалата храна в хладилника. Защо не изчисти, когато отиде там?

Линда Джеймс седна върху леглото на Кели. Прокара пръст по прахта върху скрина, пипна и металната табла на леглото, а после застана до прозореца с поглед към мрачното небе.

Две и половина минутното предаване завърши отвън, където Линда Джеймс изрази съчувствие и завърши с думите:

— Не успяхме да се свържем с Кели Дъглас за коментар, макар и да знаем, че е някъде наблизно. Няма съмнение, че следи последните новини около издирването на баща ѝ. Със смесени чувства, предполагам. Линда Джеймс от долината Непа.

Професионално Кели прецени, че материалът беше добър. Лично обаче се чувстваше разкрита, унищожена. Бяха навлезли в личния ѝ живот. Изпълнена с гняв и срам тя излезе от библиотеката. Това повече няма да се случи. Никога.

Спря само за миг, когато входната врата се отвори и Сам влезе. Ризата му беше мокра, беше прилепнала за кожата му и подчертаваше мускулестите очертания на гърдите му. По светлокафявия му панталон личаха петна от капките, маншетите му бяха мокри. Той не я забеляза веднага, тъй като свали шапката си и изтръска водата от нея върху мраморния под. Тя дълбоко пое въздух и отпусна ръце, когато срещна погледа му, щом той най-после я забеляза.

— Започна истински да вали — отбеляза той.

— Така изглежда — тръгна към стълбите.

— Горе ли се качваш?

— Да.

— Идвам с теб. Трябва да си взема топъл душ и да си сменя дрехите — с големи крачки измина разстоянието до стълбището, а от него се стичаше вода. Настигна я и заедно тръгнаха нагоре. — Нещо ново?

— Нищо. Все още се крие някъде.

Той въздъхна.

— Съжалявам. Честна дума, смятах, че досега ще са го хванали.

— И аз — призна тя.

Той спря, когато стигнаха вратата на стаята ѝ.

— Добре ли си?

Не беше сигурна дали някога е била *добре*.

— Ще се оправя — каза му.

— Знам — усмихна ѝ се. — Ще се видим след малко.

Кели кимна, но не му отговори, докато отваряше вратата, а Сам продължи по коридора. Без да губи време, тя грабна чантата си и откачи шлифера от гардероба. Излезе от стаята и се спусна надолу по стълбите.

След петнайсет минути колата, взета под наем, мина през локвите на набраздения път и спря пред бившия дом на Кели. Дъждът беше намокрил дъските и те изглеждаха почти черни, прозорците приличаха на тъмни лъскави огледала. Кели ги гледа известно време, после спря светлините и изключи мотора.

Слезе от колата и под силния дъжд изтича до вратата, като избягваше дълбоките локви. Когато влезе, всекидневната тънеше в непрогледна тъмнина. Плъзна ръка по стената, за да напипа ключа, намери го и мъждива светлина изпълни стаята. Свали шлифера, огледа се и реши първо да прибере боклука.

По чудо откри торби за смет в чекмеджето под мивката. Първата напълни с развалена храна от хладилника. Изпразни кухненската кофа във втора и я допълни с празни кутии, които се търкаляха наоколо. Третата носеше от стая в стая, в нея изпразваше пепелници, слагаше празни бутилки, стари списания и вестници, всичко, което ѝ изглеждаше ненужно. Когато свърши, беше напълнила четири торби и ги сложи до вратата.

След това Кели се зае с мръсните чинии в мивката, изстърга колкото можа от засъхналата храна, накисна ги и ги изми. След трийсетина минути Кели избърса и последния тиган и го прибра в шкафа. Напълни умивалника с чиста вода и сапун, изми кухненската маса, плота, избърса предната част на шкафчетата и хладилника отвътре и отвън.

Когато свърши и това, петата найлонова торба беше наполовина пълна. Занесе я във всекидневната при другите. Навън дъждът бе намалял и ръмеше. Възползвайки се от това, Кели се втурна към колата, включи светлините, а после пренесе торбите една по една и ги сложи в ръждясало ремарке близо до навеса.

Щом свърши, тя се обърна и огледа боклуците из двора, които се виждаха на светлините на колата. Нещата, които можеше да вдигне, тя нахвърля в ремаркетото, другите остави. Изключи фаровете и се върна вътре. Тъкмо да затвори вратата, промени решението си и я остави отворена, за да влиза въздух.

Пръстите ѝ бяха на последното копче на шлифера, когато чу шум. Нещо издрънча. Свали дрехата, остави я на стола и отиде до кухнята.

Застана на прага като закована, вирайки се в баща си. Той седеше на стол, спокойно вадеше овесени ядки от кутия и ги пъхаше в устата си. Оредялата му коса беше мокра и залепнала за главата като сива шапка, но дрехите му бяха сухи.

Гневът, който като че не я оставяше напоследък, отново я обхвана.

— Какво правиш тук?

— Ям — изсипа още една шепа в устата си и започна шумно да ги дъвче. — Студени кренвирши, солени бисквити, няколко сладки и шоколадчета — това е всичко, което съм ял през последните два дни. Тук малко си поизчистила. Изглежда по-добре — отново пъхна ръка в кутията. — Защо не направиш кафе? В този дъжд замръзнах до мозъка на костите си. Нужно ми беше известно време, докато проуча дали си сама. Нали помниш, обичам кафето с много захар.

На Кели ѝ идеше да изтръгне кутията от ръцете му. Но отиде на мивката, изми си ръцете и напълни старата електрическа кафеварка с вода.

— Искан да кажа, защо се върна тук?

— За да си взема храна, сухи дрехи, одеяла и всичко, от което имам нужда.

Сложи две мерителни лъжички, кафе в мрежичката, затвори машинката и я включи. Облегна се на плота, още с гръб към него.

— Защо трябваше да бягаш от затвора?

— А ти какво очакваше? Да остана там и да ме осъдят за нещо, което не съм направил? Не, благодаря. Налагаше се да изляза, да измисля начин да намеря пари и да не позволя на семейство Рътлидж да ми вземе земята. Много умно беше от тяхна страна, че ме обвиниха. Трябваше вчера да оберя гроздето. От този дъжд сигурно всичкото ще се маноса. Няма да изкарам нищо. Което значи, че ще имам нужда от още пари. Ти трябва да ми помогнеш, Лизи, момичето ми. Трябва да събера парите и да им ги дам, преди да са ми отнели земята.

— Предай се и ще ти помогна — Кели се беше втренчила в отчупено парче на вратичката на шкафчето. — По-рано ми каза, че ти трябва трийсет и пет хиляди. Имам ги. Имам и още. Предай се на полицията и ще ги изплатя. Земята ще е твоя.

— Семейство Рътлидж те накара, нали?

Кели се изви към него, все така подпряла ръце на плота.

— Не. Идеята е моя. Лично моя — той остави кутията върху масата. По дланите му бяха останали само трохички. — Ще дойда с теб, когато се предаваш. Ще те закарам.

— Не. Няма да се предам. Няма да се върна повече в затвора.

— Рано или късно ще те хванат — възрази му тя.

— Няма. Ако ми помогнеш, няма да ме хванат.

— Да ти помогна ли? Как? — кафето започна да бълбука зад гърба ѝ.

— Като се срещаме от време на време и ми носиш храна и дрехи. Тя не може да повярва на ушите си.

— Искаш да стана твоя съучастничка? Да помагам и съдействам на избягал затворник?

— По дяволите, аз съм невинен — гледаше я в лицето. — Мога да се обзаложа, че ако майка ти беше жива, щеше да го направи. Щеше да ми помогне. Би искала и ти да ми помогнеш.

— Не ми говори за нея! — изпълнена с гняв и огорчение, Кели полетя напред и се хвана за облегалката на най-близкия стол. — Омръзна ми да ми говориш за нея. Колко си я обичал. Колко ти липсвала. Ти я уби. Все едно че ѝ стисна гърлото и я удуши — сълзите отново започнаха да парят на очите ѝ и ги замъглиха. — Предупреждавах те, че е болна. Казах ти, че трябва да я заведеш на доктор. А ти ме убеждаваше, че нямаш пари за доктор. Само лятна простуда било. Но имаше достатъчно пари за уиски, нали? И се махна, остави ме сама да се грижа за нея. А аз не знаех какво да правя!

Кели с мъка успя да преглътне риданието си. Въздухът като че ли бе изсмукан от дробовете ѝ. Опита се да вдъхне по-дълбоко, а баща ѝ облегна лакти на масата, наведе глава и се извърна. Кафеничето къркореше и въздишаше във все по-бърз ритъм, както болката свиваше сърцето ѝ. Колкото и да ѝ се искаше да се обърне и да тръгне към вратата, не можеше. Тя беше започнала този разговор, тя трябваше и да го довърши.

— Когато се върна, ти беше толкова пиян, а тя се беше надявала. Искаше да те изчака както винаги. Беше много болна и прекалено слаба, затова само лежеше на дивана. Аз спях на пода до нея и когато се събудих, тя беше издъхнала.

— Знам — събра ръцете си върху масата, те леко трепереха. — Разочаровах я. Много разочаровах Бека. Господ ми е свидетел, че я

обичах, но не бях добър съпруг — в огрубелия от уискито глас се усещаше съжаление, а очите му влажно лъщяха, когато вдигна глава, но не можа да я погледне в очите. — Мисля, че и не бях добър баща.

— Не си бил добър баща ли? Какъв израз само! — Кели се възмути. — Забравил ли си как ми счупи ръката и колко пъти си ме бил, колко често съм ходила на училище с рани и синини под очите, колко нощи съм спала тук сама, изплашена, че няма да се върнеш, и още по-изплашена, че все пак ще се прибереш? Истината е, че никога не съм имала баща. Живях в тази къща с един пияница.

— Виновно е уискито — оправда се той.

— Тогава защо не го остави? Защо трябваше да пиеш, защо?

— Ти така и не си разбрала, нали? Бека, майка ти, тя винаги знаеше.

Самосъжаление. Колко пъти го е усещала в тона му. Толкова често, че отдавнашното отвращение пак се върна.

— Тогава ми обясни.

— Защото съм слаб. Защото никога не съм бил силен като майка ти, като теб — беше вторачил очи в стиснатите си ръце. — Тя винаги е знаела, че съм нищожество и че ще си остана такъв. А уискито ме караше да се чувствам силен. Така си мечтаех, че един ден ще събера гроздето и ще направя собствено вино — толкова добро, колкото и на всеки в долината. Когато в стомаха ми имаше уиски, го вярвах. След това падах отново на земята и разбирах, че никога няма да стане. Защото не можех да го направя. Не притежавам онова, което се изисква. Вътрешно, искам да кажа.

Кели стоеше и го гледаше — оредялата коса на главата му, провисналата кожа, пожълтяла от преобладаващото алкохол, приеман твърде дълго, преждевременното застаряване. Едно време раменете му бяха широки и мускулести — сега беше костелив и смачкан. Уморен и съсипан стар човек, който бягаше, а полицията го търсеше с хеликоптери, с кучета, със заредени пистолети.

— Тази земя е единственото, което ми помага да се чувствам човек — продължи той тихо. — Затова мястото ми е тук. По тази причина не мога да позволя на семейство Рътлидж да я вземе — най-после вдигна умолителен поглед към нея. — Не разбираш ли? Без нея всички ще разберат, че съм нищо.

— Разбирам — смънка Кели и се извърна, отиде до шкафчето, извади две чисти чаши, напълни ги с кафе, а в това време мозъкът ѝ работеше.

Всичките тези години. Цялата тази болка, гняв и... страх. Всичките години, изпълнени с омраза, желаниа и недоимък. Сега ѝ се искаше просто всичко да свърши, да се отърве от него завинаги.

Пресегна се за захарницата и отмери три, лъжички, сипа ги в кафето му, после отнесе чашите на масата и сложи едната пред него.

— Пийни кафе. Ще те сгрее — издърпа стол и седна до масата срещу него. — Не можеш вечно да бягаш — рече най-накрая, гледайки как той вдигна чашата и сръбна от горещото кафе. — Вчера говорих с Максуйн. Той е добър адвокат. Може да ти помогне, но само ако се предадеш на полицията.

— Да ми помогне да отида в затвора, искаш да кажеш — изръмжа баща ѝ. — Семейство Рътлидж добре са ми скроили тоя номер. Я кажи кой ще ми повярва?

— Но ако си невинен...

— Как ако? — той спря и се изсмя нерадостно. — Виждаш ли? Даже ти не ми вярваш. Моята собствена дъщеря смята, че съм убил онзи човек.

Кели искаше да му повярва, но тогава трябваше да си върне доверието към него, а от опит знаеше, че това ще ѝ донесе само болки и мъки.

Тя въздъхна уморено и каза:

— Тогава ми отговори на няколко въпроса.

— Какви въпроси? — в неговия поглед не се четеше никакво доверие.

— Каза, че през нощта си отишъл в имението Рътлидж, за да слезеш в избата и да сипеш газ във виното — Кели обвини чашата с кафе с длани. — След като си искал да слезеш в избата, какво си правил на ъгъла на винарната?

— Чух гласове — някакви хора говореха. Знаех, че в къщата има парти. Даже се изплаших, че са толкова наблизко, рекох си, че е решила да ги заведе в избата, за да им покаже вината си. Реших да погледна и да проверя — да разбера дали да почакам.

В това има логика, реши Кели, макар и неохотно.

— Когато отиде да провериш, какво видя?

— Нищо. Всъщност само този човек, който се клатеше пред очите ми и се строполи на земята.

— Това не ми го каза по-рано — дъждът отново се бе усилил и непрекъснато трополеше по покрива. — Твърдеше, че тялото си лежало там.

— Когато стигнах до него, вече *беше* паднал — настоя той малко високомерно.

Само политиците и бюрократите извъртат така нещата в своя полза.

— Добре — тя отново пое дъх и продължи: — Преди това какво видях?

— Нищо, нали ти казах. Само чух гласове, някакви хора спореха, караха се.

— За какво?

Той духна кафето и отпи глътка.

— Не знам. Не можах да разбера какво си говорят — сви вежди, понеже въпросът ѝ го подразни. — Както и да е, няма да си спомня. Бях пил. И то за пръв път от почти две седмици. Не е нужно да ми вярваш. Само погледни в шкафчетата — предизвика я той, — няма да намериш нито една скрита бутилка.

— Колко бяха гласовете? Два, три, четири? Или повече?

— За Бога, как мислиш, че ще си спомня? — стана намусен, отиде до плота, отново напълни чашата си с кафе и добави още захар.

— Опитай се.

Известно време мина, преди да отговори.

— Два, а може би и три. Не съм сигурен.

— Мъжки или женски бяха гласовете, или мъжки и женски?

— Единият определено беше мъжки, нали така?

— А другият или другите?

— Не знам — отвори хладилника и потърси нещо за ядене, после извади кутия с компот от праскови от шкафа. — Единият говореше високо, като че ли беше ядосан или разтревожен, той определено беше мъжки глас — потърси в едно чекмедже и се върна с отварачка. — Помня, помислих си, че са мъже, но... Сега не съм сигурен. Всичко ми беше като в мъгла. Другият глас може да е бил на жена.

Дали наистина е било така или пък тъй му беше удобно да се опита да я убеди, че там е имало още някой? Кели потърка челото си.

Нямаше представа кога започна това главоболие, но то продължаваше и туптеше в слепоочията ѝ.

— Когато стигна до тялото, видя ли някого наоколо?

С вилица в ръка баща ѝ се върна на масата и започна да вади парчета праскови.

— Само великата Катерин Рътлидж, която ме гледаше като че бях отровна змия — сдъвка парче праскова заедно с горещо сладко кафе. — Кой е казал, че тя не го е убила?

Предположението му беше налудничаво. Катерин беше жена, която всяваше страх даже на сегашните си осемдесет и няколко години, но тя нямаше ръст, нито пък сила, за да удари по главата мъж почти една глава по-висок от нея и да го убие.

— А преди това нито си видял, нито си чул нещо, така ли?

— Не си спомням — набоде с вилицата още едно голямо парче праскова.

— Някакви стъпки? — настоя Кели. — Шум от тичане или нещо подобно?

— Колко пъти трябва да ти казвам, че всичко ми беше неясно? — учуди се той ядосан. — Може би искаш да излъжа и да кажа, че съм чул нещо, така ли? Да не смяташ, че и на мен не ми се иска да е така? Да не мислиш, че не се мъча да изнамеря някакъв начин и да накарам да ми повярват? По дяволите, достатъчно съм наясно, за да знам, че ако ме хванат в лъжа, в *една-единствена лъжа*, никой няма да повярва и дума от онова, което ще кажа за онази нощ.

Дъждът плющеше по прозорците, а двамата мълчаха. Кели не можеше да измисли друг въпрос и все още се опитваше да реши дали вярва на отговорите му. Гледаше го, докато изпи сока на компота от кутията. Чашата му от кафе вече бе празна.

Той се изправи с думите:

— Трябва да си взема някаква храна — взе найлонова торба за боклук от чекмеджето под мивката и започна да изпразва от рафтовете на бюфета консервирани храни. — Донеси ми някой панталон и ризи, да си ги взема.

— Къде отиваш? — полицията го търсеше навсякъде. Нямаше къде да се скрие. Поне не за дълго. — Къде ще отидеш?

— Защо? За да ги изпратиш по петите ми ли? — присмя се той по-скоро като бащата, който тя си спомняше, а не като непознатия, с

когото седя на масата. Отвори уста, за да му възрази, после я затвори, като осъзна, че щеше да го издаде. Сигурно го е разбрал по лицето ѝ.

— Знаех, че семейство Рътлидж ще те настрои срещу мен.

— Няма ли да престанеш да говориш за семейство Рътлидж? — Кели сърдито стана от стола, сви ръце в юмруци. — Винаги намираш да обвиниш някого за проблемите, които имаш. Никой не ти е виновен за кашата, в която си се забъркал. И ако не ти вярвам на онова, което ми каза, то е защото в миналото си ме лъгал безброй пъти и никога не си изпълнявал обещанията си. Ти, а не семейство Рътлидж.

Той сведе поглед, извърна глава и измърмори:

— Сам ще си взема дрехите.

Чу се тихо буботене, което заглуши шума от дъжда. Кели помисли, че е гръмотевица, но то продължаваше и даже се усилваше. Кели се сепна и осъзна, че не е гръм, а шум от мотор.

— Май някой идва — тихо предупреди баща си и се втурна към всекидневната, откъдето видя фарове, които правеха пътека през дъжда.

Отиде до входната врата, която беше оставила отворена. Някаква кола спираше до нейната. За секунда фаровете я заслепиха. Задната врата на кухнята се затръшна в мига, в който фаровете угаснаха. Възцари се тишина, чуваше се само леещият се дъжд. Кели изчака вратата на колата да се отвори, да светне вътрешната лампа и да разбере дали дошлият е полицай.

В тъмнината се виждаха черните очертания на колата. Беше джип. Джипът на Сам. Напрежението отчасти я напусна, после отново се върна. Той притича гологлав под дъжда и стъпките му хвърляха пръски от локвите. Кели се отдръпна от вратата, за да го пусне да влезе.

Той спря във всекидневната, отърси ръцете и раменете си от дъждовните капки и в погледа му имаше нещо повече от нетърпение и яд.

— Можеше да кажеш на някого къде отиваш.

— Не се сетих — призна Кели, а после попита: — Как разбра, че съм тук?

— Просто това беше първото място, където се сетих да те потърся — сложи ръце на хълбоците си, пое дълбоко въздух и го

изпусна шумно. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какво правиш тук?

— Чистя — трябваше да му каже, че баща ѝ е бил там, че е говорила с него, но не можеше да намери думи. Като че ги задавяше някакво необяснимо чувство за лоялност. — Тази вечер една програма показва в бюлетина си част от къщата. Идвали са тук с екип с камера. Показаха снимки от вътрешността... Изглеждаше като кочина — тя огледа стаята. Все още изглеждаше занемарена, но все пак си личеше, че е малко поразтребена. — Не исках други да дойдат и да заварят същото.

— Няма да дойдат. Ще сложа охрана, за да не се случи отново. Съжалявам, че по-рано не се сетих — каза и тя отново усети в гласа му нежност. — Е? Готова ли си за тръгване?

— Трябва да избърша прах и да измия. Аз...

— Утре ще изпратя някой да почисти тук вместо теб — той я прегърна, а с другата ръка махна към стола.

— Хайде, вземи си шлифера. Ще изгася лампата в кухнята.

Твърде късно Кели си спомни чашите от кафе и кутията от овесени ядки, която беше оставила на масата.

— Не, аз ще загася — гузна, че не бе му казала за баща си, тя се втурна към кухнята.

Сам тръгна след нея. Кели първа стигна там, но не много по-рано от него, за да успее да прибере доказателството, че е присъствал някой, освен нея. Озадачен, той погледна двете чаши, които тя сложи в умивалника.

— Кой е бил тук? — подозрително присви очи. — Баща ти ли?

Тя пое дъх и кимна:

— Да.

— Кога? Преди колко време?

— Излезе през задната врата, щом те чу, че пристигаш.

Сам изруга наум, бързо тръгна към вратата и я отвори. Но баща ѝ го нямаше. Той хлопна вратата, обърна се и погледна Кели.

— Защо, по дяволите, не го задържа? — подвижна той, разблъсквайки столовете от пътя си към всекидневната.

— Какво трябваше да направя? — извика тя след него. — Да го хвана, докато ти дойдеш ли? Аз дори не знаех, че си ти. Нямах представа кой идва.

Кели го последва във всекидневната и видя как той грабна слушалката на черния телефон от масата близо до стола на баща ѝ. Кели знаеше, че не работи, но го остави сам да се увери. След като не чу никакъв сигнал, той пусна слушалката върху вилката и се обърна към нея.

— Трябва да съобщиш за това, Кели.

Не беше виждала такъв твърд израз на лицето му — в погледа му, в стиснатите челюсти.

— Знам.

С бързо движение той грабна шлифера от облегалката на стола, тикна го в ръцете ѝ, хвана я за лакътя и я поведе към външната врата. Когато излязоха, тя се наметна с шлифера, без да го облича. Силният дъжд разхлади разгорещеното ѝ лице.

— Защо не ми каза, че е идвал? — зададе въпроса, загледан право напред.

— Не знаех как — говореше тихо.

— Не си знаела как ли? Когато видя, че съм аз, трябваше само да ми кажеш, че е избягал през задната врата. Може би щях да успея да го хвана — пусна я и отвори вратата на нейната кола, вторачен в нея. — Мислех, че искаш да го хванат. Стори ми се, че искаш всичко да свърши бързо.

— Вярно е — тя се обърна към него, дъждът се лееше и мокреше лицата им.

— Тогава защо нищо не каза? Мислеше, че ще го запазиш в тайна ли?

— В никакъв случай!

— Къде отиде?

— Не ми каза.

— Видя ли накъде тръгва?

— Не. Само отидох да видя кой идва. Тогава чух, че задната врата се затваря.

— Той какво ти каза, Кели? Полицията ще иска да знае.

Брадичката ѝ затрепери. Кели наведе глава, за да го скрие, и усети как дъждовните капки се стичат по носа ѝ.

— Призна, че не е бил добър баща. Каза ми, че не го е извършил той, че не е убил барон Фужер, че там имало още някой.

— И ти повярва, така ли? — недоверието и подигравателният му тон я накараха да се отдръпне. — Забрави ли как се е държал с теб? Какво ти е коствало това?

— Не, не съм. Никога няма да забравя.

Пъхна се зад волана и хлопна вратата. Запали мотора от първия опит. Зърна Сам как се качва на джипа си.

Сълзите се смесиха с дъждовните капки по бузите ѝ. Тя ги избърса и бързо се понесе напред. Този път не знаеше от какво бяга — от миналото или от настоящето.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Подгизнала до кости, Кели се втурна в къщата и се втурна нагоре по стълбите. Беше изминала половината, когато входната врата се отвори. Тя хвърли поглед назад и видя Сам с телефона в ръка.

— Кели, почакай — резкият му тон обаче само я накара да забърза още повече.

Сам тръгна след нея, взимайки по две стъпала наведнъж. Стигна до стаята ѝ в мига, в който тя затваряше вратата. Той изпъна ръка и я спря. Кели отстъпи назад, когато Сам влезе. Той направи още една крачка към нея и тогава прозря страха в очите ѝ. Това веднага го спря. Беше сърдит, по-скоро гневен. Остави телефона върху един стол и се опита да се овладее.

— Трябва да поговорим, Кели — каза, стараяйки се да говори по-спокойно. Между тях имаше разстояние от метър и половина, но той не понечи да се приближи.

— Не сега. Мокра съм и ми е студено. Трябва да се преоблека. Както и ти — беше се прегърнала през раменете, но стойката ѝ беше отбранителна.

— Да, сега — заяви Сам. — Снощи те оставих на мира, но нямам намерение да го правя и тази вечер.

— Какво искаш? Извинение ли? Добре, съжалявам, че не ти казах, дето е бил там. Не знам защо го направих. Бях объркана, разбра ли? Просто не мога да ти обясня — обърна се малко настрани явно възбудена. — Даже аз самата не мога да си дам обяснение.

— Значи не те е обиждал и заплашвал?

— Не — Кели поклати глава, после я отметна назад и погледна към тавана, здраво стиснала устни. — Говорихме. Всъщност спорихме. Опитах се да го убедя да се предаде на полицията, но думите ми отидоха на вятъра — наведе глава и тежко въздъхна. — Продължава да се кълне, че е невинен, че няма да се върне в затвора заради нещо, което не е извършил — спря, обърна лице към него и го погледна сърдито. — А ти ме питаш дали му вярвам или не. По-добре от теб

знам всички лъжи, които ми е казал. Но просто... се замислих. *Дали не е като историята с малкото овчарче? Да не би този път да казва истината?*

— Кели — той пристъпи към нея.

Тя незабавно се отдръпна.

— Господи, защо ти разказвам тези неща? Това няма нищо общо с теб. Абсолютно нищо.

— Мисля, че има.

Тя се обърна, сълзи блестяха в очите ѝ.

— Ще престанеш ли? Няма ли просто да престанеш, Сам? Нямам нужда от твоето съжаление. Нямам нужда, който и да е да изпитва съчувствие към мен.

В гласа му прозвуча собственият му гняв.

— За твоя информация не те съжалявам. По дяволите, Кели, тревожа се.

— И защо? — запита тя.

Той я изгледа мрачно.

— Някога минавало ли ти е през ум, че може да съм се влюбил в теб? — в очите ѝ проблесна изумление. Тя отстъпи крачка назад и лицето ѝ съвсем преbledня. — Виждам, че тази възможност направо те плаши — прошепна той.

— Не може да знаеш какво чувстваш. Познаваме се съвсем отскоро.

— Колко време е необходимо човек да се влюби в някого? — отвърна ѝ Сам. — Ден? Седмица? Месец? Два?

— Не знам. Само мисля...

Тя отново се готвеше да се дръпне, но този път Сам не ѝ позволи. Той мина разстоянието между тях на две крачки, грабна я за китката и я обърна към себе си.

— Не ме интересува какво мислиш. Кажи ми какво чувстваш.

— Искаш да знаеш какво чувствам, така ли? Не искам да се интересувам от теб. Беше грешка да се обвързвам с теб, по какъвто и да е начин. Каквото и да има между нас, няма да е за дълго.

— Така ли? Тогава може би трябва да се възползваме от момента — Сам я привлече към себе си и провря пръсти през мократа ѝ коса, отдръпна главата ѝ назад, а устните му докоснаха нейните.

Кели се изпъна, протегна ръце, за да го спре, а пръстите ѝ се впиха в него. Тя се съпротивляваше на силните му ръце, търсеше гладните му устни. Искаше да се бори с него, но това означаваше да се бори със себе си. Да изгубиш битка никога не е по-лесно, нито пък по-удовлетворително.

Ядосан и объркан, Сам впиваше устни в нейните отново и отново. Тази нощ той щеше да ѝ покаже, че онова, което ги свързваше, беше нещо по-особено, единствено, правилно. Тя не трябваше да мисли за нищо, нямаше да си спомня за никого — само за него.

Тя му се отдаде напълно и изцяло. Устните ѝ омекнаха и се разтвориха. Той долови безпомощния звук, който излизаше от гърлото ѝ. Зад прозорците гърмеше и святкаха мълнии, но истинската буря се разрази вътре, като помете и двамата във водовъртежа си.

Сам усети, че пръстите ѝ дърпат предницата на ризата му. Той започна да съблича мокрите дрехи от себе си и от нея, без да го е грижа дали не къса нещо. Беше разгорещен и бързаше, бутна я в леглото, претърколи се след нея, а устните му нетърпеливо целуваха облято ѝ от дъжда лице, а ръцете му лакомо я опипваха и изследваха.

В нов пристъп на енергия Кели се хвърли върху него, целувайки цялото му тяло. Но не само това. Движеше се с него и се задъха от удоволствие, когато Сам хвана бедрата ѝ, навлезе в нея и я изпълни. И не само физически. Колкото и да беше замаяна, Кели същото разбра.

Тя отметна глава назад, тялото и се изви от напрежение. Поздравомислещата част от съзнанието ѝ подсказваше, че не бива да го обича, че не желае да има нужда от него. А после ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му и тя се наведе над устните му.

Затваряйки очи, Кели го остави да я отведе там, където реалността изчезваше и където любовта беше много повече от думи.

Докато се успокояваха, Кели лежеше полузакрита от него, главата ѝ, сгъшена в мишницата му, се движеше с бавното вдигане и отпускане на гърдите му. Дишането и се нормализираше. Смътните опасения пак започнаха да се пробуждат. Но за момента се бе отпуснала от нежното докосване на ръката му върху влажната ѝ коса.

— Какво изпитваш сега? — прошепна Сам.

— Хубаво ми е — призна Кели. — Съвсем хубаво.

Измина дълга минута, в която се чуваше само постоянното потропване на дъжда върху перваза. Помисли, че той е останал

доволен от отговора ѝ.

— Но? — попита я Сам с леко раздражение. — Като че ли чух още нещо.

— От допира, целувките, любовта. Май само това — каза тя, а ръката му спря върху косата ѝ. Вдигайки се на лакът, Кели дръпна косата си назад, за да го погледне, и забеляза нетърпение и недоверие в погледа му. — Може би нищо повече от това.

— То си личи — Сам внимателно я обърна по гръб и се надигна над нея. — Не отричам, че обичам тялото ти, гърдите ти — сложи ръка върху едната. — Обичам да чувствам как дългите ти крака ме, обгръщат — плъзна ръка от талията по бедрото ѝ. — Много пъти, даже повечето, трябва само да те погледна, за да те пожелаая. Но чуй ме внимателно, обичам жената, която живее в това тяло.

Погледът, гласът, изразът му ѝ го доказваха.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Кели.

Той нежно сложи пръст между веждите ѝ и се усмихна тъжно.

— Как можеш да бъдеш толкова неуверена?

— Много лесно, Сам. През последната седмица животът ми се обърна с главата надолу. Не съм сигурна дали имам работа, май даже и кариерата ми свърши, а и ти се появи — тя го погали, харесваше твърдостта на мускулите му, силата им. — Може би съм се вкопчила в теб за по-голяма сигурност. Ако е така, няма да продължи дълго. Трябва да сложа ред в живота си Сам.

— И да изхвърлиш някои неща, така ли? — взе ръката ѝ, целуна дланта ѝ, като непрекъснато я гледаше в лицето. — Само че не ме изхвърляй мен.

— Няма как да не го направя — Кели се усмихна, усещайки твърдото му тяло до себе си.

— Добре. Но има нещо, което би трябвало да знаеш.

— Какво е то?

— Искам да имам деца и да проверя дали няма по-добре да се отнасям с тях, отколкото моите родители с мен. Искам ти да бъдеш майка на децата ми. Да останеш в живота ми. Както и аз да присъствам в твоя, така че остави място и за мен.

Кели потръпна.

— Плашиш ме.

Той я целуна по устните.

— Тогава и двамата изпитваме същото, защото ти страшно много ме плашиш — изтърколи се от нея и стана от леглото. Кожата му беше бронзова, а тялото — стройно и мускулесто.

— Нали не смяташ, че трябва да ти повярвам? — Кели седна в леглото.

Дрехите им лежаха на мокра купчина на пода. Сам ги грабна и се обърна, за да я погледне.

— Това е самата истина. Никога не съм се чувствал толкова близък с някого. Никога не съм се тревожил за някого. Щом не се тревожиш, няма начин да те наранят. Щом не искаш и не очакваш твърде много, не е възможно да се разочароваш. Така е по-безопасно — поспря за малко, продължавайки да я гледа. — Може би в това отношение си приличаме. Знам, че въобще не исках да те обичам. Всеки път, когато бях близо до теб, се съпротивлявах. Толкова се борех с това, че се влюбих... и ти предоставих силата да ме нараниш — Сам направи още една пауза, а после се усмихна. — Не бъди лоша.

Кели обаче не можа да му се усмихне. Беше напълно смаяна от начина, по който ѝ показва чувствата си и стана уязвим в очите ѝ. Сам Рътлидж — уязвим — комбинацията изглеждаше противоречива, но все пак това я сгря отвътре и тя почти се успокои.

Сам отнесе мокрите дрехи в банята и спря пред подредените женски принадлежности по рафтовете до порцелановата мивка. Гримве, четки, лак за коса, гребени, лосиони — имаше всичко. Вероятно бившата му съпруга също бе оставяла нещата си в тяхната баня, но Сам не помнеше да ги е забелязвал. Взе кутия с почистващ крем и помириша ръбчето на капака. Миришеше на Кели — свежо, нежно и дълбоко сексуално.

Капки вода от мокрите дрехи, които носеше, се стичаха по бедрото му. Сам се обърна и хвърли всичките във ваната. Сутринта мисис Варгас можеше да си мисли каквото си иска. Сред мократа купчина забеляза разкъсана дантела и се усмихна. Каквото и да си помислеше, щеше да е права. Грабна една кърпа от рафта и се върна при Кели.

Кели не се изненада, когато на следващата сутрин Оли Зелински и един лейтенант от екипа, който ръководеше издирването на баща ѝ,

пристигнаха в къщата, за да я разпитат. Тъй като го бе очаквала, седна и написа всичко, което се случи предната вечер, изпускайки само личните въпроси за смъртта на майка ѝ и причините, поради които баща ѝ пиеше. Свърши бележките си малко преди Сам да се върне, за да пият кафе заедно.

— Имате ли нещо против да остана — запита Сам, след като мисис Варгас въведе Оли и лейтенанта в утринната стая.

— Не — отвърна лейтенантът, мъж на име Лу Харис, около петдесетгодишен с шкембе и изморено лице. — Всъщност може би ще имам въпроси и към вас.

— Кафето е в каната — каза Сам. — Налейте си.

Лейтенантът си взе, а Оли седна.

— Съжалявам за всичко това — каза той на Кели.

— Рутинно е, знам. Достатъчно дълго съм била репортерка, за да знам полицейската процедура — Кели само предполагаше защо Оли е дошъл — във всеки случай не за да ѝ предложи съчувствието си или да ѝ окаже морална подкрепа. В миналото бяха приятели и тя предполагаше, че той се надява тя да му се довери напълно и да му каже неща, които не би казала другиму. Вършеше си работата. Беше ѝ ясно.

— Ето — подаде му листовете, които бе приготвила. — Докато ми беше прясно, записах всичко — какво ми е казал, какво е ял, с какво беше облечен, когато тръгна, всичко, което сметнах за важно.

Оли им хвърли поглед, после ги подаде на лейтенанта. Харис механично бръкна в джоба на ризата си и оттам извади очила за четене. Сложи си ги и се усмихна на присъстващите:

— Очите са второто, което човек губи — каза, а след това потупа изхвъркналия си корем. — Талията е първото.

Кели успя да се усмихне на тази стара шега. Той се зачете в бележките ѝ. Тя седеше и гледеше, и усещаше как се повишават градусите на напрежението. Най-накрая той тръсна листовете на масата и погледна към Оли.

— Поне сега знаеш върху какво ще се базира защитата на Доуърти — каза. — Ще твърди, че някой друг се е скарал с Фужер.

— Толкова ли е невъзможно? — предизвикателно запита Кели.

— Невъзможно ли? Не. Невероятно? Много. Дали съм изненадан, че той го твърди? Единственото, което ме изненадва, е, че

не е дал някакво поне смътно описание на третия човек.

През нощта дъждът беше спрял. Сноп слънчеви лъчи, успял да премине през дебелината облачна пелена, проникна през прозореца на утринната стая. Кели долавяше някъде в далечината шума на хеликоптер — един от няколкото, които летяха над лозята на имението и с въртенето на перките изсушаваха гроздовете, преди да са хванали мана.

— Значи смяташ, че е виновен? — Кели не чака дълго отговора му.

— Съжалявам — заяви лейтенантът, сви рамене, а после додаде леко извинително. — Извинявайте, знам, че ви е баща, но това е професионалното ми мнение.

— Лу взе участие в разследването на смъртта на барона — обясни Оли.

— Разбирам — прошепна тя.

Сам се премести на стола до нея.

— Кели не вярва, че баща ѝ е способен на убийство. Предполагам, както всяка дъщеря, независимо какъв е бил баща ѝ.

— Бих могла да кажа, че все още изпитвам някакви съмнения — призна Кели, давайки си сметка, че тя е единствената тук, която ги изпитва.

— Мис Дъглас, що се отнася до баща ви, ние имаме мотива, възможността и, както се казва, оръжието, което още пуши — Харис ги изброи на пръсти и обясни последното: — Оръжието, с което е извършено убийството, е видяно в ръцете му и носи неговите отпечатащи.

— На него имаше ли и други отпечатащи?

— Разбира се.

— Идентифицирахте ли ги?

— Само едни още не сме определили — призна Оли. — Останалите са на работници от имението Рътлидж. Дървеният чук е инструмент за работа, така да се каже.

— Няма ли да се окаже ирония на съдбата, ако третият принадлежи на онзи, който наистина е убил барон Фужер? — предположи Кели по-скоро за да ги подразни, а не че толкова го вярваше.

— Кели, ние имаме предимство в доказателствата срещу баща ти — започна търпеливо Оли.

— Това е съвсем случайно. Имате свидетел, който го е разпознал на мястото до тялото с оръжието на смъртта в ръката. Но не разполагате с никого, който всъщност да го е видял как извършва престъплението. Така нареченият ви мотив е предположението, че барон Фужер го е заловил в момент на съзнателно посегателство върху собственост. Което означава, че е бил изненадан. Ако случаят е такъв, защо не е ударил барона с една от тубичките с газ, които е носил? Защо ги е оставил и е вдигнал чука?

— Може би Фужер го е държал. Чул е, че някой се промъква, и го е грабнал, за да се защити — разсъждаваше лейтенантът. — Двата са се сборичкали за него. Баща ви го е изтръгнал от него и е ударил барон Фужер.

— А може да е имало и трети човек там. Някой, който се е карал с барона, а после го е ударил — с още по-голяма упоритост Кели се върна отново към разказа на баща си. — Успяхте ли да установите местонахождението на всички гости на партито горе-долу по времето на смъртта на барона? Някой липсвал ли е от терасата?

— Нас двамата ни нямаше — напомни й Сам. — Каква възможна причина бих имал аз да го убия?

— Но аз не мога да се закълна, че ти си бил с мен в момента, когато е бил убит — възрази тя. — Не знам в колко часа си тръгнахме от партито. Тази вечер не носех часовник и не го погледнах, когато се прибрах в стаята си. Например ти би могъл да стигнеш с колата първо до винарната, да видиш барона, да се скараш с него, а после да го удариш.

— Хващаш се за всичко — рече грубо Сам. — Каква причина бих могъл да имам, за да го убия?

Но тя искаше да изтъкне нещо и беше решила да го направи.

— Ти ми кажи. Спомням си, че когато преди вечерята барон Фужер обяви сливането на Фужер и Рътлидж в Калифорния, новината съвсем не те зарадва.

— Беше изненада — изразът му отново стана напрегнат. — Знаех, че се обсъжда, но не бяха ми съобщили, че е постигнато съгласие.

— Това не ти хареса, нали? — настоя Кели.

— Наистина, че не бях напълно доволен — той изрече ясно отговора и рязко попита Кели: — Всъщност какво, по дяволите, правиш?

— Опитвам се да докажа нещо — тя премести поглед отново към лейтенанта и Оли. — Може и други хора да са имали причина да убият барона, за да се облагодетелстват. Но много по-лесно е да бъде обвинен старият пияница, нали?

Оли започна дипломатично:

— Съдебните заседатели ще трябва да решат вината или невинността му.

— Не се съмнявам. Но засега аз имам причини да се съмнявам.

— Съжалявам, че мислиш така, Кели — каза Оли. Издърпа стола си. — Смятам, че свършихме, Лу.

— Добре — лейтенантът като че тръгна с облекчение и бързо събра нещата си.

— Ще ви изпратя до вратата — Кели се изправи и вече съжаляваше за някои неща, които бе казала. Сам отиде с нея до антрето. — Не ми се сърдиш, нали? — подаде ръка на Оли най-вече, за да му поиска извинение.

— Не — той се ръкува сърдечно.

— Все някой трябва да стане и адвокат на дявола — каза извинително заради позицията, която бе взела.

— И защо не дъщерята на дявола? — засмя се Оли.

— Благодаря ти. Знаех, че ще ме разбереш — тя също му се усмихна, успокоена, че не са си развалили отношенията с приятеля от детинство.

Сам им пожела довиждане заедно с Кели и затвори вратата, щом двамата мъже си тръгнаха. После бавно се обърна. Кели стоеше неподвижно, замислена дълбоко. Независимо че мълчеше, тя излъчваше енергия и неспокойствие.

— Можеш ли да ми кажеш какво означаваше всичко това?

— Кое? — тя примига, после обърна очи към него. — Да не би да си помислил, че сериозно те подозирам в убийството на барон Фужер? Казах, само се опитвам да докажа, че може да съществуват и други, които да имат както мотив, така и възможност да го направят. И за секунда не съм помислила, че си ти.

— Повече се тревожа от това, че си започнала да вярваш в невинността на баща си. Ще претърпиш поражение, Кели — предупреди я той.

— Не е там работата, вярвам ли, че е невинен. Трябва да докажа на себе си дали е така или не. Не мога да продължавам да тъна в недоумение.

— Как ще го направиш? Чрез изповед ли?

— Още не знам — тя вдигна ръце ядосана. — Само знам, че има пукнатини в обвинението срещу него.

— Наела си адвокат да го защитава. Това е работа на Максудейн, а не твоя.

— Някога обръщал ли си внимание на статуята на Темида, Сам? — запита тя със слаба усмивка. — Не само че очите ѝ са вързани, но и везните са наклонени. И двамата знаем, че той няма да може да се защити. Ако мен ме извикат да дам показания, ще трябва да кажа, че когато е бил пиан, е упражнявал насилие. Кой съдебен състав в света ще повярва, че подобен човек е невинен, даже и да е?

— Какво искаш да кажеш? — той я изгледа внимателно.

— Че е бил ужасен баща и като човек не е кой знае какво, но не искам да го пратят в затвора за това. Ако той отиде в затвора, би трябвало да бъде само ако се докаже, че е виновен. Толкова ли е трудно за разбиране? — почти му се разсърди, и то съвсем явно.

— Не. Само че не мога да схвана как предлагаш да го докажеш? И защо смяташ, че именно ти трябва да го направиш? — възпротиви ѝ се той рязко.

— А кой друг? Единственият начин да докажеш нещо, е да елиминираш всички други възможности. Знам, че това може да стане само като разпитам хората.

Катерин се спря на върха на стълбата.

— За какво да разпитвате? — облегна се на парапета и заслиза по стъпалата.

— За това кой може да е убил барон Фужер — Кели се обърна към стълбите и погледна Катерин. Тя отново се владееше, нещо, което ѝ беше трудно, когато беше близо до Сам.

При отговора ѝ Катерин спря по средата, преди да продължи надолу.

— Какъв въпрос само. Колкото и болезнено да го приемате, виновен е вашият баща.

— Но той се кълне, че не е. Твърди, че баронът е спорил с някого.

Някаква сянка мина през лицето ѝ, но когато Катерин отново заговори, гласът ѝ беше гладък като стъкло.

— Абсурдно е.

— Така ми казват всички — Кели все още беше достатъчно ядосана и ѝ се искаше да предизвика каквато и да е реакция. — Ако той не го е извършил, тогава кой? Някой от семейство Рътлидж може би.

Катерин замръзна.

— Надявам се, че не очаквате от мен да отговоря на подобен нелеп въпрос.

— Сега доволна ли си, Кели? — подхвърли Сам.

Изведнъж тя отново се почувства обърквана и неуверена. С какво, по дяволите, се е захванала? Въздъхна и поклати глава.

— Не знам какво ми става. Сам е прав. Дължа ви извинение.

— Глупости — Катерин я хвана за ръката. — През последните няколко дни изживяхте голямо напрежение. При подобно положение всички действаме или говорим от чисто отчаяние.

Кели не можа да разбере дали на Катерин ѝ беше ясно колко силен мотив може да бъде отчаянието. Но тя знаеше. Твърде много зависеше от това какво ще се случи през следващите няколко дни. От тях зависеше работата ѝ, а може би и бъдещето ѝ. Не можеше мълчаливо да седи и да чака. Трябваше да действа.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Игрив ветреца развяваше полата на Кели, когато слезе от колата на затревения банкет на пътя. Токовете ѝ затънаха в пясъчливата почва, преди да стъпи на по-твърдо място, за да затвори вратата на колата. Корпусът на автомобила беше в дисхармония с хармоничната спокойна тишина на лозето.

Наоколо бе съвсем тихо, чуваше се само вятърът, който шепнеше сред листата на лозите, както и далечният шум от движението по пътя. Кели погледна джипа, паркиран пред нейната кола, взета под наем. Големи тъмносиви очила предпазваха очите ѝ от яркото утринно слънце. Шал от сурова коприна в златисти, ръждиви и зелени тонове покриваше косата ѝ, дългите му краища бяха увити около врата ѝ и завързани отзад.

Кели прокара пръст между шала и бузата си, докато се оглеждаше сред морето от лози. Мястото приличаше на рай — яркото слънце печеше от безоблачно синьо небе. Посред лозето стоеше Сам със старата си кафява филцова шапка.

Тя натисна клаксона през отворения прозорец на колата един, два, три пъти. Когато Сам се огледа, Кели му махна, после тръгна към плитката напоителна канавка откъм края на реда от лози, където той беше застанал. Там тя спря, за да го наблюдава как идва към нея, вървейки със сигурна мъжка походка, а ръцете му се движеха свободно.

— Здравей — чу го да казва с дълбокия си топъл глас.

— Какво има? Откри ли нещо?

— Не. Все още се крие някъде. Никой не го е виждал — баща ѝ се беше превърнал в болезнена тема за двамата. Кели опита нещо безопасно. — Как е гроздето — изсъхнало е, предполагам.

— Това, което проверих, изглежда сухо — Сам вдигна една чепка тъмно грозде. — Трябва да го проверя, за да съм сигурен, но смятам, че след няколко дни ще е готово да се обере.

— Което означава, че ще започне гроздоберът и мачкането на гроздето и ти ще бъдеш много зает.

— Определено по-зает, отколкото сега — погледът му беше топъл и създаваше усещане за интимност между двамата. — Искаш ли да го опиташ?

Без да чака отговора ѝ, откъсна едно зърно и го поднесе към устните ѝ, очите му се сведоха към тях и притъмняха, от което сърцето ѝ се разгуптя. Послушно Кели отвори уста, той пъкна зърното между отворените ѝ устни, а намокреният му от сока пръст остана върху долната ѝ устна.

Кели захапа зърното и то се пукна, от него изтече сладък сок, а тя хвана ръката му и я задържа близо до себе си. Направи го несъзнателно, инстинктивно в отговор на интимността, която ги обгръщаше.

Тя глътна смачканото зърно с ципата.

— Ммм, хубаво — прошепна Кели и механично облиза капчиците сок от пръста му. После отдаде същото внимание и на палеца му с невинността на дете, което лиже сладолед на клечка. Едва когато го погледна в очите, разбра, че това просто действие би могло да бъде възприето и другояче. Колкото и да е странно, не се чувстваше нито гузна, нито пък съжаляваше.

— Нарочно ли дойде, за да ме подлудиш? — тихо попита Сам с усмивка.

— За това се сетих по-късно. Стана несъзнателно — призна Кели и отново леко целуна пръстите му, а после отпусна ръката му.

— Тогава защо си излязла?

— Стана ми скучно да стоя още един ден и да гледам телевизия, без да правя нищо — тъкмо безделието я дразнеше най-много. Това Сам не можеше или не искаше да разбере.

— Бях сигурен, че снощи ще го заловят — отбеляза Сам. — Не може да е на голямо разстояние от къщата, поне пеша не би могъл да стигне далеч. Макар че на изток може би има подходящи места. Чувам, че днес претърсват всеки сантиметър. Няма как да не го открият.

— Може би — Кели кимна и пое дъх. — Както и да е. Дойдох да те предупредя да не се тревожиш, ако не ме намериш, когато се прибереш. Ще се върна, така че не търгвай да ме търсиш. Разбрано?

— Да.

— Ще се видим по-късно — тръгна обратно към колата си.

— Не ми каза къде отиваш — извика Сам след нея.

Кели се обърна и се засмя.

— Наистина ли искаш да знаеш? — махна му и се затича към автомобила, стискайки палци да не поиска поточен отговор. Не би могла да го излъже.

— Обади ми се, когато се прибереш.

— Непременно — обеща тя и се качи в колата. Махна му отново и подкара.

На километър и половина от имението Кели се натъкна на първата проверка. Нямаше много коли и не се забави повече от пет минути. Когато двама униформени полицаи застанаха от двете страни на колата ѝ, Кели се помъчи да запази спокойствие. Пресегна се за документите на колата под наем и за шофьорската си книжка, които лежаха на седалката до нея.

Един от патрула спря до вратата ѝ — висок и намръщен, тъмните очила скриваха очите му и в тях се отразяваше изкривеният ѝ образ.

— Ето документите и книжката — Кели му ги подаде, преди полицаят да ѝ ги бе поискал.

Той ги пое и каза:

— Отворете багажника, моля.

Тя забеляза втория полицаи в огледалото за обратно виждане и отвори жабката, където беше копчето за отваряне на багажника.

— Вие сте Кели Дъглас, така ли? — я попита първият, отворил шофьорската ѝ книжка.

— Да — знаеше, че той няма как да не я познае по името и да не разбере, че е дъщеря на избягалия затворник.

— Свалете си очилата, моля.

Разтреперана от нерви, Кели изпълни каквото се искаше от нея и зачака безкрайни секунди, докато той сравни лицето ѝ със снимката на книжката. — Къде отивате, мис Дъглас? — зададе въпроса тихо, но подозрението в него беше явно.

— Във винарната Клойстърс — отговори тя с отпуснати върху волана ръце, а не вкопчени в него, както на тях им се искаше. — Имам среща със собственика — мистър Джил Рътлидж.

Той помълча, като премисляше мълчаливо отговора ѝ. Кели само се надяваше да не се обади, за да провери. Джил Рътлидж имаше

среща не с Кели Дъглас, а с Елизабет Дъган. Багажникът бе затворен с трясък и колата леко се разтнесе. Тя забеляза в огледалото как вторият полицаи даде знак на първия, че нищо съмнително не е видял и всичко е наред.

— Можете да продължите, мис Дъглас — патрулът върна документите и шофьорската ѝ книжка.

— Благодаря — сложи ги на седалката до себе си и подкара колата, а в огледалото видя как двамата се съвещават, а после единият се приближи до полицейската кола и се пресегна вътре.

Сигурно се обажда по радиотелефона на началника си, за да го информира за минаването ѝ през проверката, в случай че ги беше излъгала за Клойстърс и е тръгнала на среща с баща си.

Когато следващия път я спряха, Кели остана с впечатлението, че полицаите я очакват. Почти не реагираха на шофьорската ѝ книжка, а само отгоре-отгоре претърсиха колата. Пристигна в Клойстърс една минута преди определеното време.

Сивата сурова постройка, приличаща отвън на манастир, вътре беше подредена с лукс. Забеляза го веднага щом влезе в обширния кабинет на Джил Рътлидж.

Персийски килим в меките тонове на виненочервеното, златистото и синьото покриваше по-голямата част от теракотения под. Стар гоблен висеше на едната стена сред картини със сцени от гроздобер. В края на стаята прозорци с оловни рамки се издигаха от пода до тавана и гледаха към лозята. Масивно старо бюро от блестящ махагон бе поставено пред тях. Зад него седеше Джил Рътлидж на стол като трон с висока облегалка, украсен със сложна дърворезба.

— Мис Дъган — чаровно усмихнат, той стана, заобиколи бюрото и отиде да я посрещне. — Мисис Дарси май ми каза, че работите в системата на здравеопазването в Сакраменто, нали?

— Не. Всъщност не работя в държавно учреждение и не съм Елизабет Дъган — Кели свали очилата си. — Аз съм Кели Дъглас.

— Разбира се, помня ви — усмивката му почти изчезна, а изразът му се промени в озадачено любопитство.

— Съжалявам, че излъгах секретарката ви. Не бях сигурна дали ще се съгласите да ме приемете. Освен това не желаех името ми да остане в календара за определените ви срещи и така информацията да

стигне до пресата. Не смятам, че някой от двама ни иска тълпа репортери да се събере пред кабинета ви.

— Права сте. Моля, седнете — посочи ѝ двата стола с дърворезба, тапицирани с гладко кадифе. Кели избра по-близкия, а Джил Рътлидж заобиколи бюрото и седна на своя. — За какво искахте да ме видите? — веднага вдигна ръка, за да я спре. — Ако е за надниците на баща ви за последните няколко дни, докато работеше тук, ще можем едва в края на седмицата да ги изплатим. Не смятам, че ще има никакъв проблем. Но все пак ще проверя.

Баща ѝ е работил тук? Кели прояви съобразителност изненадата да не ѝ проличи. Спомни си, че когато го посети в затвора, той ѝ спомена как намерил работа във винарна, но не я назова. Подобно нещо не се споменаваше в нито един репортаж.

— Струва ми се, че като охрана е работил при вас?

— Наименованието на службата е малко подвеждащо. Както казах и на полицията — ролята му беше по-скоро да пази туристите и да не им позволява да обикалят из цялата изба, а да се придържат към определените за целта места — обясни той. — Трябва да призная, че доколкото се простират сведенията ни, не сме имали абсолютно никакви неприятности с него. Докато е работил тук, всеки ден е бил трезвен. Не са получавани никакви оплаквания от него — въздъхна дълбоко. — Поради което последвалите събития изглеждат още по-трагични.

— Да, така е — тук нещо ѝ липсваше, но тя не можеше да разбере какво. — Вие бяхте на партито онази вечер, нали? — Кели знаеше отговора, но тактиката ѝ беше да спечели малко време, за да обмисли.

— Да. Дватама с Клей присъствахме. Трябва да призная, че бях изненадан от поканата. За никого не е тайна, че от години Катерин и аз не сме в добри отношения. Смятам, че в случая тя прояви любезност. Все пак барон Фужер пристигна в долината по моя покана. Проява на учтивост беше включването ми в списъка на гостите. Ако не друго, Катерин е учтива до педантичност. Предполагам не е смятала, че ще се явя. Точно по тази причина отидох — усмивката му беше на палаво момче.

— Доколкото си спомням, вие и Катерин се състезавахте кой ще постигне споразумение с барон Фужер, нали така? Съобщението, което

той направи преди вечерята, трябва да ви е изненадало.

— Съвсем не. Емил ми се обади следобед, за да ми го съобщи. Очаквах да обявят, че са стигнали до споразумение. Разбира се, не е имало време то да бъде подписано преди трагичната му смърт.

— Значи все още е висящо?

— На теория, предполагам — той леко сви рамене. — Окончателното решение явно ще бъде взето от вдовицата му. Тя може да промени решението на Емил — той спря, после се усмихна съчувствено. — Сигурно всичко това ви се отразява много болезнено!

— Да, така е — с готовност кимна Кели. — Още повече, че и аз бях на това парти, но си тръгнах преди... Вие останахте до по-късно, нали?

— Да. Клей и аз бяхме решили да си тръгнем. Всъщност вие ни подтикнахте да вземем това решение, мис Дъглас — очите му проблеснаха към нея иззад бюрото. — Гордостта не би ми позволила да си тръгна пръв. Но щом забелязах, че вие се сбогувате, нямаше причини повече да оставаме. Тогава Клей и аз тръгнахме да си вземем довиждане с приятелите. А това е дълга церемония, когато познаваш практически всички присъстващи. Спомням си, че говорих известно време със семейство Фъргюсън. Скоро ще имаме турнир по крокет — добави той. — Спомням си, че забелязах баронесата сама в градината с розите. Всъщност вървахме към нея. Не се огледахме за Емил. Разговаряхме с Клайд Уилямс и съпругата му, когато чухме воя на сирените. Тогава разбрахме, че нещо се е случило.

Независимо от имената на гостите, които подхвърли, алибито му за времето на смъртта беше синът му и обратното. Кели си помисли, че така е много удобно, а също и доста съмнително. В този момент ѝ се стори главно съмнително.

— Сигурно е било малко след като се е разбрало, че баронът е убит. Полицията спомена ли кого смята за отговорен за смъртта му?

— Такова съобщение нямаше, но мой приятел от отдела ми каза, че всички следи водят към Ленард Доуърти — лицето му придоби замислен израз, когато той се облегна и се загледа в сребърната винена чаша на бюрото си. — Спомням си, че си помислих каква ирония на съдбата е, че в двата случая на смърт в имението Рътлидж са замесени членове на семейство Доуърти. Разбира се, изключвам преждевременната смърт на брат ми по естествени причини.

— Аз самата научих за смъртта на барона едва на следващата сутрин — Кели внимателно върна разговора назад, тъй като все още имаше неясно усещане, че нещо ѝ се изплъзва.

— Трябва да е било ужасен удар, особено за човек във вашето положение — прояви съчувствие Джил.

— Понякога ми се струва, че още ми се вие свят само като си спомня — призна тя, опитвайки се да измисли да каже още нещо.

— Сигурно.

— Вероятно сте разбрали, той се кълне, че не е убил барона. Убеден е, че Катерин му го е приписала, за да не може да събере парите, които ѝ дължи. Ако не ѝ плати, тя ще вземе земята му.

Пари. Точно това е. Баща ѝ каза, че някой щял да му даде парите, за да ги върне на Катерин, но работата се развалила. Затова онази нощ се напил. Дали заемът е пропаднал или сделката между Джил Рътлидж с барон Фужер?

Рискувайки, Кели рече:

— Той беше сигурен, че вие ще му дадете парите, за да ги върне на Катерин.

— Така ли каза? — Джил Рътлидж направи всичко възможно, за да изглежда изненадан. Тя можеше да му повярва, ако бяха спрели дотук. Но той нервно се изсмя. — Той наистина ми поиска една огромна сума. Даже и да се занимавах с даване на заеми, в този случай не бих си го и помислил. Не искам да ви обидя, но с вашия баща човек може да си вземе белята. Може би съм му отговорил нещо като: „Ще си помисля.“ Но уверявам ви, че никога не съм имал намерението да му дам каквото и да е. Страхувам се, че представя нещата по този начин, защото така му изнася.

— Но може би бихте се почувствали доволен да изтръгнете тази земя от ръцете на Катерин.

— Ако можех да ѝ я открадна за трийсет и пет хиляди, бих се замислил. Но цената е твърде висока за такава сделка, от която не бих получил нищо друго, освен голо удовлетворение.

Кели отбеляза, че той спомена точната сума, от която баща ѝ се нуждаеше. Защо я е запомнил, ако не е мислил да му даде такъв заем? Може би е проявил готовност да го даде, а после се е отдръпнал, когато баронът е постигнал споразумение с Катерин?

— Би било скъпо — тя се запъна, опитвайки се да си спомни какво друго ѝ беше казал баща ѝ.

— Много. Както вече ви казах, баща ви само си е мечтаел за таква нещo.

Хрумна ѝ друго.

— Той ми каза, че вечерта на партито отишъл до винарната, защото имал намерение да сипе газ в избата, където отлежава виното. Знаел е, че дървото ще попие миризмата и ще развали виното.

— Господи, какъв дяволски начин да постигнеш отмъщение. Никога не бих предположил, че баща ви ще има толкова непочтени намерения.

— Да речем, че това е била негова идея... — Кели нарочно спря, за да постигне ефект — ... а не ваша.

Цялото му лице се изчерви от гняв.

— Да не искате да кажете, че аз съм го накарал?

— Не сте ли?

— Катерин стои зад всичко това, нали? — той скочи прав, гневът разкриви лицето му, вените на врата му изскочиха. — Лицемерна кучка! Няма да успее да въвлече името ми в убийството. Ако смята да ме унищожи и да провали всички възможности да постигна съглашение с вдовицата на Фужер, по-добре хубавичко да си помисли — вече крещеше, разтреперан от яд. — Аз знам истината за легендата на Мадам. Знам тайните, които тя държи заключени в избата през всичките тези години. Знам, че нещастният случай не е нещастен случай. Само да се опита да го направи. Боже, аз ще очерня винаги името на Мадам и на нейните вина! — удари с юмрук по бюрото и Кели подскочи от трясъка. — Сега си вървете. Вървете си, преди да съм ви изхвърлил.

Без никакво колебание Кели се изправи и излезе бързо от кабинета му, гневът му я изплаши повече, отколкото би признала.

Джил Рътлидж остана зад бюрото и бавно си възвърна самообладанието. Все още дишайки тежко, той вдигна разтрепераните си ръце и поглади главата, а после тила си. Щом се успокои достатъчно, той се пресегна към телефона и натисна номера на Клей.

Когато Клей се обади, Джил каза без предисловия:

— Катерин се опитва да ни въвлече в случая с убийството.

— Мили Боже, дали тя...

— Сега-засега иска да ни подведе заедно с Доуърти. Настоявам да започнеш да притискаш вдовицата на Фужер. И да я отделиш от Катерин. Не ѝ вярвам. Не вярвам на никого от тях — затвори слушалката и тръгна към стената от прозорци, загледан навън.

По целия път към имението Кели мислено пресъздаваше сцената, опитвайки се да разбере какво означават тези неясни обвинения, които Джил Рътлидж бе подхвърлил. Най-накрая започна от първото, за да го анализира.

Знам истината за легендата на Мадам. Каква може да е легендата на Катерин Рътлидж? Че е осъществила мечтата, която са имали със съпруга си да направят вина в Калифорния и те да не отстъпват на френските ли? Че е насадила лозови пръчки по време, когато останалите в долината са засаждали грозде с дебела ципа или орехови и сливови дървета. Че по време на сухия режим винарната е произвеждала обредни и медицински вина. Че е запазила жив спомена за съпруга си. Че в общи линии е изпълнила мечтата си и че много специалисти сравняват вината на имението Рътлидж с най-доброто френско бордо.

Такава е легендата, но с думите си Джил подчерта, че това не е истина. Всичко или част от него? Вероятно само част. Повечето беше документирано: лозята бяха пресадени, съществуват изказванията на много специалисти за вината на имението Рътлидж, тя беше посветила живота си на винарството, беше продавала обредни и медицински вина по време на сухия режим. В какво се състои лъжата?

Озадачена, Кели мина на следващото твърдение. *Знам тайните, които, тя държи заключени в избата през всичките тези години.* Тайна означава, че нещо е скрито някъде, а *тайни*, че е повече от едно. *През всичките тези години* значи, че съществуват отдавна. Но какво би могло да бъде скрито там? Влизала е в избата. Там има само рафтове с бутилки до тавана и нищо не би могло да се скрие. Наистина ли?

Последното беше малко по-лесно. *Знам, че нещастният случай не е нещастен случай.* На Кели ѝ бяха известни само два нещастни случая, ако Джил го беше казал с такъв подтекст. Съпругът на Катерин Клейтън Рътлидж е загинал при автомобилна катастрофа във Франция,

а дядото на Кели Евън Доуърти е умрял при нещастен случай във винарната. Щом нещо не е нещастен случай, значи е станало нарочно. Ако смъртта е причинена съзнателно, това означава, че е убийство. Но на кого? Кой го е извършил? Катерин ли?

Всъщност защо толкова държи да го разбере? Това няма нищо общо с баща ѝ или със смъртта на барона. Така ли е наистина? Но във всеки случай има нещо общо с Катерин, а тъкмо Катерин е видяла баща ѝ наведен над тялото на барон Фужер.

Като подмина главните порти на имението, Кели пое по страничния път и стигна направо във винарната. Избата беше единствената следа, която имаше. Паркира на сянка под канелените дървета. Нямахме и следа от Сам и от джипа му.

Когато Кели влезе в сградата с канцелариите, секретарката я нямаше. Поколеба се за миг, после заобиколи бюрото и до малкото метално шкафче на стената. На куки там висяха всички ключове от имението. Кели намери ключа за избата, взе го и си тръгна, без някой да я види.

С ключа в ръка заобиколи сградата на винарната към избата, където отлежаваха вината. Влезе в хладината на галериите и спря, свали слънчевите очила и дръпна шала си назад. Беше почти призрачно тихо. Не се чуваха гласове, нямаше стъпки на работници, нищо. Само светещи лампи по стените на изкопаните тунели, огромни бъчви със зреещо вино и палети с малки буренца, наредени покрай стените.

Стъпките ѝ отекваха в тишината, когато се насочи към решетката от черно желязо с емблемата — ръкописно „P“. Зад тази врата се намираха рафтовете от бутилки, наредени до тавана.

Кели пхна ключа и го превъртя. Бутна и вратата с добре смазани панти се отвори тихо. Влезе, затвори я след себе си и спря, оглеждайки подземната стая отгоре до долу. До стената срещу нея от пода до сводестия таван бяха подредени стотици бутилки. Като се изключат малката дървена маса и стол, здравата на вид стълба, както и определени празни места за бъдещи реколти, в помещението не се виждаше нищо друго.

Няколкото крачки, които направи наоколо потвърдиха, че стените са солидни и здрави. Нямахме тайник. Кели отново прегледа бутилките и въздъхна. Ако има нещо скрито, сигурно е малко. Дали някакви

документи или книжа не са пъхнати сред бутилките? Но това би било рисковано, опасно. Тук редовно влизат поне пет-шест души работници, майстори и помощници. Всеки от тях случайно би могъл да ги открие. А ако тези документи обвиняват някого, тогава защо не са изгорени?

Защо въобще нещо трябва да се крие тук? В това помещение специално се държат вината, които имението е бутилирало. Ако сред бутилките би се намерило нещо друго, то незабавно би привлякло нечие внимание.

Все пак нещо не е така. Кели започна да разсъждава: ако тук иска да скрие нещо, къде би го пъхнала? Не сред бутилките. Хората непрекъснато вадеха бутилки, за да погледнат етикета им. Да не е в бутилка? Точно така.

— Заключение през всичките тези години — повтори фразата на Джил. — Колко години? Трийсет? Четирийсет? Петдесет?

Опита се да направи сметка — Катерин се е омъжила за Клейтън Рътлидж към края на Първата световна война, а Джил е напуснал имението през шейсетте години. Помежду им са приблизително четирийсет години.

Кели отиде при вината, бутилирани в края на Първата световна война. Започна да ги вади и да проверява дали са пълни с вино. Щом стигна двайсетте години и времето на сухия режим, забави крачки, тъй като я обзеха подозрения.

Бързо мина към края на двайсетте години *след* смъртта на Клейтън. Извади една бутилка и я огледа. Изглеждаше същата като останалите. Но дали беше така? Имаше само един начин да си отговори.

Кели я отнесе на масата и извади тапата. Помириса съдържанието и сбърчи нос от силния оцетен мирис, който ѝ подсказа, че виното е прокиснало. Отвори още една бутилка със същия резултат. Неуверено се обърна към рафта. А ако подозрението я лъже? Не смееше да отваря всяка бутилка, за да разбере.

Само още една.

Кожената презрамка на чантата прерязваше рамото ѝ от тежестта на двете бутилки, които Кели беше сложила там. Държеше я близо до себе си, за да не дрънчат бутилките, докато върви към къщата. Икономката беше на другия край, тъкмо се задаваше безшумно откъм вратата на терасата.

— Мисис Варгас — обади ѝ се Кели. — Къде е Катерин?

Жената спря.

— Мадам обядва на терасата.

— Натали с нея ли е?

— Мадам Фужер има друг ангажимент.

— Сам тук ли е? — Кели бързо тръгна напред.

— Да, мис. Ще отидете ли при тях?

— Да, но няма да обяждам. Бихте ли донесли чаши за вино, ако обичате?

— Разбира се.

Сам се изправи, когато Кели излезе на терасата.

— Бях започнал да се безпокоя да не ти се е случило нещо — издърпа ѝ стол до себе си.

— Казах ти, че ще се върна — седна и внимателно нагласи чантата в скута си.

— Надявам се, че сте прекарали приятно сутринта — Катерин се усмихна мило и бодна с вилицата си парче съомга.

— Всъщност сутринта имах много работа.

— Какво прави? — Сам я изгледа с любопитство. Тъкмо навреме икономката излезе на верандата с винените чаши, за които я помоли Кели. Забеляза как Катерин леко се намръщи.

— Мис Дъглас ме помоли да ги донеса.

— Помислих, че бихме могли да отворим бутилка вино за обяд — обясни Кели и извади шишетата от чантата си. — Минах в избата, преди да дойда, и ги взех — Кели ги постави върху масата така, че етикетите им да са обърнати към Катерин.

Катерин леко побледня, когато ги видя.

— Направили сте съвсем неподходящ избор. Отнесете ги, мисис Варгас.

— Не — Кели хвана гърлото на едната и твърдо заяви: — Смятам, че бихме могли да опитаме това вино. Би ли го отворил, Сам?

— Нямам намерение да го опитвам и наистина няма причина да отваряме бутилката — рязко отказа Катерин. — Познавам вината на имението Рътлидж, както познавам децата си. Точно тази реколта отдавна е негодна.

Сам погледна етикета.

— Катерин е права, Кели. Това е смесено червено вино, което би трябвало да се пие младо. Също като бохолето, то има много кратък живот. Сигурно вече се е вкиснало.

— Хайде да я отворим и да проверим. Има ли нещо лошо в това? — настоя Кели. — Ако не е добро, няма да го прием.

— Няма смисъл — повтори Катерин вече почти на тръни.

— Грешите, Катерин. Има смисъл — Кели я гледаше в очите. — Известно ви е и аз го знам.

Сам премести поглед от едната към другата.

— За какво става дума?

— Искате ли да му кажете или аз да го направя? — запита Кели. Катерин ѝ отговори с леко треперещо поклащане на главата. — Отнася се за времето на сухия режим Сам, и за курсовата работа, която направих в колежа за историята на винарската индустрия в долината Непа. Стана толкова добра, че местният вестник я публикува. Затова съм наясно с всичко тук. За да я напиша, разговарях с доста хора, живели тогава. Разказаха ми много истории за контрабандистите и за методите, които са използвали — от нощните походи до прекарването на виното в ковчези. Винарните трудно намирали обяснение пред данъчните власти за загубата на материали. Понякога собственикът твърдял, че маркуч се пробил и изтекли триста и петдесет литра вино или пък че бъчви изгорели, понякога пълнели бъчвите с боядисана вода, за да изглеждат пълни, когато федералните агенти идвали на проверка. Ако отвориш тази бутилка. Сам, ще откриеш, че е пълна с оцветена вода.

— Вярно ли е, Катерин? — изглежда я внимателно.

— Да — гласът ѝ беше малко по-силен от шепот. Беше бледа, очите ѝ бяха станали воднистосини и пълни с болка. Обаче успя да задържи главата си изправена и изведнъж придоби вида на много стара жена. — Как... — не можа да продължи.

— Как открих ли? — довърши въпроса Кели. — Тази сутрин разговарях с вашия син. Знам вече и за така наречения нещастен случай.

— *Действително* беше нещастен случай — вдигна ръката си с подути вени и я сви в юмрук. — Трябва да ми вярвате. Смъртта на Евън беше ужасен трагичен нещастен случай.

Евън. Дядо ѝ. Кели сведе очи към ръцете си.

— Вероятно ще ми разкажете вашата версия на случилото се.

— Беше много отдавна — Катерин леко поклати глава. — Нямах представа, че нашето вино се продава нелегално... до онази нощ.

Тонът ѝ стана нисък и рязък, тя цялата настръхна.

— Евън Доуърти беше мениджър на имението. Той отговаряше за всичко: за сметките, за наемането на работници, за покупките и продажбите — изобщо за всичко. Докато Клейтън беше жив, Евън докладваше на него. По-късно — на мен — тя свали ръката в скута си. — Имате ли негова снимка?

— Никога не съм го виждала.

— Евън беше хубав мъж, но арогантен почти до бруталност, мускулест и наперен, в същото време интелигентен. Беше много умен. Когато дойде сухият режим, сигурно му е било много лесно да взема вино от избата, да го продава на черния пазар и да носи фалшиви фактури. Даже и сега нямам представа дали е започнал незаконните си операции, преди да заминем с Клейтън за Франция или през двете години, докато бяхме там. Когато се върнах С Жирар Брусар и внука му Клод, моята грижа бяха само новите насаждения. Почти не се интересувах от взаимоотношенията между Евън и мосю Брусар. Беше ми по-лесно да кажа на дядото на Клод да остави Евън да се занимава с всичко, както дотогава. Смятах, че така е най-добре. Дядото на Клод почти не говореше английски. Как можеше да се занимава с инспектори, с фактури? Какъв би бил смисълът, щом Евън го беше поел?

Тя въздъхна със съжаление.

— Никога не го питах какво прави във винарната. Сигурно някои неща са ме учудвали като количеството грозде, което купувахме от други лозя, но предпочитях да не се виждаме често. Когато бавачката на синовете ми забременя и аз разбрах, че той е бащата, ядосах се много и настоях да се ожени за нея. Той го направи, но това не промени разхайтения му начин на живот. Всяка жена, която виждаше, той смяташе, че трябва да я превземе — гласът ѝ заглъхна, а очите ѝ бяха вперени някъде в миналото.

Сам остави бутилката върху масата.

— Какво се случи онази нощ, Катерин? — запита Сам.

— Онази нощ ли? — тя го стрелна с празен поглед, задържа очите си върху него и след като разбра, че Сам няма да се задоволи с

нищо по-малко от пълната истина, започна: — Беше късно. Излязох да се разходя. Чувствах се самотна и угрижена. Винаги сме разполагали с пари. Дотогава никога не бях държала сметка какво харча. Но след катастрофата ни останаха много малко средства. Първата година беше трудна. Не ми беше приятно, нали разбирате? Опитвах се да не мисля за това, но онази нощ най-после осъзнах, че зависим от малкия доход на имението.

Слънцето се скри в облак и сянка падна на терасата.

Вятърът развя краищата на копринения шал около врата на Кели.

— Видях как Клод бърза към къщата. Имах нужда от компания, пък даже и тази на младото момче. Извиках го и го попитах защо се връща толкова късно. Каза ми, че се разхождал, но беше угрижен и неочаквано мълчалив. Помислих, че може би нещо се е случило в училище, и се поинтересувах какво има. В началото той не искаше да ми отговори, после призна, че видял как Евън товари вино от избата в камиона си. Беше много объркан. Спомням си как каза: „Защо мосю Доуърти го прави?“ Помъчих се да измисля някаква причина Евън да товари вино през нощта, когато няма работници, които да му помогнат. Не успях. Поръчах на Клод да се прибере при дядо си и да не се безпокои, а аз ще отида и ще говоря с Евън. Намерих го в избата. Преди да го видя, го чух как си подсвирква. Пренасяше бъчонки с вино...

— Къде ги носиш? — Катерин се изпречи по средата на пътеката, където бяха подредени буренцата с вино.

— Е, хайде — устните му се извиха в мазна усмивка, а зелените му очи нахално я изгледаха. Кожата ѝ пламна въпреки студения въздух в избата под земята. — Това е самата вдовица, и то съвсем сама. Най-после усети самота и тръгна да търсиш компания, а?

— Попитах те нещо.

— В избата е доста студено. Трябваше да си сложиш нещо по-топло върху тази блуза — остави бъчонката на пода. — По-добре си сложи сакото ми, преди да си настинала.

Той го свали, а ризата му се опъна и Катерин, без да иска забеляза очертанията на гладките му мускули.

— Нямам нужда от сакото ти — Катерин нарочно гледаше и говореше хладно.

Но това не се отрази на Евън ни най-малко и той тръгна към нея.

— Разбира се, че имаш — Катерин не помръдна, тъй като знаеше, че ако отстъпи, ще да изгуби авторитета си пред него. — Хайде, вземи го. Ще го наметнем на раменете ти, за да те затопли.

Когато той посегна да ѝ сложи сакото, ѝ се прииска да избяга, за да не я докосва. Не помръдна, докато я намяташе и затвори яката около врата ѝ. Сакото носеше топлината на тялото му и мъжкият мирис на мускус като че я задуши.

— Ето. Нали е по-добре? — притвори предниците на сакото, вдигна брадичката ѝ с палец и леко я погали.

Катерин запази студения си израз.

— Искам да знам какво правиш с тези бъчонки и защо ги товариш на камиона си.

— За да продам виното, разбира се — пусна наперената си ленива усмивка, а очите му се впериха в лицето ѝ.

— На кого?

— На един човек в Сан Франциско — той пусна сакото и плъзна пръст по бузата ѝ. — Винаги съм знаел, че кожата ти трябва да е нежна. Навсякъде, обзалагам се.

Този път тя плесна ръката му.

— На кой човек в Сан Франциско?

Той се усмихна.

— Нали знаеш, не мога да помня имена.

— Продаваш го нелегално. Взимаш виното ми и го продаваш на черния пазар. Трябваше да се досетя — кипна тя.

— Хайде, хайде, няма за какво да се тревожиш — рече той монотонно — много се напругаш. Работиш много. И това е начин да победиш самотата, знам. Нощите сигурно са най-тежки, когато няма кой да те прегръща.

Сложи ръце върху раменете ѝ.

— Престани — Катерин гневно се дръпна от него. — Ти ме топиш в контрабандата. Представяш ли си какво ще стане, ако те хванат?

— Не тревожи хубавата си главица. Подобно нещо няма да се случи. Толкова пъти съм го правил — той се мръдна, за да я погледне в

лицето.

— Толкова пъти си го правил ли? — първо се ядоса, а после я обзе страх от последиците, които биха ѝ се стоварили. Катерин отстъпи, но не от него, а от мисълта какво би могло да се случи. — Представяш ли си, че ако те хванат, ще вземат разрешителното ми, ще конфискуват винарната, а аз ще загубя всичко?

— Действам внимателно — тръгна към нея, а гласът му беше мек като кадифе. — Обещавам ти, че ще бъда много предпазлив. Можеш да разчиташ на Евън, че ще се справи както винаги. Не знаеш ли? Откъде, мислиш, това имение получава доходите си през последните години? Не от продажбата на обредно вино на църквите, бъди сигурна. Правя така, че ти получаваш своя дял от печалбата.

— Трябва да престанеш. Рискът е прекалено голям — понечи да направи още една крачка назад и опря на бъчва с вино.

— Безпокоиш се за мен. Това ми харесва — облегна се на дъбовата бъчва и я хвана като в капан. — Много неща у теб ми харесват.

Катерин подпря гърдите му с ръце, за да го държи на разстояние.

— Не се безпокоя за теб — каза, отново ядосана. — Тревожа се за себе си!

— Очите ти са като сини огънове. Винаги съм знаел, че под ледената ти обвивка тлее огън — допря длан до лицето ѝ.

Тя се опита да извърне глава от него, но безуспешно.

— Престани. Остави ме — искаше да го отблъсне и между тях да остане някакво разстояние. А той просто плъзна едната си ръка зад гърба ѝ.

— Ти не искаш наистина да те оставя на мира, нали? — измърмори той.

— Искам! — отхвърли глава назад, погледна го и в същия миг установи грешката си, тъй като ръката му задържа главата ѝ и той я целуна.

Тя започна да се бори, стисна устни, но той успя да ги раздвижи, хапеше и ги смучеше, без да обръща никакво внимание, че ръцете ѝ го бутаха и тялото ѝ бе сковано. Когато тя започна да го удря, той само се изсмя гърлено.

— Малко диво котенце, а? Те винаги мъркат най-силно. Я да чуем — без никакво усилие задържа ръцете ѝ в своите, пъкна лице във

врата ѝ и започна да лиже вената ѝ, която туптеше.

Стенейки безпомощно, Катерин затвори очи — мразеше го, ненавиждаше го, отвращаваше се от него за това, че ѝ напомни за всички пъти, когато се бяха любили с Клейтън, за всички пъти, когато устните на Клейтън бяха целували лицето ѝ, бяха я възбуждали, за всички пъти, когато го беше прегръщала и двамата образуваха идеалната двойка. Копнееше отново да изпита треската и ненаситността, болката, която се превръщаше в чиста наслада.

Зареяна в спомените си, тя не забеляза как пръстите ѝ се впиха в ризата му. Не усещаше, че тялото ѝ търси по-голяма близост. Не чувстваше нищо, докато не усети как ръката му стисна гърдата ѝ.

— Недей! — започна да се бори, да рита и да удря, опитвайки се да се измъкне. — Пусни ме. Чуваши ли? Пусни ме!

— Чу какво каза Мадам — беше момчешки глас, който се опитваше да звучи като мъжки.

— Клод — Катерин почти извика с облекчение, когато го видя застанал там — източено момче, високо за възрастта си, с твърд израз.

Евън хвърли поглед през рамо.

— Паленцето пак е тръгнало по петите ти. По-добре го прати да си ходи — обърна се и ѝ се захили. — Твърде е млад, за да разбере какво става — притисна я, за да усети втвърдената плът в панталона му. — Върви си, момче — каза, гледайки в нея. — Дамата няма нужда от твоята помощ.

— Нито пък от теб — извика тя, възвръщайки самообладанието си. Отново се опита да се откъсне от хватката на Евън, а той само ѝ се присмя.

Ненадейно Клод се хвърли между тях и се помъчи да я отдели от мъжа. Евън се обърна и с един замах го отхвърли назад, като го просна върху каменния под на избата. Хвана китката на Катерин, преди тя да успее да избяга.

— Махай се отгук — каза на Клод, — да не те пратя вкъщи с подвита опашка — изсмя се, когато Клод се изправи с мрачно и сърдито лице. — Сега искаме да останем сами — отново привлече Катерин усмихнат. — Естествено е да има малко борба. Отдавна не ти се е случвало. Ще карам бавно.

— Не — тя се опита да го отблъсне.

Чу се тъп звук от счупено, после всичко утихна, а на лицето му се появи изумление. Катерин видя как той обърна очи и се отпусна на пода. Клод я гледаше, а в израза му се четеше паника.

— Клод го удари — обясни Катерин. — За да ме защити, а Евън умря. Клод не си е представял, че ще го убие. Беше ужасен нещастен случай и знаех, че трябва и да изглежда като такъв.

— Защо? — Сам се наведе напред с усилието да разбере. — Защо не извикахте полицията?

— И да понеса целия скандал с разследването ли? — Катерин поклати глава. — Как можех да обясня защо съм отишла в избата толкова късно? Как бих могла да кажа, че през нощта съм влязла да говоря с Евън Доуърти? И двамата знаехме какво щяха да си помислят хората. Така е и днес, а тогава беше още по-лошо. Как можех да рискувам полицията да открие, че той се е занимавал с контрабанда? Това значеше да загубя всичко. А Клод... той беше само на шестнайсет години. Животът му щеше да е съсипан.

— Затова сте изтъркаляли бъчва от палетата, за да изглежда като нещастен случай — предположи Кели и си помисли за баща си. Дали Катерин си дава сметка как с постъпките си променя съдбата на други хора. Смъртта на Евън Доуърти означаваше, че той е израснал без баща, а тя е била лишена от дядо.

— Да, така стана. Трябваше да направя смъртта му да изглежда като нещастен случай — обясни Катерин и кимна бавно, като че ли смалена от изтощение. — В този момент се обърнах и видях Джил, който ме гледаше обвинително — тя разтърка ръце, като че от спомена бяха изстинали. — Така и не разбрах как се е озовал там. Той обичаше да дебне хората, да ги следи. Сигурно онази нощ е правил същото. Никога не е казал и дума — през масата хвърли към Кели поглед, молещ за разбиране. — Смъртта на Евън беше нещастен случай.

— Да — съгласи се Кели и вече съжаляваше, че е поискала да узнае истината за легендата на Катерин Рътлидж.

— Извинете ме — прошепна Катерин и хвана бастуна си. — Много съм изморена. Смятам да отида да легна за малко.

Сам ѝ помогна да стане, хвана я под мишница и я изправи на крака.

— Добре ли си? — запита той тихо.

Тя вдигна побелялата си глава и леко кимна.

— Разбира се.

Кели си помисли, че от всичко това не спечели нищо, което да докаже невинността на баща ѝ.

— Катерин — изчака, докато жената се обърне. — Не съм те питала — през нощта на партито видя ли някой друг при винарната?

— Някой друг ли? — в очите ѝ пролича болка или страх.

— Видяла си, нали?

— Когато поисках да проверя дали Емил е още жив, вдигнах очи и видях само един дух. Едно малко момче, което ме гледаше обвинително. Докато го гледах, то изчезна.

Кели усети настойчивия поглед на Сам, докато Катерин вървеше бавно към вратата на терасата.

— Трябваше ли да ѝ задаваш този въпрос? — върна се отново край масата.

Тя леко сви рамене, но това не беше отговор.

— Смяташ ли, че онази нощ е видяла Джил?

— Мисля, че е видяла точно това, което каза — дух.

Гласът му звучеше много сигурно. Лошото беше, че Кели не вярваше в духове, освен ако не бяха живи.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дървената ламперия по стените на библиотеката блестеше на утринната светлина, която навлизаше през прозорците. Кели се разходи из стаята, прокара пръст по кожената подвързия на томове класическа литература, по луната върху бюрото. Мекият звън на телефона наруши тишината. Тя не отговори щяха да го направят или мисис Варгас, или Катерин. Чувстваше се много обърквана и тръгна към прозореца.

Въздъхна отчаяно. Предишния ден не успя да свърши нищо. Но след като помисли, реши, че не е съвсем вярно. Добра се до семейни тайни, но бремето им не ѝ се отрази добре.

— За вас е, мис Дъглас — икономката с тихите стъпки застана на вратата.

— Благодаря, мисис Варгас — Кели отиде до бюрото и вдигна слушалката. — Кели Дъглас на телефона.

— Кели, Хю се обажда.

— Хю — много неща, върху които Кели не си позволяваше да разсъждава, нахлуха в съзнанието ѝ. — Как върви всичко? Ди Ди направи ли интервюто с Джон Травис? Как е минало?

— Добре. Причината, поради която се обаждам...

— Да?

— Трябва да се свържеш с агента си, Кели. Има да се разрешават някои неща и доколкото разбирам, той не иска да ги обсъждаме, докато не е говорил с теб.

— Какво трябва да се обсъди? — несъзнателно Кели вдигна глава, като че знаеше отговора.

— Кели — Хю изрече името ѝ с въздишка, в която тя долови обвинение и съжаление. — Сигурно не би искала аз да ти го съобщавам.

— Държа.

След малко той пак въздъхна.

— Боже мой.

Хю изрецитира:

*Донеси ми бързо буре с вино,
за да охладя мозъка си
и да ти кажа нещо умно.*

— Престани с остроумията, Хю и по-добре кажи истината.

— Смятах, че ти е ясна, Кели.

— Да. Искат да ме отстранят от предаването, нали? — не изчака Хю да го потвърди. — Можеш да им предадеш от мое име, че ще се боря с тях. Моят баща ми е причинил достатъчно нещастия в живота. Няма да позволя заради него да загубя работата и кариерата си.

— Кели, те не изразяват лично отношение към теб.

— Грещиш, Хю. Въпросът е съвсем личен.

— Опитай се да разбереш. Репутацията ти е силно накърнена от всичко, което става.

— Много добре си давам сметка за това. Обаче също така знам, че и всичко може да се поправи.

— Как? — в гласа му прозвуча недоверие.

Тя нямаше готов отговор.

— Вероятно би могло да се намери начин, ако не бяха посветили повечето си време, за да ми търсят заместник, вместо да се опитат да разрешат проблема. Едва ли аз съм единствената, която е преживяла физически и емоционален тормоз от баща алкохолик. Сигурно бих могла да интервюирам някой известен човек, преживял същото, който е успял да се измъкне от баща си, човек с лоша слава. Може би по този начин общественото мнение ще се промени. Би могло да се направи нещо подобно, Хю.

— Вероятно — измърмори той, но вече тонът му бе не толкова недоверчив.

— Във всеки случай, Хю, аз ще се обадя на агента си. За да наеме някоя фирма, която се занимава с упражняване на контрол за нанесени щети. Ако висшестоящите решат да разискват въпроса с мен, аз съм съгласна.

— Разбирам.

— Надявам се, Хю — тя затвори слушалката и почувства нужда да излезе на чист въздух.

Разтвори вратите към терасата и излезе. Усети топлите слънчеви лъчи. Виеща сирена прониза утринното спокойствие. Кели не искаше да мисли дали тя е свързана с баща ѝ.

Тръгна по тревата, а плътната трева заглушаваше стъпките ѝ. По средата на пътя към бетонния парапет, ограждащ стръмния склон, Кели чу гласове, които идваха откъм градината с розите. Закова се на място, като зърна Натали Фужер в прегръдките на Клей Рътлидж.

Баронесата внезапно прекъсна целувката и се отблъсна с ръце от него. Клей каза нещо, а Натали поклати глава и с наведена глава с бързи крачки тръгна към терасата, без въобще да забележи Кели. Клей ядосан се обърна и през градината се упъти към предната част на къщата.

Една крачка ги делеше, когато Натали я забеляза. Изглежда стреснато Кели, после се обърна към градината с розите и побледня.

— Видели сте — прошепна.

— Видях ви с Клей. Не се изненадах. През цялото време подозирах, че имате връзка с него — Кели следеше израза на неудобство и вина по лицето на Натали, която отбягваше очите ѝ.

— Моля ви, не е това, което си мислите. Всичко свърши. Не мога да понеса той повече да ме докосва — тръпката от отвращение като че бе искрена. — Казах му го, но той не иска и да чуе.

— Били сте в градината с розите, когато съпругът ви беше убит, нали? — предположи Кели. — Отишли сте там, за да се срещнете с Клей.

— Бяхме заедно, да — нервно потри рамото си.

— А Емил ви е последвал, нали така?

Натали я изгледа с кафявите си очи, в които се четеше страх, и не отговори на въпроса.

— Изобщо не трябваше да се срещам с него. Всичко, беше грешка.

— Какво се случи? Съпругът ви завари ли ви двамата заедно? — въпросите от страна на Кели следваха бързо. — Скарахте ли се? Имаше ли борба? Клей удари ли го?

— Не. Не!

— Тя се изплаши, Сам — Кели беше седнала върху бетонния парапет, откъдето се виждаше долината.

Слънцето залязваше на запад зад хоризонта и обливаше земята с кехлибарен отблясък. Лозята, дъбовите дървета, къщите жълтееха от светлината. Сам стоеше в тревата до Кели, вдигнал крак на парапета и сплел ръце върху коляното си.

— От какво се изплаши?

— Не знам. Може да се страхува от Клей, защото той е убил барона. Или се страхува, защото тя го е извършила. Или просто защото хората ще открият, че е изневерявала на съпруга си. Вероятно искрено се разкайва — Кели вдигна глава и присви очи към червеното слънце. — Кой може да знае какви са причините ѝ? Но някой лъже, Сам. Тя казва, че е била с Клей, но Джил твърди същото. А ако Клей не е бил нито с нея, нито с него, когато барон Фужер е бил убит? Но как може да се докаже?

— *Ти не можеш да го направиш* — обърна глава Сам към нея. — Кажи на полицаите онова, което си научила, и ги остави те да проверяват. Тяхна работа е.

— Точно така, добави малко подправчица секс и невярност към една история и тя вече се превръща в сензационна — възрази му Кели. — Какво да кажа на полицията? Че Натали Фужер е признала пред мен връзката с Клей Рътлидж, че се е измъкнала, за да се срещне с него, а Емил я е последвал. Тя трябва само да го отрече, а Клей вече си има алиби. Моята дума ще натежи ли пред тяхната? Аз нямам никакво доказателство.

Сам помълча.

— Полицията смята, че е открила къде се крие баща ти — в дефилето при старата мелница Бейл. Горски пазач открил мястото за лагеруване, след като турист съобщил, че е видял пушек.

— Откъде знаеш? По новините не чух нищо подобно.

— Следобед говорих с един горски. Той ми каза. Мястото е диво и е възможно да е там. Сега се мъчат да го отцепят и да го обградят. Междувременно закараха кучета, за да тръгнат по следите му.

— Защо са толкова сигурни?

— Намерили са найлонова торба за боклук и храни в консервни кутии, както и риза, подобна на онази, която ти им описа. Смятат, че

набързо е оставил всичко, вероятно е чул, че приближава кола. С малко късмет до утре ще го заловят.

Учтиво ѝ казваше, че ще го върнат в затвора. С обвинение за убийство. Кели се обърна и погледна на север, където към небето се издигаше острият връх на Света Хелена.

— Би трябвало да си доволна — Сам говореше с хладен, равен тон.

— Доволна съм — а не беше ли?

— Не личи по гласа ти.

— Ще вдигна купон, когато го заловят. Но все пак... — Кели изтърси пръстите си от пращинките цимент — ... остава въпросът за вината му. А също кой и защо лъже — измислих един начин да изкарам истината наяве.

— Остави тая работа, Кели.

— Да не правя нищо, така ли? Сам, но той може да е невинен.

— А може и да не е — свали си крака и се изпъна. — Не е твоя работа да се ровиш.

— Но никой друг не се и опитва. Вече са решили, че е виновен.

— Това не ти дава основание да се намесваш. То няма нищо общо с теб, а аз не искам да видя как ще се набъркаш във всичко.

— Защо? — Кели слезе от парапета. — Защото е пияница и причинява неприятности ли?

— Ти го каза. Не аз. Е и какво, ако отиде в затвора заради нещо, което не е извършил, Кели? — предизвика я Сам. — След като си минала през такъв ад заради него, заслужава да си го получи. Ти си извън всичко. Не се намесвай.

— Не мога. Той е мой баща — срязва го тя.

Той я изгледа дълго и мрачно.

— За пръв път го наричаш така.

— Какво значение има? Това не променя нищо.

— Би трябвало, Кели, ти единствена от всички знаеш, че той не заслужава никой да се тревожи за него. Остави го.

— Не мога и няма да го направя — понечи да мине покрай него, но той ѝ се изпречи.

— Защо? — извика Сам. — Да не мислиш, че ако докажеш, че е невинен, той ще ти е благодарен? В минутата, в която излезе от

затвора, ще се напие. Не ти ли е ясно? Или смяташ, че ако го направиш, той най-накрая ще те обикне?

Тя бързо мина покрай него, а в очите ѝ бликнаха сълзи. През целия път до къщата Кели се мъчеше да ги преглътне, едва си поемаше дъх. Изживяваше различни чувства, но най-вече бе ядосана. Прекоси антрето на три крачки и сви към библиотеката.

Там отиде до бюрото и започна да търси по чекмеджетата, докато откри телефонния указател. Отвори на буквата „Р“, намери името и вдигна слушалката. Бързо натисна цифрите и зачака.

— Искам да говоря с мистър Рътлидж — каза на гласа от другата страна на линията.

— Кой се обажда, моля?

— Мис Дъглас — седна на края на бюрото и отново зачака.

Най-после Джил Рътлидж се обади.

— Да, мис Дъглас. Какво бих могъл да направя за вас? Само моля ви, накратко. Тази вечер имам гости.

— Ще бъда съвсем кратка, мистър Рътлидж — гласът ѝ беше рязък и хладен, без да издава яда, който кипеше в душата ѝ. — Първо искам да ви кажа, че Катерин не знае нищо. Разговорът е само между нас.

— За какво се отнася?

— Знам, че не сте били със сина си, когато баронът е бил убит. Ако баща ми трябва да понесе последствията за това, редно е да получи компенсация.

— Какво говорите?

— В момента не казвам нищо на никого. Това може и да се промени, разбира се.

Той заговори съвсем тихо.

— Това е изнудване.

— Много силна дума, мистър Рътлидж. Имах предвид бизнес предложение. Помислете си. Ще говорим пак — затвори и леко прокара пръсти по телефонната слушалка. — Открих един лъжец, Сам — прошепна тя. — Ще открия и истината. Трябва.

Твърде дълго бе живяла в лъжи. Лъжи за синините, които дължеше на баща си, за счупената ръка. Най-вече безкрайните лъжи, които баща ѝ разправяше. Трябваше да открие дали пак не лъже. Дали

е виновен или невинен. Само така нямаше повече да бъде жертва и най-после щеше да е свободна.

Правеше го за себе си, а не за баща си. Но Кели не знаеше как да накара Сам да го разбере. Болеше я, че той не го осъзнаваше, болеше я, и то по-силно, отколкото си признаваше.

Беше късно, когато Сам се изкачи по стълбите. Цяла вечер бе чакал Кели да дойде при него, за да се помирят. Беше сигурен, че по-късно, след като премисли нещата, тя ще проумее, че той се е опитал да я предпази, за да не я заболи повече, защото е възлагала надежди на Доуърти и е очаквала от него невъзможното.

Когато наближи вратата ѝ, Сам спря в средата на коридора. Ако не се бяха скарали, през нощта щеше да е с нея. Все още можеше да бъде. Трябваше само да пристъпи до вратата.

Не. Няма да ѝ се извинява за казаното. Беше прав. Доуърти ѝ е причинявал само мъки. Трябваше да е разбрала, че той не може да се промени. Оставаше си лъжец и пияница. Време беше да го осъзнае.

С големи крачки се отправи към собствената си спалня.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Десетина парчета багаж — комбинация от черна кожа с дамаска на цветя, бяха подредени върху мраморния под до входната врата, когато Кели слезе на следващата сутрин. Щом ги зърна, тя веднага разбра какво става.

— Добро утро — чу познатото потропване на бастуна на Катерин.

— Добро утро — Кели направи жест с ръка към куфарите. — Виждам, че Натали си тръгва.

— Да. След час и нещо ще дойде кола, за да я вземе. Следователят вече е освободил тялото на Емил за погребение — обясни Катерин. — Натали ще придружи ковчега до летището. Оттам ще отлети за Ню Йорк, а после за Франция.

— Разбирам — Кели не очакваше, че Натали ще си тръгне толкова скоро.

— Имате ли нещо против да отскочите до винарната и да съобщите на Сам? Сега инсталират нова телефонна система в канцелариите и не мога да му се обадя. Зная, че Сам би искал да се сбoguва с Натали.

— Няма проблем — отговори тя на Катерин, но Кели не беше сигурна дали в момента иска да види Сам. Или пък прекалено много иска.

Щом излезе навън, осъзна, че и на нея ѝ е време да си тръгне. Не от долината, но определено от тази къща. Сам не разбираше и не одобряваше онова, което тя върши. Ако остане, ще има още разправии, ще си разменят още гневни думи. Връзката им така или иначе върви към края си. Не е ли по-добре да използва момента?

Врата на кола се хлопна и стресна Кели. Тъкмо беше стигнала до началото на конската пътека. Обърна се и видя Джил Рътлидж. Изглеждаше в блестящо здраве, носеше светлосин панталон и трикотажна риза с якичка, лъвската му бяла грива бе грижливо сресана.

Позвъняването по телефона предния ден е дало резултат. Защо иначе ще дойде? Нали това искаше, това беше резултатът, но Кели не очакваше той да пристигне толкова скоро.

Той вдигна ръка за поздрав и тръгна усмихнат към нея!

— На сутрешна разходка ли, мис Дъглас?

— Тръгнала съм към винарната — Кели се помъчи да се концентрира.

— Мислих върху онова, което говорихме снощи, за това, което предложихте. Време е да поговорим.

— Добре. Кога?

— Сега.

— Както ви казах, трябва да отида до винарната. Ако искате, елате с мен или ме изчакайте, докато се върна.

— Ще дойда с вас.

Кели сви рамене с безразличие. Продължи по пътеката, а той тръгна с нея. Изминаха няколко крачки, без да говорят.

Най-накрая Кели каза:

— Изненадвате ме, мистър Рътлидж.

— Така ли? — усмихна ѝ се мазно.

— Да. Бизнесмен като вас знае, че не бива бързо да сключва сделките. Това е знак на слабост — потънаха в сянката на дърветата.

— А може да съм решил да не сключваме сделка.

— Това изцяло зависи от вас — нервите ѝ се напрегнаха.

— Смятам, че хвърляте въдицата на сляпо, за да видите дали няма да се закачи нещо.

— Май че съм уловила нещо, а? — Кели изгледа с усмивка една катеричка, която притича по клоните. — Ето ви вече тук.

— Тази сутрин въртях телефони, мис Дъглас. Разбрах, че има опасност да загубите работата си.

— Да, но имам много връзки в телевизията мистър Рътлидж.

— Аз пък имам адвокати, които са специалисти в дела за клеветничество. Ако бях на ваше място, не бих отправял неверни обвинения.

— Не са неверни — увери го Кели със същата усмивка като неговата.

Той спря.

— Тогава докажете ги.

Кели поклати глава, упреквайки го шеговито:

— Няма да стане така, мистър Рътлидж. Ако бъде осъден, баща ми ще лежи много дълго в затвора.

— Никога не сключвам сделка, докато не разбера какво ще получа, какво предлага партньорът. Честно казано, мис Дъглас, не смятам, че разполагате с нещо друго, освен подозрения.

— Достатъчни, за да ви опарят — Кели продължи пътя си и той я последва.

Изразът му беше твърд.

— Не ми е забавно.

— И аз мислех, че няма да ви бъде — чу, че спира някаква кола, но дърветата я скриваха от погледа й.

— По-добре да поговорим.

— За какво да поговорим? За връзката между баронесата и вашия син ли? Или как се е изплъзнала от партито, за да се срещне с него? За съжаление барон Фужер е заподозрял и я е последвал.

— Догадки.

— Не, мистър Рътлидж, много повече от догадки. Факт.

— Така само си губя времето. Ако нямате друго доказателство, освен това...

— Имам — приближаваха завой на пътеката. Винарната не беше далеч. — Представете си, че имам свидетел.

— Катерин ли?

Сам слезе от джипа и огледа замислено сиво-синия мерцедес, паркиран на алеята. Намръщи се и изтича по стъпалата към тежката махагонова врата. Влезе в антрето и забеляза Катерин, която слизаше по стълбите.

— Сам — тя се усмихна доволна. — Браво. Значи Кели ти е предала молбата ми.

— Кели? — Сам спря и още повече се намръщи. — Не съм я виждал.

— Сериозно? Изпратих я във винарната преди десетина минути. Сигурно е тръгнала по пътеката и сте се разминали. Искях да ти предаде, че Натали си тръгва.

— Затова ли Джил е тук? — Сам огледа багажа до вратата. — Той ли ще я отведе на летището?

— Джил ли? — Катерин се озадачи. — Какво те кара да мислиш така? Него го няма.

— Мерцедесът му е паркиран на алеята.

— Много странно — приближи се към него. — Не е влизал. Дали не е с Кели?

Щом го каза, Сам веднага разбра, че двамата са заедно.

— По дяволите тази жена! — той стисна ключовете на колата. — Казах ѝ да стои настрани. Да престане да задава въпроси.

— Въпроси ли? За смъртта на Емил ли? Смяташ, че разпитва Джил?

— Вероятно — Сам се обърна и тръгна гневно към вратата. — Отивам във винарната, за да видя дали не са там. Трябва да говоря с Кели.

— Чакай. Искам да дойда с теб.

— Защо? — спря на откренатата врата, погледна Катерин внимателно и видя, че е разтревожена.

— Защото... — гласът ѝ заглъхна и тя даде знак да вървят по-бързо.

— По дяволите, Катерин, онази нощ да не си видяла някого? — запита Сам, като изведнъж ѝ се ядоса. — Да не би Джил?

Тя като че се колебаеше.

— Ами... май че видях.

Той изруга, отвори широко вратата и излезе навън.

— Катерин ли? — Кели повтори въпроса на Джил като ехо и поклати глава. — Катерин твърди, че е видяла баща ми... и духа на едно малко момче със студен и обвинителен поглед.

Той леко се вцепени, после попита:

— Кой е този тайнствен свидетел?

— Споменах ли ви, че посетих баща си в затвора, преди той да избяга? — минаха завоя. В края на тунела от дървета слънцето осветяваше тухлените стени на винарната. — Естествено, че говорихме какво се е случило онази нощ. Той ми каза, че чул гласове

на хора, които се карали. Излязъл иззад ъгъла на сградата, за да види какво става.

— За баща си ли говорите?

Кели не обърна внимание на неприязнения му тон.

— Естествено, че онази нощ е бил много пиян. Трудно му е да си спомни какво е видял.

— Това ли е вашият аргумент? — Джил Рътлидж поклати глава леко развеселен. — Вие не разполагате с нищо, мис Дъглас. И двамата знаем, че никой съдебен състав няма да осъди сина ми за убийство по свидетелство на пиян човек.

Клей. Нужно ѝ беше голямо самообладание, за да скрие въодушевлението си. Появата на Джил тази сутрин я увери в невинността на баща ѝ. Но ѝ бе необходимо да го чуе. Несъзнателно забърза.

— Но ще го осъдят, ако има потвърждаващо доказателство, нали, мистър Рътлидж?

— Какво доказателство? — изрече думите със силно стиснати челюсти.

— Много бързате, мистър Рътлидж. Тъкмо тук трябва да ми кажете какво предлагате.

— Колко искате?

— Не съм алчна — вече приближаваха двора на винарната — бяха на около двацет и пет метра. — Вие предложете.

Той спря.

— Не мога да ви дам повече от двацет хиляди в брой.

Кели се обърна и го погледна.

— Вашият син не струва нищо за вас.

— По-късно ще ви дам още.

— На части. Не е лошо — Кели кимна леко. Забеляза, че той започва да се ядосва, но не изпитваше желание да прави сцена тук. — Ще ви кажа нещо.

— Не, аз ще ви кажа — хвана я за китката, когато тя се опита да се махне от него. — Какво е доказателството?

— Когато ми дадете парите, ще получите и доказателството — надяваше се, че до следващата си среща с него щеше да убеди Оли да я снабди със записващо устройство. Лентата може да не се приеме като доказателство, но поне би доказала невинността на баща ѝ.

— Няма да стане.

— Много съжалявам — Кели се опита да освободи китката си. — Засега мога да ви кажа само толкова.

— Как не — стисна я още по-силно.

— Пуснете ръката ми — заповяда тя рязко. — Причинявате ми болка и ми е неприятно.

— Ще направя тъй, че да ви заболи не само ръката, ако не ми кажете каквото знаете — изви китката ѝ и Кели изохка.

— Пусни я.

Кели изненадана видя широкоплещестата фигура на Клод Брусар. Но пръстите на китката ѝ не се отпуснаха.

— Мис Дъглас и аз водим личен разговор. Не се намесвай. Махай се оттук, хайде — Джил посочи с глава на Клод да си върви.

— Пусни я. Тогава ще си тръгна.

— Стар глупак.

— Стар ли? — изръмжа Клод. — Казваш, че съм стар ли? Аз? Клод Брусар? — започна да говори на френски и бавно тръгна към тях.

Кели се вторачи в дървения чук, които Клод държеше като оръжие в ръката си, и не забеляза джипа, който влезе в двора и се отправи към тях. Баща ѝ беше казал, че е чул гласове, които се карат, но не могъл да разбере какво говорят. Не е могъл, защото са говорили на френски.

Чукът. Оли каза, че по дръжката му има отпечатьци на работници в имението. Едните са на Клод — мили Боже, та тя имаше *доказателство*. Моторът на джипа изгасна и настана тишина.

— Ти си се карал с барон Фужер онази нощ, нали, Клод? — тихо рече Кели с втрепен в Клод поглед.

— Какво? — промърмори Джил смаяно и пусна китката ѝ.

— Не беше ли ти? — настоя Кели, виждайки как старият човек залитна, а лицето му посивя. С периферното зрение забеляза, че двама души приближават — сигурно Сам и Катерин, — но не отлепи очи от Клод.

— Той каза... че съм много стар — в тъмните му очи имаше объркване, съжаление, даже болка. — Каза, че на мое място ще доведе по-млад човек. Не искаше и да слуша какво му говоря. Опитах се...

— И го уби, нали? — каза Кели меко и внимателно, опитвайки се да изтръгне признание от него. Някой рязко пое дъх, но това не успя да разсее Кели.

— Той каза, че вече е решено. Бил много зает. Вдигна ръце да ме отстрани и аз... — като че се задави от думите, които изричаше.

Кели довърши вместо него.

— И ти го удари?

Той кимна, очите му се изпълниха със сълзи и той извърна глава към Катерин.

— Мадам, това беше нещастен случай. Не исках да го ударя толкова силно. Аз...

— Не казвай нищо повече, Клод — отиде до него, сложи ръка на рамото му и го погледна. Нейните очи също бяха пълни със сълзи. — Не казвай нито дума повече, Клод, докато ти намеря адвокат — гласът ѝ звучеше повелително.

Свърши се. Кели усети как напрежението изтича от нея, как се отпуска с облекчение, и се обърна към Сам и двамата мълчаха.

— Изглежда, че баща ти е казал истината — заяви той най-накрая. — Този път е невинен.

— Трябваше да се уверя в това, Сам. Не вярвах да ме разбираш, но не можех да живея повече в лъжи — тръгна към сградата със служебните помещения. Ще се обадя на полицията.

— Кели — протегна ръка да я спре. — Тъкмо идвах, за да ти го кажа. Преди няколко минути чух по радиото, че са заловили баща ти.

— Как е той? — изгледа го остро, тъй като ѝ се стори, че иска да ѝ каже още нещо.

— Освен че е мръсен, изморен и изподран от храстите, добре е.

Кели кимна и отново погледна Клод.

— Трябва да отида да го видя, да му кажа какво стана и да уредя да го пуснат.

— Няма защо да го виждаш, Кели — възрази Сам. — Полицията така и така ще го пусне. Максуейн ще го уреди. Няма нужда да ходиш.

— Има — без да каже и дума повече, тя тръгна.

— Той няма да ти благодари, Кели — извика Сам след нея, ядосан, че не го разбира, но тя трябваше да мине през всички мъки, за да намери себе си.

Полицията пристигна след броени минути и задържа Клод. След като той направи признанието, Сам се огледа за Кели — щом не можеше да я убеди да не ходи при баща си и лично да уреди освобождаването му, тогава щеше да отиде с нея. Нямахше да я остави сама да се справя с всичко.

Обаче беше късно. Нея я нямаше.

Сам отиде при джипа, след като Клод бе отведен. Катерин и Джил бяха застанали до него, и двамата се бяха втренчили в отдалечаващата се кола. Никой от тях не забеляза Сам.

Джил беше замаян, объркан.

— Значи е бил старият Клод — изговори той, като че ли трябваше да го каже, за да го повярва. — През цялото време мислех, че е Клей...

Катерин му хвърли тъжен поглед, пълен с разбиране.

— Аз пък смятах, че си ти. Помислих, че теб съм видяла там.

Устните му се извиха в невесела усмивка.

— Аз наистина бях там. Бях тръгнал да предупредя Клей, че Емил е тръгнал след него. Минах по пътеката, за да намеря Клей преди Емил да го е настигнал. Когато най-сетне стигнах, там беше ти до тялото на Емил.

Джил поклати глава, спомняйки си, че когато намери Клей, той му каза само: „Емил е мъртъв.“ Клей беше побелял като платно, това го бе убедило във вината на сина му и затова не му задава повече въпроси. Напуши го смях, като си помисли, че Клей пък сигурно е смятал, че той го е убил.

Вдигна към Катерин очи, пълни с подозрение.

— След като си ме видяла, защо не го каза на полицията?

— А ти защо не им призна за Клей?

— Той е мой син.

— По същата причина и аз.

В израза му се четеше нерешителност. След малко той й кимна с лека усмивка. После се обърна и тръгна, механично пое по старата пътека към колата си.

Катерин се обърна и погледна към Сам, сломена от старостта и умората.

— Върни ме вкъщи, Сам.

Той мълчаливо ѝ помогна да се качи, а после седна зад волана. Сам не завъртя ключа за запалването. Обърна се и я изгледа.

— Смятала си, че Джил е убил барона, и не си го казала на полицията. Защо, Катерин?

— Мислех, че само съм си въобразила, че Джил е бил там — започна тя, след това спря и въздъхна. — Не, не е вярно. Искаше ми се да е плод на фантазията ми, а също и Доуърти да е убил барона, а не моят син.

— Синът ти те мразеше и вероятно все още не те обича. Откакто се помня, двамата сте в студена война. Защо го защитаваш, Катерин?

— Ако имаше деца, нямаше да ми задаваш такъв въпрос.

— Това е според теб. Мислиш ли, че той ще покаже същата лоялност към теб?

— Вероятно не — тя махна с ръка. — Няма значение, нали? — през дърветата се виждаше лозето. — Разбирам, че гроздето зрее. Явно, че хеликоптерите са свършили работата си.

— Няма спор.

— Напоследък много неща не забелязвах, Сам. Дължи се на възрастта, предполагам. Във всеки случай, време е да отстъпя. Отсега нататък оставям имението Рътлидж в твои ръце.

Той я погледна крадешком и се усмихна.

— Ти не можеш да отстъпиш, Катерин. Не знаеш как да го направиш.

— Сигурно ще те изненадам. Все пак Клод ще изисква много време и внимание пред следващите седмици и месеци — заяви тя.

Тя естествено щеше да поддържа стария Клод, той трябваше да го има предвид. Независимо дали е прав или крив, но Катерин щеше да бъде на негова страна. Точно както и той трябваше да постъпи с Кели. Сам направи грешка, която не би могло да се извини само с добрите му намерения. Как щеше да ѝ го обясни? Как да я накара да разбере?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше късен следобед, когато Кели спря пред старата им къща. Бурените бяха изчистени, а боклука вече го нямаше. Всичко, което би могло да се използва, беше складирано под стария навес. С нови дъски бяха сменени изгнилите на прага. Имаше и други дребни поправки, които подобряваха външния вид на къщата, но тя ги забеляза едва когато слезе от колата.

Другата врата се хлопна.

— Погледни само — каза баща ѝ и посочи към лозето. — Сигурно цялата реколта е съсипана и гроздето е отишло. Ако не беше семейство Рътлидж, което искаше да ми лепне убийството, щях да го оберя още преди дъжда. Сега ще имам късмет, ако въобще набера нещо.

Без да обръща внимание на тирадата му, Кели се пресегна към задната седалка и извади плик с покупки.

— Ето ти ги.

Той погледна торбата, а после нея.

— Няма ли да влезеш?

— Не.

— Ама аз така си помислих, когато спряхме в магазина — мрачно пое плика от нея. — Мислех, че ще се върнеш, ще вечеряме и ще отпразнуваме освобождаването ми.

Да празнуваме. Познатата дума като че ли я накара да кипне.

— С какво? С бутилка уиски ли? — пламна тя. — Сега си свободен човек. Имаш пълното извинение да се натряскаш до козирката, нали? Но по една случайност и аз съм свободна. Не искам да имам нищо общо теб и пиенето ти.

Възмутен и ядосан, той възрази:

— Казах вечеря. Не съм споменал нищо за пиене.

— Не, не си. Въщност за мен няма значение дали си пиан или не. Нищо, което направиш, повече не може да ме засегне — като си помисли за това, Кели спря, преди да са се скарали. Бръкна в чантата

си, извади визитна картичка и му я подаде. — Максудейн ме помоли да ти я дам — рече тя сковано.

— Какво е това? — все още навъсен и ядосан, той се опита да прочете какво пише на нея.

— Това е адресът на местната организация Анонимни алкохолици.

— За какво ми я даваш? Аз да не съм алкохолик?

— Разбира се, че си — настоя Кели и в гласа ѝ прозвучаха нотки на гняв. — Защо не престанеш да се самозалъгваш и не си го признаеш? Може да успеят да ти помогнат. Аз не успях — обърна се и се качи в колата.

— Къде отиваш?

— Не знам. Утре ще говорим — Кели затвори вратата и запали двигателя. Когато излизаше от двора, баща ѝ още стоеше на същото място.

Напрегната и уморена, с главоболие, Кели потегли към имението Рътлидж. Видя джипа, паркиран пред къщата, и вътрешно се стегна за още една разправия със Сам, заричайки се, че ще бъде последната.

Той отвори вратата още преди тя да я достигне.

— Върна се.

— Да.

— Пуснаха ли баща ти?

— Най-накрая — Кели мина покрай него и влезе. — Той не ми благодари, ако това чакаш да чуеш — подхвърли му през рамо и се упъти към мраморната стълба.

— Не, не това искам да чуя. Даже не ми се говори за това — тръгна след нея.

Кели притича по стъпалата.

— Всичко вече е казано.

— По дяволите, само усложняваш нещата.

— Много лошо. А защо ли пък трябва да те улеснявам? Никога нищо не ми е било лесно. Разбери го, Сам. Не съм такава, каквато искаш да бъда, и това е всичко — в стаята си Кели тръгна право към гардероба и извади куфара.

Сам я хвана за ръката, опитвайки се да я спре.

— Ще ме изслушаш ли за една минута?

— Досега те слушах — сръза го тя, гневът ѝ помагаше в случая.
— Цял живот все слушам някого. Отсега нататък ще слушам само себе си.

— Както и аз трябваше да те послушам по-рано.

Мекият му тон и ръката му на лакътя ѝ накараха Кели да го погледне мрачно.

— Какво искаш да кажеш?

Той я пусна, погледът му омекна, очите му се изпълниха със съжаление.

— Онова, което казах за баща ти — знам колко те е наранявал едно време, в смисъл не само физически. Не искам отново да те заболи. Желаях да те предпазя.

— Не можеш да защитиш никого от такива неща.

— Така е — той като че се мъчеше да намери най-точните думи.

— Кели, нямам голяма представа за семействата, тъй като никога не съм бил близък с моите родители. Свикнах да не се интересувам от нищо, понеже така беше по-лесно.

— Ако не те е грижа за никого, тогава никой не може да те засегне — Кели напомни на Сам собствените му думи.

— Вероятно това не е правилно. Сигурно понякога човек трябва да прави някои неща просто защото смята, че са правилни.

— Може би — страхуваше се да се замисли повече върху думите му.

— Кели, аз не съм съвършен.

Тя се отдалечи от него. Иначе трябваше да го докосне.

— Никой не е — сложи куфара върху леглото и го отвори.

— Къде отиваш? Връщаш се в Ню Йорк ли?

— Да, след ден-два — Кели кимна. — Там работя — отиде до гардероба и извади дрехите, които висяха на закачалките. — Докато бях в кабинета на Максудейн и чаках да освободят баща ми, говорих с Хю. До голяма степен невинността му свърши голяма работа за спасяването на кариерата ми — отнесе дрехите към леглото.

— Радвам се — гласът му прозвуча отблизо. — Знам колко много означава за теб работата ти.

Докато слагаше дрехите до куфара, Кели си помисли, че тя едно време означаваше всичко за нея. Но през последните дни научи някои важни неща за себе си. По-рано смяташе, че успешна кариера ще ѝ

бъде достатъчна, за да се чувства задоволена. Но не беше така. Колкото и да обичаше работата си, искаше да има мъж, деца, дом — семейство. Сега вече го знаеше. Кели дълбоко пое въздух и бавно го издиша.

— Да знаеш, че аз ще платя парите, които баща ми ви дължи. Максудейн ще подготви споразумение, което баща ми ще подпише утре — свали блуза от закачалката и взе да я сгъва. — При условие, че не пие, разбира се. Аз ще се грижа за лозето, тази зима ще наема работници, за да го почистят и да го подготвят за следващата. Ако се поддържа добре, би трябвало да носи добър доход и да даде повече от добра възвръщаемост на инвестицията.

— Това значи, че ще се връщаш — Сам беше застанал точно зад нея.

— Сигурно всеки уикенд — Кели разбра какво мисли той, но не обърна внимание. Съсредоточи се в подреждането и сложи, блузата внимателно на дъното на куфара, после взе полата. — Смятам, че ще мога да летя по евтината тарифа, в събота да проверявам какво става с лозето и дали има нещо да се свърши, а в неделя ще си заминавам за Ню Йорк или където ще снимаме.

— Искам да те виждам, когато се връщаш, Кели.

Тя усети как очите ѝ парят и силно ги стисна.

— Програмата ми ще е много напрегната. Съмнявам се дали ще имам време.

— Намери. Аз ще правя същото, особено сега, след като Катерин се оттегля и всичко ще лежи върху мен — Сам беше нетърпелив. Чувстваше се по гласа му.

Но Кели нарочно насочи вниманието си само към думите му.

— Катерин се оттегля ли?

— Да.

— Поздравления.

— Не измествай темата — хвана я за ръката, извърна Кели към себе си и я накара да го погледне в лицето. — Веднъж ти казах, когато започнеш да правиш планове за живота си, да оставиш място и за мен, Кели.

— Помня, но мисля, че е по-добре да не се виждаме известно време. Може и да не е за дълго — опита се, но не успя да скрие болката в гласа си. Той не би могъл да си представи колко ѝ е трудно да го каже, колко трудно ѝ беше да не обръща внимание на топлата

тежест на ръцете му върху раменете си и да вижда оскърбеното объркване в очите му. — Не разбираш ли, Сам? Много неща се случиха. А има и други, които трябва да оправя. За себе си. Намерих адреса на една група в Ню Йорк, където се събират хора с родители алкохолици. Вярвам, че ще могат да ми помогнат да проумея себе си и гнева, който изпитвам. Може някой ден и да простя на баща си за онова, което ми е причинил.

— Това каква връзка има с нас? Ще ме виждаш ли?

— Голяма — настоя тя, опитвайки се да му обясни. — Трябва отново да се науча да имам доверие на някого. Толкова често са ме обиждали, че ще ми е нужно време. Никаква връзка не може да съществува без доверие. Опитай се да го разбереш.

— Да го разбере ли? — усмихна ѝ се топло и съвсем неочаквано. — Ти разговаряш с един винар, Кели. Всичко ми е ясно, като се почне от лозата и се стигне до виното. Никога не знаеш какво ще се получи, ако присадиш една лоза на друга. Човек трябва да се грижи за нея, да я полива, да я подхранва, а дори и тогава няма гаранция, че ще се прихване. Но те моля само за едно — за време. Ще ни го дадеш ли, Кели? Време, което да прекараме заедно и да решим дали ще потръгнат нещата?

Тя го изгледа дълго и нерешително, после се усмихна и лицето ѝ просветна лъчезарно.

— Да — каза, тъй като разбра, че като него точно това желае.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.